

Chuyện Tình: Công Chúa & Hoàng Tử

Contents

Chuyện Tình: Công Chúa & Hoàng Tử	1
1. Chương 1 : Cô Gái Kỳ Lạ	2
2. Chương 2 : Snow Princess (Công Chúa Tuyết)	12
3. Chương 3 : Những Người Bạn Mới	15
4. Chương 3 : Rốt Cuộc, Cậu Là Ai?	22
5. Chương 4 : Bí Mật Cứ Chúng Tôi....tại Sao?	23
6. Chương 5 : Mình Sẽ K Để Cậu Phải Lo Lắng	32
7. Chương 6 : Sự Trở Lại Của Ác Quỷ	39
8. Chương 7 : Ác Quỷ Hành Động	44
9. Chương 8 : Âm Mưu Thất Bại_thân Phận Bại Lộ	45
10. Chương 9 : Người Quen Cũ_bộ 3 S	49
11. Chương 10 : Bar_thể Giới Đêm	51
12. Chương 11 : Con Ma Say Rượu	56
13. Chương 12 : Binh Đoàn Bảo Đêm	58
14. Chương 13 : Sự Trả Thù Của Snow	62
15. Chương 14 : Quan Tâm Và Lời Hứa	67
16. Chương 15 : Thêm 1 Ác Quỷ	70
17. Chương 16 : Biển	73
18. Chương 17 : Karaoke	84
19. Chương 18 : Quan Tâm	89
20. Chương 19 : Mùa Thu	90
21. Chương 20 : Thi Tài	91
22. Chương 21 : Thành Viên Mới Của Hội Học Sinh	96
23. Chương 22 : Ngày Hội Khai Trường	98
24. Chương 23 : Điều Tôi Sợ.....	114
25. Chương 24 : Mery Christmas	133
26. Chương 25 : Năm Mới	153
27. Chương 26 : Cái Tết Trong Tà Áo Dài Và Tình Yêu Thương	159
28. Chương 27 : Valentine	178
29. Chương 28 : Nguy Hiểm Từ Tình Yêu Mùa Quáng	187
30. Chương 29 : Lời Nói Mơ Hồ	201
31. Chương 30 : Chiếc Bánh Bí Ẩn	202
32. Chương 31 : Giỗ Mẹ Là Ngày Kí Ức Hồi Sinh	204
33. Chương 32 : Quyết Đấu	211
34. Chương 33 : Ngày Xưa Trở Về	220

Chuyện Tình: Công Chúa & Hoàng Tử

Giới thiệu

Lâm Tuyết Tiểu Ngọc(16t): gia đình nghèo khổ, mẹ đã mất, k có cha(nhưng thật ra lại là. . . . sau n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cong-chua-hoang-tu>

1. Chương 1 : Cô Gái Kì Lạ

Thứ hai, 5.30 A.M

- Oaa....._Kiệt thức dậy với một khuôn mặt ngái ngủ, nhìn đồng hồ Kiệt cất tiếng nói:

-Mới có 5 giờ rưỡi, sao hôm nay mình dậy sớm thế nhỉ? Thôi, đi tập thể dục vậy

Tiến lại gần tủ quần áo, Kiệt lấy ra một bộ đồ thể thao rồi bước vào wc

_Cách_5

sau Kiệt bước ra với vẻ cực kì handsome

Sau khi bước ra ngoài và khởi động Kiệt bắt đầu chạy quanh khu phố

- Tin..tin_đang chạy thì Kiệt nghe thấy tiếng còi xe vang lên

Ngoảnh mặt lại, anh thấy một cô gái có khuôn mặt rất dễ thương khiến tim anh đập nhanh hơn mức bình thường. Cô đạp một chiếc xe đạp khá cũ, saulưng còn có một chồng báo to

"Chắc cô ấy là người giao báo

"_ Kiệt nghĩ thầm

Đúng như những gì Kiệt nghĩ, cô gái đó đúng là người giao báo. Cô dừngxe lại trước cửa nhà của một người đầu ngõ, cầm trên tay chồng báo, côgái bước tới cổng từng nhà, đặt tờ báo gọn gàng sang một bên cổng rồibước đi tiếp

"Cô ấy quả là một người rất có trách nhiệm trong công việc

"_ Kiệt thầmnghĩ vì theo anh biết, những người giao báo trước đây k bao giờ tỉ mĩnhư cô ấy, họ ngồi trên xe và ném tờ báo vào cổng mỗi nhà mà k cần biết tờ báo đó bay đi đâu

Nhận ra mình có hơi vô duyên khi tự nhiên đứng nhìn cô gái như vậy, Kiệt khẽ cốc đầu mình rồi tiếp tục chạy tiếp

Nhìn đồng hồ, thấy đã 6.30

, Kiệt chạy về nhà chuẩn bị đi học

Cùng lúc đó, sau khi giao báo xong, Tiểu Ngọc về nhà chuẩn bị quần áo,đây là ngày đầu tiên Tiểu Ngọc đi học ở trường mới nên cô k muốn trễ

Sau khi mặc quần áo, cột lại mái tóc, mang cặp vào..xong xuôi, cô nhìn mình trong gương lần cuối và nói:

-Mẹ ơi, ước nguyện của mẹ cuối cùng con cũng thực hiện được rồi, con sẽ cố gắng học tập thật tốt mẹ ạ
Hít một hơi thật sâu để k còn hồi hộp nữa, Tiểu Ngọc mở cửa bước ra ngoài

Khuôn mặt giờ đây mang một vẻ lạnh lùng khó tả, cô cất bước tới trường mà nói đúng hơn là cô đang chạy mới đúng, cô chạy nhanh tới mức người ta chỉ kịp thấy một cái bóng vừa mới vụt qua

Trên đường cũng chả khá gì hơn ở vỉa hè, nếu trên vỉa hè có Tiểu Ngọc ngự trị về tốc độ thì trên đường ông vua tốc độ chính là Bảo Kiệt nhà ta

5

sau, Tiểu Ngọc tới trường, cô k khỏi bàng hoàng trước sự lộng lẫy của ngôi trường quý tộc này. Bước vào cổng trường, nó lạnh lùng k wantâm đến những ánh mắt xung quanh

-Ai vậy ta? Xinh quá nhỉ?__ boy 1

-Ừ, đúng là xinh thật, xứng đáng làm bồ của tao__boy2

-xí! mày k xứng, Em ơi , lam BF của anh ne__boy3

__Mấy ông cứ nói quá, nó làm sao đẹp bằng tui__girl 1

-Nhìn cũng bình thường thôi mà__girl 2

.....

Mặc kệ những lời nói của những bà 8 nhiều chuyện, nó lạnh lẽ bước về phòng Hiệu Trưởng

-Cốc, cốc, cốc__Tiểu Ngọc gõ cửa

- Vào đi__ một giọng nói vang lên

__em chào thầy ạ!_nó lễ phép trả lời

-Chào em, em ngồi xuống đây, em là hs mới phải k?__thầy HT hỏi

-Vâng ạ. Em là Lâm Tuyết Tiểu Ngọc_nó trả lời rất lễ phép

__ừm! Thầy đã xem hồ sơ của em, em có thành tích học tập rất tốt__thầy hiệu trưởng nói với vẻ rất hài lòng

- Em cảm ơn thầy, em thấy mình vẫn còn rất nhiều thiếu sót__ Nó khiêm tốn trả lời

- Bây giờ em sẽ học ở lớp 10A1, đây là lớp giỏi của trường đấy. Bây giờ em theo thầy lên nhận lớp__thầy HT nói

-Vâng__Nó đáp

Thầy HT là một người đàn ông đã đứng tuổi(khoảng tầm 60t), nó cảm thấy ông là một người rất tốt, hiền hậu và nhân từ

Tại lớp 10A1

- Nè, mấy người kia, tại sao lại dám bỏ rơi tui mà đi vậy hả?__Kiệt tức giận

- Tại vì bữa nay anh nổi hứng giầy sớm rồi còn đi bộ nữa chứ, tui em đợi mãi k thấy anh về nên mới đi trước chứ bộ__Trình cãi lại

-Mấy người ác lắm, bữa nay tui tạm tha ấy người đó__Kiệt tuy rất tức nhưng k cãi lại được nên cũng đánh chịu thua

Vừa lúc đó

- Các em trật tự, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới__tiếng thầy HT vang lên đầy uy lực nhưng cũng rất ấm áp

- Ai vậy ta? boy 1

- k biết có phai là em xinh xinh hồi sánh k nhỉ? boy 2

- Mấy ông thấy gái là mắt cứ sáng lên__ girl 1

- Theo tui, đó là một anh chàng cực kì handsome__girl 2

Trật tự nào các em__Thầy hiệu trưởng vỗ tay, ra hiệu cho cả lớp im lặng

Lời nói của thầy thật có uy, lập tức mọi người đều im lặng

-Vào đi em- thầy quay về phía cửa lớp, giọng dịu dàng kêu nó vào trong

Khi nó bước vào thì bọn con trai ồ lên thích thú vì lớp mình vừa có thêm một hot girl và mình đã đoán đúng. Còn phe con gái thì hơi đỏ mặt vì mình bị hổ, một số khác thì hơi ghen tức vì mình k đẹp bằng nó nhưng tất cả mọi người đều phải công nhận một điều là nó rất đẹp

Còn ở dãy bàn cuối__ nơi các công chúa và hoàng tử của chúng ta ngự trị thì:

- Ôi !!!!! Bạn mới của chúng ta thiệt là dễ xươg__ Phương vừa nói vừa làm mặt mơ mộng

- Xì, bà thầy gái đẹp là cứ tươi tưởi, tui hơi nghi ngờ về giới tính của bà đó nha__ Vũ nói với vẻ giễu cợt

- Nè cái thằng đầu nhím kia, ngày nào ông k chọc tui, ông ăn cơm k thấy ngon hả?__ Trinh gắt lên

- Nè cái bà kia, bà nói tui sao cũng được nhưng bà k được động vào niềm kiêu hãnh của tui nghe chưa?__Kiệt vừa nói vừa chỉ vào đầu mình

(Chả là như thế này, Vũ có một mái tóc rất chi là.....là gì ấy nhỉ? t/g quên mất tiêu rồi, nhưng nói chung là tóc Kiệt được nhuộm màu đỏ rực, vuốt keo dựng đứng trông thật cá tính__. Đó chính là niềm kiêu hãnh của Vũ bấy lâu nay. Thế nhưng đối với Phương thì nó trông chả khác gì là mấy con nhím ngu ngốc lúc nào cũng xù bộ lông của mình ra khoe khoang cả)

- Vậy ông nói tui như vậy là có ý gì? hả?__Phương cũng chả kém cuộc cãi vã bắt đầu diễn ra

-Trời ơi! Kiểu này chắc tụi nó đánh nhau quá__Trinh lo lắng nói rồi bay vô cản Phương lại trong khi Phương còn đang xắn tay áo

-Phong ơi! Giúp mình với__ Trinh chỉ có thể khổng chế một mình Phương trong khi Vũ thì vẫn cứ xông vào tấn công Phương nên k còn cách nào khác là phải nhờ đến Phong

Phong túm cổ áo của Vũ lôi về chỗ ngồi và ngồi khuyên giải mặc dù biết trước kết quả vẫn luôn là con số 0.

Còn bên phía Trinh và Phương cũng chả khá hơn là bao khi Trinh thì cố gắng khuyên giải còn Phương thì ngồi đầu mất với Vũ (thật hết biết 2ông bà này mà)

- Anh 2, anh nói gì đi chứ? Sao anh im lặng hoài vậy?- Trinh quay sang Kiệt nhờ sự giúp đỡ

-.....- im lặng

-Anh 2!!- Trinh hét lên

-.....- vẫn là sự im lặng

Tình đâu hay này giờ Kiệt đang mãi mê nhìn cô bạn mới với dòng suy nghĩ của riêng mình nên k nghe thấy cô nói

” Chính là cô ấy__ cô gái giao báo lúc sáng nay, tại sao cô ấy vào được trường này nhỉ? Tuy mái tóc có thay đổi(vì sáng nay Ngọc xõa tóc còn bây giờ thì thắt bím 2 bên, trông như một sách) nhưng khuôn mặt đó thì k thể nhầm lẫn được, vẫn là khuôn mặt bầu bĩnh đó, cái miệng nhỏ xinh xinh phơn phớt màu hồng thắm, nước da trắng ngần như con suối trong veo, và điều đặc biệt nhất chính là đôi mắt: đôi mắt to tròn, đen láy nhưng chứa đựng trong đó là sự lạnh lùng và một nỗi buồn vô hạn

”__ Kiệt suy nghĩ

-anh 222222 !! - tới lúc này thì Trinh đã k chịu được nữa nên ghé sát vào tai Kiệt và hét lớn

- Ơ.. hả?- Như đã bình tĩnh, Kiệt lấp bắp trả lời

-Anh làm sao thế?- Trinh hỏi

-Nè, ông đừng nói với tui là ông để ý con bé mới tới nha__ Vũ ranh ma hỏi

-Đâu ..đâu có__bị trúng tim đen, Kiệt chối

-Trời, nhìn ổng như vậy là đúng rồi đó__ Phương xen vô

(Lưu ý nha: Tuy Phương và Vũ hay cãi nhau nhưng lại rất thân nhau, luôn luôn cùng nhau hợp tác để chọc phá mọi người nên họ được cả trường gọi bằng cái tên:

” Bộ đôi siêu quậy

”, hix! Bó tay)

- Haizzz! Bộ đôi siêu quậy lại bắt đầu rồi__ Trinh thở dài ngao ngán

-Thôi, kệ họ đi- Phong thản nhiên trả lời vì đây được xem là chuyện thường ngày ở huyện mà

Chỉ tội cho Kiệt, bị tụi nó dồn vào phía đường cùng, k có lối thoát thì may sao có 1 giọng nói cất lên:

- Chào các cậu __ người đó cất tiếng nói

Tụi nó ngước mặt lên và cùng đồng thanh

-Chào cậu!

- Mình là Tiểu Ngọc, từ nay mình sẽ ngồi ở đây, mong các bạn giúp đỡ__ Thì ra người đó chính là Tiểu Ngọc

-Ừ! Tất nhiên rồi__ đồng thanh tập 2

Tiểu Ngọc kéo ghế và ngồi xuống bàn của Kiệt

(Chú ý nè: Tụi nó ngồi 3 bàn, mỗi bàn 2 người

Trinh và Phương__ 1 bàn

Tiểu Ngọc và Kiệt__1 bàn

Phong và Vũ__ 1 bàn

Đó là thứ tự bàn từ trên xuống dưới)

- Hôm nay Thầy có cuộc họp gấp, các em nhớ giữ trật tự cho đến tiết sau__ thầy giáo chủ nhiệm

-Vâng a!- all

Sau khi thầy đi

-Chào bạn, mình là Bảo Trinh__ Trinh

- Còn mình là Phương- Phương

- Còn mình là Vũ__ Vũ bon chen

-Mình là Phong __ Phong

- Còn mình là Kiệt__anh trai của Trinh, có gì khó khăn cậu cứ nói__ Kiệt

Câu nói của Kiệt đã vô tình lọt vào tai Phương và Vũ__Những con ma siêu quậy của trường Green Dream và trở thành trò đùa của họ

-Có gì khó khăn cậu cứ nói__ Vũ và Phương nhại lại tiếng của Kiệt

- Nè, mấy người quá lăm rồi nha- Kiệt bị chọc quê đến quá độ

-Thôi, đừng giỡn nữa- Trinh can

-Mà cậu nói cậu là anh của Trinh__ Tiểu Ngọc hỏi Kiệt

- Ừ!_ Kiệt hồn nhiên trả lời

- Vậy là cậu bị ở lại lớp_ Tiểu Ngọc cũng hồn nhiên k kém

Nhưng sự hồn nhiên đó lại làm cho Kiệt xem té xỉu

- Nè, cậu coi thường tui quá nha, tui tui là anh em sinh đôi mà? -Kiệt vừa nói vừa kéo Trinh lại gần mình

- Sao chẳng giống nhau gì hết vậy? -Tiểu Ngọc nói

- Tui thấy giống mà_ Kiệt nói

- K giống, Trinh dễ thương, xinh đẹp còn cậu thì....._ Tiểu Ngọc đáp

- Thì sao?- Kiệt cướp lời Ngọc

- Umh..dưới mức trung bình_ Ngọc thản nhiên đáp

Tụi nó bắt đầu cười phá lên, Kiệt mắt 5s bất động sau đó cũng hiểu ra là mình bị chơi xỏ

- Á! Cậu dám chơi xỏ tôi à ?_ Kiệt nói

- Tôi k có chơi xỏ gì cậu hết, tôi chỉ nói ra những gì tôi suy nghĩ thôi_ Ngọc vẫn thản nhiên như k

- Cậu..cậu.._ Kiệt tức đến đỏ mặt

-Hahaha, lần đầu tiên có người dám chê

” Sun Prince

” của chúng ta đây_ Vũ nói mà k nhận được cười

- Đúng, đúng_ Phương hòa theo

-Từ nay anh 2 hết tự kiêu nha_ Trinh

- Cuối cùng thì chúng ta cũng tìm được người có thể chữa bệnh tự kỉ cho Kiệt rồi_ Phong cất tiếng

- Mấy người hòa theo cô ta ăn hiếp tui_ Kiệt bức xúc lên tiếng còn tụi nó thì vẫn lẩn ra cười

Nhìn thấy mọi người vui vẻ, Ngọc cũng khẽ mỉm cười, tuy nụ cười rất nhẹ và vẫn mang hơi lạnh của băng tuyết nhưng nó lại làm cho tim ai xaoxuyến và loạn nhịp(Kiệt đó)

- Thôi, k giỡn nữa, vô tiết rồi_ Kiệt đánh trống lảng khi thấy chuông báo hiệu vào tiết 2 vang lên

Tiết thứ 2 trôi qua trong im lặng, duy chỉ có một người cứ ngồi học bài mà thỉnh thoảng lại lén nhìn cô bạn cùng bàn của mình(ai thì chắc mọi người cũng biết mà ha ^_^)

Reng....reng.....reng..

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến, mọi người ùa ra khỏi lớp nhưbầy ong vỡ tổ, nhưng nói đúng hơn là ùa về phía 3 dãy bàn cuối(là bàn của tụi nó đó)

- Oaaa, mệt quá_ Trinh khẽ vươn vai

- Xuống căn-tin thôi, tui đói lắm rồi_ Phương

- Đúng là heo, suốt ngày chỉ biết ăn với uống_ Vũ lại bắt đầu chọc Phương

-Ông..ông.._ Phương tức mún ói máu mà k làm gì được

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Phương, Vũ đắc trí cười đầy kiêu hãnh, Nhưng ông trời quả là k chiều lòng người khi đang tận hưởng niềm vui chiến thắng thì bụng của Vũ lại..... kêu lên:

” ọc..ọc..

” vì đói bụng

- Ha! Mình cũng vậy mà bày đặt nói người ta_ Phương trêu

- Tại..tại..__ Vũ ngượng chín cả mặt mà k biết giải thích như thế nào cho đỡ quê thì Trinh lên tiếng giải vây
- Thôi, đừng giỡn nữa, mọi người ai cũng đói cả mà, xuống căn-tin thôi

Mọi người cùng nhau bước ra cửa(này giờ k có Ngọc nhà ta nha mí bạn, Ngọc đã ra ngoài từ này giờ rồi)

- Thanks bà nhà__ Vũ nói thầm vào tai Trinh

- Ừm, k có gì, chẳng qua tui k mún lại phải làm sứ giả hòa bình cho ông và Phương thôi__ Trinh vui vẻ đáp
- 2 người cứ vui vẻ như vậy mà k biết có 2 đang cảm thấy khó chịu trong lòng(là Phương và Phong đó ạ)

Ra đến cửa lớp thì tụi nó thấy một khung cảnh cực kì thú vị. Một đámnam sinh đang bu quanh một đứa con gái và đứa con gái đó k ai khác chính là Ngọc

- Em ơi, làm bạn gái của anh nhé__ boy 1

- K, làm BF của anh nè__ boy 2

- Đừng, làm girl friend của anh nè__boy 3

- Cút__ đáp lại những tình cảm k biết là thật hay giả kia là sự lạnh lùng cùng một câu nói chỉ vồn vện có 1 từ, 3 chữ

Một số khi nghe thấy câu nói lạnh còn hơn băng ở Bắc Cực của nó đã bỏ chạy mất dép nhưng vẫn còn khoảng 5 tên vẫn còn ở lại

- Em ơi, xin em hãy nhận lấy tấm chân tình của anh __bóy nói

- k, đừng nhận thứ chân tình giả dối đó của nó, hãy nhận lấy tấm lòng thành tâm của anh__ boy 2

- Tụi mày toàn là lũ ba xạo, em ơi, anh mới là thật lòng với em nè__boy 3

- K, anh mới thật lòng với em, tấm lòng của anh sáng như trăng đêm rằm__boy 4

K, đừng tin những lời hấn ta nói, tấm lòng của anh sáng tựa ngàn sao,anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh yêu ánh mắt, nụ cười(ông nàyxạo, hồi này tới giờ nó có cười đâu, chỉ cười nhẹ với tụi nó thôi mà),yêu cái d...__ boy 5

- Cút, tao nói là cút, lũ dog tụi mày có nghe rõ k hả?__Ngọc

k để thằng kia nói hết câu, nó lên tiếng vì nếu để thằng đó nói thêm 1từ nào nữa chắc nó sẽ xỉu ngay tại đây vì những lời nói con nháo hơncháo đó. Tụi kia thấy k khí xung quanh mình như giảm đi mấy chục độ,lạnh__ đó là từ ngữ duy nhất để có thể miêu tả cảm giác lúc này của tụikia dù bây giờ mới vào tháng 7(vì đây là ngôi trường quý tộc nên đi học sớm hơn những ngôi trường khác)

Sau câu nói đó, bọn kia đã chạy hết, nó toan bước đi thì thấy tay mìnhnghư bị ai níu lại,nó đưa ánh nhìn có thể giết người đó cho thủ phạm,thì ra chính là thằng boy 5__ thằng sến nhất trong tụi nam sinh lúc này

Bắt gặp cái nhìn sắc hơn dao của nó, thằng kia khẽ rùng mình nhưng vìđại nghĩa của gái của mình, thằng kia nhất quyết k chịu bỏ tay ra

- Tao đã nói đến thế mà mày vẫn k chịu buông thì tao chỉ còn có cáchnày thôi, đừng trách tao k nói trước__ nó nói giọng thương hại pha lẫnvội băng tuyết. Và đi đôi với lời nói chính là một cú xoay người vô cùng ngoạn mục, đôi chân dài vô tận của nó vung lên trong k trung và đíchđến cuối cùng chính là...mặt của thằng kia

Bị tấn công bất ngờ và mãnh liệt(câu này giống như trong môn lịch sử khi người ta kể lại cách cuộc kháng chiến chống quân xâm lược quá), thằngkia k kịp kháng cự(mà cho dù có kháng cự cũng chả làm được gì đâucưng), máu từ miệng và lỗ mũi bắt đầu phun ra như núi lửa phun trào

- Games over__ nó lạnh lùng nói rồi bỏ đi

Tụi nó đứng trong lớp đã chứng kiến hết tất cả và mỗi người một suy nghĩ

Phương: Hu hu, bạn ấy như vậy thì còn cần gì mình bảo vệ nữa? Tụi thân ghê

Trình: waaaaa, bạn ấy còn dữ hơn cả Phương nữa(đương nhiên rồi, nó tinh thông hết tất cả các môn võ học, còn Phương thì tuy dữ vậy thôi chứ thật ra có biết tí võ nào đâu)

Vũ: trời, nhìn xinh vậy tưởng hiền lắm, tính của nhỏ làm bạn gái để học... tức chơi, ai dè...thôi, đành từ bỏ giấc mơ xa vời đó vậy, k khéo nó đánh mình mềm xương

Phong: cậu ta mang một vẻ đẹp lạnh lùng nhưng lại có một nỗi buồn giấu kín. Rốt cuộc, nỗi buồn đó là gì, ta nhất định sẽ tìm ra(đương nhiên và vì sao Phong biết nó có nỗi buồn nha, vì Phong có khả năng biết được tính cách của người khác ngay từ lần gặp đầu tiên)

Kiệt: cậu càng ngày càng khiến cho tôi tò mò nhiều hơn về cậu đó_ Ngọc à! Một cô gái lạnh lùng nhưng đầy thú vị.

- Thôi, chúng ta xuống cà-tin đi_ Phương lên tiếng

- Ủ! ?Đi thôi_ Trình

- Mọi người đi đi, mình xuống gặp ông một lát_ Kiệt nói rồi tạm biệt mọi người

- Cái thằng này bữa nay kì ghê_ Phong nói

- Chắc ông kết Ngọc rồi_ Vũ phát biểu

- Đúng, đúng. Ông có cùng ý kiến với tôi đó_ Phương xen vô

- Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ...v.v_ Vũ bắt đầu công cuộc quậy phá của mình

- Cuối cùng thì các cậu ấy cũng có thể hòa đồng rồi_ Trình hớn hờ

- Vậy sao? Còn mình thì k nghĩ vậy đâu_ Phong nói và hướng ánh mắt vào 2 người đi phía trước mình

Trình nhìn theo ánh mắt của Phong và thở dài thườn thượt khi thấy Phương và Vũ đang cãi nhau nảy lửa.

- Tại sao lúc nào họ cũng vậy nhỉ? K bao giờ hòa bình được quá 5

_ Trình than phiền.

Cùng lúc đó, tại phòng hiệu trưởng

- Cốc, cốc, cốc!_ tiếng gõ cửa vang lên

- Vào đi_ tiếng nói trầm ấm và đầy uy lực của thầy hiệu trưởng vang lên

- Cháu chào ông_ Kiệt mở cửa bước vào trong

- Chà, hôm nay có chuyện gì mà đứa cháu bắt trị kia lại tìm tới lão già này vậy?_ Thầy hiệu trưởng nói giọng trêu chọc và có phần.. hờn dỗi(hix, k biết cái ông này có phải là con nít k nữa???)

- Ông à! Sao ông nói vậy, con thương ông nhất mà_ Kiệt làm nũng

- Thôi, cho ta xin! Nhìn cháu như vậy là ta biết cháu có chuyện cần cầu xin ta rồi đúng k?_ Ông nói với vẻ hiểu biết

- Hi, ông đúng là hiểu cháu nhất mà!_ Kiệt nịnh ông

- Để ta đoán thử nhé! Có phải vì cô bé mới tới k?_ Ông

- Vâng ạ! Cô ấy là con của tập đoàn nào vậy ạ?_ Kiệt hỏi

- Hoàn toàn sai cháu ạ! Con bé k phải là tiểu thư đài cát gì đâu mà là..._ Ông bỏ lửng câu rồi đưa cho cậu tập hồ sơ

Nét mặt Kiệt bỗng nhiên thay đổi sau khi xem những gì trong đó viết_ Đó là sự ngạc nhiên

- Cô ấy đạt được học bổng ạ?_ Kiệt hỏi

- Uk_ Ông nói

- Nhưng nếu như vậy thì cô ấy phải đạt được điểm tuyệt đối 100/100 ạ?_ Kiệt hỏi như k tin

- Uk, bất ngờ phải k? K hiểu sao ta lại rất quý con bé__ Ông đáp

-Tại sao ông lại quý cô ấy?__Kiệt hơi ngạc nhiên vì ông cậu tuy có vẻ phúc hậu nhưng muốn được ông quý k phải là chuyện dễ mà nó thì lại quá lạnh lùng-Um, ta thấy ở con bé toát lên một sự nhân hậu và cao sang của một bậc quyền quý, nó cư xử rất lịch sự và vô cùng khiêm tốn, nhìn nó k khác nào một vị tiểu thư chứ k phải là một cô gái nghèo như những gì trong đó viết. Hơn nữa, nhìn nó rất giống với một người..__ Ông nói

-Giống ai ạ?__ Kiệt tò mò

-Một cô bé ta coi giống như con ruột của mình, nhưng..__Ông lại tiếp tục bỏ lửng câu nói

-Nhưng làm sao ạ?__ Kiệt thật sự rất muốn biết

-K có gì, rồi sau này cháu sẽ biết__ Ông có vẻ k muốn nói cho Kiệt biết thì phải

-Vậy thì thôi ạ__ Thấy ông khó xử, Kiệt cũng k hỏi nữa

-Mà ta thấy cháu có vẻ quan tâm tới con bé nhĩ?__ Ông lại trở về với vẻ thường ngày

-Làm...làm gì có ạ, ông đùa hơi quá đó__ Kiệt ấp úng vì bị nói trúng tim đen

-Ta không tin, cháu thích nó phải không?__ Ông gian xảo

-K, k có. Ông toàn nói linh tinh k à. Thôi cháu chào ông__ Kiệt nói rồi vẫy tay chào ông vì nếu như kiệt còn ở đó thì sẽ còn bị chọc

Kiệt đi để lại một mình ông trong căn phòng trống, ông khi mỉm cười và nghĩ

"Cháu ơi là cháu, cháu k thể qua mắt lão già này được đâu. Từ nay, trái tim cháu có lẽ sẽ k được yên rồi, tội nghiệp cháu ta

"

Kiệt bước đi mà cứ nghĩ về những gì ông nói, cậu k tin những gì ông nói là sự thật nhưng cũng k dám phủ định chúng. Cậu thả hồn mình trong suy nghĩ mặc cho đôi chân mình bước đi trong vô thức. Bỗng, cậu va phải ai đó

-Tôi xin lỗi__ Kiệt lên tiếng trước

-K sao đâu, tôi cũng k để ý mà__ Người đó lên tiếng

"Giọng nói này sao mà quen quá!

" Kiệt suy nghĩ rồi ngược mặt lên thì thấy nó đang đứng đây phủi quần áo

-Thì ra là cậu__ Kiệt nói và khẽ mỉm cười

Nhìn thấy nụ cười hút hồn đó, Ngọc cảm thấy hơi bối rối và tim thì đập nhanh hơn. Gạt những cảm xúc nhất thời qua một bên, nó lấy lại sự lạnh lùng thường ngày- Sao cậu còn ngại đó? Sắp vào lớp rồi kìa, nào__ Nó nói và đưa tay ra

Kiệt thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng nắm lấy tay nó và đứng dậy

Khi 2 bàn tay chạm vào nhau, có cảm giác như vừa có dòng điện chạy qua người nó và cả Kiệt nữa

Khi Kiệt đã đứng lên, nó vội vàng buông tay Kiệt ra. Đơn giản vì nó sợ, nó sợ cảm giác vừa rồi, sợ cái vỗ bọc lạnh lùng mà nó cố tạo ra 4 năm nay nó cố gắng tạo ra sẽ bị phá vỡ trong tay người con trai trước mặt kia, đứng trước hân, nó k thể tỏ ra lạnh lùng được. Rồi nó bỏ đi

Khi bóng nó đã khuất sau hành lang, Kiệt mới hoàn hồn. Lần đầu tiên có người dám chọc hân, có người bị miễn nhiệm với nụ cười hút hồn mà k có gái nào khi nhìn thấy mà k xịt máu mũi(hix, người ta cũng có đồ mặt đó cha nội)

và đây cũng là lần đầu tiên có người làm cho trái tim hân loạn nhịp. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ giải lao như làm cho hân bình tĩnh, nếu nhớ k lầm thì trong ngày hôm nay, cái chuông mà hân đã từng rất ghét đó đã cứu hân đến 2 lần.

Bước vào lớp, hắn thấy nó đã ngồi ngay ngắn trên bàn, tay cầm cuốn sách của môn tiếp theo ra học. Khi hắn bước về chỗ ngồi cũng là lúc thầy dạy Toán vào lớp. Bài hôm nay lớp này nó phải học tương đối khó nếu như phải nói là ông thầy độc ác này cho toàn toán nâng cao. Dù cho cái lớp này được coi là cái lớp giỏi của khối 10 nhưng xét cho cùng đây cũng chỉ toàn bọn con cháu nhà giàu nên chất lượng ở đây cũng chỉ bằng 1 lớp khá ở những ngôi trường bình dân khác. Nhìn sơ bộ của cái lớp này thì biết, chẳng ai hiểu những gì ông thầy đang ghi trên bảng kia là như thế nào, trừ nó, hắn (Kiệt), Phương, Trinh, Phong, Vũ.

Quét mắt một lượt quanh cái lớp được coi là giỏi này, đôi mắt ông thầy hắc ám dừng lại ở bàn nó và Kiệt.

-Em! Lên giải bài này cho tôi_ Ông thầy chỉ vào nó, có lẽ ông ta thấy nó là học sinh mới nên muốn thách thức nó chăng?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó, thương hại có, lo lắng có, đồng cảm có và hả hê cũng có. Bỏ qua những ánh mắt của lũ bạn và ánh mắt tự đắc của ông thầy, nó bình thản bước lên bục giảng.

Lướt nhìn bài toán được ghi trên bảng, nó khẽ thở dài và lắc đầu. Hành động đó của nó được ông thầy và 35 học sinh trong lớp cho là bỏ cuộc

-Cố mà làm đi, bài này khó lắm đấy, tôi phải mất tới 1 tiếng đồng hồ mới làm ra đấy_ Ông thầy tự đắc (sao ông nội này lại thích hành hạ người khác thế nhỉ?)

Cầm viên phấn trên tay, nó bắt đầu viết với tốc độ kinh người

15

sau.....

- Tại ..tại sao... Ông thầy lấp bắp như k tin vào mắt mình nữa, một bài giải thật hoàn hảo

-Thưa thầy, theo em bài này quá dễ, k cần mất tới 1 tiếng đồng hồ đâu_ Bỏ lại cho ông thầy một cục tức nó bước về chỗ trong sự ngạc nhiên của 35 học sinh trong lớp, kể cả Kiệt_ người đã biết nó nhờ trí thông minh mà vào được trường này

-Cậu làm bọn mình ngạc nhiên đấy_ phong nói

-Theo mình, chuyện đó cũng bình thường thôi_ Nó nhún vai đáp lại

Những giờ sau đó trôi qua trong im lặng

Reng....reng.....reng.....

Tiếng chuông ra về vang lên, mọi người thu dọn sách vở ra về và nó cũng k phải ngoại lệ

-Kiệt ơi, về thôi_ Vũ gọi

-Mọi người về trước đi, mình có việc phải đi 1 chút_ Kiệt cười trừ

-Sao? Đi chơi mà k rủ bạn bè hả?_ Phong trêu

-làm gì có, chuyện riêng thôi mà_ Kiệt thanh minh

-Thôi, về đi. Ông lại đi với em nào nữa rồi chứ gì?_ Phương ra vẻ hiểu biết

-Anh 2 nhớ về sớm nha. Hôm nay ông nội (thầy hiệu trưởng) cũng tới ăn cơm đó_ Trinh nhắc nhở

-Ừ, anh biết rồi mà. Thôi, pp_ Kiệt nói rồi chạy như bay

-Pó tay thẳng này luôn_ Vũ thở dài

.....

Việc bạn của Kiệt k có gì khác đó là.... đi theo chị Ngọc nhà ta

Kiệt thấy nó bước vào 1 quán nước dành cho teen, tò mò Kiệt theo vào luôn. Chọn một vị trí khuất ở góc phòng nhưng lại có thể quan sát được xung quanh, Kiệt ngồi xuống

Bỗng, Kiệt thấy nó trong bộ đồng phục của quán, thì ra nó làm phục vụ ở đây. Thấy nó đang cầm tờ menu tiến về phía mình, Kiệt kéo mũ sát xuống và cúi mặt

-Anh dùng gì ạ?_ Tiếng Ngọc vang lên

-À..cho tôi một tách cà phê sữa nóng_Kiệt ngập ngừng lên tiếng

-Vâng, xin anh chờ cho 1 lát_Ngọc nói rồi bỏ đi

-Phuuuuu_ tới lúc này thì Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm

.....

8h tối nó bắt đầu làm xong việc và ra về, Kiệt cũng thanh toán tiền và đi theo

Nó đi, đi mãi...rồi dừng lại trước cổng 1 ngôi nhà màu trắng sữa rồi bước vào

” Thì ra đó là nhà của cậu

”_ Kiệt nghĩ thầm rồi bước về nhà

Tại nhà họ Hoàng...

-Kiệt, con đi đâu mà giờ này mới về?_papa Kiệt hỏi

-Dạ...con có việc bận một chút ý mà_Kiệt bịa đại một lí do

-Thôi, k sao đâu, cháu lên phòng đi_Ông nói rồi nháy mắt với Kiệt

Dù k hiểu cái nháy mắt đó của ông Kiệt cũng cho qua và lên phòng

-Ba à, sao ba chiều nó quá vậy, nhờ đó hư thì sao?_mama Kiệt thắc mắc

-Ta thì k nghĩ như vậy bởi vì sắp có người có thể quản lí được nó rồi_Ông mỉm cười

-Người đó là ai vậy ba?_papa Kiệt thắc mắc

-Tạm thời thì ta chưa thể nói được_Ông để lại cho 2 người con 1 dấu ? to đùng rồi bước đi

-ta về đây, cũng khá muộn rồi

-Vâng, ba về_papa Kiệt đồng thanh

Cuộc nói chuyện vừa rồi Trinh k hề hay biết vì nàng đã lên phòng học bài rồi(học sinh gương mẫu phải như vậy chứ)

*Xin lưu ý với các bạn đọc là ngôi trường Green Dream do 5 nhà bỏ vốn xây dựng đó là:Hoàng gia, Lâm gia, Nguyễn gia, Trịnh gia và Lê gia

Vì ước mong thời trẻ của ông Kiệt là trở thành giáo viên nhưng vì hoàn cảnh gia đình nên ông phải về tiếp quản việc kinh doanh của gia đình vì ông là con 1. Khi về già, ông muốn thực hiện ước muốn đó nên đã trở thành Hiệu trưởng của trường Green Dream

~~~~~

Sáng hôm sau tại trường Green Dream...

cả trường đang rộn lên về thông tin của Ngọc_Hot girl lạnh lùng của trường, vì quá lạnh lùng nên Ngọc đã được các học sinh trong trường gán cho cái biệt danh là

” Snow Princess

”(Công chúa tuyết)

Bước vào cổng trường nó đã k được yên thân vì một đám ruồi nhặng(theo nó là như vậy) bu quanh

-Snow Princess! I love you_ boy 1

-Cậu là thiên thần của lòng mình_ boy 2

.....

Vô số những lời ngọt ngào vang lên với tần số tăng dần mà theo nó thì là

Mật ngọt chết ruồi

”, nhưng nó k phải là ruồi nên nó được coi là miễn nhiễm

2. Chương 2 : Snow Princess (Công Chúa Tuyết)

Sáng hôm sau tại trường.....

.....được coi là miễn nhiễm(Đoạn trên đó)

Bỏ qua những ánh mắt ngưỡng mộ có, trái tim có, ganh tị có và coi thường cũng có, nó ung dung bước vào lớp mà k hề hay biết rằng có một ánh mắt đang trần trối nhìn vào mình_Ánh mắt chứa đựng sự độc ác và hủy diệt như những mũi phù thủy trong truyện cổ tích ngày xưa(hehehe, hơi mơ mộng 1 xíu)

-Tụi mày dám bơ rớt 1 mĩ nhân như ta để theo bọn nó à?Cái trường này thật quá đáng smaf. Cồn máy nữa Ngọc,mày sẽ k được yên đâu.Con Trinh và con Phương thì tao k làm gì được nhưng mày thì.....Dám dành cái chức hot girl của tao hả hả?Đừng có mơ. Hahaha_ Con nhỏ đó vừa độc thoại vừa cười ha hả trông cực kì khả ố

Trong lớp, những ánh mắt dành cho nó cũng chẳng khác gì mấy so với ở ngoài kia. Những ánh mắt ngưỡng mộ dành cho nó vì biết nó vào được trường nhờ thành tích học tập. Và những ánh mắt trái tim của bọn namsinh cũng k kém vì cái lớp này vốn dĩ nữ ít, nam nhiều mà (nữ: 5/ 40), nhưng chẳng ai dám tới tỏ tình hay làm quen nó vì sau khi chứng kiến cái cảnh máu me hôm qua thì chẳng thằng nào muốn như thằng đó cả

2 tiết đầu tôi qua trong sự im lặng (trừ bộ đôi siêu quậy của trường Phương_Vũ), tới giờ ra chơi.....

Nó 1 mình lặng lẽ xuống căn-tin trường mua cái gì đó lót dạ vì sáng nay giao báo về trễ nên nó chưa kịp ăn uống gì. Dù có lạnh bụng và mệt mỏi đến đâu nó cũng chỉ là con người_1 con người bình thường như bao con người khác. Nó bước tới quầy tự phục vụ và lấy 1 cái bánh ham-bơ-giò có phết một ít bơ. Sau khi thanh toán tiền cho cô thu ngân, nó quay bước đi về phía sau vườn trường, mắt thì vẫn dán vào cuốn sách. Hôm qua nó đã phát hiện ra 1 khu vườn rộng rãi và ít người lui tới ở phía sau trường nên hôm nay nó muốn tới đó. Đang đi nó va vào 1 người hay nói đúng hơn là người đó cố tình va vào nó.

-Cái con kia,mày k thấy đường ha?_Con nhỏ đó hét lên

-tôi xin lỗi nếu như người có lỗi là tôi, nhưng theo tôi nghĩ thì lỗi k hoàn toàn là ở tôi đâu_ Nó nói giọng điềm tĩnh

Ý mày là tao cố tình?_Con đó hỏi

-Cái đó là bạn nói chứ k phải tôi_ Nó vẫn thản nhiên như k

-Mày có biết tao là ai k hả?_con nhỏ đó đã bắt đầu mất bình tĩnh

-Bạn và tôi đều là con người, lại cùng là con gái, suy cho cùng tôi và bạn cũng là đồng loại, tại sao tôi lại phải biết bạn? Bộ não của tôi k có đủ chỗ để chứa tên của bạn đâu_ nó thản nhiên nói

-Mày nói gì vậy hả?_con nhỏ đó rít lên và tát vào mặt nó

PẶc! _ Âm thanh khô khốc đó vang lên nhưng k phải là nó bị tát mà tay con nhỏ kia đang bị nó túm chặt

-Tôi nhin cậu này giờ rồi đây, cậu mà tát tôi thì cũng đồng nghĩa với việc cậu xúc phạm tới lòng tự trọng của tôi đấy_Nó nói rồi buông tay con nhỏ kia ra

-Mày...mày sẽ k được sống yên đâu_ Con nhỏ đó vừa nói vừa xoa cánh tay đang sưng tấy

-Tôi sẽ chờ cậu_Nó thản nhiên đưa ra lời thách thức

Nói rồi nó bước đi

-Một con nhỏ nhà quê như mày mà đòi lên mặt sao? Đồ k có cha, mẹ thì bị điên__Con nhỏ đó nói khể Rầm!

Nó đặt cuốn sách và ổ bánh lên 1 chiếc bàn gần đó một cách rất..nhẹ nhàng

-Cậu vừa nói gì?__Nó rít lên

-Tao..tao nói mày nhà quê, k có cha, mẹ bị điên__con nhỏ hơi sợ nhưng vẫn cố gắng lên mặt

Bốp! Chát

1 cái tát và 1 cái đấm mạnh mẽ vào mặt, vào bụng con nhỏ kia

-Mày nói tao thế nào cũng được, tao cũng k quan tâm mày nói gì về ông ta nhưng tao cấm mày xúc phạm tới mẹ tao như vậy. Lần này tao tha nhưng lần sau thì k chỉ có như vậy đâu

Nó nói rồi cầm lấy cuốn sách trên bàn và bỏ đi , để lại cho con nhỏ 1 cục tức thật to, vừa đau lại vừa xấu hổ

(Đừng hỏi mình ổ bánh ham-bơ-gơ ở đâu nha, nó đã tan tành lúc Ngọc đập nó xuống bàn cùng quyển sách rồi còn đâu)

Chạy thật nhanh ra phía sau trường.Giờ đây nó cảm thấy thật tức giận,thật khó chịu và cũng có phần tủi thân nữa, nếu như bây giờ k trút rathì nó sẽ chẳng thể nào sống yên được(bà này quan trọng hóa vấn đề ghê)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....._Nó hét lên thật to, tiếng hét như nổi lòng của nó vậy

Sau khi k thể hét được nữa, nó ngồi bệt xuống và khóc. Lúc này trông nó thật sự rất yếu đuối, vẻ lạnh lùng hàng ngày đã mất

Nó cứ như vậy mà k hề hay biết có 1 người đã trông thấy tất cả.Đó là Kiệt.

Thật ra khu vực này k phải là nơi bỏ hoang như nó vẫn thường nghĩ mà là nơi tụ họp của Hội học sinh, chỉ có hội học sinh nó mới được vào.Kiệt thường hay vào đây ngủ vào giờ ra chơi. Lúc này đang say giấc nồng, tâm hồn đang vi vút trên 9 tầng mây, suýt nữa thì gặp được cô tiên thì bị tiếng hét của kẻ nào đó phá rối, Đang định cho kẻ phá phách ấy 1 trận vì tội quấy rối giấc ngủ ngàn vàng của mình và dám vào cấm địa của hội học sinh thì Kiệt thấy nó

....thì Kiệt thấy nó đang hét đến khản cả cổ, rồi ngồi khóc nữa.

” Ngọc lạnh lùng thế mà cũng biết khóc sao?

”_Suy nghĩ của Kiệt

Thấy k ổn nên Kiệt tiến gần về phía nó, chìa chiếc khăn tay màu trắng thoang thoảng mùi bạc hà trước mặt nó và nói

- Nè! Lau nước mắt dùm mình đi, tớ k quen nhìn con gái khóc đâu

-Lại là cậu sao?_Nó nhận lấy chiếc khăn và ngước mặt lên nhìn Kiệt

-Tại sao cậu lại nói: lại là?_Kiệt k hiểu ý nó nói gì

-Cậu đừng tưởng tôi k biết hôm qua cậu đã đi theo tôi cả ngày__ Nó nói, giọng đã bình tĩnh hơn

-Sao cậu biết?_ Kiệt hốt hoảng, mặt có phần đỏ hơn

-4 năm sống một mình đủ để tôi rèn luyện khả năng đó__Nó nói

-Vậy sao? Bạn k đơn giản như tôi vẫn nghĩ rồi__ Kiệt nói với vẻ trầm tư

.....im lặng kéo dài

-Mà sao cậu biết tôi ở đây?_Nó nói sang chuyện khác vì nó k thích cái k khí ngột ngạt này

-À, nhắc tới chuyện này tôi mới nhớ. Đây là lãnh địa của hội học sinh, chỉ có chúng tôi mới được vào__ Kiệt giải thích

-Vậy có nghĩa là tôi đã vi phạm nội qui rồi. Lần sau tôi sẽ k đến đây nữa. Chào cậu, cảm ơn cậu về chiếc khăn, lần sau tôi sẽ trả. Nó nói lèo rồi bỏ đi, để lại Kiệt bơ vơ 1 mình

-về lớp thôi. Dù gì thì cũng k thể nào ngủ được nữa sau giọng hét ..khủng bố của nó, Kiệt đành quay về lớp. Kiệt thấy nó đã yên vị ở chỗ ngồi, Kiệt k biết có chuyện gì đã xảy ra với nó nên hỏi Phương, Trinh, Vũ và Phong

-Nè, hồi này giờ ra chơi có chuyện gì xảy ra vậy? Kiệt hỏi Vũ

-Là vậy nè !@#%'^%*'(Vũ kể lại tất cả vì những cảnh đó mọi người đều chứng kiến

-Thì ra là vậy. Kiệt nói với vẻ hiểu biết

-Mà tội Ngọc quá à. Trinh nói

-Ừ, cái con Trúc

”điệu

” quá đáng thật, lúc nào cũng thích gây sự với những người đẹp hơn mình. Phương bức xúc

-Thôi vào lớp rồi, đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa. Phong vẫn vậy

3 tiết học cuối trôi qua k mấy thoải mái khi mọi con mắt cứ đổ dồn về phía nó

Reng.....reng..reng.....

Tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên, nó bước ra khỏi lớp nhưng k vội về mà ra khu vườn phía sau trường để tìm cuốn sách mình để quên giờ ra chơi. Tìm được cuốn sách cũng là lúc sân trường chẳng còn ai ngoài ông bảo vệ. Nó lặng lẽ bước về

Cùng lúc đó

-Các cậu chờ bọn mình 1 chút nhé. Bọn mình cần phải lên phòng hiệu trưởng 1 lát, có chuyện cần bàn. Kiệt nói với Phương và Trinh

-Ừ, nhanh lên nhá. Phương nói, vẻ hơi bức. Cũng đúng thôi, giữa buổi trưa nóng muốn chảy mồ như thế này mà bắt đứng chờ thì ai chả cáu

Đứng đợi khoảng 15

thì có một đám con trai khoảng 5 thằng tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ nhìn cũng biết là loại k đàng hoàng đi tới chọc quẹo

-Nè 2 bé dễ thương, sao 1 bé lại đứng 1 mình như thế này? Đi chơi với tụi anh nhé. Tên cầm đầu nói và cầm lấy tay Phương

-Buông ra! Phương quát lên và cố kéo tay mình ra nhưng tất cả đều là vô ích

-Cưng nên nghe lời đi. Thằng đó nói

-Bỏ tay cậu ấy ra. 1 tiếng nói cất lên đầy lạnh lùng và người đó k ai khác chính là nó

-Ồ, lại thêm 1 cô bé xinh đẹp. 1 trong số 5 thằng cất tiếng

Nói rồi thằng cầm đầu bỏ tay Phương ra và tiến về phía nó, đưa đôi bàn tay ra định đỡ trò sàm sỡ thì

Bốp. nó tặng cho thằng đó 1 cái đấm vào mặt

-Đừng có đưa đôi bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào người tao. Nó nói và tặng thêm cho thằng đó 1 cái đập vào bụng

-Còn tụi mày..... Nó quay sang nhìn tụi đàn em của thằng đó và.....

Bình...bốp...hự... hàng loạt những âm thanh vang lên và kết quả là 4 thằng còn lại lăn đùng ra đất ôm của quí và rên lên đầy đau đớn

Cùng lúc đó Kiệt, Phong và Vũ cũng vừa chạy tới. Thấy khung cảnh hỗn độn, 3 chàng trai k khỏi lo lắng

-Nè có chuyện gì xảy ra vậy?_Vũ chạy tới chỗ Phương hỏi han

-Cậu có làm sao k?_Phong hỏi Trinh, gương mặt hiện lên 2 chữ lo lắng chứ k điềm tĩnh như mọi khi

-Bọn mình k sao đâu, nhờ Ngọc đó_Trinh trả lời Phong và thấy vui vui trong lòng vì biết Phong luôn quan tâm tới mình

-Cậu có bị sao k vậy?_Kiệt hỏi Ngọc, nếu như là trước đây thì người Kiệt quan tâm sẽ là Trinh nhưng từ khi Ngọc xuất hiện thì.....

-Cậu nhìn tôi mà k thấy hả?Tôi k sao_Ngọc nói mà giọng vẫn chẳng hề thay đổi_Mà các cậu cũng làm ơn quan tâm đến 2 cô ấy 1 chút, dù gì thì học cũng là những người con gái rất đẹp đó.Để họ 1 mình như thế này k hề an toàn 1 chút nào đâu_Nó bắt đầu đỡ giọng thuyết giáo

-Bọn mình....._Vũ dù muốn cãi lại nhưng cũng đành cứng họng vì những gì nó nói là đúng hoàn toàn

-Còn các cậu, nếu đi 1 mình thì tôi khuyên các cậu nên mang giày cao gót và trong túi thủ sẵn 1 bịch muối cùng 1 đôi dép lê_Nó nói tuy hơi khó nghe nhưng lại rất chân thành

Tại sao lại phải làm như vậy?_Phương ngơ ngơ k hiểu gì

-Giày cao gót là để đá vào chỗ đó của tụi nó, muối là để ném vào mắt tụi nó, có thể khống chế tụi nó tạm thời, còn dép lê là để chạy_Nó giải thích cực khi cận kề về kế hoạch bỏ trốn những con yêu râu xanh

-Ồ, thì ra là vậy. Nhưng tại sao k mang giày thể thao?Như vậy chẳng phải sẽ k mất nhiều thời gian cho việc cởi giày và mang dép sao?_Vũ vẫn còn thắc mắc

-Giày cao gót có mũi nhọn nên sẽ tuyệt được giống nòi của tụi nó còn giày thể thao thì k_Nó nói ra cái kế hoạch tồi lỗi của mình

-Trời ơi, vậy chẳng lẽ tôi sẽ bị tuyệt tử tuyệt tôn sao?_1 trong 5 thằng kia lên tiếng

-Mày nhìn lại coi tao mang giày gì? Yên tâm, mày vẫn còn khoảng 1/3 cơ hội sinh sản đó_Nó nói rồi bước đi

-May mà đó là giày búp bê_Thằng đó cất tiếng và ...ngắt đi

-Cậu ấy là người tốt_Trinh cất tiếng

-Nhưng lại luôn tỏ ra khó gần_Phong thêm vào

-Mà chuyện này là sao vậy?_Kiệt hỏi

-À, bọn mình đang đợi các cậu thì tụi nó đến trêu chọc.May mà có Ngọc.._Phương kể mà giọng vẫn còn hơi run

-Bình tĩnh đi, để mình đưa cậu về. Xe của cậu thì cứ để tạm ở trường đi_Vũ nói rồi kéo Phương đi

-Phong, cậu đưa Trinh về giúp mình nhé_Kiệt nói rồi bỏ đi

-Ừ.._Phong chưa kịp nói hết thì Kiệt đã lặn mất tăm

Mọi chuyện đã ổn thỏa, mọi người đã về hết.Chỉ còn 5 cái xác đang quần quai trong cơn đau đớn ở lại nơi vĩa hè hoang vắng

3. Chương 3 : Những Người Bạn Mới

Hôm nay là 1 ngày bình thường như bao ngày bình thường khác. Công việc giao báo vào sáng sớm mà nó đã làm được hơn 1 năm nay k có gì thay đổi.Nó bước đến trường với vẻ mặt lạnh lùng k thể tả

Ở trường, những ánh mắt dành cho nó vẫn k có gì thay đổi ngoài việc nó có phần e dè và kiêng sợ hơn

Hôm nay con Trúc kia cũng k dám tới gây sự với nó nữa, k biết là tại vì sợ hay là đang phải ở bệnh viện để dưỡng thương nữa. Nhóm của Kiệt dường như có chuyện gì muốn nói với nó nhưng thấy nó cứ muốn tránh mặt nên lại thôi

Giờ ra về(Vì k có gì đặc biệt nên mình tua nhanh nha)

- Ngọc ơi, chờ tụi mình với__Phương hét lên và chạy theo Ngọc vì Ngọc đi rất nhanh

Nghe tiếng gọi, Ngọc quay lại

-Các cậu gọi mình?__Ngọc hỏi lại

-Ừ__Trình nói

-Có chuyện gì k?__Nó hỏi lại

-À, k có chuyện gì đâu, chỉ là bọn mình muốn cảm ơn cậu chuyện hôm qua thôi__Trình nói

-Đó chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua mình kmuoons thấy bọn đó đỡ trò đội bại thôi__Nó nói rồi quay bước đi

-Khoan đã, bọn mình có thể mời cậu 1 bữa ăn để trả ơn k?__ Vũ cất tiếng đề nghị

-Tôi làm chuyện đó k phải để trả ơn__ nó nói giọng có vẻ hơi cáu rồi bỏ đi

-Hừ, k biết nói thì đừng có nói__Phương quát lên

-Xem ra cậu ấy giận thật rồi__Trình nói

-Xem ra lần này chúng ta đành phải nhờ tới sứ giả hòa bình thôi__Phong nói rồi quay sang Kiệt

-Đúng rồi, Kiệt ơi mày giúp tao đi__ Vũ quay sang năn nỉ Kiệt

-Thôi được rồi__Kiệt nói rồi chạy theo Ngọc

.....

-Nè, còn sớm lắm, cậu k cần phải chạy như thế đâu__Kiệt chạy theo, Kiệtchạy cũng rất nhanh. ở trường, ngoài cái biệt danh hoàng tử mặt trời ra, Kiệt còn có 1 biệt danh khác đó là: Vua tốc độ

-Tôi thấy cậu đi cũng đâu có kém gì tôi__Nó nói

(Sợ 2 người này luôn, chạy như gió mà nói là đi

-Muốn nói chuyện với cậu thì chỉ còn cách này thôi__Kiệt đáp, chân vẫn

” đi

”(t/g cũng k biết là đi hay chạy nữa)

-Nhưng tôi thì chẳng có chuyện gì để nói với cậu cả__Nó nói và tăng tốc

Kiệt định đuổi theo nhưng chợt nghĩ ra 1 cách k mất tí sức nào

-Nếu cậu k đứng lại thì ngày mai, cả trường sẽ biết chuyện cậu ngồi khóc ở sau trường đấy__Kiệt hét lên

Kít__ Tiếng phanh gấp vang lên

-Cậu muốn gì?__Nó dừng lại và hỏi

Kiệt từ từ bước tới và nói:

- Đơn giản thôi, mình chỉ muốn nói chuyện với cậu

-Vậy cậu muốn nói chuyện gì?__ Ngọc hỏi

-Chúng tôi muốn làm bạn với cậu__Kiệt nói lên nguyện vọng của mình

-Làm bạn với tôi?Hay là các cậu đang thương hại tôi? Nếu vậy thì k cần đâu__Nó nói và định bước đi

-Cậu đứng lại đã__Kiệt nói và kéo tay Ngọc lại

Do mất đà, Ngọc ngã vào người Kiệt

1s bối rối, nó vùng ra khỏi bàn tay Kiệt

-Sao cậu lại nghĩ về chúng tôi như vậy?_Kiệt cất tiếng, có vẻ cậu chàng đã mất bình tĩnh khi bị nó nói vậy

-Tôi nói k đúng sao?Tất cả mọi người đều coi thường tôi sau khi biết được thân phận của tôi. Tôi đã quen với việc đơn độc 1 mình ở cái thế giới đầy cạm bẫy này. Tôi k muốn thứ người ta dành cho tôi là lòng thương hại_ Nó nói cho Kiệt biết những gì mình suy nghĩ

-Nhưng chúng tôi khác họ. Chúng tôi biết cậu là người tốt, chúng tôi muốn làm bạn với cậu vì chúng tôi quý cậu chứ k phải vì thương hại cậu_Kiệt giải thích

-Thật chứ?_nó hỏi lại

-Thật mà, mình đảm bảo với cậu đó_Kiệt vui mừng vì nó đã tin mình

-Thôi được, tôi sẽ tin cậu 1 lần_Nó nói và khẽ gật đầu

-Vậy thì đi thôi, họ đang chờ đấy_Kiệt nói rồi kéo nó đi

-Nè, tui về rồi_Kiệt hét lên, tay vẫy vẫy , miệng thì cười toe toét như muốn khoe thắng lợi của mình

-Ái chà, 15

38s , sứ giả hòa bình của chúng ta làm việc tấy tấy thật_Phương nói, tay thì nhìn đồng hồ

-Ngọc ơi, cậu chịu làm bạn với tui rồi_Trinh nói rồi chạy tới cầm tay Kiệt

-Mình vui quá_Phương nói rồi ôm Ngọc

-Um, mình cũng vui lắm_Ngọc nói

-Ngọc à, ình xin lỗi nha_Vũ nói, mặt hối lỗi

-K sao đâu, mình quên rồi_Ngọc nói và nhẹ cười

-Ờ..._ All

1s

2s

3s

-Nè, các cậu làm sao vậy?_Ngọc nói về khó hiểu

-Cậu cười nhìn dễ thương quá à_Phương nói và siết chặt vòng tay của mình

-Thôi, đi ăn nào.Các cậu k thấy đói bụng sao?_Phong nói

-Ừ nhỉ, ngắc mới nhớ, mình đói rồi_Kiệt nói, khẽ nhăn mặt

-Cậu chở Ngọc nhé Kiệt, mình chở Phương còn Phong chở Trinh_Vũ phân công

-Ờ, thế xe của Phương và Trinh đâu?_Kiệt thắc mắc

-hì, xe em quên để ở ngoài rồi_Trinh cười khở

-Còn xe tui thì xì lốp rồi_Phương nhún vai

-Trời...._Kiệt pó tay

-Thôi, dẹp chuyện đó qua 1 bên.Đi ăn thôi_Phong Nói và bước vào nhà xe

-Tiệm ăn Ước mơ thẳng tiến_Vũ nói và chạy theo Phong

-Cậu chờ mình nhé_Kiệt nói với Ngọc và chạy theo 2 chàng kia

5

sau....

-Lên xe đi_Kiệt nói với Ngọc

Khi 3 nàng đã lên xe thì

-Three_Kiệt

-Two_Vũ

-One_Phong

-Let

s go_3 chàng

3 chiếc mũ trần lao nhanh như gió ngoài đường để tới tiệm ăn Ước mơ.....

Tại quán ăn Ước mơ.....

-Nè, để kỉ niệm ngày chúng ta trở thành bạn hay mình đi chơi đi_Vũ nêu lên ý kiến

-Khi nào?_Trình hỏi

-Hay là chiều nay đi_Phương nói

-Chiều nay thì k được_Ngọc lên tiếng

-Sao vậy?_Kiệt hỏi

-Mình còn phải đi làm thêm nữa_Nó thành thật

-Cậu k nghỉ được à?_Phong hỏi

-Um, hôm nay là thứ tư, khách đông lắm, k nghỉ được đâu.Hay là để tới cuối tuần đi, mình được nghỉ_Ngọc nói

-Um, như vậy cũng được. Nhưng đáng lẽ khách phải đông vào cuối tuần chứ, tại sao lại vào thứ tư?_Vũ thắc mắc

-À, tại vì vào thứ tư ở quán mình có chương trình ca nhạc mà_Nó giới thiệu

-Vậy sao?Chắc vui lắm nhỉ?_Phương hỏi

-Ừ, các cậu có muốn tới đó chơi k?_Ngọc hỏi

-Cũng hay đó, tối nay tụi mình đi xem đi_Trình nói

-Ừm, như vậy cũng được_Phong gật đầu

-Yeah!_Ngọc, Phương và TRình cùng nói

-Mà quán đó ở đâu vậy?_Kiệt hỏi

-Mình tưởng cậu biết rồi chứ_Ngọc nói rồi liếc Kiệt

-Hi hi_Kiệt gãi đầu cười trừ

-Quán My life đường xy

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rằng, Sau cái vẻ lạnh lùng kia, Ngọc là 1 người rất tốt và vui vẻ

-Thôi, cũng muộn rồi. Về thôi_Kiệt nói và nhìn đồng hồ

-Ừ_All

5

sau....

-Lên xe đi cô nương_Vũ nói và nhìn Phương

-Nè ông kia, ông đừng có nói với tui là ông định đi về bằng cái xe muitrần giữa trời nắng chang chang này nha_Phương nói và chỉ vào cái xe

-Ừ hen, hèn gì này giờ thấy nóng dễ sợ_Vũ cười trừ và nhấn nút hạ mui xe

17h 30

.....

-Các cậu tới rồi à_Ngọc bước từ trong quán ra với bộ đồ nhân viên màu hồng nhạt

-Ừ, quán này cũng dễ thương ha?_Trình nhìn ngắm cách trang trí của quán

-Ừ, thoải mái và k gò bó_Phong nói

-Vào trong đi, sắp tới giờ rồi đó_Ngọc nói và nhìn đồng hồ

.....

-Các cậu uống gì?Mình lấy cho_Ngọc hỏi

-Cho mình 1 ly kem dâu_Trình nói

-Còn mình kem vani_Phương cười

-Mình thì cà phê sữa_Kiệt nói

-Trời ơi, uống cái gì cũng có sữa, hèn gì da vừa trắng vừa mềm mại_Vũ nói và vuốt mặt Kiệt

-Nè, quá đáng rồi nha_Kiệt nói, mặt hơi đỏ

-Cậu k tin à? Ngọc, cậu thấy mình nói có đúng k?_Vũ quay sang Ngọc

-Mình k biết nhưng nói thật, nhìn 2 cậu giống...gay lắm_Ngọc nói và bụm miệng cười

-Cậu..cậu.._Lần này thì cả 2 chàng..

-Thôi, k giỡn nữa.Cho mình cà phê đá_Phong nói

-Mình thì ...cà phê sữa_Vũ nói và cười cười

-Mày cũng giống tao mà bày đặt_Kiệt nói và cú đầu Vũ

-Các cậu chờ mình 1 lát nhé_Ngọc nói rồi chạy vào trong

5

sau.....

-Của các cậu đây_Nó bưng ra 1 khay toàn đồ uống rồi quay đi

-Ồ, cậu k ở lại à?_Vũ hỏi

-Bây giờ đang đông khách mà, mình k muốn bị trừ lương đâu_Nó cười nhẹ rồi bước đi

Nụ cười của nó lúc nào cũng vậy, dù rất nhẹ nhưng lúc nào cũng khiến cho 1 người phải đau tim

Chương trình ca nhạc bắt đầu. Nói là ca nhạc nhưng thật ra đây là 1Music clup. Mọi người đến đây tất cả đều là những người yêu âm nhạc, họ đến đây để chia sẻ sở thích âm nhạc của mình. Lần lượt từng người tới đây đều bước lên sân khấu và hát.Tất cả mọi người đều vui vẻ khi tới đây, còn có cả những cụ già đã ngoài ..60 cũng tới.

-Các cậu thấy thế nào?_Ngọc bước tới bàn tụi nó khi công việc đã ít dần

-Um, ở đây vui thật đấy_Trình nhìn ngắm xung quanh

-Nhưng tại sao ở trên đó có 1 chiếc đàn mà này giờ k ai chơi vậy_Kiệt hỏi và chỉ tay vào chiếc đàn

-À, chuyện đó..._Ngọc đang k biết trả lời thế nào thì anh chủ quán đi tới nói

-Ngọc à, mọi người nói muốn nghe em đàn..._Anh chủ quán nói

-Nhưng hôm nay nay em k muốn..._Ngọc đang nói thì đã bị anh chủ quán ngắt lời

-Anh năn nỉ em đó Ngọc à..._Anh chủ quán

-Khoan đã, lẽ nào chiếc đàn piano đó là..._Phương lấp bắp

-Đúng vậy, cây đàn đó là dành cho Ngọc_nữ nhạc công xuất sắc nhất ở đây..._anh chủ quán nói và chhhir vào Ngọc

-Vậy sao? Nếu vậy thì bọn mình cũng muốn nghe thử..._Phong nói

-Đúng đấy..._Kiệt ủng hộ

-Em lên chơi đi mà, em mà k lên thì anh dẹp tiệm mất. Lên đi, anh tăng tiền lương tháng này cho em..._Anh chủ quán năn nỉ+gạ gẫm

-Anh lúc nào cũng đánh vào điềemr yếu của em. Thôi được rồi, em sẽ chơi nhưng anh phải cho em nghỉ vào cuối tuần nhé..._Nó đưa ra đề nghị

-Được rồi công chúa, em nghỉ cả tuần cũng được, miễn sao em đi làm vào..._thứ tư là anh đội ơn em lắm rồi..._Anh chủ quán đành phải lép vế

Nó bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người

5s chìm trong im lặng và cuối cùng tiếng đàn cũng cất lên . Tiếng nhạc du dương như đưa người ta vào trạng thái lâng lâng khó tả, dường như ai ai cũng đều cảm thấy thoải mái khi nghe nó đánh đàn vì nó làm người ta quên đi hết những muộn phiền

Bản nhạc được hoàn thành sau 15

. Nó rời khỏi ghế ngồi và chào khán giả. Tiếng đàn tắt như xóa tan sự im lặng lúc nãy, thay vào đó là những tiếng vỗ tay, những lời khen ngợi.

Đang chìm đắm trong giấc mộng do tiếng đàn tạo ra thì Kiệt, Phương, Trinh, Vũ và Phong bị tiếng vỗ tay làm thức tỉnh

Nó bước về phía bàn tụi nó

-Cảm ơn em đã cứu anh, cảm ơn em..._Anh chủ quán vừa nói vừa nắm tay Ngọc, mắt long lanh như muốn khóc

-Thôi đi, nhìn anh bây giờ thấy ghê quá..._Ngọc nói, mặt hãi hùng

-Hi, em lúc nào cũng vậy..._Thôi, mấy đứa ở lại, anh ra đằng kia 1 lát

Nói rồi anh chủ quán quay đi

-Cậu chơi đàn hay quá Ngọc à..._Vũ nói, mắt long lanh

-Thôi đi, đừng có dờ ờ ánh mắt của gái đó với bạn tui..._Phương cốc đầu Vũ, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu

-Cậu có vẻ thân với anh chủ quán nhỉ?..._Kiệt nói và nhìn về phía anh chủ quán, ánh mắt hơi ghen tức

-Ý cậu nói anh Tuấn à? Anh ấy thật sự rất tốt..._Ngọc nói với vẻ thân thiện

-Thật sự rất tốt?..._Kiệt nhắc lại câu của Ngọc với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ai đó

-Ừ, anh ấy là người duy nhất chịu nhận mình vào làm khi mình mới 13t..._Ngọc kể

-13 ?..._Trinh ngạc nhiên

-Ừ, lúc đó là vài tháng sau ngày mẹ mình mất, mình đã quyết định sẽ tự đi kiếm việc làm. Mình đã tới rất nhiều nơi nhưng chẳng ai chịu nhận mình cả. Chỉ có anh ấy chịu nhận mình vào để phụ việc và đánh đàn

vào mỗi tối thứ tư thôi. đối với mình anh ấy k chỉ là ân nhân mà còn là anh trai của mình nữa_Ngọc kể, ánh mắt đượm buồn

-Thì ra là vậy_Kiệt thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy 2 từ

"anh trai

"

Mà các cậu có ai muốn lên đó hát k?_Ngọc nói sang chuyện khác

-Lên đó hát?_All ngạc nhiên

-Ừ, ở đây ai cũng có quyền mà_Ngọc mỉm cười

-Nè, công chúa họa mi,tui muốn nghe bà hát quá à?_Phương quay sang Trinh

-Ồ, đúng rồi. Lâu rồi chưa nghe cậu hát_Vũ nói

-Thôi được rồi nhưng mà chỉ 1 bài thôi nhé_Trinh miễn cưỡng đồng ý

-Vậy cậu hát bài gì?_Phong hỏi

-Umm. bài Proud of you thì thế nào?_Trinh suy nghĩ

-Cũng được đó_Kiệt gật gù

-Vậy thì sẽ có ưu đãi đặc biệt. Mình đề nghị cho cậu hát_Ngọc cười và đứng dậy

-Vậy thì phiền cậu_Trinh mỉm cười

-đừng khách sáo vậy chứ_Ngọc cười rồi kéo tay Trinh lên sân khấu

Tiếng nhạc của nó lại 1 lần nữa cất lên, mọi người đều ngạc nhiên vô cùng, kể cả Tuấn_anh chủ quán, vì từ trước đến nay quy tắc của nó là chỉ đánh 1 bản nhạc vào mỗi buổi tối thứ tư như vậy thôi, thế mà hôm nay lại đến 2 bản. Và càng ngạc nhiên hơn khi tiếng hát của Trinh vang lên

Tiếng hát nhẹ nhàng, du dương, lúc trầm lúc bổng khiến mọi người như say sưa và bị cuốn hút

-Thật là cặp đôi tuyệt vời_Tiếng nói của ai đó vang lên

Và sau đó là muôn vàn lời tán thưởng

- 2 em thật là tuyệt vời_Anh Tuấn tới

-Cảm ơn anh_Trinh nhẹ nhàng

-Mà sao hôm nay em lại phá vỡ quy tắc của mình vậy?_Anh Tuấn hỏi

-Vì bạn của em_Ngọc nói và nhìn Trinh

-Quy tắc? Quy tắc gì?_Kiệt ngạc nhiên

-À, đó là k đánh 2 bản nhạc trong 1 buổi tối_Anh Tuấn giải thích

-Tại sao lại có quy tắc như vậy?_Vũ hỏi thêm

-Vì mẹ mình_Ngọc nói

-Vì mẹ cậu?_Phương hỏi lại

-Mẹ là người đã dạy mình đánh đàn. Mẹ đã từng nói sẽ k đánh những bản nhạc cùng 1 lúc vì như vậy người ta sẽ đem những bản nhạc ra so sánh với nhau mà như vậy cũng có nghĩa là chúng ta đang xúc phạm những bản nhạc, xúc phạm những người đã viết nên chúng_Ngọc nói lại những gì mẹ đã từng nói

-Thì ra là như vậy.cậu và mẹ cậu đều là những người yêu âm nhạc_Trinh nói

-Giống như cậu vậy_Ngọc đáp lời

-Mà em tên gì vậy? Em có thể tới đây hát vào mỗi tối thứ tư k? Anh sẽ trả lương cho em__Anh Tuấn hỏi Trinh

-À, em là Trinh.Nếu rảnh, em sẽ tới, còn tiền lương thì k cần đâu ạ__Trinh mỉm cười

-Tại sao?__Anh Tuấn ngạc nhiên

-Bởi vì cô ấy là tiểu thư của tập đoàn Hoàng Gia đó anh ạ. Anh có đủ tiền để trả k?__Ngọc chọc Tuấn

-Hả?__Anh Tuấn ngạc nhiên

-Thôi, cũng muộn rồi, tụi em về đây__Phong cất tiếng

-Em chào anh ạ__All

-Ừ, chào các em

Rồi tụi nó bước ra khopir quán và trở về nhà. Mang theo mỗi người 1 suy nghĩ khác nhau

4. Chương 3 : Rốt Cuộc, Cậu Là Ai?

Sáng ngày hôm sau

-Ngọc ơi, chờ mình với__Tiếng Trinh vang lên

-Các cậu tới rồi à?__Ngọc đang cúi mũi vào cuốn sách, nghe tiếng gọi nên quay lại thì thấy tụi nó

-Cậu tới sớm vậy?__Phương hỏi

-Thì cũng như các cậu thôi__Ngọc cười và đáp lại

Tụi nó vừa đi vừa cười nói hay đúng hơn là chỉ có Trinh và Phương cười còn nó thì k, dường như ở trường nó k muốn bộc lộ cảm xúc của mình

Còn tụi học sinh trong trường thì được dịp lé con mắt vì vì nụ cười của Phương và Trinh, lại còn thấy nó có vẻ thân với tụi nó nữa

Đang đi qua khu vực bóng rổ thì có 1 trái bóng từ đâu bay tới, nhắm ngay vào nó

Thấy nguy hiểm nên Kiệt lao vào đỡ vơ nó nhưng vì ở quá xa nên k tới kịp. Cứ tưởng là nó sẽ nằm bẹp dí dưới đất vì trái bóng nhưng bằng phản xạ cực kì nhạy bén, nó vung chân lên đá vào trái banh

Bình__ Tiếng động đó vang lên khi khi chân nó và quả bóng chạm vào nhau

-Ngọc, cậu k sao chứ?__Kiệt chạy lại

-Tôi k sao__Nó đáp lại

-Chắc là có ai chơi bóng, ném phải cậu thôi__Phương nói và nhìn về phía sân bóng

-Ừ, chắc có lẽ là vậy. 2 cậu lên lớp trước đi, mình có chuyện cần nói với các cậu ấy__ Ngọc nói với Trinh và Phương, đồng thời chỉ tay vào Kiệt, Vũ và Phong

-Cậu ở lại nhé__Trinh nói rồi kéo Phương đi

Khi họ đã đi khỏi thì...

-Cậu biết đây k phải là ai đó vô ý phải k?__Phong hỏi nó

-Um, có ai đó đã cố tình ném nó__Nó trả lời

-Nhưng sao cậu biết?__Vũ hỏi, vẻ mặt k còn vui vẻ như hàng ngày

-Vì tôi đã thấy hướng của trái bóng, nó bay ra từ khung cửa sổ dãy nhà kho__Nó chỉ vào dãy nhà bỏ hoang ở đằng xa

-Cậu phản xạ tốt thật đấy__Kiệt gật gù

-Tự nhiên như vậy thôi_Nó trả lời rồi bỏ đi

-K đơn giản như vậy_Phong nói

-Ý cậu là sao?_Kiệt hỏi

-Phản xạ của cậu ấy cực kì nhạy bén, người bình thường k dễ gì có được. Hơn nữa..._Phong bỏ dở câu và chỉ vào trái bóng

Lúc này 2 người mới chú ý tới trái bóng đang nằm lẩn lóc ở sân. Và cả 2 đều giật mình khi thấy rằng trái bóng đã k còn nguyên vẹn

-Cú đá của cậu ấy rất có lực và vô cùng điệu nghệ_Kiệt nói khi nhớ lại lúc nãy

-Thân phận thật sự của cậu ấy là gì? Đó là 1 bí mật mà chúng ta phải bật mí_Vũ nói, vẻ mặt đã trở lại như ngày thường

-Nhưng dù sao cậu ấy vẫn là người tốt. Trực giác mình mách bảo như vậy_Phong nói

-Nếu cậu cảm nhận được như vậy thì chắc là đúng rồi, vì trực giác của cậu trước giờ chưa bao giờ sai_Kiệt nói thêm, khẳng định những gì Phong nói là đúng

-Thôi 2 ông cụ, nhìn 2 ông như 2 ông cụ non ý_Vũ chọc

-Cái gì?_cả 2 cùng đồng thanh và rượt Vũ chạy lên lớp

Bỏ vui vẻ như ngày thường nhưng trong bộ não của họ vẫn luôn tồn tại 1 câu hỏi

RỐT CUỘC, CẬU LÀ AI?

5. Chương 4 : Bí Mật Của Chúng Tôi....tại Sao?

3 người đứng đầu hội học sinh, 3 đại ca của trường rượt nhau chạy khắp sân trường như 3 ..thằng điên vừa mới trốn trại tâm thần. Kẻ thì chạy,kẻ thì đuổi theo, kẻ thì xin tha còn kẻ thì luôn mồm **** bởi tạo nên 1 khung cảnh vô cùng lằng mằng, ý nhằm náo loạn Họ rượt nhau chạy lên lớp thì chợt nhận ra này giờ mọi người nhìn vào mình như 3 thằng điên thì k giỡn nữa vì sợ mất ...hình tượng hot boy(Bótay mấy mẹ..ý, mấy ba)

Các cậu làm gì mà lâu vậy?_Trình hỏi

-Cua được em nào rồi?_Phương nhìn Vũ cười đều

-Chắc cỡ 5 em_Vũ cũng chẳng vừa

-Vậy sao k đi theo mấy em luôn đi, về đây làm gì?_Phương dốp chát lại, thấy hơi bực

-Mấy em đó xưa rồi. Con gái đũa nào cũng như đũa nấy, suốt ngày chỉ biết vùi vãnh_Vũ nói mà k để ý sắc mặt của 1, à k 3 người đang thay đổi

Bốp! Bốp! Bốp

3 cái cốc dành cho Vũ

-Đừng có vơ đũa cả nắm như vậy. Nghe chưa?_Ngọc lên tiếng

-Dai, em biết rồi_vũ nói như sắp khóc

-Biết vậy là tốt_Phương xen vô

-Đừng tưởng mình hiền mà muốn nói gì thì nòi nhá_Trình K vừa

-Hu hu hu..._Vũ k chịu được nữa nên òa khóc ôm lấy cánh tay Kiệt

-Bỏ ra_Kiệt nói và tặng cho Vũ 1 đánh miễn phí

-Bạo lực, thật là bạo lực. Ở đây ai cũng đều là ác quỷ_Vũ hét lên

-Thôi, nhìn mày k khác nào thằng điên đâu__Phong nói

Lời nói của Phong làm cho Vũ búng tỉnh, trở lại như ngày thường

-Mà chủ nhật này tụi mình sẽ tới nhà Ngọc chơi nha__Trinh trở lại là 1 thiên thần

-Vậy có phiền cậu k?__Kiệt nhìn Ngọc vẻ dò xét

-K sao đâu, mình ở 1 mình mà__Nó nói và khẽ mỉm cười

Quay mặt đi để che bộ mặt đang đỏ ửng và bối rối của mình, tìm Kiệt như k muốn đập nữa

-Vậy chúng ta sẽ tới đó chơi và nấu 1 bữa tiệc nhỏ nhé? Mình sẽ là Bếp trưởng__Phương xung phong

-Như vậy cũng hay đó, đỡ phải ăn cơm hộp__Ngọc cười khổ

-Cơm hộp? Cậu k biết nấu ăn sao?__Kiệt hỏi vẻ ngạc nhiên

-K phải là k biết mà là...thôi, bỏ đi__Nó định nói nhưng lại thôi

-Vậy quyết định rồi đấy, chủ nhật tuần này__Phong kết luận

-Còn bây giờ thì học, vào lớp rồi__Trinh nhắc nhở

Tụi nó quay về chỗ ngồi và học bài__nhiệm vụ của mỗi học sinh

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, hôm nay đã là chủ nhật

Ting... toong__Tiếng chuông vang lên 1 hồi dài

-Các cậu tới rồi à?__Ngọc bước ra với một bộ đồ màu hồng-đen với 1 chiếc áo sơ mi cách điệu màu hồng có đính 1 bông hoa màu đen được làm khá công phu, quần short ngắn màu đen được điểm tô bằng 1 sợi dây nịt màu hồng duyên dáng. Tóc cũng được búi cao và cố định bằng chiếc nơ màu hồng xinh xắn. Nhìn nó cá tính và xinh hơn hàng ngày

-Cậu xinh thật đấy__Phương nói và ôm Ngọc

-các cậu vào nhà đi__Ngọc cười

Tụi nó theo Ngọc vào trong nhà

Nhà Ngọc k rộng lắm nhưng lại vô cùng ấm áp .Các đồ đạc được bày trí rất ngăn nắp và gọn gàng.

-Nhà cậu dễ thương quá__Trinh thốt lên

-Vậy sao?Mình cũng thấy vậy__Nó nhìn lại căn nhà mà bấy lâu nay mình vẫn sống

Nó dẫn mọi người đi tham quan ngôi nhà nhỏ bé của mình, tới khi lên trên gác__cũng là phòng riêng của nó

-Phòng cậu đây sao?__Kiệt thốt lên

-Ừ, k rộng lắm nhưng là phòng rộng nhất ở đây__Ngọc nói

-Sao ở đây lại có máy may, vải, ma-lơ canh và những bản phác thảo trang phục nữa vậy?__Phong hỏi khi nhìn vào phòng nó

-Ừ, đúng rồi.Mà những bộ quần áo này đẹp thật__Phương xuýt xoa nhìn mấy bộ váy treo trong phòng

-À, đó chính là thứ đã nuôi sống mình trong khoảng thời gian 4 năm qua đó__Ngọc nói

-Hả?Nuôi sống?__Vũ ngạc nhiên

-Ừ, mình thiết kế ra chúng cho 1 công ti thời trang lớn để lấy tiền__Ngọc nói hết sự thật

-Khoan đã, chữ kí này.....Chẳng lẽ, cậu chính là nhà thiết kế trẻ Suwa?__Phong hét lên

-Tại sao cậu biết?__Ngọc cũng ngạc nhiên k kém

-Mẹ đã nhìn xem những mẫu thiết kế của cậu, mẹ đánh giá cậu rất cao__Phong kể

-Me.? Vậy chẳng lẽ...à, mình hiểu rồi__Nó chột ngơ ra

-Cậu làm bọn tớ bất ngờ quá đó Ngọc__Kiệt chỉ có thể nói được như vậy

-Nhưng tại sao cậu lại giấu mặt và cả tên thật của mình?__Phong hỏi

-Bởi vì mình k muốn có rắc rối thôi__Ngọc nói thật lòng

-Sao? Ngọc giấu mặt thì làm sao có thể gửi bản thảo được?|__Vũ nói

-Bây giờ là thời đại của công nghệ thông tin mà. Mỗi tháng cậu ấy đều gửi fax tới công ti và mẹ mình sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu ấy__Phong giải thích

-Nếu vậy thì cậu ấy chắc chắn là rất giàu có.Tại sao cậu còn phải đi làm thêm?__Trình hỏi

-Vì đó là ơn nghĩa mình cần phải đền đáp và cũng vì nhiều lí do khác nữa__Ngọc ấp úng rồi đáp lại.

-mà phong ơi, cậu đừng nói gì về mình ẹ cậu nhé__Nó quay sang van nài Phong

-Nhưng tại sao?__Phong hỏi

-Vì rất nhiều lí do mà các cậu có thể sẽ k bao giờ biết hoặc cũng có thể sẽ biết nhanh thôi. Điều đó còn tùy thuộc vào...ông ta__Nó nói giọng nhỏ dần

-Cậu đang nói gì vậy?__Trình hỏi

-À, k có chuyện gì đâu__Nó chối

-Thôi được rồi, mình sẽ k nói. Cậu thật là khó hiểu__Phong nói

-Ngọc ơi, đây là ai vậy?__Vũ hỏi và chỉ vào bức tranh treo ở góc phòng, gần giường ngủ

-Đó là mẹ mình__Ngọc nói và nhìn bức tranh k có bất cứ 1 hạt bụi nào

-Trông cậu rất giống mẹ của mình__Phương nhận xét

-Bà ấy thật sự rất đẹp__Vũ ngẩn ngơ

-Bà ấy trông rất quý phái và sang trọng__Phong nói

-Mình nhìn bà ấy hơi quen quen, hình như mình thấy ở đâu rồi thì phải__Kiệt nhìn bức tranh và nhăn mặt

-Thật sao? Chắc cậu nhìn nhầm mẹ mình với ai đó rồi__Ngọc ấp úng cho qua chuyện

....

-Thôi, bọn mình xuống nhà đi__Nó nói

-À nhĩ, còn phải đi chợ nữa chứ__Phương nói

.....

Ở dưới nhà..

-Các cậu chờ mình 1 lát nhé, mình đi lấy giỏ, k lâu đâu__Nó nói rồi chạy biến vào trong

5

sau nó bước ra và cầm theo 3 chiếc giỏ. Sau khi đưa 2 chiếc giỏ cho Trình và Phương nó quay lại hỏi Kiệt

-Cậu đợi có lâu k?

-Cũng k lâu lắm đâu__Kiệt nói rồi cầm tay nó kéo đi

Tại chợ...

-Sao k vào siêu thị à mua, sao cứ phải vào cái chỗ này?__Kiệt nói hơi khó chịu vì này giờ cứ bị mấy cô ...bán cá chỉ trở, nói năng đủ điều

-Ở siêu thị bán đắt lắm__Phương trề môi

-Giàu mà kẹo__Vũ nói

-Phương nói đúng đó, ở đây vừa rẻ mà thực phẩm lại tươi nữa__Trình bình Phương

-Nhưng sao còn bắt tội mình theo làm gì?__Phong nói

-À, là để...__Ngọc bỏ lửng câu và quay sang Trình và Phương

Thế là 3 nàng cười với nhau 1 cách nham hiểm khiến 3 chàng rợn người

15

sau.....

-Bây giờ thì mình đã hiểu vì sao rồi__Kiệt thần thờ

-Chúng ta bị họ xỏ mũi dắt đi mà k biết__Vũ với khuôn mặt chả kém(nghe giống bò quá ha)

-Đành chịu thôi, ai bảo chúng ta mê gái làm gì__Phong khuôn mặt vẫn lạnh lùng

-K phải, là sợ bị đối__Vũ cãi

-Theo mình là vì sợ ăn đòn__Kiệt nêu ý kiến

5s im lặng

-Chắc là cả 3__ 3 chàng đưa ra kết luận cuối cùng

(Chắc chẳng ai hiểu gì đâu nhĩ, tác giả cũng chẳng hiểu nổi luôn. Thôi, quay về 5

trước là biết ngay mà.....)

-Tại sao bọn mình lại phải cảm những thứ này?__Phong lên tiếng

-Mất hình tượng hot boy của mình__Kiệt nói và vuốt tóc khiến cho..5 bà bán cá phải xịu-Mất vệ sinh lắm__Vũ rít lên

Bốp

-K được gọi đồ ăn tôi mất công chọn nãy giờ là mất vệ sinh. Nghe chưa?__Phương vừa nói vừa cú đầu Vũ

-Dạ nghe__Vũ nói, mặt méo máo vì đau

-Phương ơi bình tĩnh đi__Ngọc nói

-Phong à, giúp mình đi. Năn nỉ đó__Trình quay sang Phong làm mặt cún con

”Trời ơi sao mà dễ thương quá à

”__Phong suy nghĩ

-Được rồi, để đó ình__Phong cầm lấy cái túi

-Bây giờ ông muốn tui nấu cho ông ăn hay là cho ông nhịn__Phương vẽ mặt gian tà nhìn Vũ

” Trời ơi, Phương nấu ăn là no.1

”__Vũ suy nghĩ

-Đưa đây__Vũ đành phải thực hiện mệnh lệnh của...chủ nhân

-Còn cậu thì sao?__Ngọc quay sang hỏi Kiệt

-Sao là sao? Nếu cậu chịu không nhèo như Trình thì còn có thể__Kiệt nhìn nó mặt gian cực kì

-Đừng có mơ, bây giờ cậu muốn ăn đấm phải k__Ngọc lăm lăm nắm đấm, mặt giống hệt 1 nữ bạo chúa

” Ôi k, khuôn mặt baby của mình. K thể như được

”__Kiệt vừa suy nghĩ vừa tưởng ra cái viễn cảnh mình bị đánh tơi bời

-Đưa đây ình, mình muốn lao động_Kiệt đành miễn cưỡng nhận lời

Thế là 3 nàng tung tăng vui vẻ khắp nơi để lại chop 3 chàng những túi đồ nặng trĩu

Nhưng trong lòng 3 vjangf thì lại k hề nặng như vậy mà ngược lại, nó còn lâng lâng 1 niềm vui khó tả

Chính 3 chàng cũng k biết vì sao mình như vậy nhưng sẽ biết nhanh thôi

Có thể đo là tình yêu chăng?

Hay chỉ là những cảm xúc thời?

Tất cả hãy để cho thời gian làm sáng tỏ

Về nhà.....

-Ngọc ơi, cậu cắt hành ngò, rau củ và nấu nước sôi hộ mình nhé_Phương nói với Ngọc

-À, chắc là được_Nó áp ứng

-Thôi, các cậu ngồi đây chờ 1 chút để bọn mình chuẩn bị_Trinh nói với 3 chàng

Sau đó 3 nàng mang tạp dề vào người trông như những người phụ nữ đảm đang khiến 3 chàng ngơ ngẩn (haha, trúng độc tình rồi)

Ầm_ 1 tiếng nổ lớn vang lên từ trong bếp

3 chàng nghe thấy tiếng nổ thì chạy vào và...

-Trời ơi là trời, Ngọc ơi là Ngọc. Cậu đang làm gì vậy?_Phương hét lên

-Phương ơi bình tĩnh_Trinh lao vào

-Làm sao mình bình tĩnh cho được khi cậu ấy đã băm nhỏ mớ rau củ củamình, còn làm cho cái bếp ra nông nổi này nữa_Phương nói và chỉ vào cănbếp trông chẳng khác nào 1 bãi chiến trường

-Mình xin lỗi nhưng thật sự mình.._nó bỏ lửng câu

-Cậu đừng nói trước giờ cậu chưa từng làm những chuyện này nhé_Trinh hỏi

-um_Nó k biết nói gì ngoài việc gặt đầu

-Vậy trong những giờ thực hành công nghệ thì cậu làm gì để có điểm_Phương hỏi

-Mình k làm gì hết.Nếu làm nhóm thì tụi kia làm, còn làm cá nhân thì làm cho có, làm xong cũng chả ai dám ăn

Mấy thầy cô cứ khen ngon mà k dám nếm, thế là được điểm tối đa_Nó thần nhiên kể lại

-Cậu có vẻ may mắn thật khi toàn gặp những thầy cô hiền_Trinh tỏ ra ngưỡng mộ về sự may mắn của nó

-K tới mức như vậy đâu. Năm lớp 8 mình gặp phải 1 bà cô già khó tínhtrong giờ nữ công gia chánh, bà k giống mấy người kia nên mình toàn nhận trứng ngỗng thôi. Năm đó mình suýt k lên được lớp chỉ vì cái môn nữcông gia chánh đó_Ngọc hồi tưởng về cái quá khứ hào hùng của mình

-Ôi trời ơi là trời. Thôi được rồi, cậu ra ngoài với mấy ông kia đi_Phương tỏ ra sốc khi nghe nó kể

Nó đành lủi thủi bước ra phòng khách nơi 3 chàng đang ngự trị vì sợ bịtội nó **** là nghe nên khi nghe nó kể xong thì 3 chàng chuồn lẹ-Sao? Bị đuổi rồi chứ gì?_kiệt nhìn nó bồn cợt

-Còn các cậu? Nãy giờ nghe lén có sướng k?_Nó cũng chẳng vừa

-Sao cậu biết?_Vũ tỏ ra ngạc nhiên

-Cậu k biết cậu ta là người ngoài hành tinh à?_Kiệt tỏ ra bình thần, dường hư cậu nhóc đã quá quen thuộc với chuyện này

Đang định cho Kiệt 1 chưởng thì Ngọc cảm thấy có gì đó ở dưới chân và nghe thấy tiếng kêu

-Gâu..gâu.._4 chú chó kêu lên

-Ồ, tụi mày về rồi à?_Nó cúi xuống nựng nịu tụi chó con

-Cái gì đây?_Vũ cúi xuống nhìn đám lông trước mặt

-Các cún con của mình_Nó nói

-Nhưng sao lúc này mình k thấy?_Phong hỏi

-À, này giờ nó chơi với lũ trẻ nhà hàng xóm.._Ngọc đang nói thì..

-A, mình biết rồi. Chắc nghe thấy tiếng nổ kinh thiên động địa vừa rồi nên mới quay về phải k?_Kiệt chen vô

Hiệt k biết từ khi nào mình lại học cái tính chọc ngoáy người khác của Vũ nữa nhưng dường như Kiệt chả chọc ngoáy ai ngoài nó cả

-Cậu.._Nó cứng họng

-Cậu k tin sao? Để mình hỏi bọn nó nhé_Kiệt nói rồi quay xuống nhìn lũ cún

Và thật ngạc nhiên, kết quả là nó nhận được 1 cái gật đầu của lũ chó

-A, các em quá lắm. Dám bán đứng chị à?_Nó làm mặt giận quay xuống nhìn lũ cún

Một trong số chúng tiến lại gần nó và làm 1 số động tác khiến 3 chàng chẳng hiểu gì ngoài nó

-Nè, nó làm gì vậy?_Vũ lên tiếng

-Nó..nó khen các cậu đẹp trai nên nói gì nó cũng chịu_Ngọc làm phiên dịch viên bắt đắc dĩ

-Trời ơi, chó mà cũng biết như vậy nữa hả?_Phong quá đỗi ngạc nhiên

-Các cậu đừng coi thường tụi nó. chúng có thể hiểu tiếng người mà_Ngọc giả thích

-Quả là thần kì

Cùng lúc đó, Phương và Trinh bước ra....

-Các cậu vào ăn...ơ, con chó dễ thương quá_Trinh đang nói thì nhìn thấy tụi cún con nên đổi ngay chủ đề

-Nó ở đâu ra vậy? Dễ thương ghê_Bây giờ là tới lượt Phương

-Nó là chó con của mình, Lúc này nó k có ở nhà nên các cậu k thấy_Ngọc nói

-Ôi, ước gì mình có 1 con_Trinh thốt lên

-Các cậu có vẻ rất thích nó phải k?_Ngọc hỏi

-Đương nhiên rồi_2 nàng đồng thanh

-Vậy các cậu lấy đi.Mình chỉ giữ lại Kappi thôi_Ngọc nói và chỉ vào con lớn nhất

-Như vậy có được k?_Kiệt nhăn mặt

-K sao đâu, nhà mình cũng k có chỗ mà. Với lại các cậu tốt như vậy mình tin chúng sẽ hạnh phúc_Ngọc nói và mỉm cười

-Mà tụi nó tên là gì vậy?_Vũ nhìn lũ chó

-Con lớn nhất là Kappi, con Trinh đang cầm là Na, con Phương đang ẵm là Nu, còn con màu đen này là Ne_Trinh nói và chỉ vào từng con

-Na, Nu thì Trinh và Phương lấy rồi, còn Ne thì để mình ho_Phong nói

-K được.Mình sẽ nuôi_Vũ cắt lời

-Đừng có mơ, nó là của mình_Kiệt vùng xen vô giành giật

Thế là 3 chàng quay ra đấm đá nhau chỉ vì..... 1 con chó

-Stop! Bây giờ 3 cậu sẽ bốc thăm. Ai bốc được thăm màu đỏ ở đáy sẽ nhận nuôi Ne_Ngọc chỉ đạo

-Được thôi, bốc thì bốc__# chàng

Và kết quả là Kiệt là người nuôi Ne. hỏi phải nói, cậu ta vui phải biết, dương đôi mắt đắc thắng nhìn 2 chàng kia. 2 chàng kia tức lắm nhưng cũng chả làm gì được

-Thôi, vào ăn đi. Đồ ăn nguội rồi_Phương nói

-Giờ ăn tối rồi giờ ăn tối rồi.._Vũ vừa đi vừa hát khiến cả bọn bật cười

Tụi nó ăn vui vẻ hưng có lẽ người ăn nhiều nhất là Vũ

-Ngọc nè, chiều mai cậu rảnh k?_Phương hỏi

-Chi vậy?_Nó hỏi trong khi vẫn ăn ngon lành

-Mình sẽ đào tạo cậu trở thành 1 người phụ nữ đảm đang_Phương nói đầy quyết tâm

Phụt _Bao nhiêu cơm trong họng nó đều phun ra hết, phần còn lại thì k thể nào trôi xuống dạ dày được mà mắc ngay cổ họng. Uống 1 ngụm nước, nó nói

-Mình bận rồi

-Đừng có nói dối mình, thời gian biểu của cậu có ghi ngày mai cậu k phải đi làm thêm_Lần này thì tới lượt Trinh

Chẳng là vì sợ quên nên Ngọc có ghi thời gian biểu gián ở góc phòng. Hằng ngày nó thật sự có ích nhưng bây giờ nó lại chính là thứ hại Ngọc

Nhìn vào 2 cô bạn, nó whir biết cười khổ vì thời gian sau này k chỉ nó mà cả cô bạn sẽ phải khổ dài dài

Buổi tối hôm đó, cụ thể là 6h30

.....

-Ê, lâu rồi hình như mình chưa tới chỗ đó nhỉ?_Kiệt nói với 2 chàng

-Ờ, còn đi bao nữa_Phong thêm vô

-Vậy tối nay đưa bọn họ về, tụi mình đi đi_Vux nói và chỉ sang Phương và Trinh

-Các cậu đang nói gì vậy?_Trinh đã nghe được cuộc nói chuyện đó

-Chỗ đó là chỗ nào?Bảo là gì?Hôm nay trời nắng đẹp lắm mà_Phương ngây thơ hỏi

-Trời ơi là trời, chỗ đó là chỗ của đàn ông, còn bảo này là..._Vũ thấy mình đang bị hố nên k nói nữa

-Là đua xe, còn chỗ đó k hẳn là giành cho đàn ông đâu, bar mà_Nó trả lời thay Vũ

-Sao ..sao cậu biết?_Kiệt lấp bắp

-Những chỗ đó tôi còn lạ gì_Nó nói thản nhiên

-Vậy theo cậu bar lớn nhất thành phố là bar nào?_Phong thử thách nó

-Hình như là quán bar LED thì phải. Hôm trước mình nghe tụi con trai nói vậy mà_Phương hồi tưởng

-Mình cũng nghe vậy_Trinh thêm vào

3 chàng nhìn nhau cười đầy ẩn ý nhưng tất cả đều tan biến khi.....

-Sai rồi, bar lớn nhất phải là quán ăn Thiên đường_Nó nói

-Tại ..tại sao cậu.._Phong nói k ra hơi

-Nơi đó vốn chỉ những tay ăn chơi thứ thiệt mới biết mà?_Vũ nói

-Tôi chẳng lạ gì những nơi đó đâu, tôi vào suốt..._Ngọc nói

-Cậu nói gì cơ?_Kiệt ngạc nhiên

-À, k có gì, tôi nói nhầm_Nó phát hiện mình đã bị hớ

-Ngọc à, bọn mình cũng muốn đi_Trinh kéo áo Ngọc nhăn nỉ

-Mình cũng vậy_Bây giờ là Phương

-Chuyện này..K thể được_Nó từ chối

-Nhưng tại sao chứ?_Phương hỏi

-Nơi đó quá nguy hiểm đối với các cậu. Bước vào đó cũng đồng nghĩa với việc các cậu bước vào thế giới đêm_Nó nói ra những điều nguy hiểm để 2 cô bạn bỏ cuộc

-Nhưng cậu có thể vào mà_Trinh đem ra so sánh

-Mình khác các cậu. Nếu các cậu biết mình là ai thì các cậu sẽ k nói thế đâu_Ngọc nói giọng kiên quyết

-Nhưng mà ...mình..._Trinh nói rồi bật khóc

-Bọn mình muốn đi..._Phương nói rồi khóc theo

-Nè, các cậu bình tĩnh đi_Vũ lao vào

-Ngọc nói đúng đó_Kiệt

-Các cậu vào đó thật sự rất nguy hiểm_Phong cũng lao vào khuyên giải

-Nhưng mà bọn mình..._Phương và Trinh đưa đôi mắt đắm lệ lên nhìn 3 chàng, có cái gì đó dù rất muốn nói ra nhưng thể nói được

Ngọc đã nhìn thấy được điều đó, nó bước tới gần và vỗ vai Kiệt

-Các cậu ngồi đây đợi mình nhé, mình cần phải nói chuyện với 2 cậu ấy_Nó nói rồi kéo 2 cô bạn lên phòng Rằm, tiếng cửa đóng lại như ngăn k cho 3 chàng nghe lén

-Các cậu có chuyện gì khó nói phải k?_Ngọc lên tiếng, vẻ nghiêm nghị

-um, thật ra thì....._Trinh kể toàn bộ cho Ngọc nghe

-Thì ra là vậy, thôi các cậu ngủ đi. Họ sẽ k đi bar đâu_Ngọc nhẹ nhàng vỗ về 2 thiên thần nhỏ

Có lẽ chơi suốt 1 ngày trời nên 2 nàng cũng đã mệt, thần ngủ nhanh chóng đưa họ vào những giấc mơ

15

sau, tiếng cửa bật mở

-Họ làm sao rồi?_3 chàng cuống quýt

-K sao, họ ngủ rồi_Ngọc nhẹ nhàng ngồi xuống ghế

-Họ bị sao vậy?_Phong hỏi

-K có gì, chỉ vì lo lắng mà thôi_Nó nói

-Lo lắng?Vì cái gì?_Vũ hỏi lại

-Vì các cậu, 3 người đứng đầu của bang Thiên Long ạ_Nó nói và nhìn chăm chăm vào 3 chàng

-Sao cậu biết_Kiệt hỏi cựa kì nghiêm túc

-2 cậu ấy nói cho tôi biết..._Ngọc chưa kịp nói hết câu thì đã bị Vũ cãi lại

-K thể nào, chuyện này chúng tôi đã ra lệnh ọi người k được nói cho họ biết mà_Vũ nổi khùng

-Hoàn toàn có thể. Họ nói trong 1 lần các cậu nói chuyện với nhau trong phòng họp của hội học sinh, 2 cậu ấy có núp vào 1 góc định gây bất ngờ nhưng lại vô tình nghe được tất cả. Về các cậu, về bang hội, về quán bar.. Họ đều nghe được tất cả. Chính vì thế họ đã rất lo lắng, đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc này họ dời đi theo. Tôi mong các cậu đừng làm cho họ phải lo lắng_Ngọc nói

-Thì ra là như vậy, chúng ta sai người k cho họ biết nhưng chính chúng ta lại là người lộ ra chuyện đó_Phong mỉm cười đau khổ

-Tối nay các cậu đừng đi bar nhé, tôi đã nói với họ như thế rồi. Thôi, tôi phải cho lũ chó ăn_Ngọc nói rồi bước đi để lại 3 chàng trong căn phòng vắng

Một lát sau, nó quay lại..

-Sao? Các cậu thấy thế nào?_Nó nói và cầm chai nước lạnh rót ra 4 cái li

-Chẳng thế nào cả, chỉ thấy hơi khó chịu trong lòng 1 chút thôi_Vũ nói

-Đau lòng, k thể tin được họ đã biết hết toàn bộ. Chắc họ lo lắm_Phong nói, ánh mắt buồn

-Hối hận vì đã tham gia vào thế giới đêm_Kiệt nói thêm

-Bây giờ cậu có hối hận cũng chả làm được gì đâu_Ngọc nói rồi đưa cho Kiệt 1 cốc nước

-Bây giờ mình k biết làm gì nữa_Vũ nói, vẻ ngịch ngợm hàng ngày đã k còn

-Làm sao là tùy vào từng người. Mình cũng là con gái, dù kiên cường và mạnh mẽ đến đâu thì khi biết những người mình yêu quý gặp nguy hiểm thì họ cũng sẽ vô cùng lo lắng và yếu đuối_Ngọc nói nhẹ nhàng và đưa nước cho 2 chàng còn lại

-Vậy có nghĩa là họ cũng vậy_Phong hỏi

-Um, họ đã rất lo sợ. Các cậu khác tôi, các cậu còn có những người thân luôn yêu thương các cậu. Nếu các cậu bị làm sao thì họ sẽ rất đau buồn đó. Chính vì thế nên các cậu hãy từ bỏ thế giới nguy hiểm đó đi_Ngọc khuyên

-Nhưng mà bọn mình k muốn kẻ xấu hoành hành_Kiệt nói

-Un, nguyện vọng của các cậu cũng giống tôi. Thôi, nếu như vậy thì các cậu nên khuyên nhủ 2 cậu ấy đi, bảo họ đừng lo lắng ình. Hãy làm cho họ tin rằng các cậu có đủ khả năng để bảo vệ mình, để họ k phải lo lắng_Nó khuyên

-Cảm ơn cậu, có lẽ cậu đã nói đúng_Khuôn mặt Vũ đã bắt đầu giãn ra

-Nhưng ình hỏi, tại sao cậu lại biết tới những nơi đó. Chắc chắn cậu k phải là người tầm thường_Phong hỏi nó

-Có lẽ cậu nói đúng nhưng chỉ đúng trong quá khứ thôi. Còn bây giờ mình chỉ là 1 nữ sinh lớp 10 bình thường bình thường, là Lâm Tuyết Tiểu Ngọc_1 người được coi là lạnh lùng, các cậu hiểu rồi chứ_Ngọc nói rồi bước lên lầu

5

sau nó bước xuống lại(Công nhận bà này k biết mệt là gì)

-Các cậu ấy có vẻ đã ngủ say rồi, các cậu đành phải để họ ở lại đây thôi. Còn 3 cậu thì ở lại đây luôn đi, Bộ sofa đó cũng k tới nổi nào đâu_Nó nói rồi đem 1 đồng mền xuống

-Đành phải phiền cậu vậy_Kiệt nói rồi cầm lấy đồng mền gối

Mọi vật chìm sâu vào màn đêm u uất

Đêm hôm đó.....

Nó bật dậy, nhìn vào đồng hồ, đã 12h đêm. Nhẹ nhàng bước xuống lầu và đi ra vườn

Bỗng, nó thấy bóng 1 người ngồi đó, tò mò nó bước lại gần

-Thì ra là cậu à__Nó nhận ra người đó là Kiệt

-Cậu k ngủ sao?Giờ này mà dám ra đây, có lẽ cậu k sợ ma nhỉ?__Kiệt nhìn đồng hồ và hỏi

-Cậu nghĩ 1 đứa ở 1 mình trong căn nhà trống thì có sợ ma k?__Nó hỏi lại

-À, có lẽ mình đã nhầm__Kiệt nhớ ra

-Cậu đang suy nghĩ về Phương và Trinh à?__Nó hỏi

-Um, mình cảm thấy có lỗi với họ quá__Kiệt gục mặt xuống

-thôi, cậu k phải buồn đâu__Nó nhẹ nhàng an ủi

-Cảm ơn cậu__Kiệt nhìn nó

-Cậu k cần phải cảm ơn đâu bởi vì tôi mới chính là người phải cảm ơn các cậu. Các cậu đã ình cảm nhận được Tình yêu thương, thứ mà mình đã k thể cảm nhận được trong suốt hơn 4 năm qua__Nó nói

Và cả 2 rơi vào im lặng, k ai nói với ai câu nào. Mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ khác nhau.

1 lúc sau, họ chìm vào giấc ngủ giữa bầu trời lạnh lẽo ban đêm nhưng dường như trong lòng họ lại có cái gì đó ấm áp lạ lùng

6. Chương 5 : Mình Sẽ K Để Cậu Phải Lo Lắng

Sáng hhoom sau, nó thức dậy, cảm thấy hơi lạnh xuong quanh. Khẽ giặtmình khi thấy mình k phải phải nằm ngủ ở trên giường mà lại là trong khu vườn lạnh lẽo, hơn nữa cái con người đang tựa đầu vào vai mình lại là Kiệt. Thoáng chút bối rối và đỏ mặt, nó hồi tưởng lại những gì đã xảy ra ngày hôm qua

-Mọi chuyện cứ như 1 giấc mơ__Nó nói thầm và lay Kiệt dậy__Nè, con heo lười, dậy giùm cái đi

-Ừ ư__ Kiệt khê dụi mắt

-Vào trong đi, đừng để họ trông thấy__Nó nói rồi đứng lên

-Cậu sợ bị chọc à?__Kiệt hỏi lại nó

-K phải sợ mà là k thích. Mình k muốn liên quan gì đến chuyện tình cảm cả__Nó nói giọng lạnh băng

-Vậy sao? Tình yêu làm người ta vui vẻ mà?__Kiệt hỏi lại

-Có lẽ cậu nói đúng, nhưng với tôi thì k. Với tôi, tình yêu chỉ làm con người ta đau khổ__Nó nói lên quan điểm của mình

-Tại sao cậu lại có những suy nghĩ đó nhỉ? Tôi có rất nhiều bạn gáinhưng tôi thấy mình có gì đau khổ đâu?__Kiệt ngây thơ(Thăng cha này lằng nhằng mà k biết ngưng)

-Cậu thấy đùa giỡn tình cảm của họ thì hay lắm sao?Ai cũng đều có tráitim mà, hơn nữa trái tim của con gái k phải được làm từ sắt đá mà từ pha lê__mỏng manh và dễ vỡ_Ngọc nói tiếp

-Vậy trái tim của cậu cũng như vậy à?__Kiệt hỏi lại và mỉm cười

-Chắc tôi là trường hợp ngoại lệ rồi__Ngọc nhún vai và đi vào nhà

-Nhưng mình thì k tin như vậy đâu__Kiệt nói nhỏ rồi chạy theo Ngọc

Vào trong nhà.....

-Cậu gọi 2 cậu ấy dậy đi, mình đi đánh thứ 2 nàng công chúa. Nói với họlựa lời mà nói với 2 cậu ấy, nếu được tôi sẽ nói giúp cho__Ngọc nói rồibước lên phòng

-.....

-Nè, dậy giùm tui cái đi 2 ông tướng. Nướng cháy nhà người ta bây giờ__Kiệt hét lên

-Trời ơi, động đất hay là sóng thần?__Phong lồm cồm bò dậy

-K phải, hình như núi lửa phun trào, đá lở, sập nhà.._Vũ cãi

-Tụi bay nói cái gì vậy hả?Ở đây là Việt Nam chứ k Phải là Nhật Bản đâu_Kiệt gắt lên

-Được rồi, tao dậy.Làm ơn bỏ cái giọng tướng cướp đó đi_Phong chào thua

-Tướng cướp ư? Theo mình thì phải là mấy bà bán cá mới đúng_Vũ bổ sung

-K có giỡn nữa. Lo mà nghĩ cách làm hòa với các cậu ấy đi. Ngọc hứa sẽ giúp rồi đó_Kiệt nghiêm túc

-um, tao cũng đang đau đầu về chuyện này đây_Vũ nói

-Nếu có Ngọc giúp thì mình nghĩ k sao đâu. Hay là chúng ta làm như vậy.._Phong bàn kế hoạch

Xì xầm...xì xầm.....

-Um, như vậy cũng được, tuy k hay lắm nhưng trong trường hợp này thì cứ lấy ra xài tạm vậy_Kiệt nói

-Um, chuẩn bị tinh thần, thực hiện kế hoạch_Vũ hùng hổ

-Phi vụ này, nhất đinnhj phải thành công k được phép thất bại_Phong chỉ huy

-Ok_2 chàng còn lại

T Rong lúc đó.....

-Phương ơi, Trinh ơi, dậy đi nào_Ngọc lay người 2 nàng công chúa

-Ừ ư_Trinh vươn vai thức giấc

-Ồ, mình lại nhà cậu à?_Phương nhìn xung quanh và hỏi

-Ừ, hôm qua các cậu ngủ lại nhà mình_Ngọc nhẹ cười

-Vậy còn các cậu ấy_Trinh rối rít

-Yên tâm đi, hôm qua các cậu ấy cũng ở lại đây, k đi đâu cả_Ngọc trả lời

-Vậy à_Phương nói giọng buồn buồn

-Các cậu có giận bọn họ k?_Ngọc hỏi

-K, nếu giận thì bọn mình đã giận từ lâu rồi, chỉ là mình lo lắng thôi_Trinh nói

-Có lẽ các cậu k cần phải lo lắng đâu. Thiên long là 1 bang rất mạnh,đứng nhất nhì trong thành phố này, các cậu ấy ấy làm được bang chủ thì chứng tỏ họ rất mạnh, phải k?_Ngọc cười với 2 cô bạn

-Um, mình vẫn biết là vậy nhưng vẫn lo quá_Trinh nói

-Nếu như họ có chuyện gì thì mình biết cãi nhau với ai? Biết nấu cho ai ăn chứ?_Phương nói giọng như sắp khóc

-Thôi nào, các cậu phải tin vào những người bạn của mình chứ. Họ rất giỏi, phải k nào?_Ngọc an ủi

-Um, nghe cậu nói mình cũng an tâm phần nào rồi_Trinh mỉm cười nhẹ nhàng

-Thôi, các cậu vào vsen đi_Ngọc nói rồi chỉ vào nhà vệ sinh

5

sau.....

-Các cậu xong rồi chứ, đồ mình đây, các cậu vào thay ra đi_nó cười

-Có phiền cậu k?_Trinh cười nhăn mặt

-K sao đâu mà_Ngọc cười rồi đóng cửa bước ra và đứng chờ

Một lúc sau.....

-Nào, bây giờ thì sẵn sàng chưa những nàng công chúa?_Ngọc nhẹ cười

-Um, có lẽ là rồi__Trình nói

-Tự tin lên nào, cứ tỏ ra thật bình thường nhé__Ngọc nói rồi kéo tụi nó xuống

Nghे tiếng động, 3 chàng quay lên và chột sững người vì 3 nàng quá đỗi dễ thương

Giới thiệu trang phục nè

Ngọc mặc trên mình 1 bộ váy màu hồng nhạt có 1 chiếc áo khoác nhỏ màu trắng bên ngoài. Phần ngực được thắt 1 chiếc nơ nhỏ màu trắng, phần bên dưới được làm bằng vải voan với những đóa hoa trang nhã và nhẹ nhàng

Phương mặc 1 bộ váy có phần trên màu đen, phần phía dưới có màu kem, nhiều tầng xếp lên nhau, trông vừa cá tính vừa có phần dịu dàng

Trình khoác trên mình 1 bộ cánh màu kem in hình những đóa hoa nhỏ li ti màu da cam. Bộ váy được bó ở phần hông và xòe ra ở dưới được xếp nhiều tầng, phần eo còn được làm nổi bật bằng chiếc dây nịt to bản màu da cam

Nhìn 3 nàng k khác gì những nàng công chúa, những cô gái của mùa hè

-Nào, chúng ta đi chơi thôi__Kiệt mở màn

-Đi chơi?__Trình ngạc nhiên

-Đúng vậy. Chúng ta sẽ đi chơi công viên nước__Phong nói

-Chẳng phải hôm nay là thứ 2 sao?__Phương nhăn mặt

-Thứ 2 thì kệ thứ 2, có sao đâu!?__Vũ ngây thơ hỏi

-Cậu bị điên hả? Phải tới lớp chứ__Trình nói

-K sao đâu, mình xin phép ông rồi__Kiệt nói và cười

-Um, cũng được nhưng Ngọc thì sao?__Phương quay sang Ngọc

-K sao đâu, nghĩ 1 bữa cũng được __Ngọc nói, giọng có vẻ mừng (đừng tưởng chị ấy lười đi học nha, chẳng qua là...tí nữa biết)

-Thì ra cậu và họ thông đồng với nhau đúng k?__Phương nói giọng hình sự

-Đâu có__Ngọc chối

-K có tại sao lại bảo bọn mình thay đồ__Trình tiếp

-Ờ thì...Thôi, mình đi__Ngọc lảng sang chuyện khác

Thế là cả bọn thối công viên nước.....

-Qua, đúng là k khí của mùa hè__Trình nói

-Um, đúng vậy. Ở đây thật náo nhiệt__Phương hưởng ứng

-Vậy chúng ta vào trong thôi__Vũ nói rồi kéo tay tay Phương vào trong nhưng thật bất ngờ, Phương giật tay mình lại và đi cùng Trình

-Như vậy là sao? Cả Trình cũng như vậy nữa__Kiệt nhăn mặt nhìn theo bóng 2 nàng

-Chẳng lẽ giận mình tới mức đó?__Vũ hỏi

-K phải chứ, con gái khó hiểu ghê__Phong hòa vào

-Nè, tui cũng là con gái đó__Ngọc nhăn mặt

-A, xin lỗi. Vay thừa

” con gái

”, theo chị thì 2 nàng ấy làm sao vậy?__Kiệt trêu Ngọc

-Bỏ ngay cái cách nói chuyện đó đi, nếu k tôi cho ăn đấm đấy. Họ chỗ đang giả vờ giận dỗi thôi__Ngọc đe dọa Kiệt

-Giả vờ giận dỗi?__3 chàng

-Đúng vậy, nếu giận thật thì họ đã chẳng chịu đi__Ngọc giải thích

-Vậy theo cậu thì bọn mình phải làm sao?__Phong hỏi

-Cái đó thì các cậu phải tự hiểu chứ__Ngọc nói rồi chạy theo 2 nàng kia

-Nè, cậu hiểu k?__Vũ hỏi Kiệt

-Chịu__Kiệt nhún vai trả lời

-Rất cuộc, con gái vẫn thật sự khó hiểu__Phong kết luận

2 chàng kia hưởng ứng rồi bước vào trong

Suốt 1 buổi sáng hôm đó, k khí vô cùng căng thẳng . Mọi người xung quanh cứ có cảm giác đâu là 1 bãi chiến trường tan tóe chứ k phải là công viên giải trí như mọi người lầm tưởng. 3 chàng thì cứ cố làm 2 nàng kiacười còn 2 nàng thì cứ giả vờ làm mặt lạnh rồi bỏ đi. Ngọc là người ởgiữa nên luôn bị hai bên chèn ép đến nghẹt thở. 1 bên thì năn nỉ Ngọcnói giúp để làm hòa, bên kia thì đe dọa nếu nói chuyện với bên này thithì sẽ bị tẩy chay (con nít gớm)

Khi 3 chàng kia đi mua đồ uống, Ngọc quay sang hỏi 2 nàng

-Sao các cậu nói k giận họ mà lại làm như vậy?

-Đúng là bọn mình k giận họ nhưng...__Trinh nói

-Nhưng sao?__Ngọc hỏi tiếp

-Bọn mình phải trả thù. Ai bảo làm bọn mình lo lắng suốt thời gian qua làm chi?__Phương giải thích

-À, mình hiểu rồi.Vậy thì tốt nhất mình k nên can vào__Ngọc cười khi đã hiểu lí do

-Nè, cậu đi toilet k?__Trinh hỏi

-Ờ, ỉnh đi với.Ngọc, cậu đi k?__Phương nói

-Thôi các cậu đi đi__Ngọc cười với tụi nó

-Vậy cậu chờ tụi mình ở đây nhé, k được đi đâu đâu đó__Phương căn dặn

-Mình biết rồi mà__Ngọc phì cười vì Phương cứ coi mình như trẻ con trongkhi nếu xét về kinh nghiệm cuộc sống thì nó hoàn toàn hơn hẳn Phương

Nhắc tới kinh nghiệm cuộc sống nó lại thấy buồn vô hạn, ngồi trên ghếđá nhìn vào khoảng k vô định, nó chợt suy nghĩ mông lung về cuộc đời của mình. Mãi suy nghĩ nó k hề hay biết rằng có một bóng đen đang đứng đằng sau lưng nó. Bóng đen đó từ từ tiến lại gần, vung tay lên và.....

-Á!__Nó hét lên

-Hahaha, cậu làm gì mà giật mình vậy?__Kiệt bật cười

-Cậu đúng là đồ quá đáng. Cậu áp nguyên 1 lon coca ướp lạnh vào mặt tôi, cậu có biết lạnh lắm k hả?__nó gắt

-Thôi thôi, mình xin lỗi. Mà cậu làm gì mà như người mất hồn vậy?__Kiệt cầu hòa

-K có gì, suy nghĩ 1 chút thôi__Nó đáp gọn lỏn

-Suy nghĩ chuyện gì? Bộ đang nhớ người yêu hả?__Kiệt hỏi lại, lòng thầm mong câu trả lời sẽ là k

-Nè, cậu đừng có làm ô uế thanh danh của tôi nghe chưa? Tôi chưa có bạn trai__Nó hét lên thêm 1 lần nữa

-Ấy da, mình xin lỗi nhưng cậu cũng k cần phải hét lên như vậy chứ. Thật chẳng giống Ngọc lạnh lùng thường ngày 1 chút nào_Kiệt nói và bịt lỗ tai vì tưởng sẽ bị hét tiếp vào mặt nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại

5s im lặng

Vì sao ư? đơn giản bởi vì những lời nói của Kiệt làm cho nó nhận ra khi ở bên Kiệt nó đã thay đổi. Sự lạnh lùng, k mấy quan tâm tới chuyện bao đồng ngày nào giờ đây đã biến mất mà thay vào đó là 1 con nhóc hung hăng, hay cáu kỉnh theo kiểu trẻ con. Đường như 1 phần kí ức tuổi thơ đang hiện hữu trong nó nhưng tại sao chỉ với Kiệt nó mới thế kia? Lại còn cái cảm giác khó thở và hồi hộp mỗi khi Kiệt cười với mình nữa? Tất cả đều là 1 dấu chấm hỏi k lời giải đáp

Còn về phía Kiệt, thấy nó im lặng như vậy, cậu chàng lại tưởng nó giận mình nên rói rít xin lỗi

-Nè, cậu có sao k vậy? Cho mình xin lỗi nha_Kiệt nói và cầm tay nó lắc lắc

-Hả? Ồ ?Ừ! loạt những từ khó hiểu vang lên

-Nè, cậu có bị làm sao k? Hay là say nắng_Kiệt nói về quan tâm

-Tôi k tới mức đó đâu_Ngọc nói

-ê,Kiệt. Làm gì mà chạy về trước vậy?_Phong nói, theo sau còn có Vũ

-Ồ, đứng ở đó nắng quá, nhiều tia cực tím nữa, sợ làm tổn thương làn da của mình_Kiệt nói rồi cười hì hì

-Trời ơi là trời, làm như con gái k bằng_Vũ nói giọng mỉa mai

-Nè, thằng kia!_ Kiệt gắt lên

-Thôi đi. Ngọc nè, Trinh đâu?_Phong can Kiệt và Vũ rồi hỏi Ngọc

-Ồ đúng đó, Phương đâu rồi?_ Vũ lúc này mới nhớ ra(chán ông này ghê)

-Bọn họ đi toi let rồi.Ngồi đâu đợi đi_Ngọc nói

-Mà sao họ lại như vậy? tự nhiên giận dai dễ sợ_Kiệt hỏi

-À, chuyện này mình cũng có hỏi rồi_Ngọc nói

-Thật sao?Vậy họ nói gì_Phong lao vào

-Chuyện này thì.....thiên cơ bất khả lộ_Ngọc chần chờ 1 lát rồi nói

-Trời ơi, lại thêm 1 người thích giữ bí mật sao?_ Vũ nhăn mặt

-tôi cũng định nói nhưng nhớ lại những gì họ nói mình thấy cũng có lí nên quyết định im lặng_Ngọc giải thích

-Thôi xong, bây giờ phải làm sao đây?_ Kiệt nói giọng buồn bã

-Hãy dùng tấm lòng của mình để xoa dịu vết thương lòng cho họ.Đó là liều thuốc tốt nhất để chữa cho những tâm hồn bị tổn thương_Ngọc nói rồi uống lon coca lúc này Kiệt đưa

-Trời ơi, nói gì mà giống nhà văn quá vậy?_ Vũ nhăn mặt

-Cái thằng dốt Văn này, đó là 1 lời khuyên hay đó_Phong cốc đầu Vũ

-Cảm ơn cậu_Kiệt mỉm cười nhìn nó

Bất giác, cái cảm giác khó nói kia lại xuất hiện. Quay mặt sang hướng khác để tránh khuôn mặt đỏ của Kiệt, nó lạnh tanh đáp

-K có gì

-Nè, Ngọc.Tại sao cậu lại nói chuyện với ai kia vậy?_Phương hỏi giọng mỉa mai

-À, chỉ nói với nhau vài câu thôi, k ảnh hưởng gì đến cái kế hoạch của cậu đâu_Ngọc cười

-Phương à, cậu tha lỗi ình đi_Vũ nói rồi cầm tay Phương nắm nỉ

-Bỏ ra đi, tôi với cậu có quan hệ gì đâu_Phương nói giọng lạnh tanh

-Trình à, anh xin lỗi_Kiệt nắm nỉ Trình

-Cho mình xin lỗi luôn nha_Phong cũng nhào vô

-Mấy người có coi tui ra gì đâu_Trình hét rồi giật tay mình lại

Sau đó 2 nàng bỏ đi hay nói đúng hơn là theo hướng nhà hàng, cũng đúng thời giờ trưa rồi mà

Ngọc chỉ biết lắc đầu nhìn 2 cô bạn, ngoái lại phía sau nhìn 3 chàng trai khuôn mặt như sắp khóc rồi đi theo 2 nàng

-Trời ơi, cuộc đời của tôi_vũ hét lên

-Xem ra chiều

” mật ngọt chết ruồi

” này k có tác dụng rồi_Kiệt lắc đầu

-Cả chiều

”nụ cười tỏa nắng

” cũng k xi nhê_Phong rầu rĩ

-A, khoan đã. Mình vẫn còn cách cuối cùng nhưng các cậu phải chịu khổ 1 tí_Vũ nảy ra ý định

-Sao? Nói nghe thử nào_Phong hỏi

-Như vậy nè !@#%\$'(_)_ Vũ nói ra cái kế hoạch

-Đành vậy, thử xem sao_Kiệt nhăn mặt

-Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu kế hoạch_Vũ nói rồi mỗi người chạy đi 1 ngã

15

sau.....

-Xong chưa?_Kiệt hỏi

-Xong hết rồi.Còn cậu?_Vũ hỏi lại

-Tất cả đều Ok_Kiệt nháy mắt

-Xong hết rồi chứ? kế hoạch điên rồ bắt đầu_Phong nói

-Nè, bỏ chữ điên rồ đi, khó nghe quá_Vũ ý kiến

-Nhưng mihf thấy đúng mà_Kiệt nói

-Nè, mấy người....._Vũ cúi

-Thôi, chuẩn bị tinh thần đi _Phong nói

3 chàng bước vào căn phòng sang trọng của nhà hàng, nơi 3 nàng công chúa đang ngự trị

-Các cậu tới đây làm gì?_Trình hỏi

-Các cậu làm tôi ăn mất ngon đó_Phương tiếp lời

-Còn mình thì bình thường như người đi đường_Ngọc nói và ngay lập tức nhận được cái nguyệt dài hàng ngàn cây số của Trình và Phương

-Vì bọn mình có lỗi với các cậu nên.._Kiệt mở màn

-Bọn mình đã chuẩn bị 1 thứ coi như là quà tạ lỗi_Vũ nói tiếp

-Nào, 123 bắt đầu_Phong ra hiệu

Ngay lập tức âm nhạc bắt đầu nổi lên và 3 chàng bắt đầu tiết mục văn nghệ của mình với bài hát

"2 con thần lẫn con

"

3 chàng hát và múa minh họa thật chuyên nghiệp khiến k chỉ 2 mà 3 nàng cười chảy nước mắt

-2 cậu cười có nghĩa là đã tha thứ phải k?_Vũ hớn hở

-Tha thứ đi mà_Kiệt chấp tay lên trán

-Tội mình biết lỗi rồi_Phong hứa theo

-E hèm..Lần này có thể tha thứ_Phương lấy lại giọng điệu nghiêm nghị

-Nhưng.....sẽ k có lần sau đâu_Trinh nói

-oh Yeahhh_3 chàng hét toáng lên

-Tôi xin lỗi phải chen vào giây phút hạnh phúc của 3 cậu nhưng.._Ngọc bỏ lửng câu và giơ chiếc điện thoại của Trinh lên

3 chàng bỗng dừng bất động

-Á! Trời ơi, cái gì thế này?_3 chàng đồng thanh

-à, lúc nãy mình có mượn điện thoại của Trinh để gọi tới cửa hàng anhTuấn nhưng lại bấm nhầm nút quay phim.Cùng lúc đó, chương trình văn nghệ của các cậu bắt đầu, thấy hay quá nên quay lại_Ngọc giải thích

-Các cậu ơi, cái này hay quá. Gửi sang ỉnh nha_Trinh nhìn lại đoạn video và nói

-Cả mình nữa. Hhaha_Ngọc cười

-Các cậu xóa đi mà_Kiệt năn nỉ

-đừng có mơ_3 nàng đồng thanh

-Tất cả cũng chỉ tại cái kế hoạch điên rồ của cậu_Phong quay sang lườm Vũ

-Đúng vậy_Kiệt đồng ý và bắt đầu khởi động tay chân

-Các cậu..từ từ nói nào_Vũ run run

-Bắt đầu_2 chàng đồng thanh và sau đó là hàng loạt những âm thanh khó nghe vang lên

Còn 3 nàng thì cứ tùm tùm cười k chỉ vì đoạn video mà còn vì kế hoạch trả thù của họ đã thành công mỹ mãn

Tội nó cùng nhau vui chơi vui vẻ cho tới chiều, k còn cái k khí căng thẳng và u ám như sáng nay. Khoảng hơn 5h chiều, bọn nó rời công viên nước và đi về. Cả bọn ghé qua nhà Ngọc 1 chút để lấy đồ và mấy chú cún con(Xém tí nữa là quên)

-Phiền cậu quá_Trinh cười

-K sao đâu_Nó cười lại

Sau khi lấy xong đồ đạc, Phong, Trihn, Phương và Vũ chào tạm biệt nó và ra về

định quay vào nhà thì nó thấy 1 bóng đen ở đằng sau làm nó giật thót cả tim

-Nè, sao lúc nào cậu cũng muốn tôi đau tim mà chết vậy?_Nó nói

-Trời, bộ cậu thấy tui đẹp trai quá nên đau tim hả? Như vậy có nghĩa là cậu thích tui hả?_Kiệt trêu

-Cậu mơ đi_Ngọc hét lên

-Sorry, nhìn cậu ghê quá à_Kiệt chấp tay cầu khẩn

-Thôi được rồi. Mà cậu sao k về đi? Đứng đây làm gì?_Nó hạ giọng

-À, tôi muốn cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi làm hoà ấy mà_Kiệt nói

-À, chuyện đó tôi có làm gì đâu. Với lại chính tôi phải cảm ơn các cậu mới đúng_Ngọc nói

-Tại sao?_Kiệt hỏi

-Nếu như k có các cậu thì chắc giờ này tôi đã phải chịu sự hành hạ của Phương và Trinh ở phòng thực hành nấu ăn rồi_Ngọc nhún vai

-À, vậy là cả 2 chúng ta đều có lợi trong phi vụ lần này_Kiệt nói

-Tất nhiên, làm ăn mà_Ngọc nói về người lớn

-Thôi. Tôi về nha_Kiệt nói rồi leo lên xe

-Chúc cậu về bình an và đừng có gây ra tai nạn_Ngọc chúc đều

-Nè, cậu đâu cần phải trù ẻo mình như vậy chứ_Kiệt ý kiến rồi lái xe đi

Khi xe Kiệt đã khuất bóng, nó bước vào trong nhà. Bất giác đôi môi nở 1 nụ cười thật thoải mái

7. Chương 6 : Sự Trở Lại Của Ác Quỷ

Sau 1 ngày đi chơi vui vẻ, tụi nó cũng phải trở lại với trường, với lớp, với thầy cô, bạn bè

-Ngọc có về tới sớm nhỉ?_Kiệt từ đâu xuất hiện và hỏi nó

-Cậu cũng vậy chứ có kém gì tôi? Tối sớm để cua gái hả?_Ngọc móc

-Có lẽ vậy. Còn cậu thì tối để cua trai_Kiệt đáp

-Tôi k giống cậu, đối với tôi con trai chẳng là gì cả_Ngọc nói lại

-Vậy sao cậu lại chơi với chúng tôi?_Kiệt hỏi nó

-Bởi vì đối với tôi cậu k phải là con trai_Ngọc nói

=K phải là con trai?Vậy thì là con gì?_Kiệt ngạc nhiên

-Con nít_Ngọc vừa nói vừa xoa đầu Kiệt ra vẻ đàn chị rồi bỏ đi

5s bất động và chàng ta như chợt bừng tỉnh

-Nè cậu nhìn tôi đi, đẹp trai thế này, manly thế này mà giống con nít á? Mắt cậu có vấn đề k vậy?_Kiệt vừa nói vừa chỉ vào mắt mình

-Chắc tôi nhìn nhầm thật rồi, mắt tôi dù sao cũng bị cận nhẹ mà. Nhưng cái tính của cậu thì tôi có thể khẳng định cậu chỉ là thằng nhóc con hímũi chưa sạch_Ngọc nói

-Nè, cậu có bị làm sao k vậy? Trẻ con thì làm sao biết cua gái chứ? Trẻ con thì làm sao có thể làm anh 2 của 1 bang nổi tiếng trong thành phố chứ?_Kiệt nêu dẫn chứng

-Cậu thấy như vậy hay lắm sao? Đồ trẻ con học đòi_Ngọc vút lại một câu rồi chạt biến để lại cho cậu nhóc 1 cục tức

Chạy lên phía cầu thang vắng bóng người vì hôm nay vẫn còn khá sớm, nó đưa quyển sách lên che miệng và cười. Dù vắng người thì sao? Đâu ai biết được có người núp đâu đó hay k. Nhờ ai thấy nó đứng đây cười thì còn gì là hình tượng

”Công chúa lạnh lùng

” mà nó cây công gãy dựng ba năm nay

sau, lớp học bắt đầu đông dần. Kiệt cũng bước lên lớp

Nhìn qua bàn của mình_đồng thời cũng là bàn của nó, Kiệt ném 1 cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt. Nó chỉ chúi mũi vào cuốn sách như để trách né cái mắt mà theo nó là trẻ con đó

Còn Kiệt thì chạy khắp lớp hỏi mọi người đúng 1 câu hỏi

” Tôi có phải là con trai k?

” (Bó tay ông này

Nó thấy Kiệt như vậy thì rất muốn cười nhưng k thể cười được vì đây là lớp học. đành phải nín thở để k cười

Tiếng cửa lớp bật mở, Trinh, Phương, Phong và Vũ bước vào. Mắt ai cũng đờ đờ sát khí

-Kiệt, tại sao cậu dám bỏ tụi mình rồi đi trước vậy hả?_Vũ hét

-Để trả thù_Kiệt đáp gọn lỏn

-Trả thù?_Phương ngạc nhiên

-Ừ, ai bảo hôm trước mấy người bỏ rơi tui mà đi trước_Kiệt nhắc lại quá khứ (Chap 1 đó mấy bạn)

-Ờ thì..._Phong tìm cách cãi lại

-Thôi, mấy người k có chuyện gì nữa thì về chỗ đi. Tui phải đi làm việc tiếp đây_Kiệt nói rồi chạy khắp lớp để hỏi đúng 1 câu

-Làm việc?Như thế kia sao?_Trinh nhìn theo bóng anh trai mình và hỏi

-Sao lại đi hỏi cái câu ngớ ngẩn đó. Thật là mất mặt mà_Phương nói

-K được, phải ngăn cậu ta lại_Vũ hét lên

-Tại sao?Cứ để cậu ta điên đi_Phong nói

-Cậu ta là hội trưởng hội học sinh, đại diện cho hội học sinh. Cậu ta làm như thế cũng đồng nghĩa với việc làm mất mặt hội học sinh đó_Vũ giải thích

-Ừ ha, mau ngăn nó lại_Phong ra vẻ hiểu biết và ra lệnh

-Rồ!_Cả bọn đồng thanh và chạy về phía Kiệt

5

sau.....

-Trời ơi, mệt quá_Trinh vuốt mồ hôi trên trán

-K ngờ bắt cậu ta còn khổ hơn bắt ma nữa_Phương nói thêm

-Ừa, bắt ma bao giờ chưa mà biết bắt Kiệt khó hơn?_Vũ bắt bẻ

-Ừ thì.....Thấy trên TV, được k?_Phương nói

-Ha ha ha, thế mà đòi_Vũ ôm bụng cười

-Ông...ông....._Phương cứng họng

-Thôi đi cậu, mục đích của chúng ta là Kiệt cơ mà_Phong can

-Ừ ha_Phương và Vũ đồng thanh

Kiệt đang bị trói tay vào sau ghế, chân thì bị dây thừng cột chặt

-Nè Kiệt, có chuyện gì vậy?_Vũ hỏi

-....._Kiệt k trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào lưng Ngọc

-Ngọc sao?_Trình thốt lên

-Nè Ngọc, cậu và Kiệt có chuyện gì vậy?_Phong hỏi Ngọc

-À, có chuyện gì lớn lắm đâu, chỉ là !@#%\$'()_Ngọc kể lại

-Hhahahah_Cả bọn đồng thanh

-Trời ơi, chỉ vf vậy mà mày thành ra thế này sao Kiệt?_Vũ vừa nói vừa ôm bụng cười

-Ôi trời ơi, cái này mà đem đồn khắp trường thì k biết người ta sẽ cười như thế nào nữa_Phương quệt nước mắt

-Nhưng mình k phục, mình như thế này cơ mà._Kiệt nói là nhìn lại mình

-Thôi k giỡn nữa.Kiệt à, cậu đừng làm vậy nữa nhé_Phong nói rồi về chỗ ngồi

Cả bọn cũng tản ra và bước về chỗ ngồi của mình. Kiệt được cởi trói và hậm hực bước về chỗ ngồi. Ngọc tránh cái ánh mắt đó, vì nếu k nó sẽ khịnh được mà lặn ra cười mất

Buổi học cứ thế mà diễn ra, cho tới giờ ra chơi.....

-Nè, cậu ra sau vườn trường được k? Cái nơi mà cậu nói là căn cứ của hội học sinh ấy_Ngọc nói với Kiệt

-Um, cũng được_Kiệt cau kinh đáp

Tại vườn sau.....

-Cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì k?_Kiệt đáp giọng giận dữ

-Nè, đừng có làm thế nữa. Giống con nít lắm_Ngọc nói với Kiệt

-Cái gì?_Nghe tới 2 thù

”trẻ con

”, Kiệt sôi máu

-À k, k phải. Ý tôi là nó k hợp với lứa tuổi của cậu thôi_Ngọc cũng cảm nhận được sự giận dữ của Kiệt

-Cậu gọi tôi ra đây chỉ để nói vậy thôi sao?_Kiệt nói giọng có phần dịu hơn

-À, chuyện sáng nay tôi chỉ có ý trêu cậu 1 chút thôi. K phải sự thật đâu_Ngọc nói vào vấn đề

-Trêu tôi?_Kiệt hỏi lại

-Ừ, chỉ định chọc cậu tức 1 chút thôi. Ai dè, cậu phản ứng mạnh thế_Ngọc nói giọng run run vì nhẹn cười

-Nè, đừng có giỡn kiểu đó nữa nghe chưa_Kiệt hơn ngượng vì đúng là sáng nay mình khùng thiệt

-Ừ, k có lần sau đâu_Ngọc nói rồi dậm bước đi

-Khoan đã!_Kiệt nói

-Có chuyện gì nữa sao?_Ngọc hỏi

-Cậu k có thứ gì gọi là quà xin lỗi à?_Kiệt hỏi nó

-Quà xin lỗi? Cậu muốn gì?_Ngọc ngạc nhiên

-Um, 1 điều ước_Kiệt suy nghĩ 1 lát rồi đáp

-1 điều ước? Thôi được thôi. vậy cậu muốn gì?_Ngọc hỏi Kiệt

-Tạm thời thì mình chưa nghĩ ra_Kiệt nói

-Vậy khi nào nghĩ ra thì hãy nói cho tôi biết. Nếu có thể, thôi sẽ thực hiện_Ngọc nói rồi bước về lớp

Tiếng cửa lớp bật mở, Trình, Phương, Phong và Vũ bước vào. Mặt ai cũng đờ đờ sát khí

-Kiệt, tại sao cậu dám bỏ tù mình rồi đi trước vậy hả?_Vũ hét

-Đẻ trả thù_Kiệt đáp gọn lỏn

-Trả thù?_Phương ngạc nhiên

-Ừ, ai bảo hôm trước mấy người bỏ rơi tui mà đi trước_Kiệt nhắc lại quá khứ (Chap 1 đó mấy bạn)

-Ồ thì..._Phong tìm cách cãi lại

-Thôi, mấy người k có chuyện gì nữa thì về chỗ đi. Tui phải đi làm việc tiếp đây_Kiệt nói rồi chạy khắp lớp để hỏi đúng 1 câu

-Làm việc?Như thế kia sao?_Trình nhìn theo bóng anh trai mình và hỏi

-Sao lại đi hỏi cái câu ngớ ngẩn đó. Thật là mắt mặt mà_Phương nói

-K được, phải ngăn cậu ta lại_Vũ hét lên

-Tại sao?Cứ để cậu ta điên đi_Phong nói

-Cậu ta là hội trưởng hội họcsinh, đại diện cho hội học sinh. Cậu ta làm như thế cũng đồng nghĩa vớiviệc làm mất mặt hội học sinh đó_Vũ giải thích

-Ừ ha, mau ngăn nó lại_Phong ra vẻ hiểu biết và ra lệnh

-Rồ!_Cả bọn đồng thanh và chạy về phía Kiệt

5

sau.....

-Trời ơi, mệt quá_Trình vuốt mồ hôi trên trán

-K ngờ bắt cậu ta còn khổ hơn bắt ma nữa_Phương nói thêm

-Ừa, bắt ma bao giờ chưa mà biết bắt Kiệt khó hơn?_Vũ bắt bẻ

-Ừ thì....Thấy trên TV, được k?_Phương nói

-Ha ha ha, thế mà đòi_Vũ ôm bụng cười

-Ông...ông....._Phương cứng họng

-Thôi đi cậu, mục đích của chúng ta là Kiệt cơ mà_Phong can

-Ừ ha_Phương và Vũ đồng thanh

Kiệt đang bị trói tay vào sau ghế, chân thì bị dây thừng cột chặt

-Nè Kiệt, có chuyện gì vậy?_Vũ hỏi

-....._Kiệt k trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào lưng Ngọc

-Ngọc sao?_Trình thốt lên

-Nè Ngọc, cậu và Kiệt có chuyện gì vậy?_Phong hỏi Ngọc

-À, có chuyện gì lớn lắm đâu, chỉ là !@#%\$'()_Ngọc kể lại

-Hhahahah_Cả bọn đồng thanh

-Trời ơi, chỉ vf vậy mà mày thành ra thế này sao Kiệt?_Vũ vừa nói vừa ôm bụng cười

-Ôi trời ơi, cái này mà đem đồn khắp trường thì k biết người ta sẽ cười như thế nào nữa_Phương quẹt nước mắt

-Nhưng mình k phục, mình như thế này cơ mà._Kiệt nói là nhìn lại mình

-Thôi k giỡn nữa.Kiệt à, cậu đừng làm vậy nữa nhé_Phong nói rồi về chỗ ngồi

Cả bọn cũng tản ra và bước về chỗ ngồi của mình. Kiệt được cởi trói và hậm hực bước về chỗ ngồi. Ngọc tránh cái ánh mắt đó, vì nếu k nó sẽ khịnh được mà lẩn ra cười mắt

Buổi học cứ thế mà diễn ra, cho tới giờ ra chơi.....

-Nè, cậu ra sau vườn trường được k? Cái nơi mà cậu nói là căn cứ của hội học sinh ấy_Ngọc nói với Kiệt

-Um, cũng được_Kiệt cúi kính đáp

Tại vườn sau.....

-Cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì k?_Kiệt đáp giọng giận dữ

-Nè, đừng có làm thế nữa. Giống con nít lắm_Ngọc nói với Kiệt

-Cái gì?_Nghe tới 2 từ

”trẻ con

”, Kiệt sôi máu

-À k, k phải. Ý tôi là nó k hợp với lứa tuổi của cậu thôi_Ngọc cũng cảm nhận được sự giận dữ của Kiệt

-Cậu gọi tôi ra đây chỉ để nói vậy thôi sao?_Kiệt nói giọng có phần dịu hơn

-À, chuyện sáng nay tôi chỉ có ý trêu cậu 1 chút thôi. K phải sự thật đâu_Ngọc nói vào vấn đề

-Trêu tôi?_Kiệt hỏi lại

-Ừ, chỉ định chọc cậu tức 1 chút thôi. Ai dè, cậu phản ứng mạnh thế_Ngọc nói giọng run run vì nhin cười

-Nè, đừng có giỡn kiểu đó nữa nghe chưa_Kiệt hơn ngượng vì đúng là sáng nay mình khùng thiệt

-Ừ, k có lần sau đâu_Ngọc nói rồi dậm bước đi

-Khoan đã!_Kiệt nói

-Có chuyện gì nữa sao?_Ngọc hỏi

-Cậu k có thứ gì gọi là quà xin lỗi à?_Kiệt hỏi nó

-Quà xin lỗi? Cậu muốn gì?_Ngọc ngạc nhiên

-Um, 1 điều ước_Kiệt suy nghĩ 1 lát rồi đáp

-1 điều ước? Thôi được rồi. vậy cậu muốn gì?_Ngọc hỏi Kiệt

-Tạm thời thì mình chưa nghĩ ra_Kiệt nói

-Vậy khi nào nghĩ ra thì hãy nói cho tôi biết. Nếu có thể, thôi sẽ thực hiện_Ngọc nói rồi bước về lớp

giờ họ hôm đó kết thúc 1 cách suôn sẻ, k còn những cái nhìn đầy gai góc nữa

Ra về, Phương và Vũ vẫn tiếp tục cãi nhau theo cách thân mật, TRình vàPhong vẫn vậy, vẫn phải ngăn cản chiến tranh xảy ra (giống sứ giả hoà bình quá). Nhưng có điều đặc biệt hơn là Kiệt cứ đi theo Ngọc mà chọc phá mãi khiến cô nàng tức điên, nhăn mặt và ném cho Kiệt 1 cái nhìn gai góc còn cậu chàng thấy vậy thì lại càng khoái trí hơn và tiếp tục trêu đùa. Nhìn bọn nó bây giờ thật giống như những cặp đôi nổi bật của trường khiến cho k ít người phải ganh ghét. Trong đó, có 1 con ác quỷ.....

-Hừ, được lắm, mày dám giành giật các chàng hoàng tử với tao à? Tao sẽ ày biết tay vì dám cho tao nhập viện và cướp đi người tao yêu(xạo quá đi, ai yêu bà). Tao sẽ trả thù, lần này nhất định sẽ thành công vì k chỉ có tao mtrar thù bọn bay mà còn ....hà hà hà_Con nhỏ đó nói giọng đầy nham hiểm.

Sau đó, nó rút chiếc điện thoại của mình ra và bấm số

-A lô, chị ơi, em TRúc nè. Chị mau về đi nhé, chị đi du lịch có mấy ngày mà ở trường loạn hết cả rồi_Con bé tỏ vẻ ngây thơ

-Cái gì?Loạn thế nào?_Nguwoif bên kia trả lời

-Chị à, có 1 con nhỏ nhà nghèo mới nhập học vào trường mình nhờ học bổng. Nó dám giành mất anh Kiệt của em rồi chị à. Mấy con nhỏ kia cũng có vẻ thân thiết với mấy anh hơn đó chị à__Trúc bắt đầu kể lể

-Hừ, được rồi. Mai chị sẽ về__Người đó nói rồi cúp máy còn con Trúc thì nở 1 nụ cười gian ơi là gian

8. Chương 7 : Ác Quỷ Hành Động

Sáng sớm hôm sau, nó cất bước đi tới trường

Vừa bước tới cổng, nó đã gặp ngay 1 chiếc xe limo màu đen bóng đỗ ngay trước cổng. Cái trường hàng ngày vốn đã rất ồn ào, nay lại càng ồn ào hơn khi người trong xe xuất hiện

Nhìn người con gái vừa mới bước ra, ánh mắt nó trở nên khó chịu vô cùng. Lướt nhanh qua mặt người con gái đó, nó khẽ hừ 1 tiếng đầy khó chịu

-Con bé kia, mày đứng lại__Con nhỏ đó nói, giọng hách dịch

-Có gì k?__Nó đáp cộc lốc

-Sao mày nhìn thấy tao mà k chào? Còn dám nói giọng đó với tao à? Thật là vô giáo dục mà__Con nhỏ đó nói về mĩa mai

-Vô giáo dục làm sao bằng cô được chứ. Tôi chỉ vô giáo dục thôi còn cô thì vừa vô giáo dục, vừa mất nết lại còn k có tính lịch sử nữa. Đúng là đồ hách dịch__Nó phán 1 câu đầy vẻ khó chịu

-Mày...mày....có biết tao là ai k hả?__Con nhỏ hét lên

-Là là con nhỏ mặt dày, có đúng k? Đạo này toàn những đứa có cái đầu rỗng tuếch hỏi tôi câu đó__Nó thần nhiên trả lời

-Mày được lắm. Anh em đâu, lên dạy cho nó 1 trận đi__Con nhỏ đó hùng hổ nói

Nhưng đáp lại nó chỉ là sự im lặng của tụi học sinh

-Ồ kìa, hôm nay tụi bay bị làm sao vậy?__con nhỏ hỏi mấy đứa ở đằng sau

Rồi ở từ đâu 1 con nhỏ chạy tới mà nếu như nó k nhầm thì đó là Trúc với đôi tay còn phải bó bột vì bị nó đánh đang chạy tới thì thâm to nhõ vào tai con nhỏ hách dịch

-Hừ, sao k nói sớm.__ Con bé cúi nhìn nhìn Rúc rồi quay sang nhìn nó__Mày được lắm, lần sau thì đừng hòng tao tha. Chuẩn bị tinh thần đi

Lời cảnh cáo của Tiểu thư đã được đưa ra, mọi người đều e ngại nhìn nó vì cả trường này ai chẳng biết cô ta là 1 kẻ ngang tàng và độc ác cơ chứ, cũng phải thôi, con nhà giàu mà

-Ngọc nè, mình nghe mọi người bàn tán cậu vừa mới gây sự với Linh, có phải k?__Phương từ đâu chạy vào

-Cô ta tên là Linh à?__Ngọc hỏi lại

-Trời ơi, cậu k biết cô ta sao? Cô ta tuy là con riêng của bà Lâm nhưng được ông Lâm yêu thương lắm đó__Trình nói

-Bà Lâm? Ông Lâm?__nó hỏi lại, vẻ đầy khinh thường

-Cậu k biết tập đoàn Lâm Tuyết sao?__Vũ hỏi lại

-Biết để làm gì chứ? Rác rưởi__Ngọc nói rồi cười nhếch mép

-Trời ơi, tập đoàn đó lớn lắm đó, đứng thứ 2 Châu Á mà. Ngay cả tớ cũng phải nể cô ta 1 phần__Phong

-Cậu gây sự với cô ta xem như là đụng tới quỷ rồi. Đã vậy cậu còn bị cô ta cảnh cáo nữa. Nguy hiểm quá__Kiệt nói đầy lo lắng

-Cần gì phải lo chứ. Mẹ mcon nhà họ đều giống nhau cả thôi. Yêu quái__Nó nói rồi bỏ đi

-Các cậu có thấy k? Ngọc có vẻ rất ghét nhà họ Lâm__Phong nói

-Nhưng mà bác Lâm rất tốt mà__Trinh nói

-Nhưng bà vợ thì k tốt 1 chút nào__Phương nói thêm

-Cậu phải nói là vợ sau chứ__Vũ nói lại

-Đúng vậy. Là vợ sau. Nghe nói người vợ trước đây của bác ấy rất tốt__Trinh nói

-Kể cả Linh cũng vậy. Giống hệt mẹ__Kiệt thêm vào

-Ừ, giống về ngoại hình lẫn tính cách__Vũ bon chen

-Xem ra, chúng ta phải thay nhu bảo vệ Ngọc thôi__Kiệt góp ý

-Ừ__All

Những ngày sau đó, liên tiếp có những tai nạn xảy ra với nó. Nào là chậu hoa thờ trên cao rơi xuống ngay chỗ nó đứng, rồi xe moto từ đâu lao về phía nó, rồi bị ai đó nhốt trong phòng kín đầy khói bụi. Nếu k nhờ có phản xạ tốt và mọi người bảo vệ thì giờ đây nó đã khó lòng mà sống sót

ở họ hôm đó kết thúc 1 cách suôn sẻ, k còn những cái nhìn đầy gai góc nữa

Ra về, Phương và Vũ vẫn tiếp tục cãi nhau theo cách thân mật, TRinh và Phong vẫn vậy, vẫn phải ngăn cản chiến tranh xảy ra (giống sứ giả hòa bình quá). Nhưng có điều đặc biệt hơn là Kiệt cứ đi theo Ngọc mà chọc phá mãi khiến cô nàng tức điên, nhăn mặt và ném cho Kiệt 1 cái nhìn gai góc còn cậu chàng thấy vậy thì lại càng khoái trí hơn và tiếp tục trêu đùa. Nhìn bọn nó bây giờ thật giống như những cặp đôi nổi bật của trường khiến cho k ít người phải ganh ghét. Trong đó, có 1 con ác quỷ.....

-Hừ, được lắm, mày dám giành giật các chàng hoàng tử với tao à? Tao sẽ ày biết tay vì dám cho tao nhập viện và cướp đi người tao yêu(xạo quá đi, ai yêu bà). Tao sẽ trả thù, lần này nhất định sẽ thành công vì k chỉ có tao mtrar thù bọn bay mà còn ...hà hà hà__Con nhỏ đó nói giọng đầy nham hiểm.

Sau đó, nó rút chiếc điện thoại của mình ra và bấm số

-A lô, chị ơi, em TRúc nè. Chị mau về đi nhé, chị đi du lịch có mấy ngày mà ở trường loạn hết cả rồi__Con bé tỏ vẻ ngây thơ

-Cái gì? Loạn thế nào?__Nguwoif bên kia trả lời

-Chị à, có 1 con nhỏ nhà nghèo mới nhập học vào trường mình nhờ học bổng. Nó dám giành mất anh Kiệt của em rồi chị à. Mấy con nhỏ kia cũng có vẻ thân thiết với mấy ảnh hơn đó chị à__Trúc bắt đầu kể lể

-Hừ, được rồi. Mai chị sẽ về__Người đó nói rồi cúp máy còn con Trúc thì nở 1 nụ cười gian ơi là gian

9. Chương 8 : Âm Mưu Thất Bại__thân Phận Bại Lộ

Tại một căn nhà trống, có những tiếng nói chuyện đầy vẻ cay cú vang lên

-Hừ, thật là tức chết mà__Trúc lên tiếng

-Bao nhiêu lần mình cố tình *** hại nó rồi, vậy mà nó vẫn cứ sống nhăn răng__Linh tức tối

-Bây giờ phải làm sao hả chị? Bọn trong trường k đứa nào dám dây vào nó nữa rồi__Trúc hỏi Linh

-Hừ, tao k xử được nó thì tao sẽ nhờ người xử nó. Mày cứ chờ đi__Linh nói rồi cười nham hiểm. Rút điện thoại ra và bấm vào 1 số nào đó

Chiều hôm đó, khi bọn nó đang đi trên đường vừa cười nói rất vui vẻ, k hiểu sao hôm nay tụi nó lại nổi hứng đi bộ mới chết chứ. Khi đi qua 1 con đường vắng, bỗng có 1 đám chặn tụi nó lại

-Trong số bọn này, đứa nào là Lâm Tuyết Tiểu Ngọc? Mau ra đây. Cả con Phương và cái con gì nhỉ? À, Trinh nữa__Thằng cầm đầu cất tiếng

-Mày nghĩ rằng tao sẽ cho bọn này gặp họ sao?__kiệt đứng chắn cho nó và đưa tay ra thủ thế

-Khoan đã Kiệt. Nguy hiểm lắm_Ngọc nói

-Cậu yên tâm, bọn chúng lại được mà_Kiệt nói với nó

-K được, thằng đó k phải đơn giản như những thằng khác đâu_Ngọc cãi ại

-Vậy nó nguy hiểm tới mức nào?_Vũ hỏi lại

-Nó đã từng là phó tướng của thủ lĩnh bang Bạch Ngọc. Võ công cũng khá, còn biết dùng ám khí nữa_Ngọc lên tiếng

-Sao cậu biết rõ thế?_Phong hỏi lại nó

-Cái đó thì từ từ các cậu sẽ biết, nhưng các cậu đừng đánh nhau với têndó. Nếu có chuyện gì thì sao? Phương và Trinh sẽ như thế nào?_Ngọc nổnóng

-Các cậu yên tâm, bọn mình sẽ k sao đâu_Kiệt chốt lại 1 câu rồi quay sang nói với tên cầm đầu_ Nào, bắt đầu thôi

-OK. Xung phong_Tên đó ra hiệu cho bọn đàn em

Thế là 3 chàng trai lao vào đánh nhau với khoảng 50 tên

-Làm...làm sao bây giờ hả Ngọc?_Phương hỏi, giọng đầy lo lắng

-Tất cả cũng tại chúng ta_Trinh nói và bắt đầu khóc

-Nè, 2 cậu bình tĩnh đi. Đến nước này thì chỉ còn .._Ngọc nói rồi mở cặp mình ra

-Dừng lại!_Tiếng nói của ai đó vang lên cùng lúc với 1 chiếc phi tiêu bay sượt qua mái tóc tổ quạ của thằng cầm đầu

-Đứa nào vậy hả?_Tên cầm đầu tức tối hét lên

-Hỗn xược! Mày k còn nhận ra tao nữa à?_Tiếng nói đó lại cất lên

Từ trong đám đông, 1 người con gái mái tóc xõa dài, mang 1 chiếc mặt nạ màu trắng có hình hoa tuyết và lông vũ ở phía đuôi mắt, 1 tay cầm kiếm thanh kiếm gỗ có miếng ngọc hình hoa tuyết ở phía đuôi, tay kia cầmchiếc phi tiêu cũng hình hoa tuyết nốt

-Chị..chị 2_Tên kia lắp bắp đáp

-Câm miệng! Cho bọn đàn em của mày rút hết đi_Người con gái đó ra lệnh

-Dạ thưa chị 2_tên đó đáp rồi quay sang bọn đàn em|_Tụi mày làm gì mà k chịu chào chị 2 rồi lui đi

-Em chào chị 2_đám côn đồ đồng thanh và chạy mất dép

-Chị 2, sao..._Thằng đó nhìn người con gái trước mặt và lắp bắp

-Câm miệng cho tao! Mày còn coi tao là chị 2 vậy có nghĩa trong tâm màyBạch Ngọc bang vẫn còn tồn tại. Vậy chẳng lẽ mày k nhớ 3 điều cấm kịcủa bang sao?_Người đó quát

-Dạ em vẫn nhớ ạ_Tên đó nói

-Vậy tại sao mày còn làm như vậy? Đọc lại 3 điều cấm kị đó cho tao_Người con gái đó quát lên

-Dạ, điều 1: K đánh người nếu như k có lí do

điều 2:K vì tình cảm hay tiền bạc mà đánh người

điều 3:K dùng ám khí, k chơi bẩn, k đánh hội đồng_ Thằng đó nói

-Vậy mày có biết mày đã vi phạm cả 3 k hả?_Người con gái đó quát lên

Trong khi đó.....

-Phương, cậu k sao chứ?_Vũ chạy tới

-Cậu có bị thương ở đâu k?_Phong hỏi han Trinh

-bọn mình k sao đâu_Cả 2 đáp

-Thế Ngọc thì đâu rồi?_Kiệt tỏ ra lo lắng khi k thấy Ngọc

-Ồ..ở kia_Phương lấp bắp chỉ về phía người con gái đeo mặt nạ

Chẳng lẽ người con gái đó là Ngọc?_Kiệt hốt hoảng

-K phải chứ?_Vũ nhăn mặt

-Nhưng có lẽ là đúng rồi. Nhìn bộ đồng phục kia xem_Phong nói và chỉ vào bộ đồ người con gái đang mặc

-Là đồng phục trường mình? Xem ra đúng rồi_Vũ nói

-Nhưng tại sao tên đó lại sợ Ngọc như thế nhỉ?_kiệt nói

-Hồi này thằng đó gọi Ngọc là gì? Các cậu có nhớ k?_Phong nói

-Là chị 2_Phương nhớ lại

-Rồi cái gì mà Bạch Ngọc bang nữa

-Ngọc biết dùng phi tiêu sao? Lại còn là phi tiêu hình bông tuyết_Vũ nói

-Cả thanh kiếm nữa, nó là kiếm gỗ và có ngọc bội hình hoa tuyết_Phong nhận xét

-Chiếc mặt nạ kia cũng có hình bông tuyết ở đôi mắt, còn có cả lông vũ nữa_Kiệt nói thêm

-Nè, nhìn cậu ấy các cậu có liên tưởng tới ai k?_Phong hỏi

-Chẳng lẽ Ngọc là...._2 chàng đồng thanh, vẻ mặt vô cùng hốt hoảng

Vừa lúc đó, Ngọc Bước lại gần tụi nó, theo sau là thằng hồi này

-Mau xin lỗi mọi người đi_Ngọc ra lệnh

-Tối...tôi xin lỗi_Thằng đó đáp

-Um, k sao đâu_Trinh xua tay

-Các cậu có sao k?_Ngọc hỏi

-Bọn mình k sao đâu_Phương và Trinh mỉm cười đáp

-Ngọc, chẳng lẽ cậu là.....Snow?_Kiệt nói, gương mặt k dấu nổi sự ngạc nhiên

-Là bang chủ bang Bạch ngọc?_Vuc thêm vào

-Thủ lĩnh bộ 3 S ?_Phong hỏi thêm

-Um, các cậu đã biết thì tôi k dấu là gì nữa. Phải, tôi là Snow, bang chủ bang Bạch Ngọc, đồng thời là thủ lĩnh của bộ 3 S_Ngọc nói

-Chị 2, chị biết họ à? Cả bộ quần áo chị mặc nữa?_Thằng đó hỏi

-K những là biết mà họ còn là bạn của tao. Còn bộ quần áo này sao? Tao còn đi học mà. Tao là Lâm Tuyết Tiểu Ngọc, 1 trong 3 người này muốn đánh đây_Ngọc nói rồi gỡ mặt nạ ra

-Em xin lỗi, em k biết chị là..._Thằng đó quì xuống vang xin

-Thôi được rồi, đứng lên đi. Mà cũng đừng gọi tôi là chị 2 nữa, Snow và Bạch Ngọc bang đã biến mất nửa năm nay rồi mà_Ngọc nói rồi đỡ thằng đó dậy

Ngọc ơi, ỉnh hỏi 1 câu được k?_Kiệt vỗ vai nó

-Có chuyện gì? Cậu cứ hỏi đi_Ngọc nói

-Tại sau nửa năm trước khi bang hội của cậu đang lớn mạnh thì cậu lại giải tán nó?_Kiệt hỏi

-Um, mục đích khi lập bang hội của tôi là muốn bênh vực những người yếu ớt và đào tạo ra những người tài đức ven toàn để cai quản thế giới đêm.Để trong mắt mọi người thế giới đêm k còn nguy hiểm hay thậm chí là tồn tại để xã hội này được bình yên hơn_Ngọc nói lên ước muốn của mình

-Cậu quả là 1 người hay giúp đỡ người khác. Tôi rất khâm phục cậu_Vũ nói khi nghe ước muốn của nó

-Cảm ơn nhưng có lẽ tôi k xứng đâu. _Ngọc nói rồi nhìn thẳng đàn em_ Bây giờ thì nói cho tôi biết tại sao bây giờ cậu lại như vậy? Cậu có biếttôi đã đặt rất nhiều hi vọng vào cậu k? Cậu có biết cậu có biết cậu là 1 trong số ít những người mà tôi tin tưởng k? Nhìn cậu như vậy, tôi thật sự thất vọng_Ngọc nói nhẹ nhàng nhưng đầy răng đe

-Chị 2, à k, chị Ngọc, em xin lỗi chị. Em thật là kẻ vô dụng mà_Thằng đó tự tát vào mặt mình

-Bình tĩnh, kể lại từ đầu nào_Ngọc an ủi

-Từ khi bang giải tán, chị cũng chẳng thấy đâu nên uy danh của bang ngày càng giảm sút. Em k biết phải làm sao để có tiền mà sinh sống, mẹ em lại bệnh nặng, k có tiền để chữa nên em mới phải đi làm những công việc thể . Em có lỗi với chị_Thằng đó cúi đầu nói

-Thôi được rồi, xem ra người có lỗi là tôi.Tôi đã bỏ mọi người đi quá sớm, chưa kịp dạy cho các cậu biết cách tồn tại trên giang hồ. Tôi xin lỗi cậu, tôi sẽ cố tìm cho cậu 1 công việc, được chứ?_Ngọc vỗ về

-Như thế thì tốt quá_Thằng nhóc vui mừng đáp

-Kiệt này, trong bang của các cậu còn chỗ trống nào k? Cho Leon gia nhập vào được k? Nó do hoàn cảnh nên mới làm như vậy chứ thật ra nó là người rất có thực tài đó_Ngọc nói với Kiệt

-Um,mình thì k sao nhưng họ thì k biết thế nào_Kiệt nói rồi nhìn Vũ và Phong

-Mình đồng ý_Vũ nhanh nhẩu

-Tôi k có ý kiến_Phong nói

-OK. Vậy là được rồi.Kể từ ngày hôm nay cậu là người của bang Thiên Long_Kiệt mỉm cười

-Tốt quá rồi, cậu mau tới chào những tân thủ lĩnh mới của mình đi nào_Ngọc nhẹ cười nói với Leon

-Em...em chào các anh. Cảm ơn các anh đã giúp đỡ em. Từ nay em sẽ hết lòng phụng sự cho các anh_Leon nói và cúi đầu trước 3 chàng trai

-Ok, được rồi, địa bàn xy hiện nay đang k có người tiếp quản, cậu tới đó quản lí đi_Phong nói

-Vâng, em cảm ơn anh_Leon cười

-À mà Leon này, ai đã thuê cậu vậy?_Ngọc sực nhớ ra

-Dạ, 1 người tên Linh nào đó chị à_Leon đáp

-Linh?_Phương ngạc nhiên

-Chẳng lẽ....._Trình ngập ngừng

-Chắc là đúng rồi, cậu ta có lẽ sẽ k được yên_Ngọc nói lạnh băng

-Bây giờ cậu cùng chúng tôi tới ra mắt anh em nào-Vũ nói sang chuyện khác cho k khí bớt căng thẳng

-Ngọc, cậu có muốn tới tham quan k?_Kiệt hỏi Ngọc

-Um, nghe cũng hay đó nhỉ. Tiện thể tới thăm người quen luôn_Ngọc nói rồi nhẹ cười

-Vậy thì chúng ta đi thôi_Vũ tươi cười

-Khoan đã, quên tui tui luôn rồi hả?_Phương kéo áo Vũ lại

-Oh, sorry.ém nữa là quên mất_Vũ gãi đầu

-Bọn mình cũng muốn đi_Trình nói

-Thôi được, chúng ta đi thôi. Cũng gần đây thôi mà_Phong nói rồi kéo mọi người đi

10. Chương 9 : Người Quen Cũ_bộ 3 S

Tại doanh trại của bang Thiên Long

-Đây là căn cứ của bang, ở đây cũng k nhiều người lắm, chỉ có những người được bọn mình tin tưởng mới được vào. Các cậu là những trường hợp ngoại lệ đó_Phong giới thiệu

-Ở đâu cũng tốt nhỉ, chắc tôi cũng phải vào bang của các cậu thôi_Ngọc nhìn xung quanh và nói đùa

-Thật chứ, cậu sẽ nhập bang với chúng tôi chứ. Nếu là cậu thì cánh cửa này sẽ luôn luôn rộng mở_Kiệt nói vẻ vui mừng

-Nè, cậu tưởng thiệt sao? Tôi chỉ nói đùa thôi mà_Ngọc nhăn mặt

-Ha ha, thẳng ngố. Bị người ta lừa_Vũ chọc què Kiệt

-Im coi, quá đáng_Kiệt đỏ mặt vì què độ

Cả bọn nhìn Kiệt rồi bụm miệng cười

-Chị Ngọc, hình như dạo này chị hay cười nhỉ? Trước đây em có bao giờ thấy chị cười đâu_Leon nhìn Ngọc rồi nói

-Cái gì? K bao giờ cười á?_Phương hỏi lại

-Vâng, k bao giờ, dù anh em trong bang đã tìm đủ mọi cách. Nào là..._Leon chuẩn bị kể thì...

-Thôi đi Leon, muốn chị cho 1 chưởng k?_Ngọc ngăn lại

-Trời, chị chẳng k xưa là mấy. Mỗi lần bị chọc là chị lại tỏ ra hung dữ_Leon nói và cười

- Bụp! Hậu quả của việc chọc chị đó_Ngọc nói và cho Leon 1 cú

-Chị thật là..._Leon lắc đầu ngán ngẩm nhìn Ngọc

Vừa lúc đó có 1 chàng trai trạc tuổi tụi nó đi tới

-Mấy đứa sao lại tới đây? Chẳng phải đi chơi với bạn sao?_Người đó hỏi bằng giọng nói trầm ấm

-Dạ, đáng lí ra là vậy nhưng có việc nên phải quay lại đây ạ_Kiệt nói

-Có chuyện gì vậy?_Người đó hỏi lại

-Có 1 thành viên mới nhập bang nên bọn em đưa đi tham quan ạ_Vũ nói

-Ai thế? Có vẻ k phải đơn giản nhỉ?_Người đó cười đáp

-Anh ơi, là em. Leon nè_Leon chạy về phía người đó

-Ừa Leon? Là nhóc à?_Người đó ngạc nhiên

-Anh, em lớn rồi mà sao lúc nào anh cũng gọi em là nhóc thế_Leon trách

-Hà, anh xin lỗi. Tại quen rồi nên....._Người đó cười trừ

-Honey à, làm gì ngoài đó thế?_1 người con gái xinh đẹp bước ra

-À, gặp lại người quen cũ ấy mà. Là Leon đó em_Người đó cười

-Leon! đúng là cậu rồi. Ôi, cái mặt thấy ghét ghê_người con gái nói rồi chạy lại nhéo má Leon

-Chị ơi, ...au (đau) em_Leon nhăn nhó

-E hèm, ox của em đang ở đây đó nghe chưa?_Người con trai đó nói khi thấy bạn gái mình thân thiện quá mức với người khác

-Trùi ui, xin lỗi honey _Người con gái đó chạy lại

-Hừm, vẫn như xưa nhỉ? Vẫn là 1 ông anh nghiêm nghị, 1 bà chị mê trai..._Ai đó vừa cất tiếng

-Anh à, tiếng nói này nghe sao quen quá _Người con gái nói

-Ừa, giống như là....._Người con trai đồng tình

-Là Ngọc? _Cả đồng thanh

-Bingo! 2 anh chị đoán đúng rồi_Ngọc lên tiếng

-Trời ơi cái con nhỏ này, đi đâu suốt 1 năm qua vậy hả? _Người con gái chạy tới ôm Ngọc

-Em làm mọi người lo lắng đó có biết k? _Người con trai chạy theo nói

-Em xin lỗi đã để mọi người phải lo lắng_Ngã nói rồi vỗ vai bà chị

Trong lúc đó

-Nè, họ là ai vậy? Sao lại quen Leon và Ngọc _Phương hỏi

-À, đó là anh Shin và chị Sa _Vũ trả lời

-Trước đây họ là những người đứng đầu bang Bạch Ngọc, và cũng là 2 trong 3 người của bộ 3 S_Phong nói thêm

-Vậy có nghĩa là Ngọc và cả rất thân với nhau rồi_Trinh nói

-Um, chắc là vậy_Phong gật đầu

-Nè, mấy người nói xấu gì bọn tôi đó_Chị Sa chạy tới hỏi

-Đâu có gì đâu chị, em chỉ giới thiệu chị với bạn em thôi mà_Vũ cười

-Bạn à? Trông xinh quá, quen nhau lâu chưa? _Chị Sa hỏi

-Lâu rồi chị à. Từ khi còn trong bụng mẹ cơ_Vũ cười và nói

- what? Như vậy là thanh mai trúc mã rồi_Anh Shin thêm vào

-K có đâu anh ơi. Mẹ em kể lúc còn trong bụng mẹ, mỗi lần mẹ em và mẹhấn nói chuyện với nhau là y như rằng em và hấn đạp dử dội khiến họ rấtđau đớn nên mọi người đều bảo bọn em ghét nhau từ trong bụng mẹđó_Phương kể và chỉ vào Vũ

-Ô hô, hay quá ta. Mà bé tên gì vậy?_Chị Sa cười

-Em là Phương ạ_Phương mỉm cười đáp

-Tên em đẹp nhỉ_Chị Sa nói rồi quay sang Trinh_Còn bé con tên gì?

-Dạ, em là Trinh_Trinh vui vẻ đáp

-Khoan đã, nhìn em rất giống Kiệt_anh Shin nói

-Đơn nhiên rồi vì đó là em song sinh của em mà_Kiệt nói

-Hả? Em song sinh? _anh Shin và chị Sa ngạc nhiên

-Trước đây em chưa nói với mọi người sao?_Kiệt hỏi lại

-Đây quả là 1 tin đặc biệt đó nha_chP Sa nãi

-Có ai còn nhớ đến tôi k vậy?_Ngọc nói

-Tất nhiên rồi, làm sao anh quên đứa em gái đáng yêu này được_anh Shin chạy tới nịnh Ngọc

-Thôi được rồi, hay chúng ta đi Bar ăn mừng đi_chị Sa lên tiếng

-Cũng được đó_Leon nói

-Nhưng còn Phương và Trinh thì sao?_Kiệt ngập ngừng
 -Ủa, chẳng lẽ mấy đứa chưa từng đi Bar sao?_anh Shin hỏi
 -Dạ chưa_Trinh và Phương lắc đầu
 -Vậy thì hôm nay đi thử cho biết_chị Sa nói rồi lôi nó vào trong
 -Nè, đi đâu vậy?_Phong hét lên
 -Thay quần áo, chẳng lẽ lại mặc đồ học sinh?_Chị Sa nói vọng lại
 -Ừ ha, mà tụi mình cũng phải thay đồ thôi_Vuc nhìn lại bộ đồng phục của mình
 -Vậy nhanh lên nha, anh đợi mấy đứa trong phòng_anh Shin nói rồi bước đi
 3 chàng trai mỗi người 1 ngã, bước về phòng riêng

11. Chương 10 : Bar_thế Giới Đêm

15

sau, Phong, Vũ, Kiệt bước ra với vẻ hoàn toàn khác. K phải là những chàng thư sinh ngoan ngoãn như thường ngày, k phải là những anh chàng handsome của những buổi đi chơi mà là những quý ông, những tay playboy chính hiệu, những ông chủ quyền lực của thế giới đêm đầy cam bẫy

-Chà, bộ đồ này hợp với mấy em hơn đây_anh Shin cười
 -Em thấy am mặc gì cũng hợp hết, đẹp trai mà_Vũ vuốt ngược tóc ra sau
 -Oe, nghe phát ối à_Kiệt giả vờ nôn
 -Thôi, đừng có làm mấy cái trò mất mặt đó nữa. Mấy đứa con gái đâu rồi anh?_Phong hỏi
 -Nãy giờ chưa thấy ra anh à_Leon cười đáp
 -Trời ơi, mấy bà đó làm cái gì mà lâu quá vậy ta?_Vũ nhăn nhó
 -Thôi mà em, làm đẹp là quyền lợi của phụ nữ mà_anh Shin cười
 Vừa lúc đó cánh cửa bật mở
 -Nãy giờ mấy người nói xấu gì chúng tôi đó?_Chị Sa lên tiếng
 -Mấy ảnh cần nhằng vì phải đợi lâu đó chị_Leon cười đáp
 -Her, 1 người đàn ông lịch thiệp thì k bao giờ phàn nàn vì phụ nữ tới trễ do làm đẹp đâu_chị Sa nói
 -Nhưng em thấy cái này k phải làm đẹp mà là làm mất thể diện của bản thân đó_Ngọc nói
 -Nè, chị làm cho các em xinh đẹp thế kia rồi còn gì?_chị Sa nói
 -Làm đẹp? Bằng đám lông thú này ư? Thật nhố nhăng_Ngọc đáp và chỉ vào bộ đồ mình đang mặc
 Lúc này mọi người mới chú ý thấy 3 nàng công chúa mặc gì. Phải nói thế nào nhỉ? OMG!
 Chỉ có thể thốt lên được như vậy. Trông bọn nó chẳng khác nào những nữ tác giả cả. Bộ đồ na ná giống như của Thu Minh trong Bước nhảy hoàn vũ khi hóa thân thành con chim nhưng điều quan trọng là người ta mặc để khiêu vũ còn bà này thì mặc để đi Bar
 -Ngọc à, cậu nói có hơi quá k?_Trinh nhăn mặt
 -Mình chỉ nói đúng sự thật thôi_Ngọc đáp tỉnh bơ
 -Nhưng như vậy thì chị ấy sẽ bị tổn thương đó_Phương nói
 -Nếu vậy thì các cậu yên tâm đi. Chị ấy bị mắc chứng khủng kinh niên đó, k sao đâu_Ngọc nói_ Em cho chị 10

để biến họ trở thành những con người bình thường. Thời gian được tính khi em kết thúc câu nói này_Ngọc ralệnh, rồi quay sang anh Shin|_anh trai, cho em mượn 1 bộ nhá

Nói xong Ngọc bỏ đi đâu đó, để lại 3 chàng trai và 2 cô gái 1 đầu chấm hỏi, 2 chàng trai lắc đầu, 1 cô gái ôm mặt khóc

-Hu hu hu, anh ơi, sao lúc nào nó cũng thế vậy? K bao giờ chịu mặc đồ em thiết kế đặc biệt cho nó hết, hu hu hu_Chị Sa chạy tới khóc lóc với anh Shin

-Chị còn ngồi đó mà khóc sao? hết 1

30s rồi đó_Ngọc từ đâu nói vọng lại

-Á, chết mất. 2 đứa theo chị nhanh lên_Chị Sa cầm tay Trinh và Phương kéo đi

10

sau.....

-Phù, cuối cùng cũng xong. Con Ngọc lúc nào cũng muốn khủng bố mình_chị Sa vừa nói vừa quẹt mồ hôi trên trán

-Chị có mệt k? Khăn giấy nè chị_Trinh ân cần hỏi

-Nước mát nữa nè|_Phương rót 1 cốc nước đưa cho chị Sa

-Cảm ơn các em, ước gì con bé Ngọc cũng 1 lần quan tâm tới chị như mấy đứa nhí? Nó quá vô tâm_Ngọc nói, đôi mắt mơ màng

-Nè bà chị, nói ai vô tâm vậy hả?_Ngọc đứng dựa lưng vào tường hỏi

-Ủa, Kiệt, ai vậy?_Vũ hỏi Kiệt

-K biết, nhìn lạ hoắc hà_Kiệt lắc đầu nhìn chăm chăm vào Ngọc

-Hình như k phải bang mình_Phong nói thêm

-Mấy anh này kì ghê, người quen mà_Leon cười

-Ủa, có quen sao?_Vũ hỏi

-Sao tui k nhớ gì vậy ta?_Kiệt gãi đầu

-Khoan đã, nhìn người này quen quá à_Trinh nói

-Um, quen nhưng k biết là ai_Phương nhăn mặt

-Trời ơi, mấy đứa này kì ghê_Chị Sa cười

-Là con Ngọc đó_Anh Shin cười

-Hả? Ngọc?_All (Trừ anh Shin, Chị Sa, Leon)

-Um, con nhỏ này chuyên môn giả trai mà_Chị SA cười

-Trời ơi, nhìn đẹp trai ghê_Phương và Trinh ngất ngây con gà tây

-Ha ha ha, ngạc nhiên chưa? Vui đấy chứ_anh Shin cười

-Thôi, đi nào. Trễ rồi đó_Kiệt nhăn mặt

-Ừ, đi thôi, bức mình quá_Vũ nói thêm

-Chí lí, đi thôi anh em_Phong cúi kính k kém

-Nè, mấy anh sao vậy? K vui ă?_Leon hỏi

-Vui làm sao được chứ....._kiệt nói

-Khi có người..._Phong tiếp lời

-Dành chức hot boy của tụi này chứ_Vũ kết thúc
-Ha ha ha, trời ơi là trời_Phương đập bàn
-Tụi này thật là, Ngọc là con gái mà. Lâu lâu nó mới vậy thôi_chị SA nói
-Vậy thì còn tạm được, đi thôi_Kiệt nói như bình thường
-Ok, đợi tụi này lấy xe đã, hẹn gặp ở đại sảnh

5

sau, tại đại sảnh bang Thiên Long.....

Phía Phương

-Her, lên xe đi_Vũ nói
-Ông làm gì mà lâu vậy?_Phương cần nhân
-Nè, tui ra sớm nhất rồi còn gì? Thấy họ ở đằng sau k?_Vũ chỉ ra sau
-Xi, tui mệt ông quá_Phương nói rồi bước lên xe

Phía Trinh

-Cậu đợi mình có lâu lắm k?_Phong hỏi
-Um, cũng k lâu lắm đâu_Trinh nhẹ cười
-Cậu lên xe đi, chúng ta đi_Phong nói rồi mở cửa xe
-Cảm ơn cậu_Trinh cười

Phía Ngọc

-Her, cậu đợi mình có lâu k?_Kiệt hỏi
-K lâu lắm, đủ để uống xong 1 chén trà thôi_Ngọc nói rồi bước lên xe
-Mà nè, nhìn tôi với cậu bây giờ chẳng khác gay là mấy đâu_Kiệt cười
-what? Gay?_Ngọc ngạc nhiên
-Um, chứ còn gì nữa, 2 thằng con trai đi cùng xe với nhau như tình nhân thế này k phải gay thì là gì?_Kiệt trả lời
-Vậy sao? Thế thì tôi xuống đây, làm tình nhân với cậu mất mặt lắm_Ngọc nói rồi định mở cửa xe đi xuống
-Ấy ấy, mình đùa 1 chút thôi mà. K đến nỗi nghiêm trọng như thế đâu_Kiệt ngăn lại
-Đùa ư? Cậu to gan đấy. Trước giờ k ai dám đùa với tôi đâu_Ngọc quay sang liếc Kiệt
-Vậy sao? Ôi, em sợ quá_Kiệt ôm mặt
-Xem ra khuôn mặt của cậu phải vào thăm trung tâm thẩm mỹ viện rồi_Ngọc nói và dơ nắm đấm
-Thôi thôi, k giỡn nữa_Kiệt cầu hoà
-Thôi, lái xe đi. Người ta đi hết rồi_Ngọc nói
-Ok, tuân lệnh bang chủ_Kiệt nói đùa rồi lái xe đi

Trên đường đi, k ai nói với ai câu nào, mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình

" Cậu đúng là 1 cô gái thú vị, là người đặc biệt nhất trong số những người đặc biệt. Cậu k hề lạnh lùng như những gì cậu đang cố tỏ ra.Mình nhất định sẽ làm cậu cười, ít nhất là đối với mình

"_Kiệt suy nghĩ

”Tại sao mình lại như thế? Tại sao mình lại k thể tỏ ra lạnh lùng trước người con trai kia. Tại sao mình lại có cái cảm giác kì lạ khi người đó cười. Tại sao?????????

”_Ngọc đắm mình trong suy nghĩ

Trước quán ăn Thiên Đường, tức Bar lớn nhất thành phố, sau khi nhờ người phục vụ đưa xe vào Gara, 5 chàng trai bước về phía tụi nó

-Nào, vào trong thôi_Kiệt nói

-Các cậu phải cẩn thận đó, phải luôn theo sát tụi mình. Nhớ chưa_Vũ dặn dò

-biết rồi mà, k cần lo tới mức đó đâu_Phương nhăn mặt

-K thừa đâu, tụi mình vào trong thôi_Phong nói

-Khoan đã, các cậu mang cái này vào đi_Ngọc nói và đưa cho Phương và Trinh 1 vài thứ

-Cái gì vậy? Mặt nạ à?_Trinh nhìn thứ Ngọc vừa đưa cho

-Nhìn nó đẹp nhỉ? Trông k giống những cái mình đã từng thấy_Phương sầm soi chiếc mặt nạ

-Đơn giản rồi, nó là mặt nạ của bang Bạch Ngọc mà_chị Sa cười

-Hả? Bang Bạch Ngọc?_Trinh và Phương đồng thanh

-Um, chỉ có những người thân cận của Snow mới có nó thôi_anh Shin giải thích

-Đeo nó vào sẽ k ai dám làm gì các chị đâu, ngay cả nhìn cũng k dám nữa mà_Leon nói thêm

-Vậy sao? Cũng hay quá ta_Phương mỉm cười

-Nè, mình đeo nhìn đẹp k?_Trinh đeo mặt nạ và hỏi Ngọc

-Nhìn ngẫu lắm_Ngọc nói đùa

-Như vậy là an tâm phần nào rồi, vào trong thôi_Vũ đã bớt căng thẳng

-Nè, sao cậu k đeo?_Kiệt nói nhỏ với Ngọc

-Cậu không hả? Tôi đã biến mất 1 năm nay rồi, giờ xuất hiện thì có khác nào để mọi người chú ý đâu_Ngọc nói

-Vậy sao cậu còn để họ đeo chiếc mặt nạ đó? _Kiệt hỏi lại

-Mặt nạ đó là của những người thân tín của Snow, chỉ có 2 cái thôi. Còn mặt nạ của Snow thì khác hẳn mà. Nhìn là nhận ra ngay_Ngọc giải thích

-Um, thì ra là vậy. Thôi, vào trong đi, đứng ngoài này kì lắm_Kiệt nói rồi kéo nó đi mà k hề để ý rằng bây giờ nó đang giả trai.

Trong quán Bar Thiên Đường.....

Khí ở đây cực kì náo nhiệt, những ánh đèn nhiều màu rực rỡ chiếu khắp gian phòng. Tiếng hò hét, cổ vũ bỗng dừng vụt tắt khi 3 chàng trai bước vào_ Những ông chủ của thế giới đêm. Dường như k ai dám nhúc nhích trước mặt họ cả, có thể nói họ là những người uy quyền nhất ở đây. Điều đặc biệt hơn cả khiến người ta phải chú ý đó là những cô gái đi cùng họ hôm nay(Là Phương và Trinh đó, k tính Ngọc nha vì Ngọc đang giả trai, còn chị Sa thì mọi người ở đây đã quá quen rồi) đều đeo mặt nạ, mà chiếc mặt nạ đó k phải là thứ bình thường mà nó là của Snow. Hôm nay lại có Leon đi cùng, chắc ở đây cũng k ít người biết cậu nhóc và hơn nữa lại có thêm 1 cậu nhóc nhìn rất lạ đi theo, k ai biết cậu là ai nhưng tất cả đều phải công nhận 1 điều rằng cậu ta rất đẹp trai. Tất cả đều như góp phần làm tăng sự chú ý của mọi người về phía họ. Tuy thế nhưng mọi người cũng chẳng dám nhìn lâu, vì như vậy thì chẳng khác gì là tự chuốc họa vào thân.

Khi đã yên vị trên chiếc ghế sofa dài ở vị trí bá chủ, Kiệt vẫy tay ra hiệu ọi người cứ tiếp tục. Lúc này mọi thứ mới trở về với tình trạng ban đầu

-Ở đây cũng k xấu như người ta vẫn thường nghĩ nhỉ?_Trinh khẽ mỉm cười nói

-Um, nhưng mà mình vẫn thấy xa lạ với chỗ này__Phương nhăn mặt đáp

-Thấy chưa? Ở đây k hợp với bà đâu__Vũ nói

-K hợp với tui? Vậy theo ông thì tui hợp với chỗ nào?__Phương hỏi lại

-Trung tâm thương mại, cửa hàng mua sắm __Vu noi

Nè, ông đang chọc tui đó hả?__Phương gắt

3 chàng trai sau khi đuổi được 3 em chân dài thì ngồi ngẩn tò te nhìn anh Shin và chị Sa mặt nùng mà k hề hay biết rằng có 2 nàng công chúa đang tức giận đùng đùng nhưng lại giả vờ k quan tâm. Còn về phía Ngọc và Leon thì.....chắc chắn chắc, hết nói nổi luôn. 1 em chạy tới ôm lấy cổ của Leon, nói ngon nói ngọt làm Leon như muốn ói, đuổi thẳng cổ con nhỏ đi, vì Leon cũng là 1 thằng khá có tiếng tăm trong giới giang hồ nên con nhỏ cũng chẳng dám hó hé gì mà bỏ đi. Khổ nhất là Ngọc, vì k ai biết nó là ai, lại càng k biết nó là gái giả trai nên con nhỏ đó cứ bám theo nó mãi, nói thể nào cũng k chịu đi, cứ nói bao nhiêu lời ngọt ngào rồi còn choàng tay ôm cổ nó(con này k biết nhục là gì). Cuối cùng vì k thể chịu nổi nữa, nó gỡ tay con nhỏ ra và hất về phía sau làm con nhỏ ngã nhào rồi nói:

-Cút đi, đồ gái làm tiền__Nó nói giọng lạnh tanh

-Mày...mày nhớ đó__Con nhỏ tức giận, thay đổi ngay cách xưng hô

Sau khi con nhỏ đó đi, mọi người đều quay sang nhìn nó

-Nè, sao mọi người nhìn tui ghê dữ vậy?__Ngọc hỏi

-Sao cậu có vẻ tức giận vậy?__Kiệt hỏi

-Mấy con nhỏ đó thì có làm sao đâu?__Vò hỏi thêm

-Các cậu bảo k có chuyện gì sao?__Ngọc k trả lời mà hỏi lại

-Mình thấy những chuyện đó cũng bình thường thôi__Phong nói

-Sao? Bình thường ư? Với các cậu thì như vậy nhưng với bọn này thì k__Phương cau

-Chính xác, cô ta như vậy chả khác nào làm xấu mặt con gái tụi này__Trình nói thêm

-Chị ấy ghét nhất là hạng người như vậy mà__Leon nói thêm

-Mà con nhỏ đó có vẻ k vừa đâu__chị Sa nói

-Kệ xác nó. Em chấp hết__Ngọc nói rồi nhấp 1 ngụm cook-tail nhẹ

-Ồ, cậu nhóc to gan nhỉ? Dám đụng tới honey của tao sao?__1 giọng nói là vang lên

Nó quay lại phía sau thì thấy có 1 thằng con trai khá đô con, mặt mày bặm trợn, theo sau là con nhỏ bị nó xô ngã lúc nãy

-Anh ơi, thằng đó giờ trò xàm xỡ với em đó__Con nhỏ chỉ vào Ngọc, giả vờ khóc lóc

-Thôi được rồi. Để anh xử nó cho__Thằng đó nói rồi xông về phía nó. Còn con nhỏ kia nở nụ cười đắc thắng

Bộp__ nó túm lấy nắm đấm của thằng kia

-Này ông bạn, tôi k thích giải quyết mọi chuyện bằng nắm đấm đâu__Ngọc nói rồi xiết chặt tay làm thằng kia như muốn khóc, có thể nghe thấy tiếng xương trong bàn tay hắn đang vỡ vụn__ Tôi nói cho ông bạn biết tôi k hề giờ trò gì với cô ta cả, tự cô ta tới thôi, điều đó những người ở đây có thể làm chứng__Ngọc nói và chỉ vào mọi người__ Hơn nữa, tôi là...__Ngọc nói rồi gỡ mái tóc giả ra

-Con...con gái?__Tên đó ngạc nhiên

-Đúng vậy. Bây giờ thì cậu biết ai mới là kẻ k ra gì rồi đó__Ngọc nói rồi buông tay thằng đó ra__Các cậu, chúng ta về thôi, mình k muốn ở đây nữa__Ngọc thở dài

-Um, cũng được, về thôi__Trình nói

Sau khi để lại tiền, bọn nó bước đi, để lại thằng đó vẫn đang còn ngẩn người

-Anh à, sao lại để con nhỏ đó đi dễ dàng vậy chứ?_Con đó nhăn nhó

-Mày im đi, thật bực mình mà_Thằng đó quát lên và tặng cho con đó 1 cái tát miễn phí

-Con nhỏ kia, mày hãy nhớ đó. Nếu để tao thấy mày lần thứ 2 tao nhất định sẽ k tha ày đâu_Con nhỏ vừa ôm mặt vừa nói

-Đâu có, tui chỉ nói đúng sự thật thôi_Vũ ngây thơ trả lời

-Ông chết với tui_Phương nói rồi chồm lên phía Vũ

-Thôi thôi, đây k phải ở nhà đâu mà 2 người như vậy._Trình ngăn

-Đúng đó, các cậu làm như vậy dễ gây sự chú ý của mọi người lắm_Ngọc nói

-Phương à, lần đầu cậu tới chỗ này, nên cẩn thận thì hơn_Kiệt thêm vào

-Thôi được, lần này tui tạm tha cho ông đó_Phương bình tĩnh lại và nói

Vừa lúc đó, có 1 nhóm khoảng 5,6 đứa con gái gì đó đi tới, ăn mặc vô cùng sexy, để lộ ra những đường cong cơ thể chỉ được coi là tạm được chứ thể nói là hoàn hảo

-Anh Kiệt, sao lâu rồi anh k tới đây vậy? Em nhớ anh lắm đó_1 đứa ông ẹo nói

-Vậy sao? Em nhớ anh hay nhớ cái túi tiền của anh?_Kiệt ôm con nhỏ đó và hỏi

-Anh..anh._Con nhỏ đó cứng họng

-Sao nào? Hay em còn muốn anh cho em 1 khoản tiền gọi là phí chia tay?_Kiệt hỏi

-Anh...anh quá đáng lắm!_Con nhỏ đó tức giận bỏ đi

-Trùi ui, hôm nay trời có mưa k mà đại thiếu nhà ta lại chê phụ nữ nhỉ?_Vũ đùa

-Hình như có mưa lất phất đó_Phong trả lời

-Tụi bay thôi đi,tụi mày cũng có khác gì tao?_Kiệt nói và chỉ vào Vũ và Phong(Chẳng là 2 anh này cũng vừa mới đá 2 em)

-Hazzzz,đùa giỡn với phụ nữ như thế là k được đâu. Là đàn ông chúng taphải dùng những lời nói đường mật để làm họ vui lòng chứ. Phụ nữ lúc nào cũng thích được người khác khen mà_anh Shin cười

-Anh đang nói cái gì thế hả?_chị Sa gần từng chữ và nhéo tai anh Shin

-Ấy ấy, honey à, anh k có ý đó. Đúng là anh có nịnh thật nhưng anh chỉ nịnh 1 mình em thôi, thật đó_anh Shin chấp tay cầu xin

-Tạm tha cho anh lần này đó_chị Sa nói

Còn 3 chàng thì khỏi phải nói, ngẩn tò te nhìn ông anh quân sự hàngngày trầm lặng và nghiêm túc như vậy mà đứng người yêu thì miệng lưỡi cũng chẳng kém gì tụi nó, có khi còn hơn đó chứ

12. Chương 11 : Con Ma Say Rượu

Khi nó và mọi người đều đã bước ra khỏi Bar.....

-Ngọc nè, sao hồi nãy em lại để yên cho tụi nó vậy?_chị Sa hỏi

-Cái đó mà nhẹ hả chị? Làm người ta gãy xương rồi còn gì?_Trình nói

-Trời, tại mọi người k biết thôi chứ chị ấy mà tức lên thì thằng đó có nguy cơ bị tàn phế là rất cap_Leon nói

-Chẳng lẽ cậu k tức giận vì chuyện đó?_Kiệt hỏi

-K phải là k giận, nếu k giận thì mình đã chẳng bỏ đi_Ngọc trả lời

-woaaa, bữa nay em gái anh sao mà nhân từ với người khác quá. Lần đầu tiên trong lịch sử có người chọc giận Snow mà k chết_anh Shin quang cáo

-Em k có giận à nha, chẳng qua em thấy thằng đó cũng chả có tội tình gì, tại con nhỏ kia thôi. Với lại tên đó k phải người đầu tiên chọc giận em mà k chết đâu_Ngọc nói rồi liếc Kiệt

-Sao cơ? Chẳng lẽ còn có người thứ 2 sao? Ai vậy?_Vũ ngạc nhiên

-À, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt_Ngọc để lại câu nói khó hiểu rồi đi về phía quầy bán nước giải khát ven đường

-Xa tận trần trời, gần ngay trước mắt?_Phương lặp lại

-K lẽ....._all sau 1 lúc xem xét đã dồn toàn bộ ánh mắt vào Kiệt

-Hi hi. Có gì k?_Kiệt giả nai

-Dám chọc Ngọc, có lẽ gan cậu cũng lớn lắm_Phong gật gù với cái phát kiến vĩ đại của mình

-Thôi mà, giận chút cho vui thôi_Kiệt cầu hòa

-Mọi người tha cho cậu ấy đi. Dù sao cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả_Ngọc nói và uống chai trà xanh

-ôi, Ngọc cũng bệnh Kiệt sao?_Trình hỏi đầy gian xảo

-K, chỉ thấy nếu như cậu ta bị làm sao thì k có ai đưa về thôi_Ngọc nói rồi đưa túi đồ uống ọi người

-Sao cậu còn mua nước làm gì? Mới uống trong kia rồi mà?_Kiệt hỏi

-Cái trong kia là rượu còn cái này là trà, khác nhau hoàn toàn_Ngọc phân tích

-Ha ha ha, xem ra vẫn chẳng thay đổi nhỉ?_anh Shin cười

-Honey nói đúng 100% luôn_chị Sa đồng tình

-Cái gì vậy ạ?_Vũ hỏi

-À, tại mấy anh chị mới quen chị Ngọc nên k biết chứ thật ra tửu lượng của chị ấy thấp lắm. Chỉ cần 1 ml đồ uống có cồn thôi cũng đủ làm chị ấy say rồi, nên chỉ ấy chẳng bao giờ uống bia rượu cả. Lúc này có lẽ do bực quá nên mới uống li cook-tail đó thôi_Leon giải thích

-Cũng chính vì thế mà nó mới mua nước trà xanh uống để k bị say đây nè_chị SA cười

-Ồ, thì ra là vậy, k ngờ đại ca khét tiếng mà cũng có điểm yếu cơ đây_Phong gật gù

-Nhưng nếu như mấy đứa thấy nó có dấu hiệu xay xỉn thì tốt nhất là hãy tránh xa nó ra vì lúc đó chính là lúc con người quậy phá trong nó trỗi dậy_anh Shin cảnh báo

-Anh đang nói cái gì đó?_Ngọc nói giọng nhè nhè

-Oh noooooooooo_anh Shin, chị Sa và Leon hét lên

-Chẳng lẽ con người ấy đã xuất hiện sao?_Trình hỏi

-Um, chạy nhanh đi, nếu k sẽ bị nó ằm xương đó_chị Sa vừa chạy vừa nói

Nghe tới đó ai cũng hoảng loạn bỏ chạy, để lại nó 1 mình giữa bãi đất trống

-Nè, sao k ai chơi với tui hết vậy?_Ngọc hét lên rồi đá chân vào gốc cây đại thụ gần đó

Rầm! _Âm thanh đó vang lên cùng lúc với cây đại thụ và nó chạm xuống mặt đất. Thấy vậy tất cả mọi người rời chỗ ẩn nấp chạy về phía nó

-Ngọc ơi, có sao k ? Tỉnh dậy đi_Kiệt hốt hoảng đỡ nó dậy

-Phù, may quá, con bé bất tỉnh rồi_anh Shin vuốt mồ hôi trên trán

-May cái gì chứ? Tại sao cậu như vậy mà chẳng ai thèm lo thế?_Kiệt gấtlên, nổi giận đùng đùng. Có lẽ từ trước tới nay đây là lần đầu tiên người ta thấy Kiệt nổi giận như vậy, Ngay cả Kiệt cũng k biết vì sao mình như vậy nữa, chỉ biết là nhìn Ngọc như vậy Kiệt k đành lòng

-Anh à....._Trình ngăn người k nói nên lời

-Kiệt ơi, mày bình tĩnh lại đi_Phong nói

-Phải đó Kiệt à, em nhìn lại mà xem, con bé đâu có bị gì_chị Sa nói

Lúc này Kiệt mới nhìn lại người con gái trên tay mình, chợt nghe thấy tiếng thở đều đều phát ra

-Chẳng lẽ là đang .....ngủ?_Kiệt shock

-Um, mỗi lần uôngs say chị ấy phải 1 cái gì đó. Khi cái đó hư và phátra 1 âm thanh thật lớn thì chị ấy sẽ ngất đi hay nói đúng hơn là ngủ.Anh yên tâm đi_Leon cười

-Hi hi hi, vậy mà nãy giờ có người lo sốt vó lên_Phương cười

-Um, còn nổi giận nữa_Vũ hòa theo

-Tui k có giận nữa. Tui đưa cậu ấy ra xe cái đã_Kiệt ngượng ngùng bèn kiểm có chuẩn

-Hi hi ha ha he he eh_1 tràng cười vang lên

- Á à, tụi bay dám phá cây của bà có phải k?_1 bà mập chừng .....8 tấn bước ra, trên tay cầm 1 thanh gỗ dài cả thước, mặt hầm hầm sát khí

-Á! Chạy thôi!_Anh Shin hét lên

-Tụi bay dám chạy à? Đứng lại_bà chặn hét lên và rượt theo tụi nó

-Trời ơi là trời. Ngọc gây ra mà mình phải chịu_Trình miệng nói chân chạy

-Con nhỏ này, lúc nào cũng thích gây ra rắc rối cho người khác cả_Chị Sa hét lên

Thế là cả đám được buổi tập thể dục miễn phí

13. Chương 12 : Binh Đoàn Bảo Đêm

Kiệt ẵm nó ra xe, đặt nó nằm ở hàng ghế đằng sau và ngồi ngắm nó,

"Nhìn cậu ngủ thật đẹp, giống như 1 thiên thần bị mất đi đôi cánh vậy. Trên khuôn mặt tỏ thấy có sự mệt mỏi, lạnh lùng và băng giá mọi khi. Có lẽ người ta nói đúng, con người nhìn hiền hậu nhất chính là khi ngủnhưng đẹp nhất vẫn là khi cười. Tại sao chưa bao giờ cậu nở 1 nụ cườithật tươi nhỉ? Nụ cười k u buồn, k vương bận. Thật sự nổi đau mà mìnhthấy trong mắt cậu là gì? Chẳng lẽ vì nó mà cậu k thể nở nụ cười nhưmình vẫn luôn mong đợi sao? Hay cậu cho rằng mình vẫn k xứng để cậu nởnụ cười như vậy? Bất luận như thế nào, 1 ngày nào đó mình cũng sẽ khiếncậu cười, nụ cười của thiên thần, và người đón nhận nụ cười đó, k aikhác chính là mình

"_Kiệt vừa nhìn ngắm Ngọc vừa suy nghĩ, bất giác trênmôi nở 1 nụ cười

Ngọc chợt mình thức giấc. Mở mắt ra, người đầu tiên mà Ngọc nhìn thấy là Kiệt

-Ừ, đầu đầu quá_Ngọc nhăn mặt bóp trán

-Cậu k sao chứ?_Kiệt lo lắng hỏi

-Chắc k sao, ngủ 1 chút thấy khỏe hơn rồi. Chắc tại lâu rồi k uống nên như vậy_Ngọc nói

-Um, thế là mình yên tâm rồi_Kiệt khẽ mỉm cười

-Ồ, thế mọi người đâu?_Ngọc nhìn quanh và hỏi

-Mình cũng k biết nữa_Kiệt gãi đầu cười gượng

-Hay quá ha? Bỏ rơi tụi này__Phương lù lù ở phía sau

-Để ở đây mà mận nòng hạnh phúc__Vũ thêm vào

-Ồ, nãy giờ mọi người ở đâu vậy?__Ngọc hỏi

-Cái con nhỏ kia, mày còn hỏi nữa sao?__chị Sa nói như sắp khóc

-Ồ, em k biết thì tất nhiên phải hỏi rồi. Mà sao mọi người tơi tả vậy?__Ngọc cãi lại

-Cậu làm ngã cây cổ thụ của 1 bà chằn béo nào đó. Bà ta rượt tụi này nhưng vì quá ...ốm nên rượt k được, vì thế đã thả chó ra rượt tụi này__Trình thuật lại

-Ồ, thế hả? Chờ em 1 chút__Ngọc nói rồi hồi tưởng lại tất cả

-Sao? Nghĩ ra chưa em gái?__anh Shin hỏi

-Hi, xin lỗi tất cả. Đừng chấp kẻo say xỉn này nha__Ngọc nhẹ mỉm cười

-K được, tha dễ dàng như vậy sao? Phải có cái gì bù đắp chứ__Phong nói

-Bù đắp?__Ngọc nhăn mặt

-Đúng rồi. Hay là đãi mọi người 1 bữa ăn khuya đi__Leon nói

-Tui làm gì đem theo tiền đâu, lúc tới bang tui còn mặc đồ học sinh mà__Ngọc cười khở

-Ừ ừ, k biết đâu, em phải đãi bọn chị 1 châu__chị Sa nũng nịu

-Chị thôi đi, lớn rồi đó. Em k phải là anh Shin đâu nên chị đừng có làm nũng. Thôi được nhưng phải tới 1 chỗ lấy tiền đã__Ngọc thở dài

-Đi đâu?__Kiệt hỏi

-Đường OL__Ngọc đáp

-Đường Ol?__All ngạc nhiên

-Sao cậu lại tới đó?__Phong hỏi

-Mình nghe nói đó là trường đua mà?__Trình nói

-Chẳng lẽ cậu...__Phương nhăn mặt

-Um__Ngọc gật đầu

-K được, nguy hiểm lắm__Kiệt nói

-mnh k sao đâu mà__Ngọc nói

-Em có chắc k đó?__anh shin nhăn mặt

-Lâu rồi em k đua mà__chị Sa nói

-Phải đó, dù trước đây chị có như thế nào nhưng bây giờ.....__Leon bỏ dở câu

-Đax nói là k sao mà, mọi người cứ tin tôi đi__Ngọc trấn an

- Thôi được rồi, nhưng cậu phải cẩn thận__Phong nói

-Um__Ngọc cười nhẹ

Tại trường đua đường OL.....

-Cậu cẩn thận nha__Trình nói

-Mình k sao mà, nhiều kinh nghiệm lắm__Ngọc tự tin

- K được, để mình đi với cậu__Kiệt nói

-Cả tụi này nữa__Vũ nói

-Chà, có vẻ vui nhỉ. Vậy đua k. Cuộc chiến giữa cô gái dễ thương và 5 chàng trai, à k, 5 con vịt_Ngọc trên

-Nè, đừng có chọc tụi này nh_Phong nói

-Rồi xem, k thua đâu_Leon nghiêng rằng

-Ok, đua nào_Ngọc thách thức

Thế là 5 chàng trai thi nhau đi ghi danh

-Cái này có còn được gọi là lo lắng k ta?_Phương nhăn mặt

-Ha ha ha, có kịch hay để xem rồi_chị Sa cười

- Nào, bây giờ thì bắt đầu chứ?_Ngọc nói đầy thách thức

-Tất nhiên rồi, em gái_anh Shin nói

Vừa lúc đó tiếng còi ra hiệu vang lên, mọi chiếc xe đồng loạt lao thẳng về phía trước, để lại sau lưng khói bụi và những tiếng hò reo. Những chiếc xe lao đi với tốc độ kinh người nhưng người ta có thể thấy hiện có 6 chiếc xe moto đang dẫn đầu đoàn đua mà k cần nói người ta cũng biết đó là ai

-Nhìn kìa, họ đang dẫn đầu đó_chị Sa chỉ tay vào 6 chiếc xe đầu tiên và nói

-Nhưng đi nhanh quá, liệu có sao k ạ?_Trinh lo lắng

-K khéo thì ngã mất_Phương lo lắng

-Tại 2 em chưa thấy đua xe lần nào nên mới thấy nhanh chứ thật ra đó mới chỉ là vận tốc trung bình thôi_chị Sa giải thích

-Dạ, vận tốc trung bình?_Trinh ngạc nhiên

-Um, rồi mấy đứa sẽ thấy_chị Sa cười

Tong lúc đó, tại đường đua.....

-Cậu cũng khá lắm_Kiệt nhìn Ngọc

-Ồ hô, bình thường thôi. Cậu cũng đâu có kém_Ngọc đáp lại

-Này em gái, 1 năm rồi mà kĩ thuật đua của em vẫn còn tốt quá nhỉ?_anh Shin nói

-Tất nhiên rồi, em mà_Ngọc nói

Ngay lúc đó có 1 vài chiếc xe lao lên, vượt qua xe của tụi nó

-Đúng là ngựa non háu đá mà_Phong nói và lắc đầu

-Trẻ thế mà đã....._Vũ phụ họa thêm

Sau câu nói đó là 1 loạt những âm thanh vang lên đầy man rợ. Những chiếc xe vừa mới vượt lên tụi nó giờ đã ngã, nằm sòng soài nơi mặt đất lạnh lẽo, những chủ nhân_Những người lái chiếc xe đó cũng chẳng kém gì hơn khi chỉ vừa vài phút, à k, chỉ vài giây trước đây còn đang hả hê trong niềm vui chiến thắng thì giờ đây phải vật vờ với cơn đau, với máu, với tử thần, với ranh giới giữa cái sống và cái chết. Quang cảnh này khiến cho người ta k khỏi xót xa, đau lòng, nhưng những người ở đây dường như đã quá quen với chuyện đó, thậm chí k ai hoảng hốt hay tỏ ralo lắng, quan tâm tới các nạn nhân. Đơn giản luật lệ ở đây là tự làm tự chịu

Đường ở đây có những khúc quanh ngoằn ngoèo, uốn khúc, lại vô cùng trơn trượt, nếu đi với tốc độ của tụi kia lúc này thì hậu quả sẽ như mọi người thấy rồi. Bọn nó lách qua những con người đang còn hấp hối kia và đi tiếp. Kiệt dùng chân mình làm chân trụ để điều khiển xe chạy quanh những khúc quanh, Ngọc thì Nghiêng xe tới gần sát đất, có khi còn chạy lên cả những vách núi hiểm trở, để làm được điều đó thật sự là k đơn giản. Anh Shin, Leon, Phong và Vũ thì áp dụng phương pháp...bay để lách qua những chướng ngại vật. Đây thật sự là 1 cuộc đua ngang tài ngang sức.

Thế nhưng khi về gần cuối đường đua người ta có thể nhận ra rằng tốc độ của mọi người đã thay đổi, lợi thế đang thiên về Ngọc và Kiệt, theo sau đó là anh Shin

-Và kết quả cuối cùng là....._MC nói và hồi hộp chờ đợi

5s....2s....và.....

-Thật đáng kinh ngạc, 2 xe cùng cán đích với nhau cùng 1 lúc, vậy giải quán quân đường đua hôm nay sẽ có 2 người, đó là xe số 1 và 2, Á quân là xe số 4(anh Shin), giải 3 có 3 người, họ là chủ nhân của 3 xe 6, 8,10(Phong, Vũ, Leon)_MC tuyên bố

-Cậu quả k bình thường, xem ra tôi k thể xem thường cậu được_Ngọc nhìn Kiệt

-Tôi trước giờ cứ nghĩ mình k có đối thủ, có lẽ tôi đã nhầm_Kiệt cười

-Tôi cũng từng nghĩ như cậu. Nào, bắt tay vì chúng ta đã tìm được đối thủ_Ngọc nói và chìa tay ra

-|Rất hân hạnh_Kiệt bắt tay Ngọc và nói

Vừa lúc đó, Trinh, Phương và chị Sa chạy tới

-NÈ, mọi người k sao chứ?_Trinh lo lắng hỏi mà cặp mắt thì cứ dán chặt vào Phong

-Tụi này k sao, chỉ hơi bức thôi_Phong trả lời lại

-Sao lại bức?_Phương hỏi

-Vì đã để cho người kia về nhất_Vũ nhìn Ngọc

-Thôi mà, chị Ngọc trước đây đã là cao thủ rồi_Leon cười

-Dù sao cũng còn có Kiệt, nếu k chắc k biết dấu mặt vào đâu_anh Shin cười

-Mọi người phải cẩn thận chứ, nhìn mọi người đi, nhất là 2 cái đứa kia,tui lo quá trời_chị Sa nói và nhìn Kiệt và Ngọc vì 2 người này đi nhanhnhất nhưng cũng nguy hiểm nhất

-Nhìn cảnh kia tụi mình sợ quá trời_Trinh nói và chỉ vào vùng máu có vài cái xác còn hấp hối khi này

-Tụi mình lo k biết các cậu có như vậy k_Phương nhăn mặt

-Vẫn vậy, cái thế giới đêm này vẫn bạc bẽo và vô tình như vậy, vẫn thấy người gặp nạn nhưng chẳng ai thêm qua tâm. Mình đi gọi xe cấp cứu cho họ_Ngọc lắc đầu

-Cậu yên tâm đi, lúc này mình có gọi rồi_Trinh nhẹ cười

-Um, thế thì được rồi. Kiệt, cậu lên nhahj giải hộ mình nhé_Ngọc nói

-Ờ, được, nhưng cậu đi đâu vậy?_Kiệt hỏi khi thấy Ngọc bỏ đi

-Toilet_Ngọc nói vọng lại rồi mất hút

10

sau.....

-Ủa, Ngọc đâu rồi, đi sao lâu dữ vậy?_Kiệt sốt ruột hỏi

-Mới có 10

thôi mà, làm gì mà lo dữ vậy?_Phong chọc

-Ha ah ah, kết người ta rồi chứ gì?_Vũ hòa theo

-Trời ơi, có người yêu rồi quên luôn em gái,Phương ơi, mình tủi thân quá_Trinh giả vờ khóc

-Ngoan, mình cũng buồn gh^a, hoàng tử đẹp trai giờ thành hoa đã có chủ mất rồi_Phương hòa vào

-Ồ, thì ra chú thích em gái anh, như phải chăm sóc nó chu đáo nhé_anh Shin chọc

-Mấy người thôi đi, tui k có giỡn à_Kiệt đỏ mặt

-Mọi người đang nói xấu tui hả?_Ngọc xuất hiện

-Đâu có đâu. Mà cái quần đó ở đâu ra vậy?_chị Sa cười rồi phát hiện nó mang 1 chiếc quần short jean ngắn

-Của chị, em mới chộm nó lúc chiều đó.Em mặc nó bên trong rồi mặc quần anh Shin bên ngoài_Ngọc nói

-Trời à, hèn gì chị thấy quen quen_chị Sa nói

-Nè, em trả lại cho anh đó_Ngọc nói rồi ném cho anh Shin cái quần bò mà mình mượn lúc chiều

-Cái con nhỏ này, mượn rồi trả như vậy đó hả? Tin anh dùng nó siết cổ em k? Trong truyện Conan cũng có 1 tập như vậy đó_anh Shin hù dọa

-Ồ, vậy thì anh giết em đi. Rồi sẽ chẳng còn ai tư vấn cho anh mặc gì trong những buổi đi chơi đâu_Ngọc thản nhiên nói

-ý, thôi mà em gái , cho anh xin lỗi nha_anh Shin đành chịu thua

-Mà Ngọc nè, cậu mặc cái quần đó với chiếc áo sơ mi cộc tay kẻ ca rô của con trai này nhìn buồn cười lắm_Trinh nói

-Um, đúng đó_Phương gật gù

-A, quên nhĩ_Ngọc nói rồi cởi hàng khuy trên áo ra

-Nè, làm cái gì vậy? Cậu là con gái đó_Kiệt nói rồi chen vào che cho Ngọc

-Cậu có cần phải rối lên như thế k? Bình thường thôi mà?_Vũ hỏi

-Đúng đó anh, có gì to tát đâu?_Leon nói thêm

-K to tát ư? Con gái sao lại như vậy?_Kiệt nhăn nhó

-Tui sao nào, tui đâu có cởi áo ra đâu?_Ngọc nói

-Cái gì? _Nghe thấy vậy Kiệt quay lại và chợt nhận ra Ngọc mang 1 chiếcáo thun ba lỗ bên trong, chỉ cởi hàng cúc áo bên ngoài và cột lên ởngang eo,quê độ, Kiệt đỏ mặt

-Ha ha ha, trời ơi, có người lo tới mức đó kìa_Phương chọc

Và sau đó là những tràng cười

-Thôi, đừng chọc cậu ấy nữa đi ăn kem thôi_Ngọc giải vây cho Kiệt

-Ok, đi thôi_All(trừ Kiệt và Ngọc)

-Sao cậu k đi? Còn đứng đó_Ngọc nhăn mặt hỏi Kiệt

-Cảm ơn cậu đã giúp mình_Kiệt nói

-K sao mà, dù sao cậu làm vậy cũng là để bảo vệ cho tôi, đáng lẽ tôi phải cảm ơn cậu mới đúng_Ngọc nói rồi kéo tay Kiệt đi

14. Chương 13 : Sự Trả Thù Của Snow

Sáng hôm sau nó bước tới trường với dáng vẻ vẫn lạnh như tiền của hàngngày. Mọi người nhìn nó vẫn vô cùng sợ hãi, riêng có 2 người khi nhìn thấy nó như vậy thì vô cùng ngạc nhiên

-Tại sao lại như vậy? Tại sao con nhỏ đó vẫn bình an vô sự thế kia?_Trúc nhăn mặt

-Sao lại thế nhĩ? Để chị gọi điện hỏi thằng kia xem sao?_Linh nói và nhấn điện thoại

” -Alo, mày làm ăn kiểu gì thế hả?_Linh hét lên

-.....

-Mày nhận tiền của tao rồi cơ mà?_Linh nói

-.....

-Được rồi, chiều nay 5 h, tại đường XY, tao với mày sẽ nói chuyện__Linh nói rồi cúp máy

”

-Nó nói sao vậy chị?__Trúc hỏi

-Nó nói nó k thể làm hại những con nhỏ đó nên nó sẽ trả tiền lại, bây giờ nó k cần tiền nữa__Linh nói giọng bức tức

-Giờ mình phải làm sao đây chị, chẳng lẽ chị chịu để yên ấy con nhỏ đó bên cạnh những chàng hoàng tử sao? Cả cái thằng kia nữa__Trúc nhăn nhó

-Em bình tĩnh đã nào, mấy con nhỏ đó thì từ từ hãy xử, bây giờ chúng ta sẽ xử cái thằng kia trước__Linh nói và bóp chặt điện thoại

Chiều hôm đó.....

-Alo, có chuyện gì vậy?__Kiệt nghe điện thoại

-.....i

-Ok, anh tới liền__Kiệt nói rồi cúp máy

-Có chuyện gì vậy?__Ngọc ngồi bên cạnh hỏi

-Leon gọi điện, nó nói con Linh gọi điện hẹn nó lát nữa 5h gặp nhau nói chuyện__Kiệt nói

-Chắc nó thấy chúng ta vẫn an toàn nên mới như vậy__Trinh nói

-Nhưng con đó nếu hẹn Leo ra thì k có mục đích gì tốt đẹp đâu__Phương nhăn mặt

-Vậy bây giờ chúng ta tới bang Thiên Long đi__Vũ nói

-Nhưng còn giờ học?__Ngọc hỏi

-Cậu yên tâm đi, dù sau cũng chỉ còn có 1 tiết nữa thôi mà. Cứ nói hội học sinh có công việc cần cậu giúp và phải đi ngay bây giờ là OK__Phong nói

Thế rồi cả bọn trốn tiết ra ga-ra của hội học sinh lấy xe phóng như bay tới lãnh địa của bang Thiên Long
Tại bang Thiên Long.....

-Em chào đại ca_bọn đàn em xếp thành 1 hàng thẳng tắp, nghênh đón 3 vị đại ca

-Được rồi, quay về làm việc đi__Kiệt phẩy tay giọng nghiêm nghị

-Hi, nhìn mấy ông ngẫu ghê__Phương nói nhỏ với Trinh và Ngọc

-Um, nhìn giống như xã hội đen vậy đó__Trinh đồng tình

-Vậy sao? Nhìn cũng có tới nỗi nào đâu__Ngọc nhăn mặt

-Nè, nói xấu tụi này vừa thôi__Phong nói

-Phải đó, tụi này k có ngẫu, cũng k có giống xã hội đen, tụi này là những chàng trai ga-lăng và quyền rũ__Vũ tự sướng

-Thôi đi cha nội, nghe thấy mà ghê à__Phương nói

-Mọi người nghiêm túc đi, chuyện này k phải đùa đâu__Kiệt nói rồi mở cửa phòng anh Shin

-Mấy đứa tới rồi đó hả? Ngồi đi__anh Shin nói

-Chuyện này là sao hả anh?__Phong nói

-Leon, kể lại cho chị nghe xem nào__Ngọc nói

-Dạ, chuyện là như thế này: Sáng nay con Linh đó có gọi điện cho em, nó hỏi tại sao chị vẫn bình an vô sự. Em có nói là em k thể làm gì chị được, nên nó đòi tiền lại. Nó hẹn 5h chiều nay tới đường XY nói chuyện__Leon kể

-Hẹn nói chuyện, mà lại tới con đường vắng người đó sao? Chắc chắn là tới để xử rồi__Vũ nhăn mặt

-Chuyện này cũng k có gì lớn lắm. Em sẽ cùng bọn đàn em tới chỗ hẹn là được rồi__Leon nói và cười nhẹ

-K được, con đó nhất định sẽ thuê người tới xử cậu, mà có thể bọn này đông và mạnh hơn cậu rất nhiều__Ngọc nói

-Vậy hay để bọn mình xử nó cho__Kiệt nói

-Chuyện này k hề liên quan tới bang Thiên Long, nếu để bang Thiên Long giải quyết e rằng k tiện. Mọi người sẽ nói bang Thiên Long vì phụ nữ mà đánh nhau với bang khác thì k hay__anh Shin nói

-Anh Shin nói đúng, với lại người mà tụi nó muốn xử lần này là chúng mình nên chuyện này hãy để bọn con gái tụi tui giải quyết__Ngọc nói

-Ngọc, ý cậu là chúng ta sẽ xử bọn nó sao?__Trinh ngạc nhiên

-K, k phải là chúng ta mà là mình, các cậu k cần phải làm gì cả__Ngọc nói

-Nhưng như vậy cậu sẽ gặp nguy hiểm__Phương nhăn mặt

-Các cậu quên mình là ai rồi sao? Chuyện này cứ để mình giải quyết__Ngọc nói

-Thôi rồi, bọn nó xem như xong__chị Sa cười

-Em đi chuẩn bị đồ nha chị, lát nữa chúng ta sẽ cùng đi__Ngọc nói rồi chạy mất

16h30

tại đường XY.....

-Mọi người đi xe máy nên tìm chỗ cất cũng dễ, bây giờ, Leon chờ tụi nó ở đây, mọi người lên khu chung cư đã bỏ hoang kia quan sát. Khi thấy bọn kia hành động thì sẽ giúp, OK?__anh shin chỉ huy

-Ok_all

một lúc sau thì tụi kia tới, mang theo cả 1 binh đoàn khoảng chừng 50 tên

-Ồ, cậu nhóc, tới sớm quá nhỉ?__Con Linh nói giọng mỉa mai

-Tất nhiên rồi, đâu thể thất lễ với bà chị được kia chứ__Leon đáp lại đầy khinh bỉ

-wa, đâu là thằng nhóc mấy ngày trước đây sao? Thật là khác xa 1 trời 1 vực__Linh nói

-Tất nhiên rồi. Trước đây tôi giống như 1 con chó k nhà k cửa nhưng bây giờ tôi đã khác rồi, bà chị ạ__Leon nói

-Sao cũng được nhưng mày đã nhận tiền của tao rồi thì phải làm cho xong nhiệm vụ, nếu k thì.....__Linh nói và phẩy tay, bọn côn đồ lập tức xông vào

-Ồ, chơi hội đồng sao? Nhục thế?__Leon nói rồi xông vào

Cùng lúc đó, tại tầng 2 của khu chung cư bị bỏ hoang.....

-Chết rồi, tụi nó xông vào tấn công Leon kìa__Phương nói

-Tụi nó đông quá, lại còn đánh hội đồng nữa__Trinh nhăn mặt

-Kiểu này Leon k thể địch lại đâu, chắc là.....__anh Shin nói

-Ngọc, Ngọc đâu? Tới lúc Leon cần em rồi đó Ngọc__chị Sa nói và nhìn xung quanh như tìm kiếm

-Em đây, chị yên tâm đi. Em ngay bây giờ mà__Ngọc nói

1s chết sững.... Mọi người trừ chị Sa và anh Shin đều rất đổi ngạc nhiên khi Ngọc xuất hiện. Ngọc xuất hiện k phải trong cái dáng vẻ yếu đuối thường này mà là trong 1 bộ trang phục màu trắng của Trung Hoa. Bộ trang phục k nhìn thấy rõ lắm ở bên trong, chỉ nhìn thấy cái cổ áo của người Hoa nên mọi người đoán vậy vì bộ quần áo đã bị che lấp bởi 1 chiếc áo khoác ngoài màu trắng, được buộc 1 chiếc nơ thắt bằng dây lụa quấn quanh eo. Vẫn mang chiếc mặt nạ màu trắng, thanh kiếm gỗ có miếng ngọc bội, tất cả đều có hình hoa tuyết và đều có màu trắng khiến nó trông vô cùng thanh cao.

-wa, nhìn cậu thật là đẹp đó Ngọc à__Trinh ngẩn ngơ

-Nhìn cậu mặc bộ váy màu trắng đó thật cực rất đẹp, nhìn cậu giống như 1 nàng tiên vậy__Phương nói

-Vậy sao? Nhưng lát nữa, khi vướng máu tanh nó sẽ trở thành ác quỷ__Ngọc nói rồi bước đi

-Khoan đã, sao em lại mang đôi giày đó? Chị có tặng cho em 1 đôi mới rồi còn gì?__chị Sa nói và chỉ xuống chân Ngọc

-Em k thích mang giày cao gót nên bán rồi__Ngọc bình thản đáp

-Trời ơi, sao lại bán? Mặc lắm đó__chị Sa hét lên

-Thì em biết nó mắc nên mới bán, nếu k, em vứt đi từ lâu rồi__Ngọc nói rồi bước về phía cửa sổ

-Này, đó là cửa sổ mà__Vũ nói

-Các cậu cũng biết mà, những kẻ chuyên nghiệp thì k bao giờ đi bằng cầu thang__Ngọc để lại câu nói rồi mở cửa và nhào xuống

Mọi người thấy vậy thì đều dồn mọi ánh mắt về phía Ngọc, kể cả con Linh, con Trúc và cả bọn tay sai

-Ồ, ai thế kia? Chú em cũng có người trợ giúp cơ à?__Linh nói

-Tất nhiên. Đáng lẽ ra thì k có nhưng vì bà chị chơi nhục quá nên quý nhân của thằng em này mới xuất hiện__Leon nói giọng mỉa mai

-Yooo, quý nhân cơ à? Xem ra chú em cũng tôn sùng con nhỏ đó ghê nhỉ? Nhưng mà cho dù có là quý nhân gì đi chăng nữa thì kết cục vẫn giống như chú em mà thôi__Linh lắc đầu giễu cợt

-Leon, nói chi với cái hạng người đó. Mất thời gian và nước bọt lắm__Ngọc nói

-Vâng ạ, vậy chúng ta bắt đầu nhé__Leon nói

-K, cậu vào kia nghỉ đi. Chỗ này cứ để tôi. Cậu cũng khá mệt rồi còn gì__Ngọc nói

-Nhưng.....__Leon phản đối

-K nhưng nhị gì cả. Đó là lệnh__Ngọc kiên quyết

-Vâng thưa chị 2__Leon chào thua và bước về phía khu chung cư bỏ hoang__nơi nhóm của Kiệt đang theo dõi trận đấu

-Nào, bây giờ thì chúng ta bắt đầu được chưa nhỉ?__Ngọc nói với tụi con Linh

-OK, rất sẵn lòng__Linh nói rồi ra hiệu cho bọn người kia tiếp tục

Vậy là trận đấu bắt đầu hiệp 2

15

trôi qua, bọn kia xem chừng đã thấm mệt vì cứ phải xông vào tấn công nó, còn nó thì cứ thản nhiên né đòn như k. Trong 15

, bọn kia thì tấn công như điên như dại còn nó thì chỉ né đòn chứ tuyệt đối k hề xuất chiêu

Tại khu chung cư bỏ hoang

-Đã hơn 15

rồi, sao Ngọc vẫn cứ như vậy nhỉ? K tấn công lấy 1 đòn__Phong nhăn mặt

-Mình có cảm tưởng đây k phải là 1 trận đánh nhau mà là trò chơi mèo vờn chuột_Kiệt nói

-Mấy đứa cứ bình tĩnh đi, nếu như mấy thằng kia k làm gì thì nó sẽ như vậy cho tới khi bọn kia mệt lả mà xỉu đó_chị Sa nói

-Đúng vậy đó, mà như vậy thì thật là buồn tẻ_anh Shin nói

-Cầu trời cầu phật..._chị Sa chấp tay và lại 4 phương 8 hướng

Vừa lúc đó. có 1 thằng trong đám côn đồ túm được sợi dây lục thắt nơ quần quanh eo nó và kéo làm nó tuột ra

-Ồ hô, bắt đầu rồi nè anh yêu_chị Sa reo lên

-Như vậy là sao hả chị?_Trinh hỏi

-Nếu như sợi dây trên người Ngọc bị tuột thì lúc đó nó sẽ đánh nhau thật sự chứ k phải né đòn như này giờ đâu_anh Shin giải thích

Cùng lúc đó , ở dưới sân

-Oho, trò chơi mèo vờn chuột xin được kết thúc, thay vào đó thợ săn xindược phép bắt đầu cuộc đi săn của mình_Ngọc nói rồi lao vào

Bây giờ, tình thế đã bị đảo ngược hoàn toàn. Ngọc mặc trên mình 1 chiếcquần bó ngắn màu trắng, đi cùng với áo Trung Hoa cộc tay, có tà áo dàigần tới đầu gối. Ngọc di chuyển thật nhanh, nhanh tới nỗi bọn kia k hìpnhìn thấy mặt, chỉ thấy 1 bóng trắng xoẹt qua phía sau lưng và sau đócảm thấy lưng mình đau buốt và khụy xuống. Ngọc dùng rất nhiều loại võkhác nhau thật thuần thục khiến người ta cảm thấy nó đã nguy hiểm giorà còn nguy hiểm hơn. K đây 10

, nó đã hạ hết phân nửa bọn côn đồ, chỉcòn khoảng 10 còn sót lại nhưng khả năng chống cự thì đã k còn. Bỗng 1trong số những đứa còn lại rút từ trong người ra 1 con dao khá dài vàbén ngọt. Thằng đó lao về phía Ngọc với con dao để ở ngay hông.

-Bốp!_ Con dao của thằng đó đã bị thanh kiếm của Ngọc cản lại. Do tácdụng 1 lực khá lớn lên con dao nên khi con dao bay ra xa, thằng đó mắtdà, ngã chúi về phía trước.

-Mày dám đánh lên tao sao? Gan mày cũng lớn lắm_Ngọc nói rồi tặng chothằng đó 1 chưởng làm nó ngã sóng soài ngay khi lồm cồm bò dậy

Còn lúc đó, tại khu chung cư bị bỏ hoang.....

-Thật k thể tin được, Ngọc thật là lợi hại_Trinh ngất ngây

-tại sao thanh kiếm đó cản con dao sắc bén kia mà lại k bị làm sao vậy? Đáng lẽ nó phải gãy rồi chứ?_Phong thắc mắc

-Ha ha ha, chắc mấy đứa tưởng nó là thanh kiếm bình thường nhưng thật ra lõi của thanh kiếm đó được làm bằng thép tốt đó_anh Shin giải thích

-Nhưng sao này giờ con bé k sử dụng tới tuyệt kĩ của nó nhỉ?_chị Sa nhăn mặt

-Chắc con bé k muốn dùng tới đâu_anh Shin cười

-Vậy soa? Thế thì chán quá, em muốn xem cơ_chị Sa phụng phịu

-Kìa, mọi người trật tự đi. Hình như có chuyện gì đang xảy ra ở dưới đó_Kiệt nói và chỉ xuống sân

Trong lúc đó, ở dưới sân.....

-Còn mày, đây là hình phạt cho kẻ cầm đầu_Ngọc nói và thưởng cho thằngđầu sỏ một liên hoàn cước. Nếu như nói như vậy thì có lẽ mọi người sẽ khình dung ra nó lợi hại tới mức nào nên mình sẽ miêu tả kĩ chỗ này chocác bạn. Ngọc dùng sức bật của đôi chân bật lên cao và nhân lúc thằng đó k để ý thì hạ mình xuống 2 bả vai của thằng đó và đập liên hồi. Có thểnói, thằng đó nếu như sau này k chết hay bại liệt thì cũng để lại di chứng về sau. Vì quá đau, thằng đó ngã xuống đất và ngất lịm

Trước khi ngắt, thằng đó cố gắng thốt ra 1 câu

-Rốt cuộc mày là ai?_Thằng đó hỏi

-Tao ư? Snow_Ngọc nói giọng lạnh băng

-Snow?_Bọn đàn em còn sất lại hét lên và chạy mất dép, bọn bị nó đánhngắt đang dần tỉnh dậy khi nghe thấy cái tên Snow thì sợ quá mà ngắt ðilông. Linh và Trúc tuy k phải là loại giang hồ gì nhưng cũng biết Snow k phải loại đơn giản. Tụi nó định chạy nhưng ðã k còn kịp nữa rồi. Snow ðã ởtrước mặt tụi nó. Ngọc tặng ðĩ ðưa 1 cái bạt tai và nói

-Tao cảnh cáo tụi mày, ðây là lần ðầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Tao cấm mày ðụng tới Trinh, Phương,, Leon hay bất kì ai . Nếu k, mày sẽ k còn ðược sống yên ðâu. Rõ chưa? Bây giờ thì cút ði_Ngọc nói

Linh và TRúc sợ xanh mặt, chạy mất dép. Lúc này Phương, Trinh, Kiệt, Phong, Vũ, Leon, anh Shin và chị Sa mới bước ra

-Ngọc ơi, cậu k sao chứ?_Trinh lo lắng hỏi

-Mình thì làm sao ðược chứ_Ngọc nói và cười nhẹ

-Trời ơi, sao cậu ðể máu ðính ðầy người thế? Máu của ai? Cậu hay bọn Nó?_Phương hỏi và xoay Ngọc như chong chóng

-Mình ðâu sao, máu của tụi nhaix ranh này k à_Ngọc vừa nói vừa lau vết máu ðính trên mặt

-Ngọc ơi, cậu lợi hại thật, ngưỡng mộ cậu quá_Vũ nói, mắt long lanh

-Đúng ðó, nhất là cú liên hoàn cước vừa rồi, lâu rồi chị mới ðược xem_chị Sa nói giọng mơ màng

Bỗng, có 1 chiếc áo khoác ngoài ðược ném về phía nó. Trên ðó còn thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng

-Con gái ai lại mặc ðồ trắng rồi ðể máu me ðính ðầy người như thế baogiờ. Mặc vào ði_Kiệt nãy giờ im lặng cuối cùng cũng cất tiếng nói. Thừa chủ nhân chiếc áo ðó là Kiệt

Kiệt sau khi ðưa cho Ngọc chiếc áo thì lặng lẽ bước ra xe. Mọi người k ai hiểu hôm nay Kiệt làm sao nhưng cũng bước ra xe ðĩ về, ðể lại 1 bãichiến trường hỗn loạn

15. Chương 14 : Quan Tâm Và Lời Hứa

Sau khi ðẹp ðọn xong bọn tay sai của con Linh và con Trúc, tụi nó bước ra xe ðĩ về bang Thiên Long. Mọi người ðều cười nói vui vẻ, trầm trồtrước tài năng của Ngọc, riêng chỉ có Kiệt là im lặng suốt quãng ðườngđĩ khiến cho k khí trên xe Ngọc và Kiệt vô cùng ngột ngạt. Nhiều lầnNgọc cố gắng mở miệng ðể xua tan ðĩ cái bầu k khí này nhưng lời nói vừađĩ tới cổ họng thì như bị nghẹn lại, biết bao nhiêu quyết tâm cứ như làtan vào k khí. Nó ðành chịu sự im lặng ðó mặc dù nó chẳng hề muốn 1 chút nào . Trên ðường nó cứ cố trối mình trong cái suy nghĩ vu vơ của riêngmình

” Mình làm sao vậy nhỉ? Tại sao trước giờ mình luôn luôn im lặng vớingười khác nhưng sao khi thấy cậu ấy im lặng như vậy mình lại k muốn 1chút nào. Cậu ấy sao vậy? Sao cứ im lặng mãi như thế? Mình có làm gìkhiỒn cho cậu ấy giận ðâu? Thật là khó hiểu

”_Ngọc ngồi suy nghĩ với hàng tá suy nghĩ trong ðầu

Cuối cùng chiếc xe cũng ðừng ngay trước cửa bang Thiên Long, mọi ngườilái xe thẳng về nhà, riêng nó thì phải vào trong ðể thay bộ ðồ khác vàngồi lại chơi với anh Shin và chị Sa 1 lát rồi về. Riêng Kiệt thì ðĩ ðâu k ai biết, chỉ biết cậu ta ðĩ bộ vì xe vẫn còn ðĩ ở trước cổng. Nhìnðồng hồ ðã gần 18h 30

nên nó ðành phải ðĩ bộ về

Trên ðường ðĩ, Ngọc thả hồn mình theo mây gió, từng cơn gió nhẹ máttrượt vào khe tóc khiến nó như lim dim chìm vào giấc ngủ. Bất giácnó cảm thấy hơi lạnh, cô ðơn và trống trải, ðưa bàn tay xoa nhẹ lên 2cánh tay ðể ấm hơn nó chợt cảm thấy hơi rât rât nơi cánh tay trái. Nhìnlại thì thấy có 1 vết thương tuy k sâu nhưng cũng khá ðài. Nhìn về những tiệm thuốc ở ven ðường, nó thấy tất cả ðều ðã ðóng cửa. Tự hỏi

k biếthôm nay là ngày gì mà xui xẻo như vậy, nó đành bước đi tiếp. Nó hi vọnghiệu thuốc của bà Ba gần nhà vẫn còn mở cửa

Bỗng, có bàn tay của ai đó lôi nó đi thật nhanh về phía ghề đá vắngngười ở gần đó. Sau khi định thần lại, nó mới nhìn lên xem người đó làai và ngạc nhiên tột cùng khi thấy người con trai đó là Kiệt

-Sao mà đi nhanh vậy? Chờ mình về k được sao?_Kiệt vừa nói vừa băng bó vết thương trên cánh tay của Ngọc

-Cậu bỏ đi này giờ là để mua những thứ đó sao? Cậu biết tôi bị thương à?_Ngọc hỏi và chỉ vào đồng bóng băng trước mặt.

-Tất nhiên rồi, mình k vô tình với vết thương như chủ nhân của nó đâu_Kiệt nói rồi cười nhẹ

-Phù, may quá_Ngọc thoi phù nhẹ nhõm

-Cậu sao vậy?_Kiệt hỏi

-Cuối cùng cậu cũng cười, lúc này cậu cứ im lặng làm tôi tưởng cậu giận tôi_Ngọc nói

-Mình k giận cậu, chỉ cảm thấy lo lắng thôi_Kiệt vừa nói vừa sát trùng vết thương cho Ngọc

-Lo lắng ư? Nhưng mình k sao mà_Ngọc nói

-K sao mà thế này hả? Nếu cậu bị nặng hơn thế này nữa thì sao?_Kiệt nhăn mặt đáp

-K sao đâu. Mình quen rồi, cũng chả thấy đau nữa_NGọc nói

-K đau ư? Rõ ràng lúc sát trùng vết thương cho cậu mình thấy cậu rất đau nhưng chỉ chịu đựng 1 mình. Tại sao cậu cứ phải cố gắng tỏ ra cứng cỏivà mạnh mẽ trước người khác để rồi khi quay đi thì lại ngồi khóc 1 mình. Sao cậu k giống như Trinh và Phương, tỏ ra yếu đuối và sống thật vui vẻ để người ta che chở. Tại sao cậu k thử sống thật với bản thân mình xem, vui thì cười, buồn thì khóc, có gì k vui thì cứ nói ra. Sao cậu cứ phải che giấu chúng, cậu k cảm thấy mệt mỏi sao?_Kiệt nói rất chân thành, từ 1 chuyện nhỏ nhặt mà cuối cùng nó lại thành ra như vậy đây

-Nhưng liệu có ai chịu nghe tôi nói, nghe tôi chia sẻ những gì tôi nghĩ k hay họ sẽ bỏ đi khi tôi còn chưa kịp mở miệng_Ngọc nói giọng rất buồnchất chứa sự cô đơn

-Có chứ, chẳng phải có mình sao? Chẳng phải này giờ mình đã nghe cậu nói sao? Cậu ình làm người chia sẻ chúng với cậu nhé_Kiệt nói

-Um_Nó khẽ gật đầu

Nếu như đối với những người đã từng yêu hay có trái tim nhạy cảm thìcâu nói của Kiệt có thể xem như 1 lời tỏ tình kín đáo nhưng vớ Ngọc_kếchưa từng biết yêu và Kiệt_kế chưa yêu ai thật lòng thì có lẽ lời nói đó cũng chỉ đuwcej coi như 1 lời đề nghị làm bạn thân bình thường

-Nhưng mà tại sao cậu lại tốt với tôi như thế?_Ngọc quay sang hỏi

-À...à thì..._Kiệt ấp úng vì chính cậu cũng chẳng biết là vì sao

” Chết rồi, giờ nói sao đây? Chẳng lẽ lại nói là mình cos cảm giác kì lạ khi ở bên cậu và muốn ở cạnh cậu nhiều hơn. K được, như vậy thì kì quá

”_Kiệt suy nghĩ

-Tại sao?_Ngọc lại hỏi dồn

-À, bởi vì...cậu giống em gái mình_1 ý nghĩ xoẹt qua đầu Kiệt

-Vậy sao? Cũng hay đấy nhỉ?_Ngọc nói và nhẹ cười

-Hi hi, chắc vậy_Kiệt cười trừ

-Vậy thì đi thôi. Mình khao cậu, coi như là cảm ơn cậu, ông anh trai_Ngọc cười rồi đứng dậy

Kiệt chỉ biết nhăn mặt cười trừ nhìn theo bóng Ngọc, tuy k biết cảm xúc trong người là gì nhưng Kiệt có thể chắc chắn rằng đó k phải là tìnhanh em vì dù sao Kiệt cũng có 2 đứa em mà(Trinh và Ngọc đó mí bạn)

Tại quán phở ven đường, sau khi cô phục vụ đem ra 2 tô phở bò, nó thì cứ hí hục ăn còn Kiệt thì ngồi im như phỗng

-Nè, sao k ăn đi?_Ngọc hỏi

-Ăn? Cái này á?_Kiệt hỏi ngược lại

-Chứ chẳng lẽ ăn tôi?_Hỏi gì kì vậy?_Ngọc nhăn mặt

-Nhưng mình chưa ăn cái này bao giờ. K biết có ăn được k?_Kiệt nhìn lại tô phở đang tỏa khói nghi ngút

-Chưa ăn thì bây giờ ăn. Ăn đi, ở đây nấu ngon lắm_Ngọc nói như mời mọc

-Thôi được_Kiệt đành chào thua và ăn thử 1 miếng

-Sao? Thế nào?_Ngọc hỏi

-NGon_Kiệt trả lời trong vô thức

-Vậy ăn nhiều vào_Ngọc nói và sao đó thì 2 đứa cầm đầu ăn nhưng bị ai bỏ đói suốt 3 năm rồi.

Sau khi xử lí xong ....4 tô phở, 2 đứa nó đi dạo ngoài đường

-No thật, mà sao lúc nãy bà chủ quán nhìn cậu có vẻ ngạc nhiên vậy?_Kiệt hỏi

-À, chắc bác ấy ngạc nhiên vì tại sao hôm nay mình lại đi cùng 1 đứa con trai hay tại sao hôm nay mình lại ăn tới 2 tô mì, nói chung là đại loại như thế, chẳng có gì quan trọng đâu_Ngọc nói

-Vậy cậu là khách quen ở đó à?_Kiệt hỏi

-Um, cũng k thường lắm, chỉ khoảng 1 tuần 1 lần mình tới đó thôi_Ngọc nói

-Như vậy mà cậu còn bảo k thường xuyên sao?_Kiệt hỏi

-Tại mình có bao giờ nấu cơm ở nhà đâu_Ngọc cười nhẹ

-Cái gì? K bao giờ nấu cơm ở nhà á? Cậu k quan tâm gì tới sức khỏe của mình sao?_Kiệt nhắm mắt hỏi

-Mình rất khỏe mà, bệnh tật gì đâu. Đi ăn kem đi, mình còn đói_Ngọc nói rồi chạy về phía xe bán kem ven đường

Một lúc sau Ngọc quay ra với 2 cây kem đủ màu trên tay

-Nè, ăn đi_Ngọc đưa Kiệt 1 cây, cây kia thì cầm mà nhấm nháp

-Cậu k thấy no sao? Lúc nãy cậu ăn tới 2 tô phở cơ mà_Kiệt nhăn nhó nhìn NGọc

-Như thế thì nhầm nhò gì, mình tuy vụng về trong việc bếp núc nhưngtrong việc thưởng thức món ăn thì mình đây được gọi là trùm đấy. Vì hômnay vui nên mình chỉ ăn có 2 tô còn bình thường 3 tô với mình vẫn lất_Ngọc vỗ ngực tự hào

-Cậu nói thật đó hả?_Kiệt nghe Ngọc nói mà chảy mồ hôi hột

-Chứ cậu tưởng mình đùa sao? Mà hôm nay thấy khỏe ghê, chắc là lâu rồimới được thư giãn gân cốt nên vậy. Hôm sau kiểm thêm vài thăng chơi_NGọc nói và vươn vai

-Nè, tôi cấm cậu đó_Khi nghe Ngọc nói như vậy Kiệt bỗng đứng thay đổi hẳn

-Cậu sao vậy?_Nghe thấy giọng nói kinh khủng của Kiệt, Ngọc k dám đùa nữa

-Tôi cấm cậu từ nay k được đánh nhau nữa, cậu nhớ chưa?_Kiệt nói, thậtra cậu cũng k muốn nặng lời như thế nhưng cứ nghĩ tới cảnh Ngọc bịthương là cậu ta lại k chịu nổi

-Nhớ...nhớ rồi_NGọc xị mặt như 1 chú cún con

-Được rồi, đi thôi_Nhìn thấy bộ mặt đó của Ngọc, Kiệt lại k nhịn được cười

-Nhưng mà....._Ngọc nói tiếp

-SAo?_Kiệt dừng lại khi nghe thấy chữ nhưng

-Trong trường hợp bị người khác tấn công mình có được quyền tự vệ k?_Ngọc hỏi với vẻ rụt rè

-Ummm, được_Kiệt suy nghĩ 1 lát rồi gật đầu nhưng trong suy nghĩ thì còn có 1 vế ở phía sau mà anh bạn k nói (nếu như cậu ấy k chịu nói thì t/g nói dùm vậy, nhưng chỉ với các bạn thôi, còn Ngọc thì phải giữ bí mật,nếu Kiệt mà biết là coi như t/g k được quyền đi theo để theo dõi tìnhtiết của câu chuyện nữa, thứ mà Kiệt nghĩ trong đầu là vậy nè:

” Nhưng nhất định cậu sẽ k phải tự vệ đâu vì mình sẽ luôn bảo vệ cậu

”)

Tụi nó vừa đi vừa nói chuyện cho tới khi về tận nhà NGọc, dù muốn dù k, tụi nó cũng phải về chuẩn bị đề mai còn tới trường

16. Chương 15 : Thêm 1 Ác Quỷ

Hôm nay sân trường rộn ràng hơn những ngày trước rất nhiều, nhìn nét mặt của ai cũng hiện lên 1 sự lo lắng khó tả, nhưng xen lẫn đâu đó cũng có cả sự vui mừng và háo hức, dường như họ đang mong ngóng 1 thứ gì đó. Nó bước qua mặt mọi người mà k quan tâm hay liếc nhìn ai tới 1 lần nhưng cũng k vì thế mà nói nó k tò mò vì những gì đang xảy ra. Bằng chứng là nó đang đắm mình trong cái suy nghĩ vẩn vơ :

” Quái, cái trường này sao hôm nay lại huyền ảo như vậy nhỉ? Bình thường tuy ồn ào nhưng cũng tới mức này đâu. Nhìn cái cảnh này sao giống với cái hôm con Linh đi học lại thế nhỉ? Phiền phức thật

”

Bỗng, có 1 chiếc xe đậu ngay trước cửa ra vào của trường học, bước xuống xe là 1 người con gái xinh đẹp, trên người toát lên vẻ quyền rũ,yêu kiều nhưng đó chỉ là cảm nhận của những ai mới gặp cô nàng lần đầu tiên và chưa từng nghe cô ta nói chuyện hay giao tiếp với mọi người vì trái tim của cô ta đã nhuộm màu đen tối bởi những âm mưu thâm độc. Cái trường này ai ai cũng biết cô ta tuy đẹp nhưng học hành thì..be bét, chỉ được cái kiêu căng, hạc sách, ra lệnh ọi người. Vừa rồi những khuôn mặt lo lắng là so biết rằng mình sẽ k được sống yên khi cô ta về nước, vui mừng vì từ nay chị 2 của mình đã trở về, chúng sẽ lại như hồ hèm cánh(K biết là hổ hay là quỷ nữa), mà trong đó có 2 đứa là Trúc và Linh, háo hức là vì sẽ được ngắm nhưng nhan xinh đẹp của cô nàng. Tuy nói là xinh, là đẹp thế thôi nhưng nếu đem so với các ss nhà ta thì khác xa 1 trời 1 vực mà nếu như nói cụ thể hơn thì các ss nhà ta là trời còn người con gái này chỉ có thể là vực thẳm. Nhân tiện đây mình cũng xingới thiệu lí lịch của cô nàng luôn, cô ta tên là Ngô Thanh Trà (nghe tên có vẻ hiền ha nhưng thật ra thì chẳng phải vậy, đáng ghét), là chị gái của TRúc tức em họ của Linh, lớn hơn tụi nó 1 tuổi, năm nay đang học lớp 11 nhưng vì k đủ điểm nên phải học lại lớp 10. Thích Vũ nhưng bị từ chối, cũng đúng thôi, làm bạn gái của Vũ k cần có IQ cao nhưng ít ra cũng phải có chút chút gì đó gọi là tầm tàm, còn chị này nói thật thì chỉ toàn xơi trứng ngỗng.

Bước vào lớp với 1 đồng thắc mắc, Ngọc kéo ghế và ngồi vào bàn. Lúc này, Kiệt, Phong, Vũ, Phương,Trình đã tới từ lâu

-Cậu hôm nay đến trễ hơn mọi ngày thì phải_Trình cười nhìn Ngọc

-À, chắc tại lúc này dưới sân đông quá nên mình lên trễ_Ngọc nói

-Cậu thấy con nhỏ đó thế nào? Siêu rắc rối phải k?_Vũ ngán ngẩm khi nhắc tới Trà

-Hahahaha, cả đời Vũ thiếu gia k ngán 1 mĩ nhân nào thế mà hôm nay lại sợ 1 đứa con gái sao?_Phong cười

-Cô ta đâu phải mĩ nhân gì đâu, học hành thì dốt nát, chỉ được cái ăn no đi tắm mĩ viện là giỏi. K biết trên người cô ta còn có cái gì mà chưa qua dao kéo k nữa_Vũ lắc đầu nói

-Cậu cũng quan sát kĩ quá ha_Phương cười

-Nhìn là biết ngay. Cô ta hay nghĩ học vài ba tháng, khi đi học thì chắc chắn phải có cái gì trên cơ thể thay đổi nên biết thôi. K biết chừngPhi Thanh Vân còn phải nhường cái biệt danh Nữ hoàng Dao kéo cho cô tan tã đó_Vũ nói

-Vinh hạnh cho cô ta rồi còn gì_Kiệt cười

-Mà ình hỏi, cô ta là ai vậy?_Ngọc hỏi

-À, cô ta là !@%'*'(_Trinh kể về lai lịch của TRà

-Vậy à, nhưng sao mình nhìn cô ta có nét gì đó quen quen nhỉ?_Ngọc nhăn nhó hỏi

-Thế à, bọn mình chưa thấy mặt cô ta, chỉ nghe nói là đi học lại thôi.Phẫu thuật thẩm mỹ thì có ai nhận ra cô ta nữa đâu_Phong nói

-Để mình hỏi tụi trong lớp xem, biết đâu họ có chụp hình lại thì sao_Kiệt nói rồi chạy mất tăm

5

sau Kiệt chạy lại, trên tay cầm theo 1 chiếc điện thoại màu đen của ai đó

-Nhìn nè, hình như Ngọc nói đúng đó_Kiệt nói và đưa ọi người xem tấm hình được lưu trong máy

-Ừ, đúng đó, nhưng k tài nào nhớ ra được đã gặp ở đâu_Trinh nói

-Nhưng biết đâu cô ta phẫu thuật ít nên mọi người thấy quen thì sao?_Vũ nói

-K đúng, lần này ai cũng nói cô ta hoàn toàn khác trước mà_Phương cãi lại

-Hơn nữa nếu cô ta nhìn giống trước đây thì làm sao Ngọc cũng thấy qêndược? Cậu ấy chỉ mới nhập học được nửa tháng thôi mà_Phong suy luận

-Um, có lí. Mà nghe nói cô ta cũng chỉ mới về nước được gần 1 tuần naythôi_Kiệt nói vì lúc đi mượn điện thoại cậu chàng cũng hóng hớt được 1chút mà

-Vậy bây giờ chúng ta cùng liên tưởng xem chúng ta đã cùng đi đâu trong suốt 1 tuần qua_Ngọc nói

-Ngày hômqua là cùng nhau đi xử con Trúc và con Linh_Vũ nhớ lại

-Hôm trước nữa thì đi đưa xe ở trường đưa_Phong nói

-Nhưng trước khi đưa xe thì chúng ta đã cùng nhau đi Bar_Phương nói

-Bar? Đúng rồi, chính là Bar_Ngọc hét lên

-Đúng rồi, đây chính là con nhỏ lăng lơ đã bị cậu tát đúng k?_Kiệt nói

-Thì ra như vậy, hèn gì thấy quen dễ sợ_Trinh ngộ ra

-Nhưng nếu như vậy thì thật sự nguy hiểm đó vì dù sao cậu cũng đã tát nó mà_Phương nói

-Nhưng liệu nó có nhận ra Ngọc k?_Vũ nói

-Cũng có thể lắm, vì dù sao lúc đó nó cũng đã thù Ngọc rất nhiều. Chắc chắn nó sẽ nhớ như in khuôn mặt của nGọc_Kiệt nhăn mặt

-Thôi được rồi. Bây giờ chúng ta chưa thể biết trước được chuyện gì vidù sao Trà vẫn chưa nhìn thấy Ngọc. Nhưng mà cậu phải cẩn thận nha_Phong nói

-Um_Ngọc gật đầu

Rồi tụi nó bước vào giờ học

2 tiết học trôi qua, cuối cùng chiếc đồng hồ cũng điểm tới giờ ra chơi,tụi nhó cùng nhau bước xuống căn-tin. Và cũng như thường lệ cặp đôi siêu quậy của trường vẫn cãi nhau nãy lửa, Trinh và Phong thì vẫn phải đóng vai sứ giả hòa bình, Kiệt mọi hôm thì lặng lẽ đi, k quên nở nụ cười sát gái của mình nhưng từ 2 tuần nay thì cứ tìm cách chọc phá Ngọc để rồikhi nhìn thấy khuôn mặt cấu kính của Ngọc thì nở 1 nụ cười thật tươi, nụ cười thật sự chứ k phải sát gái thường ngày

Khi xuống tới căn-tin, tụi nó chặn ình 1 bàn ở góc khuất để dễ nói chuyện và chọc phá nhau vì nếu ngồi ở chỗ dễ thấy thì hay bị mọi người soi mói và như vậy thì sẽ k thể chơi tự nhiên được

Bỗng từ đâu có 1 con nhỏ nhảy ra ôm chầm lấy Vũ, nói những lời nhõnhung ngọt ngào đến là sến. Nếu k nhìn qua hình của con nhỏ sáng nay thì có lẽ k chỉ Vũ mà Tất cả mọi người ngồi đây đều k thể biết cô ta là ai. Nhưng tiếc thay, cái hình ảnh giải phẫu của con nhỏ đó đã được quảng bá cực kì rộng rãi. Và cái kết quả mà nó k hề mong muốn đã xảy ra, nó đã bị Vũ đẩy ra 1 cách cực kì phũ phàng

-Anh, sao anh....._Trà mếu máo

-Xin chị làm ơn chú ý cách xưng hô thưa chị)_Vũ cố tình nhấn mạnh chữ chị

-Anh, cậu...cậu thật quá đáng, tại sao cậu lại có thể đối xử với mình như thế chứ? Cậu biết mình nhớ và yêu cậu tới chừng nào k?_Trà bắt đầu kể lể, nước mắt đã ứa đầm khoé mi

-Thôi đi, làm ơn rút khỏi đây cho tôi còn ăn uống, nhìn là ăn mất ngon rồi)_Vũ nói rồi quay mặt đi chỗ khác

-Em...em...._Trà nói rồi chạy mất biệt

-Chà, hot boy hay cool boy đây ta?_Ngọc đùa

-Thật là, quá phũ phàng đó bạn thân à_Phong lắc đầu

-Với hạng con gái đó thì thà phũ phàng còn hơn)_Vũ nói rồi uống li nước trên bàn

-Thôi, con nhỏ đó cũng đi rồi, chúng ta ăn thôi_Trinh nói rồi cầm cốc ăn

Và tụi nó cầm cốc ăn mà k hề hay biết rằng ở 1 nơi nào đó đang có 1 mối nguy hiểm rình rập

Tại 1 nơi nào đó.....

-Huhuhu, tại sao...tại sao..._Trà khóc lóc

-Chị à, bình tĩnh đi_Trúc ngán ngẩm nhìn chị mình

-Đúng đó, em bình tĩnh lại đi. Ở đây k có ai đâu, k cần phải giả vờ chung tình như thế_Linh nói

-Sao này giờ chị k nói, làm em khóc sưng cả mắt, thật là....._Trà trách móc, vẻ mặt thảm thiết lúc này k còn

-Này giờ chị khóc bù lu bù loa lên, có cho ai kịp nói câu nào đâu. Aichả biết chị tới với Vũ chỉ vì cậu ta đẹp trai và nhà giàu_TRúc nói

-Thế 2 người k vậy à? Có chung tình gì với người ta cho cam, mục đích chẳng phải cũng chỉ là cái túi tiền k đầy của các hoàng tử sao?_Trà trầm ngâm đáp

-Thế đấy, vậy mà mỗi chài mãi chẳng có con cá nào cắn câu_Linh nói

-Mà sao hôm nay lại có con nhỏ nào lạ hoắc vậy?_Trà hỏi

-À, con đó tên là Ngọc, nó hình như được Kiệt để ý hay sao đó. Thật tức mà_Trúc nói giọng cực kì cay cú

-Sao nhìn nó quen thế nhỉ? Để xem....._Trà suy nghĩ_A, con nhỏ trong quán Bar_Trà reo lên

-Hả? Nó là mấy đứa con gái trong quán Bar sao?_Trúc ngạc nhiên

-K phải, mà vậy nè !!%\$^**)(_Trà bắt đầu kể lại những chuyện trong quán Bar

-Cũng là cái tật mê trai đẹp cơ_Linh nhăn nhó đáp

-Làm sao mà em biết nó là gái giả trai được, nhìn manly và handsome thế cơ mà_Trà nhăn nhó

-Thật chứ? Đẹp lắm sao?_TRúc mắt chớp chớp

-Con kia, mê trai vừa thôi. Mà nè, con nhỏ Snow hôm qua sao nhìn quen quen vậy ta?_Linh nói

-Đúng đó chị. Nhìn nó lạnh giống như cái con NGọc vậy đó_TRúc nhăn mặt

-Mà lúc nó cảnh cáo tụi mình sao lại k nhắc gì tới Ngọc nhỉ? Hay là....._Linh nói

-Con nhỏ đó là NGọc?_TRúc hét

-Chắc chắn là vậy rồi. Nếu thế thì con nhỏ đó có thù với 3 chị em chúng ta rồi_Trà nói

-Đúng đó, nó dám tát 3 chị em mình, phải trả thù thôi_Linh nói

-Nhưng nó là Snow đó. Dù gì chúng ta cũng nên cẩn thận_TRúc nói

-Được rồi. Bây giờ chúng ta tạm ẩn binh bất động để bọn chúng mất cảnh giác, và sau đó thì ra tay tóm gọn mẻ cá_Trà cười nham hiểm

-Trời, con này giỏi. Học hành thì...mà sao mấy cái vụ này thì giỏi thế k biết_Linh cười

-Chị 2 muôn năm!_Trúc nói

Và 3 con rắn độc cũng cười vang điệu cười man rợ

17. Chương 16 : Biển

Thấm thoát 1 tuần nữa lại trôi qua, ngày mai đã là ngày cuối tuần. Tụi nó quây quần bên nhau tại quán nước My life của anh Tuấn_Nơi Ngọc đang làm việc. Đứng ai ngạc nhiên vì tại sao Ngọc k chịu làm việc nhà, vì Ngọc tuy nói là nhân viên nhưng thật ra cũng chẳng khác gì em gái của anh Tuấn, bình thường chẳng phải làm gì, nhiệm vụ chính của nó là chơi đàn cho CLB ngày thứ tư và phục vụ khi nào quán đông khách, hôm nay lại khá vắng khách vì giờ k phải giờ tan tầm, mặt trời cũng chưa xuống núi

-Nè, mai đi chơi k? Cuối tuần rồi mà_Trinh hỏi khi mọi người đang nhấm nháp li cà-phê

-Cũng hay đó, bây giờ đang hè, bài vở đang ít, đi chơi nhiều nhiều vào, vô năm k biết có đi được hay k_Phương nói

-Vậy đi đâu đây? Nhà Ngọc ta tới rồi, công viên nước cũng đi luôn_Kiệt nói

-Vậy đi biển có được k?_NGọc hỏi

-Được đó. Mùa hè thì phải nói tới biển chứ ha_Vũ tán thành

-Vậy chúng ta tổ chức ăn uống và vui chơi ở đó tới chiều luôn ha?_Phong hỏi mọi người

-Như vậy cũng được đó. Nhưng nếu như vậy thì hôm nay đành phiền các cậu làm tài xế k công rồi_Trinh cười

-Là sao?_Vũ nhăn mặt hỏi

-Thì tất nhiên là nhờ mấy ông chở đi mua sắm rồi_Phương nói

-Sao k tự đi mà lôi tụi này theo?_Kiệt hỏi

-Được, nhng tụi này k thích_Phương chống nạnh, ra dáng chị 2

-Đành vậy chứ biết làm sao. Mà 2 cậu cho Bảo theo nữa nha. Lâu rồi k gặp thằng bé_Phong nói và hỏi Trinh, Kiệt

-Cũng được, để thằng bé ở nhà suốt cũng k hay_Trinh nói

-Ủa, Bảo là ai vậy?_NGọc hỏi

-À, Bảo là con của cô mình, vì ba mẹ nó phải đi công tác ở nước ngoài nên đem nó gửi cho nhà mình_Kiệt giải thích

-Vậy sao? Chắc dễ thương lắm_Ngọc nói và cười nhẹ

-Vậy bây giờ chúng ta đi liền đi_Phương nói rồi đứng lên

-Các cậu ra trước đi. Mình vào báo cho anh Tuấn biết, nếu k anh ấy lại cáu lên rồi trừ lương mình mất_Ngọc đùa rồi chạy vào phòng quản lí

-Nhanh lên nha_Vũ vọng theo và đi ra cửa(Đơn nhiên là đã tính tiền rồi cha)
 Tại Siêu thị Trung tâm thành phố.....

-Nè, mua cái này k?_Ngọc nói và chỉ vào 1 bị rau xanh

-No, mình k thích ầu đó. Mua rau này đi_Trinh lắc đầu và chỉ loại rau khác

-Cái này thì sao? Nhìn nó cũng ngon mà_Phương chỉ tay về phía túi rau mình đang cầm trên tay

-um, cái đó cũng được. Rau xà-lách tốt cho sức khỏe mà_Ngọc gật đầu

-Nè, mấy người còn lựa tới khi nào nữa vậy?_Vũ nói về mệt nhọc vì nãy giờ phải đẩy xe hàng

-Còn lâu lắm, ráng chờ 1 tí đi_Trinh nói

-Nè em gái, em k thương nó thì cũng phải thương anh chứ?_Kiệt nói như sắp khóc

-Đâu có, em thương tất cả mọi người mà_Trinh quay lại làm mặt cún con

-Các cậu có muốn có 1 bữa ăn ngon k? Hay là muốn nhịn đói?_Ngọc nói

-Đành phải chịu khổ để có được 1 bữa đi chơi vui vẻ thôi_Phong nhún vai

Thế là công việc mua sắm cao cả của các nàng lại tiếp tục. 1 tiếng sau.....

-Phù, cuối cùng cũng xong_Kiệt thở phào

-Chưa xong đâu, còn phải vác chúng về nữa_Vũ cãi lại

-Ráng thêm 1 chút đi, sắp ra nhà xe rồi còn gì_Phong nói

-Các cậu đem mấy túi đồ đó cho Vũ đi_Trinh nói

-Hả? Sao lại đưa ình?_Vũ ngạc nhiên

-Cậu đem về nhà mình dùm nhé. Bọn mình phải tới chỗ này 1 lát_Phương năn nỉ

-Các cậu đi đâu?_Phong hỏi

-Các cậu k biết thì hơn_Ngọc nói

-Nhưng cũng phải nói là đi đâu cho bọn mình khỏi lo chứ?_Kiệt nói

-Bọn mình đi mua sắm ở cửa hàng bên kia đường kia_NGọc nói và chỉ sang bên kia đường

-Vậy sao k cho bọn này đi cùng_Kiệt hỏi ngây thơ

-Cái ông kia, con gái đi mua sắm. Ông là nam nhi, đi theo làm gì? Hay là ông...._Phương nói

-Nè, k có. Tui k phải loại đó nha_Kiệt chối lia lại

-Vậy anh 2 và mọi người về trước nha. Lát bọn mình đi taxi về cũng được_Trinh cười rồi đuôi 3 chàng hoàng tử đi

Thế là 3 nàng nắm tay nhau đi thăm cửa hàng đối diện để lại 3 chàng bơ vơ. Kiệt và Phong thì khỏe rồi, leo lên xe phóng cá vèo. Chỉ tội cho Vũ, phải xách 1 đồng đồ. Thật là tội nghiệp

Tại cửa hàng quần áo bên kia đường.....

-Nè, mua cái nào để nhìn 1 chút nha_NGọc nói

-Mình sẽ lựa cho cậu 1 bộ bikini thật là sexy để anh nào nhìn cũng phải đắm đuối_Phương chọc

-Cái đó mình k cần đâu, nhường lại cho TRinh đi_Ngọc cười rồi nhìn Trinh

-Cái gì? Mình mà cần tới mấy bộ đồ đó sao?_Trinh giãy nảy lên

-Chư còn gì nữa? Cậu phải gây được ấn tượng mạnh với Phong để tình yêu 2 người thêm tiến triển chứ_Phương nói

-Gi? Mình với Phong có gì đâu__Trinh đỏ mặt

-Thôi đi cô nương, ai chẳng biết 2 người mê nhau mà k dám nói chứ. Mình còn nhiều lần thấy 2 người nhìn trộm nhau nữa kia mà__Ngọc nói về cực kì hiểu biết

-Vậy cậu với anh 2 mình thì sao?__Trinh hỏi ngược lại

-Mình với Kiệt thì có gì đâu. Chỉ là bạn thôi mà__Ngọc lúng túng lạ thề khi nghe người ta nói về chuyện của mình

-Chỉ là bạn thôi mà__Trinh và Phương nhắc lại lời nói của Ngọc như để chọc quê

-Thôi, k giận nữa.Sang bên kia xem thử đi__Ngọc lảng sang chuyện khác và kéo mọi người đi. Còn 2 nàng nhà ta thì cứ cười khúc khích

Sau khi chọn inh những bộ đồ ưng ý dưới sự góp ý của nhà thiết kế trẻ(là Ngọc đó ạ) và các chị bán hàng, tụi nó bước ra khỏi cửa hàng.Trinh và Phương bắt taxi về nhà, Ngọc thì k chịu đi theo với lí do hết sức dễ thương__ muốn đi bộ để hít thở khí trời

Nó 1 mình lặng lẽ bước đi trên con phố đông người. Chợt nó cảm thấy chạnh lòng, có lẽ từ lâu lắm rồi, nó k còn để ý xem xung quanh ra sao và thay đổi thế nào. Từ rất lâu rồi, nó đã k còn quan tâm ai hay bất cứ thứ gì, nó sống trong cái vỏ bọc lạnh lùng và xa cách, hàng ngày cũng chỉ biết học, học và học, nếu k thì cũng chỉ đi làm thêm và về nhà. Nói thì k ai tin chứ 4 năm về trước nó là 1 con nhóc cực kì tò mò, hay soimới và tìm hiểu xung quanh. Nhưng từ ngày mẹ nó mất, nó như người khác,hoàn toàn thay đổi. Nó thờ ơ với thế giới xung quanh, thứ duy nhất mà nó quan tâm chính là Kappi__chú chó mà nó nuôi. May mắn cho nó là vẫn được công trời thương nên mới gặp được nhóm của Kiệt, lúc đó nó mới có thể lấy lại được nụ cười đã mất 4 năm qua. Mà nhắc tới Kiệt nó lại thấy lạ lùng. Mỗi lần nghĩ tới Kiệt là cái cảm giác lạ lùng trong người nó lại bộc phát, thứ cảm giác mà cho dù đã cố kiềm chế nhưng nó vẫn k thể dừng lại. Đường như khi ở cạnh Kiệt là lúc mà người ta thấy nó rạng ngời và tỏa sáng nhất. Nếu đem ra để so sánh, ví von thì có thể nói nó như 1 bông hoa bị lớp tuyết dày bao phủ còn Kiệt là ánh nắng mặt trời ấm áp sưởi ấm cho bông hoa nhỏ.

Nó cứ miên man suy nghĩ cho tới khi về tới nhà. Nó thầm nhủ với lòng mình rằng k nên suy nghĩ nhiều làm gì ệt. Chuyện gì đến ắt sẽ đến,cứ để thời gian làm sáng tỏ mọi điều. Nó leo lên giường và nhắm mắt ngủ, kết thúc 1 ngày dài mệt mỏi

ZZZZZ.....

Sáng hôm sau,nó dậy sớm, hoàn thành công việc giao thường ngày. Đi trên chiếc xe đạp nhỏ, nó ngắm nhìn mọi vật xung quanh. Công việc này nó đã làm được hơn 2 năm nay, còn đường này nó cũng đi tới mức dấu bánh xe in hằn trên đường nhưng chưa bao giờ nó liếc mắt nhìn xung quanh. Chỉ biết tới công việc là công việc, giờ nhìn quang cảnh xung quanh nó thật sự choáng ngợp. Chỉ có thể nói là rất đẹp. Nó đẹp k phải vì nơi đây toàn những căn biệt thự, cũng k phải vì nơi đây là nơi dành cho người giàu mà nó đẹp bởi nơi này có rất nhiều cây xanh, chim chít đua nhau hót chào,muôn hoa như khoe sắc. Tất cả tạo cho nơi đây 1 khung cảnh như khu rừng thần tiên. Có lẽ nơi đây hoàn toàn tách biệt với sự ồn ào, xa hoa nơi phố phường đông đúc. Dừng xe vào bên lề 1 ngôi nhà, nó ôm chầm lấy tay và đi tới từng cách cổng, chọn 1 chỗ vừa dễ nhìn và sạch sẽ. Nó đặt tờ báo xuống và bước đi.

Chợt có 1 bóng đen từ đâu đi tới, đứng phía sau nó và bịt mắt nó lại.

" Ai vậy nhỉ? Chẳng lẽ là bọn lưu manh? K, k phải, cảm giác này quen lắm, rất ấm áp và an toàn. Chẳng lẽ là.....

"__Ngọc suy nghĩ rồi nói_Kiệt, là cậu phải k?

-Bingo, cậu giỏi thật đó. Sao biết mình hay dữ vậy?__Kiệt vừa nói vừa cười

-Vì....._Ngọc suy nghĩ đôi chút vì k biết phải trả lời thế nào_Vì chỉ có cậu mới dám giỡn kiểu đó với mình thôi__Ngọc nói

-Hi hi hi hi_Kiệt cười vui vẻ

-Mà sao cậu lại ở đây?__Ngọc hỏi

-Đây là khu mình ở mà, hôm nay cuối tuần nên mình dậy sớm tập thể dục_Kiệt cười

-VẬY Ờ. Mình cũng có 1 người bạn ở đây_Ngọc nói và nhìn xung quanh

-Thật sao?Ở đây á?_Kiệt ngạc nhiên

-Um, 1 người bạn nhỏ vô cùng dễ thương_Ngọc nói và mỉm cười cực kì hiền dịu

-VẬY Ờ? Có vẻ hay nhỉ? Mà cậu lại đi giao báo ờ?_Kiệt hỏi khi nhìn thấy chồng báo trên tay Ngọc

-Lại? Có nghĩa là cậu đã thấy tôi đi giao báo rồi sao?_Ngọc hỏi

-Um, ngày đầu tiên cậu đi học, sáng hôm đó mình đã thấy cậu_Kiệt kể lại

-VẬY Ờ? Xem ra mình và cậu có duyên quá nhỉ. Mà bây giờ cũng khá muộn rồi. Cậu về và chuẩn bị đi. Mình cũng về đây_Ngọc nhìn đồng hồ và nói

-Um, vậy pp cậu nha. Lát nữa mình sẽ qua đón cậu_Kiệt nói và chạy theo hướng ngược lại

-pp_Ngọc vẫy tay chào Kiệt rồi dắt xe ra về

8:00 A.M

-Píp..píp_Tiếng còi xe kêu inh ỏi

- Các cậu tới rồi à?_Ngọc mỉm cười rồi bước ra, tay thì đóng cổng

-Chị Ngọc!_Tiếng một đứa con nít vang lên đầy vui mừng

mọi người quay về nơi phát ra tiếng nói, là xe của Kiệt

-Ồ Bảo. Là nhóc sao?_Ngọc vui mừng chạy về phía xe Kiệt

-Chị Ngọc, em nhớ chị quá. Sao lâu rồi chị k tới chơi với em?_Bảo ôm Ngọc nũng nịu

-Chị xin lỗi. Tại dạo này chị bận quá_Ngọc nói đầy yêu thương và xoa đầu Bảo

-Nè, 2 người biết nhau hả?_Kiệt ngạc nhiên hỏi

-K phải quen mà là rất thân đó anh à_Bảo vui vẻ trả lời

-Nè nhóc, sao em biết chị Ngọc vậy?_Phương hỏi

-Hồi em mới về nhà anh Kiệt, k có ai chơi cùng vì hôm đó anh Kiệt và chị Trinh đều đi vắng nên em buồn quá, lên ra ngoài chơi. Do k biết đường nên em bị lạc, trời lúc đó cũng tối rồi nên em k biết phải làm sao, chỉ đứng khốc ở góc đường. May mà chị Ngọc đi ngang qua, mua đồ cho em ăn còn đưa em về tận nhà nữa_Bảo kể

-VẬY RA CẬU LÀ CÔ GÁI ÂN NHÂN HÔM ĐÓ RỒI_Trinh nói

-K có đâu, mình chỉ giúp thăngf bé thôi mà. Ai mình cũng làm vậy thôi_Ngọc cười rồi mở cửa xe sau

-K được! Em muốn chị ngồi đằng trước với em cơ_Bảo làm nũng

-Nhưng đằng trước chỉ có 2 ghế thôi_Ngọc giải thích

-VẬY CHỈ NGỒI VỚI EM ĐI. ĐI MÀ CHỊ_Bảo mè nheo

-Được rồi, được rồi_Ngọc cười và mở cửa ghế trước bước vào và cho bảo ngồi trên đùi mình

-Ổn định chưa? Ta đi nhé! _Kiệt cười và tất cả mọi người cùng lái xe thẳng tiến về phía biển

Trên đường đi, Bảo cứ dính lấy Ngọc, hề Kiệt mở miệng nói với Ngọc câu nào là thẳng nhỏ lại nhảy vô trả lời thay. Hệt như nó đang muốn chia rẽ Ngọc và Kiệt vậy. Kiệt tức lắm nhưng chẳng làm gì được, chỉ biết lườm xéo thẳng nhỏ, thẳng nhỏ biết nhưng chỉ làm lơ khiến anh chàng tức ói máu. Mang tiếng là anh em họ cho oai thế thôi chứ 2 người này cứ như nước với lửa, toàn cãi cọ và thi đua xem ai hơn ai. Thằng Bảo còn nhỏ, hiểu thẳng đã đành nhưng đằng này Kiệt đã lớn, 16 rồi chứ có ít ỏi gì, lại còn là hội trưởng hội học sinh mà lại đi hơn thua với 1 thằng nhóc chỉ mới tầm 6,7 tuổi thì quả là k bình thường. Nhìn thẳng nhóc thân

thiết với Ngọc như vậy tự nhiên trong lòng Kiệt dấy lên 1 cảm xúc khó tả mà nếu như tác giả k làm thì đó là....(thôi, tác giả k nói đâu. Để mình trích dẫn suy nghĩ của Kiệt luôn ọi người hiểu)

" Trời ơi là trời, tức quá đi. Bảo, nhóc được lắm, xem ra lần này anh thua mất rồi. Mà sao nhìn họ thân mật thế nhỉ, mình giống như bị bỏ rơi vậy. Sao cứ thấy trong người khó chịu vậy ta? Thật là....Mà sao cái cảm giác này giống cái cảm giác khi ghen tuông mà mình hay thấy trên mấy bộ phim sướt mướt của Hàn quốc mà con Trinh hay xem quá đi ta? K phải, tuyệt đối k phải. Phim ảnh chỉ là phim ảnh mà thôi. K áp dụng vào thực tế được

" _ Kiệt tự độc thoại rồi gõ vào đầu mình mấy cái

-Cậu bị làm sao vậy? K khỏe à? _Ngọc hỏi đầy quan tâm khi thấy những hành động kì lạ vừa rồi của Kiệt

-Ảnh k sao đâu chị. Bị chập dây 1 chút hà _Bảo xen vô trả lời thay (Thằng nhỏ này giống kì đà cắn mũi quá ha bà con)

-Ồ, vậy sao? Nếu vậy thì Bảo tránh xa ra nha, coi chừng bị lây đó _NGọc nói rồi bẹo má Bảo

Kiệt thì như tức muốn ói máu trước những gì mà 2 con người bên cạnh mình vừa nói,

"ao nó cứ thân mật như vợ chồng vậy nhỉ?

" _Đó là những giành chàng nghĩ trong đầu và lại thêm 1 lần nữa cái đầu iu dẩu của anh bị hành hạ (ông này tức cười ghê, ghen với 1 đứa con nít)

Cuối cùng thì cũng tới biển nếu k cái đầu tội nghiệp sẽ còn khổ dài dài với chủ nhân của nó. Ngọc, Bảo, Trinh và Phương thì chạy ù ra biển, vừa đi vừa gọi:

" Biển ơi, biển ơi

" nghe ngây thơ thấy sợ. 3 đứa con gái và 1 thằng nhóc con như làm náo động cả 1 vùng biển khi cùng nhau nghịch nước, chơi đùa và cười nói cực kì vui vẻ. Những thiên thần k chỉ làm mê hoặc những người dân ở đây mà còn làm tim của các hoàng tử dao động

-Nè, vô thay đồ đi, mặc đồ này kéo ướm hết bây giờ _Ngọc nói

-Ừ ha. Phải cho người ta thấy công sức nguyên 1 buổi chiều hôm qua của chị em mình chứ _Phương cười

-Phải làm ọi người lé mắt luôn _Trinh hòa theo

-Vào phòng thay đồ đằng kia đi. Ở đó khá vắng người mà _NGọc chỉ tay về khu w.c phía đằng xa

Chợt, tay Ngọc như bị ai đó níu lại. Nhìn ngang tầm mắt k thấy ai nó tưởng là mà thì nghe thấy tiếng nói:

-Ở dưới này nè

-Ừa? Sao vậy Bảo? _Ngọc nhìn xuống thì thấy Bảo đang nắm tay mình

-Chị cho em theo với được k? _Bảo làm nũng

-Hả? _Ngọc ngạc nhiên và k biết phải trả lời thằng nhóc như thế nào

-K được. Nam tử hán đại trượng phu ở đây thay quần áo được rồi. Vào chỗ của chị em phụ nữ làm chi? _ Kiệt kéo áo thằng nhóc lại và lôi về phía mình

-Thả em ra! Thả ra! _Bảo vùng vằng

-Cậu yên tâm đi. Thằng nhỏ này hay vậy lắm _ Kiệt bẻ thốc Bảo trên vai và quay sang nói với Ngọc

-Um, vậy cậu chịu khó trông nó 1 chút nhé _Ngọc nhăn mặt cười và chạy theo chạy theo Trinh và Phương đã đi khá xa và gọi nó ớ ới

Khi Ngọc đã đi rồi, Bảo mới hết quậy phá

-Anh thật quá đáng. Tại sao k cho em đi với chị ấy? _Bảo hỏi Kiệt

-Vô duyên. Hỏi làm gì? Đi lại đằng kia thay đồ đi _ Kiệt nói và bước về phía phòng thay đồ dành cho nam

-Ủa? Hồi nãy anh nói thay ngoài kia mà?_Bảo ngạc nhiên hỏi Kiệt

-Thay ngoài đó hả? Để các nàng thấy Nice body của anh sao? Đừng có mơ_Kiệt lấy ngón tay trở lắc lắc ra vẻ k đồng tình

-Vậy anh k phải nam tử hán, đại trượng phu rồi. Nhỉ?_Bảo quay sang hỏi Phong và Vũ và nhận được cái gật đầu của 2 chàng

-Nhiều chuyện!_Kiệt đỏ mặt quát rồi .c thẳng tiến.

5

sau các chàng trai của chúng ta bước ra với 1 chiếc quần short ngắn và để ngực trần khoe nice body. Chỉ tội cho Bảo, len lỏi giữa 1 hàng hotboy cao ráo, manly làm cho thằng nhóc càng thêm nổi bật. Nhưng k phải là trung tâm của sự chú ý để người ta trầm trồ khen ngợi mà là để người ta so sánh, trêu chọc. Thằng bé với khuôn mặt cáu kỉnh như sắp khóc, ngồi xuống chơi cát mà nói đúng hơn là nó đang phá tan đồng cát mịn trước mặt.

-Bảo ơi, lại đây với chị nào_Ngọc gọi

-Chị Ngọc!_Thằng nhóc vui mừng chạy về phía phát ra tiếng nói

Các chàng đang nhìn ngắm các cô em ăn mặc sexy, quyến rũ khi nghe thấy tiếng nói của Ngọc cũng quay lại thật sự là bất ngờ. Các nàng công chúa ăn mặc k sexy, hở hang như các cô nàng trên bãi tắm nhưng lại toát ra 1 vẻ cuốn hút lạ thường khiến họ bước tới đâu thì nơi đó dường như bất động. Ngọc mặc trên mình 1 bộ đồ bơi màu trắng, k dây cùng 1 chiếc váy ngắn. Trinh mặc 1 bộ màu hồng phấn nhẹ nhàng, áo lệch vai cùng chiếc quần bó ngắn. Phương thì mặc 1 bộ màu vàng chanh cực nổi bật, áo cột dây phía sau, bên dưới quần 1 chiếc khăn nhỏ cùng màu. 3 nàng mặc những bộ đồ đơn giản nhưng cũng đủ để khoe đôi chân dài vô tận, vòng eo quyến rũ và làn da trắng nõn.

-Nè, mấy người bị làm sao vậy?_Phương nói và dơ tay vẫy vẫy trước mặt Vũ

-Bộ khó nhìn lắm hả?_Trinh nhăn nhó hỏi

-K, k phải. Đẹp lắm_Phong nói trong vô thức

-E hèm, vậy mà có ai kia nói là k có gì đó nha_Ngọc cười

-Đúng đó_Phương cười

-Tui k có giỡn nha. Giận mấy bà luôn_Trinh nói và quay mặt đi chỗ khác

-Ý, sorry mà. Thôi nha...._Ngọc năn nỉ

-Tạm tha cho lần này_Trinh nói và búng lên trán Ngọc

-Mà thôi, xuống biển tắm đi, đứng đây làm gì_Phương nói rồi kéo tay Vũ xuống biển

-Nè, tui có nói là muốn tắm đâu?_vũ chợt tỉnh khi làn nước trong xanh và mát rượi chạm vào da thịt

-Nhưng tui muốn. Ông có dám thi với tui k?_Phương kênh kieu

-Dám chứ sao k? Bà tưởng tui sợ bà hả?_Vũ nói đầy thách thức

-Vậy thì bơi từ đây tới cây cột màu xanh ở ngoài kia nha_Phương nói và chỉ tay về phía cây cột xanh

Thế là 2 người lon ton dắt nhau ra phía rìa nước và bơi nhanh hết mức có thể

Phía Trinh

nhìn 2 người thi thố với nhau mà Trinh buồn cười.

” Thật là trẻ con nhưng cũng thật ngưỡng mộ. Còn mình thì có muốn như họ cũng chẳng được. Bao năm nay mình cố gắng học bơi biết bao nhiêu, bị anh 2 mắng k ít lần, thế mà k tài nào bơi được. Có lẽ suốt đời này mình đành làm chú cá bị mắc cạn thôi. Dù muốn vũng vầy với đồng loại nơi dòng nước mặn tắng xanh kia cũng k được

”_Trinh suy nghĩ rồi thở dài

-Cậu có cần mình giúp cậu học bơi k? Nhìn người ta bơi mà mình thì k bơi được chắc là buồn lắm_Phong đứng cạnh Trinh và nói

Sau vài giây hoàn hồn, Trinh mới có thể bình tĩnh trở lại. Tự nhắc nhở mình rằng Phong có khả năng nhìn thấu tâm can người khác qua ánh mắt của họ, Trinh nói

-Nhưng mà.....mình...._Trinh ấp úng

-K sao đâu. Họ k dạy cậu được nhưng mình thì có thể. Mình có phương pháp riêng mà_Phong cười, nụ cười hiếm hoi

-Cảm ơn cậu_Trinh nói đầy cảm kích

-K cần phải vậy đâu. Khi nào bơi được rồi hãy cảm ơn mình. Đi thôi_Phong nói và vuốt nhẹ mái tóc mềm của Trinh, rồi kéo Trinh xuống biển

Phía Kiệt và Bảo

-Này nhóc, chúng ta cũng thi đua cái gì nhé_Kiệt nói với Bảo

-Đơn nhiên rồi. Nhưng thi cái gì đây?_Bảo hỏi

-Thi bơi nhé_Kiệt đề nghị

-Mơ à? Anh khỏe như thế thì đơn nhiên người thắng sẽ là anh rồi_Bảo k đồng tình

-Ha ha ha, xem ra nhóc cũng biết lượng sức mình quá ha_Kiệt nói và nhìn Bảo chỉ với nửa con mắt_Vậy thì thi cái gì?

-um.....Xây lâu đài cát_Bảo suy nghĩ 1 lúc rồi nói

-Ok thôi. Nhưng phần thưởng cho người chiến thắng là gì đây?_Kiệt hỏi

-Nói nhỏ thôi_Bảo nói rồi vẫy Kiệt như muốn bảo anh chàng này cuối xuống_Thì thăm, xì xào....

-Nè, có được k vậy?_Kiệt hỏi lại đầy nghi ngờ

-Được mà_Bảo chắc chắn

-Oh, thử xem_Kiệt nói và 2 người bắt đầu hì hục làm lâu đài của riêng mình

Ai đi qua cũng đều nhìn họ với đủ mọi ánh mắt. Chắc họ nghĩ anh chàng này lớn rồi mà còn chơi mấy trò này sao? Hay: 2 cha con nhà này có vè thật hạnh phúc

Chắc mọi người thắc mắc nhân vật chính đi đâu mất rồi phải k? Nói cho nghe.....

Ngọc 1 mình lang thang khắp bãi biển dài, bàn chân trần nhẹ đi trên cát để lại những dấu chân và sóng biển vỗ vào xóa nó đi. Cũng khá lâu rồi nó k tới biển, khá lâu rồi nó k vươn vai để cảm nhận gió biển có ẩn 1 vị mặn nồng. Chọn 1 phiến đá ở khá xa bờ, nó ngồi xuống. Nhìn ngắm mọi vật ở đây trông nó chẳng khác nào 1 nàng tiên cá ngày ngày ngồi trông mong hoàng tử. Nó thần thờ nhìn xung quanh bằng đôi mắt rất buồn

Đứng lên phía mồm đá, nó dang 2 tay ra và nhắm mắt lại. Gió biển lồng lộng, mát rượi và mang theo cái hơi mặn của biển. Nó chợt nhớ về những chuyện từ ngày xưa, từ rất lâu rồi_ những câu chuyện mà trước đây nó đã từng quên hay nói đúng hơn là k muốn nhớ.

(-Tiểu Ngọc à, xuống đây đi con. Coi chừng té đó_1 người phụ nữ xinh đẹp đưa đôi mắt lo lắng nhìn lên phía mồm đá gần bờ

-Nhưng trên này vui lắm mẹ ơi. Có gió mát nè, lại còn có vị mặn như muối bà Năm hay dùng để nấu ăn nữa mẹ à. Hay lắm_Đứa bé vừa nói vừa dang 2 tay ra như muốn bay

- Nào con gái, xuống thôi. Đừng để thiên thần phải lo lắng chứ_1 người đàn ông nói và ẵm đứa bé xuống

- Con k muốn mẹ lo lắng đâu, vì thiên thần lo lắng thì sẽ k còn đẹp nữa. Nhưng mà con muốn bay_Đứa bé nói

-Vậy thì ba sẽ làm máy bay cho con_Người cha nói và xoay đứa bé

-woaaaa.....ha ha ha.....vui quá!!!_đứa bé hét lên và cười thật tươi)_ đó là những gì NGọc đang hồi tưởng lại mà k hề hay biết nước mắt đã đầm ướt khóe mi từ lúc nào

Chợt có 1 bàn tay nắm lấy chân nó và kéo xuống làn nước mặn trong xanh

-Khụ khụ khụ_Nó sặc nước, ho liên hồi

-Ha ha ha_Kiệt ôm bụng cười

-Cậu làm gì vậy hả?_Ngọc lấy tay vuốt nước trên mặt vạt đánh vào ngực Kiệt

-Khoan đã, cậu làm sao vậy? Sao giọng cậu lạ thế? Mắt cậu nữa, sao đỏ vậy?_Kiệt hỏi và nắm chặt lấy 2 cánh tay Ngọc

-K sao, chắc bụi bay vào mắt thôi mà_Ngọc nói và lấy tay lau nhẹ mắt

-K phải, nãy giờ cậu nhắm mắt thì lấy đâu ra bụi bay vào cơ chứ. Cậu nói thật ình biết đi_Kiệt nói

-Mình...mình..._Ngọc ấp úng

-Cậu đã đồng ý làm bạn mình thì cậu nói thật ình biết đi. Đừng dấu mình_Kiệt nói rất nhẹ nhàng

1 giọt...2 giọt...3 giọt....và sau đó là rất nhiều giọt nước mắt rơi xuống biển hòa tan với vị mặn nơi đây

Kiệt k nói gì nữa, chỉ im lặng kéo Ngọc vào lòng và an ủi

-Được rồi, cậu cứ khóc đi, khóc nhiều vào_Kiệt nói

1 lúc sau, Kiệt dịu NGọc lên bờ và đưa cho Ngọc 1 chiếc khăn lạnh

-Sao? Đỡ rồi chứ?_Kiệt hỏi và ngồi xuống bên cạnh Ngọc

-Cảm ơn cậu_Ngọc nói nhẹ nhàng

-Cậu buồn chuyện gì à?_Kiệt hỏi

-K, chỉ là mình nhớ tới quãng thời gian trước đây, quãng thời gian mình có được 1 gia đình hạnh phúc_Ngọc nói, ánh mắt nhìn về 1 phía vô định

-Mình k biết phải khuyên cậu thế nào vì mình k phải người từng trải,mình sinh ra trong gia đình quá đầy đủ. Nhưng mình nghĩ cậu nên quên hết tất cả đi, quên hết tất cả những gì mà cậu cho rằng nó làm cậu đau khổ. Cậu hãy giống như bờ cát này, khi có người đi qua sẽ để lại dấu chân trên ấy, nhưng khi sóng biển ập vào thì tất cả sẽ trôi đi. cậu hãy quên đi nỗi đau của mình như cách mà sóng biển và bờ cát đã làm_Kiệt nói

-Mình sẽ cố gắng nhưng mình k chắc là có thể làm được hay k. Cậu biết đấy, con người k bao giờ chiến thắng được thiên nhiên mà_Ngọc nói

-Mình sẽ giúp cậu dù mình biết mình chẳng có tài cán gì_Kiệt cười

-hì, nãy giờ cậu nói giống giáo sư ghê_Ngọc chọc

-Đâu có, mình vốn dĩ là 1 giáo sư mà_Kiệt đùa

-Vâng, giáo sư quái dị_Ngọc nói và cả 2 cùng cười.

Vừa lúc đó, Bảo chạy lại.....

-Chị Ngọc, đi chơi với em đi_Bảo nói và kéo tay NGọc

-được rồi, chị đi!_Ngọc cười

-Chị sao vậy, mắt đỏ hoe mà sưng húp hà. Chị khóc hả?_Bảo hỏi

-Đâu có, bụi bay vào mắt chị thôi_Ngọc chối

-Vậy ạ. Mà sao chị lại ngồi đây với anh Kiệt ạ?_Bảo hét lên khi thấy Kiệt ở bên cạnh

-Ồ thì....thì..._Kiệt lấp bắp

-Anh phải giữ lời hứa của mình chứ_Bảo lườm

-Ừ, thì giữ. Gớm, đi là được chứ gì_Kiệt nói và đứng dậy

-Khoan đã. Lời hứa gì vậy?_Ngọc hỏi

-Là như vậy nè chị: Em và anh Kiệt thì xây lâu đài cát với nhau, nếu ai thua thì k được tới gần chị trong ngày hôm nay, nếu ai thắng thì được đi chơi suốt ngày hôm nay với chị. Và người thắng là em nên đơn nhiênanh ấy k được ở đây rồi_Bảo cười nói

-Vậy sao? Hay nhĩ?_Ngọc cười

-Vâng! Vui ha chị_Bảo cười toe toét

-Mấy người dám lấy tôi ra làm thứ để cá cược sao?_Ngọc hét lên rồi quay mặt đi chỗ khác

Bảo và Kiệt hết hồn khi thấy thái độ của Ngọc thay đổi

-Chị à, em...em k cố ý đâu_Bảo nói

-Đúng đó, chỉ là vô tình thôi. Bọn mình k ngờ là cậu giận như vậy_Kiệt hòa theo

-Hứ!_Ngọc

-Chị ơi....chị ơi, em xin lỗi chị. Em k cố ý đâu..hu hu hu_Bảo nói rồi mếu máo

Nghe thấy tiếng khóc của Bảo, Ngọc vội quay lại

-Nè Bảo, em nín đi, nín đi nào. Đừng khóc, trông xấu lắm_Ngọc nói và lau nước mắt cho Bảo

-Nhưng chị phải hứa tha lỗi cho em nha_Bảo nói trong nước mắt

-Được rồi, chị tha, tha hết_Ngọc nói rồi ôm Bảo

Còn Kiệt thì đứng đơ người vì vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra . Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và theo như Kiệt biết thì Bảo_em trai cậu k phải là 1 đứa mít ướt như vậy. Nhìn thằng nhỏ bằng đôi mắt ngạc nhiên, Kiệt nhận được cái nháy mắt và đôi tay dơ lên kí hiệu chiến thắng của nhócBảo. Lúc này, Kiệt mới chợt nhận ra tất cả

” Thằng nhỏ này láo thật, diễn cứ như thật khiến mình cũng phải tin.Tương lai chắc sẽ trở thành 1 diễn viên đóng phim truyền hình nổi tiếng. Bây giờ mình mà xin chữ kí và những đồ dùng của nó thì tương lai bán được bội tiền

”_Kiệt suy nghĩ và tự gõ đầu mình vì những suy nghĩ vớ vẩn vừa rồi

-Nhưng mà 2 người phải bỏ ngay cái điều kiện ngớ ngẩn vừa rồi, được chứ?_Ngọc hỏi và nhìn Bảo

-Dạ, được ạ_Bảo tuy k muốn đồng ý nhưng cũng đành miễn cưỡng gật đầu

-Ok, vậy là tốt rồi_Ngọc nói và nhìn Kiệt

Khỏi phải nói, Kiệt vui tới mức nào khi cái điều kiện ngớ ngẩn vừa rồi được xóa bỏ. Nếu phải tránh xa Ngọc trong ngày hôm nay thì buổi đi chơi sẽ chẳng còn nghĩa và thú vị gì đối với Kiệt.

-Mà thôi, cũng khá trưa rồi, gọi mọi người vào ăn thôi_NGọc nói và nhìn đồng hồ

-Để em đi tìm anh Vũ với chị Phương cho. 2 người đó mỗi lần cãi nhau vui lắm, bao nhiêu tật xấu đều lòi ra hết_Bảo nói và bước đi. Trước khi đi,nhóc con còn để lại 1 câu hay nói đúng hơn là 1 lời cảnh cáo:

” Anh mà làm gì chị Ngọc là coi chừng với em đó

”

-Trời ơi, nó coi mình là loại người gì cơ chứ?_Kiệt lẩm bầm

-cậu đang nói gì thế?_Ngọc hỏi

-À k, có gì đâu. Mình đi thôi_Kiệt nói rồi lời Ngọc đi

Tại nơi Phong đang dạy Trinh tập bơi.....

-Kìa, 2 người đó kìa. Ê....._Kiệt chỉ tay vào 2 người trước mặt và định hét lên

-suyt, im lặng nào_Ngọc bịt miệng Kiệt, kéo vào 1 hòn đá to và nói

-Sao...sao vậy?_Kiệt hỏi

-Cậu ngồi im giùm tôi 1 lát đi. Nhìn xem họ kìa_Ngọc nói với Kiệt lộ mặt ra ngoài

-Sao đâu? Bình thường mà?_Kiệt ngây thơ

-Đồ ngốc! Chịu khó ngồi im 1 lúc đi, rồi cậu sẽ biết_Ngọc nói và cả 2 cùng nhìn vào 2 con người đang vùng vẫy dưới nước kia. Trông họ bây giờ chẳng khác gì ăn trộm, nhưng ăn trộm được cái gì nhỉ? Trang sức ư? Hay quần áo?_K phải, vì họ đang mặc đồ bơi. Thứ duy nhất họ muốn trộm chính là thông tin

Quay trở về với cặp đôi đang được nói tới nha.....

-1,2... 1,2...Đúng rồi, như thế, như thế. Đạp chân mạnh lên, tay phải đều, tốt, tốt lắm_Phong hướng dẫn trong khi Trinh thì đang thực hiện nhưng động tác đó 1 cách vụng về và cuối cùng thì cô nàng cũng bơi được 1 đoàn ngắn

-Sao...sao lại như thế được? Tại sao mình tốn hơn 1 tuần để dạy con bé học bơi mà k được, còn thằng Phong sao mới có mấy tiếng mà đã ok là sao?_Kiệt nói khuôn mặt k dấu khỏi sự ngạc nhiên

-Đó là do còn tùy vào người dạy_Ngọc cười

-Là sao? Ý cậu mình k có tài cán để dạy con bé sao?_Kiệt quay sang hỏi

-Đó là do cậu tự nghĩ thế thôi còn ý mình là về phương diện tình cảm.Đôi khi tình yêu có thể chiến thắng tất cả đấy_Ngọc giải thích

-Phương diện tình cảm? Tình yêu? Là sao?_Kiệt ngu ngơ

-Chẳng lẽ cậu k biết gì sao?_Ngọc hỏi

-Biết gì là biết gì?_Kiệt vẫn như vậy

-Thật uống cho cậu, mang tiếng là là cao thủ sát gái thế mà chẳng tinh ý 1 tí nào. haizzz_Ngọc nói và lắc đầu

-quá đáng, tại chưa yêu bao giờ chứ bộ_Kiệt cãi lại

-Vâng, chưa yêu nhưng bạn gái thì còn nhiều hơn kiến cỏ_Ngọc đá đểu

-Đâu? Đâu? Có con kiến nào đâu?_Kiệt giả ngơ nhìn xung quanh

-Thôi đi, mệt cậu quá. Xem thêm 1 chút đi_Ngọc nói và hướng mắt về phía 2 người kia

bỗng, 2 người thấy 1 cảnh cực thú vị, tuy k có gì đặc sắc nhưng cũng rất đáng công này giờ ngồi rình mò dưới trời nắng chang chang và gay gắt. Có lẽ vì quá vui nên Trinh đã làm 1 hành động hơi vượt quá mức bạn bè đó là ôm chầm lấy Phong và hôn nhẹ lên má trái của anh chàng. Khi định thần lại thì đã k còn kịp nữa rồi. Có lẽ cũng vì ngại nên ngay sau đó, Trinh vội buông Phong ra và cúi gầm mặt xuống. K gian bỗng rơi vào im lặng

-Cái gì thế kia? Tại sao lại như vậy?_Kiệt nói và như có ý định nhảy xổng ra

-Từ từ nào, tôi sẽ cho cậu ra nhưng bây giờ cậu phải bình tĩnh, thật sự bình tĩnh. Chuyện này cậu phải suy nghĩ thật kĩ vì em gái cậu và cả Phong đều quý mến nhau_Ngọc nói

-Nhưng tại sao mình k biết?_Kiệt hỏi

-Tại cậu vô tâm quá thôi. Nghe này, Phong là bạn thân của cậu, cậu ấy cũng là 1 người rất tốt, đàng hoàng và điềm đạm. Nếu giao em cậu cho cậu ấy thì chẳng phải cậu cũng yên tâm sao?_Ngọc phân tích

-Um...cũng đúng. Vậy bây giờ mình phải làm sao để giúp họ đây?_Kiệt hỏi

-Tạm thời thì k cần làm gì cả. Bây giờ tôi và cậu tới đó để họ khỏi ngại ngừng về chuyện vừa rồi. Cố tỏ ra vô tư như k biết gì đấy nhé_Ngọc nói

-Ok_Kiệt nói và cả 2 đi về phía bãi biển, nơi 2 con người đang đứng như trời trồng và k biết làm sao

-Nè, trưa rồi. Vào trong ăn trưa thôi_Kiệt tới vỗ vai Phong

-Hả? À...ừ_Phong ứ ở

Và 2 chàng trai vào trong trước

-May nhé, có tụi này tới gỡ rối. Nếu k, k biết 2 người phải làm sao nữa_Ngọc nói nhỏ vào tai Trinh

-Cậu...cậu thấy rồi à?_Trinh hỏi

-Ừ, nhưng yên tâm đi, mình chỉ nói cho Phương nghe thôi_Ngọc cười nhẹ

-Cậu nhớ đừng nói cho ai biết nhé? Nhất là anh mình_Trinh năn nỉ

-Ừ, mình biết rồi_NGọc nói nhưng trong đầu thì lại nghĩ:

” Chẳng cần mình nói cậu ta cũng biết rồi còn đâu

”

-Vậy ta vào trong thôi, trời bắt đầu nắng rồi_Trinh nói rồi kéo Ngọc vào trong

Tại nơi tụi nó đang ngồi.....

-Ủa? Sao nhóc Bảo và 2 con người ồn ào kia giờ này vẫn chưa thấy mặt mũi tắm hơi đâu hết vậy?_Kiệt cau nhàu

-Em đây nè_Bảo chạy lại

-Em về rồi hả? Thế 2 người kia đâu rồi?_Ngọc hỏi

-Đằng sau em kia. Lại cãi nhau rồi chị ạ_Bảo nói và chỉ ra sau

-Sao cứ cãi nhau hoài vậy trời?_Kiệt nói như muốn khóc

-Tại 2 người đó thi bơi với nhau nhưng khi sắp về tới đích vẫn bắt phânthắng bại. Thấy thế nên chị Phương dùng chân đá vào người Vũ làm ảnh mất đà, chìm xuống nước. Vậy là chị Phương thắng. Anh Vũ tức quá, k chịuthua nên 2 người mới thành như vậy đó_Bảo kể

-Thật hết biết 2 người này mà_Ngọc lắc đầu ngán ngẩm

-Mấy người đang nói xấu gì tụi tui đó?_Phương hỏi

-Có nói gì đâu? Tại mấy người suy diễn thôi_Kiệt nói

-Ủa mà lạ nha. Sao bữa nay 2 người kia im dừ vậy?_Vũ hỏi khi thấy Trinh và Phong im lặng

-Đâu có gì đâu. Ra đây tui nói cái này nè_Ngọc nói rồi kéo Phương đi, trước khi đi còn nháy mắt ra hiệu cho Kiệt

Thấy Ngọc ra dấu, Kiệt cũng hiểu ý, bèn tìm cách kéo Vũ và nhóc Bảo đi chỗ khác, để lại Phong và Trinh ở đó. Thấy k khí có vẻ u ám và ngộtngạt, Trinh đành lên tiếng trước

-Chuyện.... chuyện lúc nãy ình xin...lỗi...mình..._Trinh nói mặt cúi gằm xuống

-K sao đâu, chắc tại cậu vui quá nên mới vậy. Mình k để bụng đâu_Phong nói

-Vây...vây sao? Cảm ơn cậu_Trinh nói rồi cười nhẹ với Phong. Trong lòngcảm thấy nhẹ nhõm vì 2 đứa đã có thể trở lại bình thường nhưng cũng cóchút hụt hẫng vì cho rằng Phong chỉ coi mình là bạn mà thôi

Cùng lúc đó, ở chỗ Phương và Ngọc.....

-Sao vậy? 2 người đó có chuyện gì à?_Phương hỏi đầy tò mò

-Như vậy nè: !!\$^*(_Ngọc ghé sát vào tai Phương và kể

-woaa! Bất ngờ ghê ta_Phuong nói, mắt sáng long lanh

-Um, nhưng lát nữa cậu đừng nhắc gì về chuyện này trước mặt mọi người nhé, kéo họ lại ngại..._Ngọc nói

-mình biết rồi mà. Vậy bây giờ vào táng được chưa? Ngoài này nắng quá_Phuong nhăn mặt

-Ừ, vào thôi_Ngọc cười

Còn ở chỗ 3 chàng trai (phải hông ta? Hay là 2 chàng trai và 1 đứa con nít? T/g cũng hông biết nữa)

-Nè, ông bị khìn hả? Sao kéo tui ra đây đứng nắng làm gì?_Vũ nhăn nhó

-À...ờ..thì...thì..._Kiệt ấp úng vì k biết phải nói làm sao nữa

-Anh bị sao vậy? Tự nhiên bữa nay cà lăm hà?_Bảo hỏi

-A! Ăn kem! Tui muốn ăn kem. Kem ơi!_Kiệt nãy ra được 1 lí do rất chi là củ chuối rồi chạy tới ông bán kem

-Thằng này bữa nay sao mà quái dị vậy ta?_Vũ nhìn theo rồi lắc đầu

-Kem hả? Em cũng muốn ăn_Bảo nghe tới kem liền chạy theo Kiệt

5

sau mọi người tập trung tại nơi tụ họp.....

-Các cậu về rồi à?_Ngọc hỏi

-Ừ, về rồi_Kiệt cười khỏ, trên tay còn cầm theo cây kem

-thằng khùng đó tự nhiên nói muốn ăn kem, đúng là phiền phức_Vũ càu

-Ờ hay, được ăn kem rồi còn cầu nhau nữa là sao?_Phuong nói

-Nè, bà ăn đi. Tôi k thích cái thứ ngọt sọt nhiều màu này_Vũ nói rồi đưa cây kem trước mặt Phương

-Cái này là ông nói nha. K được hồi hận đó_Phuong chớp lấy cây kem và ăn

-Mấy người này hay nhì? Giờ ăn trưa mà lại đi ăn kem là sao?_Sau 1 hồi im lặng, Trinh cũng cất tiếng nói

-Đúng đó, ăn trưa thôi. Mình đói rồi_Phong nói

Thế là tụi nó ăn trưa với nhau thật vui vẻ

18. Chương 17 : Karaoke

sau 1 buổi đi chơi đầy thú vị nhưng cũng k kém phần mệt mỏi, mặt trời đã bắt đầu lặn về phía đông để trở về với căn nhà nhỏ của mình. Có lẽ cácboy nhà ta đã thấm mệt, trên mặt ai cũng hiện rõ ý muốn ra về nhưng các girl thì k như vậy, họ muốn nán lại đây lâu hơn chút nữa để ngắm cảnhhoàng hôn vì như vậy sẽ rất đẹp và vô cùng lãng mạn. Các nàng thì nhìnngắm say xưa trong khi các chàng thì khuôn mặt nhăn nhúm lại. Họ choràng cảnh biển lúc chiều tà chả có gì đẹp sắc, đơn giản vì họ thấy trênTV và tranh ảnh nhiều rồi(Mấy ông này đúng là k có tâm hồn nghệ thuật gì cả, hèn gì người ta vẫn thường nói con trai vô tình ^__^)

Sau khi mặt trời khuất bóng cũng là lúc đồng hồ chỉ 6h, mọi người đãthấm mệt, k còn sức để nói chuyện và chọc phá nhau như lúc trưa. Họ đành ghé vào 1 nhà hàng đồ biển gần đó để ăn tối và cung cấp năng lượng.

Tại phòng vip của nhà hàng.....

-woaaa! Ngon quá! Em ăn k nổi nữa rồi_Bảo nói và ôm cái bụng tròn xoe như hòn bi ve của mình

-Bây giờ mấy giờ rồi?_Ngọc hỏi Kiệt

-Um...7h kém 15_Kiệt xem đồng hồ rồi nói

-Vậy là còn sớm nhỉ. Về bây giờ thì uống quá_Vũ nói

-Vậy chúng ta đi đâu chơi đây?_Trình hỏi mọi người

-A! Đi hát karaoke đi!_Phương reo lên

-Karaoke?_Ngọc ngạc nhiên

-Um, cũng có 1 quán ở gần đây đó, nghe nói cũng được lắm_Phương nói

-Vậy cũng được, tới đó thử xem sao_Phong đồng ý

-Ok, đi nào_Kiệt nói rồi kéo mọi người đi, tất nhiên là sau khi đã thanh toán tiền

Tại phòng số 5 của quán karaoke dành cho tuổi teen có tên là Sweet.....

-tình tan vỡ....la la la_Phương hát

-Trời ơi!!!!!! Bà làm ơn tắt ngay cái đài dỏm, hỏng hóc 3 năm k sửa của bà giùm tui, bà đang hành hạ lỗ tai của mọi người đó_Vũ bịt tai lại và nói

-Ông hay lắm! Tui nói cho ông biết ít ra tui cũng là 1 nhân tài nổi danh đó. Giọng hát của tui k biết đã cướp đi trái tim của biết bao nhiêu hâm mộ rồi đó_Phương tự sướng

-Qeeee.....Mấy người đó chắc lỗ tai có vấn đề hay sao ý? Cũng có khi là họ bị thủng màng nhĩ, k nghe thấy gì nên mới khen đại là hay chứ thật ra bà hát chả khác vịt bầu là mấy. K tin bà cứ hỏi mọi người đi. Đưa cho nhóc Bảo hát còn hay hơn_Vũ nói đầy mỉa mai

-Ông được lắm, bộ ông tưởng ông ngon lắm hả?_Phương chống nạnh_Bảo, hát cho chị nghe đi. Chị k tin giọng ca đầy tài năng này lại thua 1 thằng nhóc lớp 1_Phương đưa mic cho Bảo

-Thôi, chị tự hát đi. Em k muốn làm mất mặt chị đâu. Kéo người ta lại nói chị lớn to đầu rồi mà còn thua em_1 đứa con nít còn 2 tháng 17 ngày nữa là tròn 17..ý nhầm, 7 tuổi. Với lại, em k thích xen vào trò chơi con nít của 2 người_Bảo nói và ra về cực kì người...

”nhớ

”

-xì, k hát thì thôi. Có cần phải làm hách như vậy k?_Phương nói rồi le lưỡi lêu lêu Bảo(đúng là đồ trẻ con rồi còn gì?)_cậu có dám thi với tui k?_Rồi quay sang nhìn Vũ đầy thách thức

-Ok, tui sợ gì bà cơ chứ?_Vũ nói rồi giật lấy mic và chọn bài

Thế là 2 người tranh nhau hát, thậm chí là đánh nhau nữa

-Trời, sao 2 người đó lúc nào cũng như vậy kia chứ?K khác gì 2 đứa con nít 5 tuổi_Trình lắc đầu

-K biết bao giờ họ mới người lớn được đây hả trời?_Kiệt kêu khổ

-Chắc sẽ chẳng bao giờ đâu. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó lường mà_Ngọc nói và nhấp 1 ngụm nước ngọt

-Mà thôi, chắc nhìn họ như vậy thì còn lâu chúng ta mới hát được. Thôi, sang phòng khác đi_Phong lắc đầu nói

-Um, đi thôi_Trình gật đầu rồi đứng dậy

-Ồ...đ..._Kiệt định nói sẽ đi nhưng bị Ngọc chặn họng lại

-Các cậu sang bên đó trước đi. Tụi này có chuyện cần nói 1 chút_Ngọc bịa bừa 1 lí do

-vậy sang nhanh lên nhé_Trình nói rồi bước qua phòng bên cạnh cùng với Phong

Tất nhiên là 2 con người kia k hề biết gì vì còn mải mê hát

-Cậu làm sao thế?_Kiệt hỏi

-Cậu phải tạo cơ hội cho 2 người gần nhau chứ?_Ngọc nói

-Ừ ha! Cậu đúng là chuyên gia trong chuyện tình cảm _Kiệt nói rồi giờ ngón cái lên ra hiệu number one

-Cậu k cần phải khen mình đâu bởi vì mình thật ra cũng chả biết gì_Ngọc lắc đầu

-Là Sao?_Kiệt ngu ngơ

-Tất cả là của Phương đó. Hôm trước mình đã phải nghe cậu ấy ca cẩm cách nào để làm hâm nóng tình cảm, cách nào để người đó tỏ tình, cách nào để có được 1 cậu bạn trai lí tưởng, vv và vv_Ngọc nói

-Ể? Thật á? Nhưng tại sao Phương lại dạy cậu những thứ đó?_Kiệt hỏi

-Đơn giản vì mình quá khô cứng và k hề lãng mạn mà như vậy thì rất khó để có người yêu. Phương nói vậy đó_Ngọc thuật lại nguyên văn lời nói của Phương hôm đó

-Ha ha ha. Vậy cậu có đang áp dụng nó để có được chồng chưa?_Kiệt ôm bụng cười

-Rồi, nhưng k phải ỉn mà là cho em gái của cậu_Ngọc nói rồi đánh Kiệt vì cái tội giám cười

-Ý ý, đừng đánh nữa. Coi chừng lòi phèo mình bây giờ_Kiệt lấy tay đỡ

-Tạm tha cho lần này đó. Mà tôi với cậu cũng ra ngoài đi, ngồi đây nghe 2 giọng ca oanh vàng này hát chắc tối nay về vỡ mộng mất_Ngọc nói

-Ồ ha, nghe thấy rộn da gà. K biết sức đâu mà 2 người đó hát dữ vậy, giọng khàn rồi mà vẫn cứ hát_Kiệt nói đầy nể phục

-Um_Ngọc gật đầu rồi quay sang Bảo_Bảo à, em có ra ngoài k? Hay là ở đây?_Ngọc hỏi mà cứ như hét vì nếu k như vậy chắc k nghe thấy gì luôn quá

-Em k đi đâu, ở đây nghe hát hay hơn_Bảo cười

-Hay á? Hát còn thua cái băng cát-xét 2000 1 cái bị hư ở ngoài chợ nữa mà hay cái gì?_Kiệt nhăn nhó và ngay lập tức bị ăn 2 cái dế vào mặt

Nhìn về phía thủ phạm thì ra đó là Phương và Vũ nhưng họ thì k thèm nhìn Kiệt lấy 1 cái nếu k thì đã được ánh mắt giận dữ của Kiệt xuyên thủng rồi. Vì sao họ k thèm nhìn Kiệt ư? Đơn giản vì mắt họ đang mải miết gián chặt vào màn hình TV

-Nè, ông ăn nói cho cẩn thận nha, đừng có vơ đũa cả nắm như vậy. chỉ có tên này hát khó nghe thôi_Phương nói, trên tay vẫn cầm mic và chỉ vào Vũ

-Nè cái bà chẳng kia, bà vừa nói cái gì đó? Xin lỗi nha nhưng người đang tra tấn lỗ tai của người khác là bà đó_Vũ nói cực đều

-Cái gì? Ông thì có_Phương cãi lại

-Là bà_Vũ

-Là ông_Phương

-Bà!

-Ông!

.....

-Đồ con nhím_Phương

-Đồ con gái hung dữ_Vũ

-!#@\$^'(*

-(^'*\$E%#&

Và sau đó là tùm lum tà la những lời cãi cọ khiến người khác phải điếc tai, nhức đầu

-Há há, đây mới chính là phần em luôn mong đợi nè_Bảo nói và cười tít mắt

-Thôi, vậy em cứ ở đây mà nghe nhưng nhớ đừng học theo đó nhé. Con trai mà cãi nhau với con gái là k ga-lăng và quân tử đâu_Ngọc xoa đầu Bảo nói

-Nè, bà nói vậy có khác nào là **** tui đâu?_Vũ quay lại nhăn nhó

-Ngọc, yêu bà vì câu nói hay nhất trong ngày. Thật là chí lí_Phuong cười tít mắt

-Xi, còn con gái mà đi cãi nhau với con trai là k thù mị, nét na_Vũ phản công

(cái ông này nói vậy có khác nào **** xéo t/g đâu. tặng cho ông vài cái đấm)

-Đồ....._Phuong

-đồ...._Vũ

- Rồi xong, lịch sử lại tái diễn, chúng ta ra ngoài thôi. Ở đây nhức đầu quá_Kiệt lắc đầu rồi kéo Ngọc ra ngoài. Để lại nhóc Bảo đang cười toecười toét vì 2 người sinh k đúng tuổi này(16t mà cứ như mới lên 5)

Tại phòng của Phong và Trinh.....

-Sao họ lâu tới thế nhỉ?_Trinh nóng ruột nhìn đồng hồ

-Chắc có chuyện gì đó hơi rắc rối nên họ tới muộn thôi, cậu đừng lo_Phong điềm tĩnh đáp

5

sau.....

-Sao lâu vậy? Nói chuyện cũng đâu cần lâu đến thế_Trinh nhăn nhó

-Um....thế này thì đúng là lâu thật. Thôi, khỏi chờ nữa, chúng ta hát thôi_Phong nói rồi kéo Trinh đứng dậy

Và 2 người cùng hòa vào những điệu nhạc nhẹ nhàng cùng giọng ca caovút mà đâu hay bên ngoài đang có 2 kẻ thập thò, rình mò như ăn trộm. Và 2 tên trộm nghiệp dư đó k ai khác chính là Ngọc và Kiệt

-Nè, đứng sát vào đây, đứng ngoài đó người ta thấy bây giờ_Ngọc nói rồi kéo Kiệt vào sát người mình

Cô nhóc đâu hay chính cái hành động ngô nghê tưởng chừng vô hại đó đã khiến cho tim ai đó k còn nằm yên mà đập liên hồi khiến chủ nhân của nó tưởng chừng như ngạt thở, 2 má đỏ bừng.

" Trời ơi, sao vậy nè, tim mình sao lại đập nhanh dữ vậy? Còn cái má kia nữa, sao mà dễ thương quá! Ước gì mình được đặt lên đó 1 cái kiss nhỉ.Ý, mày tỉnh lại đi Kiệt ơi. Mày làm sao vậy? Chẳng lẽ đầu óc mày có vấn đề rồi sao? Tự nhiên lại muốn hôn người ta. Trước giờ mày có muốn hôn ai bao giờ đâu? Toàn lũ con gái muốn kiss mày thôi mà. Aaaaa, kithật!

"_Kiệt ôm lồng ngực đang đập rộn ràng cầu mình và bóp chặt

-Kiệt ơi, cậu sao vậy?_Ngọc đang chăm chú theo dõi cặp đôi trong phòng thấy sự im lặng bất thường của Kiệt bèn quay lại

-Hả?...A..ừ, k sao đâu_Kiệt như vừa rớt xuống từ 9 tầng mây(thì đúng rồi còn gì nữa)

-Cậu lạ quá. Mệt ở đâu à?_Ngọc nhăn nhó

-K, mình khỏe lắm, có bị sao đâu_Kiệt chối trong lòng thì thầm nghĩ:

" Đúng là có vấn đề nhưng mà là ở tim kìa

"

-Vậy à. Cậu cẩn thận đó, mùa hè người ta dễ mắc nhiều bệnh truyền nhiễm lắm đó_Ngọc nhăn nhó

-Ừ, cảm ơn cậu_Kiệt cười

Rồi Ngọc lại chăm chú nhìn cặp đôi trong kia, thỉnh thoảng đôi môi lại vẽ lên 1 nụ cười nhẹ nhàng như thầm chúc cho cô bạn được hạnh phúc. Còn Kiệt bây giờ đã k còn nhìn vào trong căn phòng kia nữa, cũng chẳng thèm để ý xung quanh mà ánh mắt bây giờ chỉ còn hướng về Ngọc, Kiệt đang nhìn Ngọc say đắm

Nè Ngọc!_Kiệt sau 1 hồi ngơ ngẩn cũng đã bình tĩnh và khẽ lay Ngọc

-Gi vậy?_Ngọc hơi khó chịu vì đang xem phim tình cảm mà bị người khác quấy rầy

-Cậu k mọi người đang nhìn chúng ta bằng đôi mắt soi mói à?_Kiệt hỏi và chỉ vào những người qua lại

-À...có..có lẽ cậu nói đúng_Ngọc nói khi nhìn thấy xung quanh

-Vậy thì đi thôi, đừng đứng ở đây nữa_Kiệt kéo tay Ngọc đi

-Ồ...nhưng đi đâu mới được chứ?_Ngọc hỏi

-Sang phòng Khách_Kiệt nói gọn rồi kéo Ngọc về bàn tiếp tân lấy phòng

Tại 1 căn phòng cách khá xa phòng của Trinh và Phương hay nói rõ hơn đây là phòng số 10

-Chà, trong này cũng đẹp đó chứ_Kiệt mở cửa bước vào trong

-Ồ, nhưng biết làm gì đây?_Ngọc

-Ồ hay, vào đây thì hát chứ làm gì?_Kiệt hỏi lại

-Vậy thì cậu hát đi, tôi k thích hát_Ngọc nói và ngồi bịch xuống ghế

-Cậu k hát, 1 mình mình hát thì còn gì vui nữa. Thôi được, nếu cậu k hát thì....._Kiệt nói và nhìn xung quanh_A! Kia rồi!_Kiệt reo lên rồi chạy về phía vách tường đang treo cây đàn ghi-ta

-Cậu biết chơi à?_Ngọc hỏi

-À, cũng có 1 chút. Để mình chơi cho cậu nghe nhé_Kiệt nói và đặt cây đàn lên đùi

Tiếng đàn ghi-ta bắt đầu vang lên thật nhẹ nhàng, âm vang khắp gian phòng trống như làm nó ấm áp hơn. Ngọc ngồi nghe tiếng đàn văng vẳng bên tai và chợt quay sang nhìn Kiệt. Cô cảm thấy thật bất ngờ với hình ảnh của Kiệt bây giờ. K còn là 1 hot boy náo nhiệt với nụ cười tươi tắn trên môi làm say mê biết bao cô em xinh đẹp mà là 1 chàng trai đứng nghiêm với vẻ lạnh lùng, điềm tĩnh, vô cùng lãng tử và say mê với âm nhạc. Trong đầu Ngọc chợt nghĩ

"Đẹp thật, mình thích nhìn cậu thế này hơn cái vẻ hời hợt hàng ngày. Trông thế này nhìn cũng được đó chứ?"

"_Ngọc khẽ mỉm cười với cái suy nghĩ đó nhưng sau đó thì_"

"Ý, k được. Mà đang nghĩ gì vậy Ngọc. Sao bữa nay mày lại sinh ra thêm cái bản tính mê trai vậy. tỉnh lại đi!

"_Ngọc lấy tay gõ lên trán mình_"

"Nhưng sao nhìn cái dáng vẻ đó lại quen thế kia nhỉ? Rất giống với ....người đó....."

"_Ngọc thần thờ khi nghĩ tới 1 người nào đó

-Ngọc à, cậu sao thế? Thấy mình đẹp trai quá nên thờ người ra ngắm hả?_Kiệt đùa và kết quả là.....

Bốp!_Cho chừa cái tật nói bậy_Ngọc nói và phui tay, quay mặt về phía khác như đang giận nhưng thật ra lại là để che đi khuôn mặt đang ửng hồng

-Ấy daaaaaa, cậu có cần phải mạnh tay với mình như vậy k? Giỡn 1 chút thôi mà_Kiệt vừa nói vừa ôm cục u trên đầu

-Hừ, ai bảo....._Ngọc đang định nói thì có 1 âm thanh lớn ngăn cản Ngọc nói ra

Nghe thấy tiếng động, mọi người đều chạy ra xem và Ngọc, Kiệt cũng k phải là ngoại lệ. Chạy theo mọi người tới căn phòng có tiếng động, càng lúc tới nó càng nhận ra đó là phòng của ai và nghe rõ môn một tiếng cãi vã. Vâng, căn phòng đó là của cặp đôi ồn ào: Phương và Vũ

Tại hiện trường xảy ra vụ án.....(giống phim trinh thám quá ha)

Phát hiện ra 1 xác chết k còn nguyên vẹn (là cái màn hình TV), xung quanh có rất nhiều máu me (là đồ ăn, trái cây, nước ngọt), nguyên nhân tử vong là do bị 1 à k, 2 vật nặng đập vào, hung khí được xác định là

2 chiếc micro. Hưng thủ là 1 chàng trai handsome và 1 cô nhóc cute đang nhìn nhau bằng cặp mắt náy lửa. Nhân chứng duy nhất của vụ án là 1 cậu học khoảng chừng 5, 6 tuổi, đang giương đôi mắt thích thú nhìn về phía thủ phạm. Nguyên nhân dẫn đến việc nạn nhân tử vong là do 2 hung thủ đang cãi nhau mà nạn nhân thì vẫn cứ nói (phát ra nhạc ấy ông bà đó hát), ồn ào nên bị giết hại.

-Ôi trời ơi, có chuyện gì thế này? _Bà chủ quán chạy vào

-Cô ơi, thông cảm tí đi cô. Cho cháu xem nốt phần cuối của bộ phim hài đã _Bảo nói với bà chủ rồi quay lại nhìn Phương và Vũ

-Cái gì mà cô chứ? Tui mới có 29,9999 tuổi à. Chưa tới 30 sao lại gọi là cô? Gọi chị thôi _Bà chủ quán nhăn nhó hét lên

-Cô...à k, chị thông cảm đi chị _Ngọc định gọi cô nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc như giao của bà chủ quán nên phải sửa thành chị

-Đúng đó c..chị, họ là bạn em để em bồi thường cho chị _Kiệt nói và huyền mãi thêm 1 nụ cười khiến bà chủ cứ gọi là ngắt ngang con gà tây, còn cậu nhóc thì có vẻ khó lắm mới rặn được chữ chị

-Được mà, k sao đâu. Anh năm nay bao nhiêu tuổi? Có bạn gái chưa? Số điện thoại của anh là số mấy? _Bà chủ quán thay đổi thái độ nhanh như chớp, lấy trong túi ra 1 cuốn sổ nhỏ màu hồng và 1 cây bút, ghi ghi chép chép(cái bà này già rồi mà còn màu mè, chơi luôn màu hồng, còn gọi 1 nhỏ hơn mình hơn 1 giáp là anh, pò tay cái bệnh mai trê)

-Chị ơi, bao nhiêu vậy ạ? để tui em còn trả tiền rồi về. Giờ này cũng trễ rồi _Trình từ đâu xuất hiện, theo sau còn có Phong với vẻ mặt lạnh như tiền

Sau khi thanh toán tiền cho bà chủ quán, mọi người ra về. Bà chủ tiến ra tới tận cửa, ánh mắt lưu luyến nhìn các chàng. Nếu như k phải 3 chàng là những cậu ấm, handsome, đẹp trai thì có lẽ đã phơi thây nơi đồng không quạnh cho thú hoang tới cắn xé rồi vì bà chủ quán tuy cố tỏ ra hiền lành nhưng ai cũng biết đụng tới bà ta thì chả khác nào đụng tới ... mẹ mìn, hơn nữa hôm nay lại là ngày khai trương của quán

Tại bãi giữ xe.....

-Các cậu này giờ ở đâu thế? _Trình hỏi, ánh mắt đầy nghi ngờ

-À, bọn anh ở phòng 10 _Kiệt nhanh nhẩu

-Sao cơ? Tụi này đợi các cậu ở phòng 1 cơ mà? _Phong nói

-À, tui mình nghe nhầm thành phòng 10 nên tới đó đợi, k thấy các cậu nên tui này ngồi đó chơi luôn. Phải k? _Ngọc quay sang hỏi Kiệt, ánh mắt sắc lém

-À..ừ...đúng _Kiệt lắp bắp, người vẫn còn run vì cái lườm vừa rồi

-Vậy sao? Vậy thì tạm tha cho lần này vậy _Trình sau 1 hồi dò xét cuối cùng cũng chịu buông tha

Còn cặp đôi ồn ào này lại cực kì im lặng vì đang mãi lườm nhau, nhóc Bảo thì đã quá mệt nên cũng chẳng nói gì. Tụi nó lên xe và trở về nhà.

19. Chương 18 : Quan Tâm

Trên đường Kiệt chở Ngọc về nhà, nhóc Bảo đã ngủ say vì mệt mỏi nhưng trên môi vẫn nở 1 nụ cười, k biết là do nó đang mơ 1 giấc mơ đẹp, nhớ lại những kỉ niệm dĩ vãng của ngày nay hay nghĩ về những trận cãi nhau của Phương và Vũ nữa

-Nè, cậu dừng lại đây 1 chút đi _Ngọc nói với Kiệt, giọng rất nhỏ nhẹ vì sợ đánh thức Bảo đang say giấc nồng ở hàng ghế sau

-Cậu đi đâu vậy? _Kiệt hỏi khi thấy Ngọc mở cửa xe

-Chờ mình 1 lát đi _Ngọc nói rồi chạy đi

Một lát sau Ngọc trở lại, trên tay cầm theo 1 túi màu trắng có hình chữ thập đỏ

-Cậu làm gì vậy?_Kiệt hỏi khi thấy Ngọc đổ thuốc sát trùng vào bông gòn

-Ngồi im_Ngọc ra lệnh rồi bôi thuốc lên trán Kiệt

-A!_Kiệt khê kêu khi thuốc chạm vào da thịt

-Xong rồi đó_Ngọc nói khi dán miếng băng cá nhân nho nhỏ lên trán Kiệt

Nhìn vào gương chiếu hậu gắn trên xe, Kiệt thấy trên trán mình có 1 miếng băng nhỏ, thì ra Ngọc đã phát hiện ra vết thương hồi sáng do nhóc Bảo cào phải. Nhìn nó nhỏ thế, hơn nữa Kiệt đã lấy ít tóc để che lại thế mà Ngọc vẫn thấy, hay thật

-Cậu làm sao biết mình bị thương vậy?_kiệt hỏi

-Có gì lạ đâu. Mình thấy lúc xuống biển, mỗi lần nước bắn vào mặt là cậu lại nhắm mắt, tỉnh thoảng lại sờ tay lên trán, hôm nay lại cậu lại để tóc xoa che hết phần trán nên tớ nghĩ cậu bị thương. Vậy thôi_Ngọc phân tích

-Sao cậu lại k đi làm thám tử nhỉ? Cậu mà làm là hốt bạc đấy_Kiệt đùa

-Nè, mình k giận à nha. Thôi, lái xe về đi. Mình cũng mệt lắm rồi_Ngọc nói

-Ok, tuân lệnh người đẹp_Kiệt giơ tay để lên trán như kiểu trong quân đội

-Lại giận, công nhận cậu muốn ăn đòn ghê_Ngọc nói và giơ nắm đấm lên hù dọa

-Thôi, mình k giận nữa_Kiệt né rồi lái xe đi

20. Chương 19 : Mùa Thu

Thấm thoát 1 mùa hè nữa lại trôi qua. Sự nóng bức tới ngọt ngào dần nhường chỗ cho cái k khí se se lạnh, mát mẻ của mùa thu. Mọi người bắt đầu mặc những chiếc áo dài và ấm hơn, những cô nàng dù muốn dù k cũng k thể mặc những chiếc váy ngắn cũn cỡn đã bị cắt xén đi rất nhiều. Tuy vậy, ở 1 nơi nào đó vẫn có 1 cô nàng mình đồng da sắt, mặc những bộ quần áo như mùa hè(k phải là hở hang mà như vậy nè: k mang thêm áo ấm, cũng chẳng chịu mang tất dài). cứ phơi phới như kiểu chẳng quan tâm tới thời tiết

-Nè Ngọc, sao mùa thu tới rồi mà cậu chẳng chịu mang thêm áo gì vậy?_Phương nhăn nhó hỏi cô nhóc có khuôn mặt xinh đẹp nhưng k khác gì tảng băng di động, đang cắm đầu vào cuốn sách

-Mùa thu rồi sao? Hèn gì mấy bữa giờ thấy mát mát_Ngọc ngược mặt lên trời và nói

-Trời ơi là trời, sang tháng 8 được hơn 1 tuần rồi cậu có biết k?_Trình nghe câu nói của Ngọc thì chịu k nổi

-Hả? Sang tháng 8 được 1 tuần rồi sao?_Ngọc hét lên

-Ờ, cậu làm sao vậy?_Kiệt hỏi

-Sang tháng 8 1 tuần rồi mà lương tháng 7 vừa rồi anh Tuấn vẫn chưa đưa ình. Chẳng lẽ anh định quỵt luôn hả?_Ngọc nhăn nhó nói

(nhắc lại 1 chút: anh Tuấn là ông chủ tiệm cà-phê Ngọc đang làm thêm)

-Trời, mình lạ cậu. Anh k tới nổi quỵt tiền cậu đâu mà lo. K trả cậu cho ăn đấm, ai mà dám_Vũ trêu

-Ồ ha, cũng hay đó_Ngọc nói và mỉm cười. Gần đây, Ngọc càng ngày càng vui vẻ, thỉnh thoảng cũng biết cảm ơn và mỉm cười nhẹ với các bạn cùng lớp, tuy cười k tươi bằng lúc ở với tụi nó nhưng cũng xóa đi phần nào cái hình ảnh công chúa lạnh lùng trong mắt mọi người

-Nhưng trước khi đòi nợ, cậu làm ơn mặc áo ấm giùm tụi này đi_Kiệt nói

-Nhưng mình chưa thấy lạnh. Để thêm vài tháng nữa rồi mặc luôn_Ngọc đùa

-Vài tháng nữa? Vậy là sang mùa đông rồi còn gì?_Phong hỏi lại

-k, khoảng chừng 6 tháng nữa cơ_Ngọc lại đùa

-5 tháng nữa? Vậy là sang mùa xuân rồi còn gì? Lúc đó thì còn cần gì áo ấm nữa?_Kiệt hét lên

-K cần biết cậu có lạnh hay k, ngay ngày mai phải mặc thêm áo khoác đi học. Nếu k....._Phương ra lệnh và bẻ cổ tay

-Thì...thì sao?_Ngọc thấy hơi ớn lạnh

-Thì cậu sẽ được ném trải cù léc chừng của tụi này_Trinh hòa theo

-Á! Vậy thì thôi. Mai mình mặc_Ngọc nói rồi lấy cuốn sách che mặt lại

-Vậy có phải tốt hơn k_kiệt nói và cả bọn cùng cười

Tiếng cười giòn tan, âm vang mãi trên nền trời cao vút. Và cũng chính cái tiếng cười đó đã làm cho sào huyệt của bọn rắn độc rung động, báo hiệu những sóng gió mới lại bắt đầu

21. Chương 20 : Thi Tài

Sáng hôm sau, Ngọc bước tới trường. dù k cảm thấy lạnh là mấy nhưng Ngọc cũng đành khoác thêm 1 chiếc áo nho nhỏ bên ngoài nếu k muốn phải cười đau bụng vì

”võ công thâm hậu

” của Phương và Trinh

-Hi bé yêu! Cuối cùng cũng chịu mang thêm áo à?_Phương từ đâu chạy tới và quàng cọc

-Tại mình k muốn chết thôi_Ngọc cười nhẹ

-Cậu biết thế là tốt đó_Trinh cũng chạy lại

-Nhưng mà bữa nay là thứ tư đó. Trinh, cậu có muốn tới hát ở CLB trong quán anh Tuấnk?_Ngọc hỏi

-Như vậy có được k?_Trinh nhăn mặt hỏi

-Được chứ sao k. Mọi người ở đó đều nói rất muốn nghe giọng hát của cậu_Ngọc nói

-Vậy thì bọn mình tới 1 chuyến vậy, nhưng từ tuần sau thì có lẽ là k được nữa rồi_Phương

-Tại sao vậy?_Ngọc hỏi

-Vì từ tuần sau là bắt đầu ôn tập để kiểm tra khảo sát, ở trường mình, cứ 2 tháng là lại có 1 cuộc sát hạch diễn ra_Kiệt nói

-Mà cậu cũng mới vào trường được 2 tháng, k biết có phải thi k nhi?_Vũ hỏi

-Chắc là có, thầy hiệu trưởng nghiêm khắc lắm nên chắc cũng k đồng ý cho Ngọc miễn cuộc khảo sát này đâu_Phong nói

-Ông mình có vẻ rất quý Ngọc mà, chỉ cần năn nỉ 1 chút là xong_Trinh nói

-K cần đâu, 2 tháng kiểm tra 1 lần thì có nghĩa là kiến thức chỉ tập trung vào 2 tháng đó, mình nghĩ là ổn thôi_Ngọc cười

-Um, cũng đúng, Ngọc đạt học bổng mà vào đây thì sức học cũng k phải loại thường. Chỉ ít thì cũng phải nằm trong top 10 của trường_Phương phân tích

-Vậy tuần sau bọn mình cùng nhau ôn tập nhé?_Vũ đề nghị

-Ok, k vấn đề gì_Phương nói rồi cả bọn cùng nhau bước vào trường

Trước khi đi, Kiệt có nói nhỏ với Ngọc

-Nè, nhân kì thi này, mình và cậu thi với nhau đi, xem ai hơn ai. Lần đua xe trước chúng ta vẫn chưa phân thắng bại mà_Kiệt nói

-Được thôi_Ngọc nhún vai và cười nói

17h tại quán My life.....

-Anh Tuấn, tiền của em....._Ngọc nói, giọng trầm trầm như hồn ma

-À...à...cái đó...đây nè_Anh Tuấn đưa 1 chiếc phong bì cho Ngọc mà tay run run

-Cảm ơn anh 2!_Ngọc đổi liền thái độ, cầm lấy phong bì hôn cái chụt lên đó

-Sao mà thay đổi thái độ nhanh dữ vậy ta?_Kiệt há hốc mồm nhìn Ngọc

-Con bé đó cái gì cũng hơn người trừ cái tật mê tiền là k bao giờ bỏ được_anh Tuấn lắc đầu

-Kiểu này chắc người ta lấy tiền ra dụ là theo luôn quá, có ngày bị người ta bán sang Trung Quốc mà k hay_Vũ nói

-Nè, tui k ngốc tới mức đó đâu nghe_Ngọc quay lại nhăn nhó

-Trời ơi, mới chơi với Phương được 2 tháng mà đã lấy cái tính hung hăng bà chẳng của bà rồi_Vũ nói

-Ông nói gì đó hả?_Phương từ đằng sau túm tóc Vũ giật ngược

-Ông bảo tôi hung dữ sao?_Ngọc nhéo tai Vũ

-Ông nói Ngọc mới chơi với Phương 2 tháng mà đã giống Phương. Vậy tuichơi với cậu ấy được 16 năm nay thì sẽ ra sao hả?_Trình cũng nhéo cái tai còn lại của anh chàng

Tôi nghiệp cho anh, bị 3 đứa con gái kéo khuôn mặt ra thành 3 hướng nhưng cũng đáng lắm, ai bảo cứ thích chọc con gái cơ

-Phong,Kiệt! cứu tao!_Vũ la oai oái vì đau

-Thôi mà Trình, tha cho cậu ấy đi. Chẳng qua thằng đó k biết ăn nói 1chút thôi mà_Phong nói rồi Kéo Trình ra chỗ khác nếu k, tai của Vũ đãbay đi đằng nào rồi

-Ngọc à, cậu k cần tới mức đó đâu, cậu ta tội lắm rồi. Với lại, 1 mìnhPhương cũng đủ làm cậu ấy te tua rồi mà_Kiệt nói, đơn nhiên câu sau chínói nhỏ đủ cho Ngọc nghe nếu k chắc anh cũng thành con mồi của

"Phươngbà bà

" mắt ^_^

Kiệt và Phong kéo 2 cô nàng nóng tính đi nơi khác và để lại cho Vũ 1 ánh mắt cảm thương như muốn nói

" Xin lỗi Vũ, bọn tao đã cố gắng hết sức rồi. Mà với Phương tự xử nhá. Bọn tao cũng muốn cứu mày lắm nhưng biết làm sao được, bọn tao...cũngsợ Phương lắm

"

Và sau đó là 1 tràng dài các cú đấm, đá, đập mang tên Make in Phương mà chỉ dành cho 1 người duy nhất_Vũ. Và xen kẽ đó cũng la 1 tràng các tiếng la hét, xin lỗi, rên rỉ do Vũ

"sản xuất

" mà chỉ có 1 người mới làm cậu

"sản xuất

" được, đó là Phương

Suốt cả buổi tối, Trình hát Ngọc đánh đàn tạo cho những người nghe cáccảm xúc khó tả. Sau đó, tụi nó cùng nhau nói chuyện và cười nói vui vẻ.Ngọc phát hiện ánh mắt hôm nay của anh Tuấn hơi lạ, nó cứ hướng về 1phía và chứa đầy xúc cảm.

" K lẽ anh có ý với cậu ấy sao? Sao cứ nhìn về phía đó hoài vậy? Nhưngcũng mới gặp được hơn 1 tháng thôi mà, chẳng lẽ có tình cảm nhanh dữvậy? K, chắc là mình nghĩ quá xa rồi, mình chỉ giỏi nhìn tội phạm thôicon mấy chuyện này thì mù tịt. cứ để thêm vài hôm nữa xem sao, tới lúcđó rồi tính

”_Ngọc suy nghĩ trong đầu mà 2 trán nhăn lại. Trước đây Ngọc là 1 đứa hay lo xa và luôn cho rằng như vậy chẳng có gì xấu cả, mà ngược lại còn rất tốt nhưng từ khi quen Kiệt, hình như nó cũng học theo luôn cái tính nước tới chân rồi mới nhảy của anh chàng

-Ngọc à, cậu có bị gì k vậy? Sao nhìn cậu bơ phờ quá vậy?_Kiệt hỏi

-Khỏe như trâu chứ có bị sao đâu. Chẳng qua đang nghĩ chuyện đại sự thôi_NGọc đùa

-Bữa nay cũng biết nói đùa nữa ha?_Kiệt chọc

-Kệ mình, k được như mình nên ghen hả?_Ngọc nói và chu mỏ

-Ha ha ha, nhìn cậu như vậy mới giống con gái chứ_Kiệt cười rồi nhéo mũi Ngọc

-Chứ hồi giờ k giống hả?_Ngọc nhăn nhó

-K, nhìn giống như bà la sát hơn con gái_Kiệt đùa

-Ồ hay, bà la sát thì cũng là con gái, nói chuyện gì mà có duyên quá_Ngọc nói là xúc 1 muỗng kem cho vào miệng

Phía Trinh

-Cậu coi bộ tích cà-phê quá ha_Trinh nhìn Phong hỏi

-Um, k hẳn. Nhưng uống thấy cũng hay hay_Phong nói

-Hay hay là sao?_Trinh k hiểu

-Nó có cảm giác rất lạ. Vừa có vị đắng, vừa có vị ngọt, lại có cả vị béo nữa. Giống như tình yêu_Phong nói

-Um, nhắc tới tình yêu thì phải nhắc tới sô-cô-la chứ nhỉ? Đây là lần đầu mình nghe thấy tình yêu giống li cà-phê đó_Trinh nói rồi cười

-Đó là với con gái các cậu thôi, còn với con trai thì khác mà. cũng có nhiều cuộc tình đến được với nhau cũng nhờ cà-phê đó_Phong cười

-Nghe cũng hay quá ta! Vậy mình cũng gọi 1 li cà-phê uống thử xem có đúng như vậy k_Trinh hí hửng gọi phụ vụ

-Khoan đã, con gái thì ăn kem cà-phê được rồi, k cần phải uống cà-phê đâu. Như vậy k tốt cho da cũng như sức khỏe_Phong triết lí

-Thế thì tại sao cậu còn uống?_Trinh hỏi ngược lại

-Mình khác, con gái với con trai đâu có giống nhau_Phong

-Nhưng cũng đều là con người mà_Trinh nhăn mặt cãi bướng

-Trời ạ! Thôi được rồi, nhưng gọi cà phê sữa ấy, mà phải bỏ sữa nhiều hơn cà phê đó_Phong đành chịu thua

-Cảm ơn cậu nhiều_Trinh cười tươi và nhéo má Phong

Trong khi đó, cặp đôi của Phương và Vũ cũng đang tận hưởng những giây phút..

”êm êm

” (k nói thì ai cũng hiểu)

-Nè, ai cho ông lén sang bên phần bàn của tui?_Phương nhăn mặt

-chứ ai ăn trộm kem của tui?_Vũ cũng chẳng vừa

-Tui..tui k biết đâu_Phương hét lí để cãi nên làm mặt giận

-Bà giận ai chứ đừng có giận tui, trái tim người đẹp hóa đá rồi_Vũ nhăn mặt nói

-Phì, ông bảo ông là người đẹp hả?_Phương nhin cười k nổi

-Chứ sao? 1 trong Tam đại mỹ nam của Green Dream mà lị_Vũ vuốt tóc

-Hi, thế thì tui Cũng 1 trong Tam đại mỹ nữ của Trường chó bộ. Có kém gì ông đâu_Phương tự tin

-Vậy tui hỏi bà, trong trường, con trai hay con gái đông hơn?_Vũ hỏi

-Um....hình như là con trai_Phương nói

-Thì đó! Trường mình nhiều con trai mà tui lọt được vào top 3, còn con gái ít nên bà mới may mắn lọt vào
=> Tui hơn bà_Vũ phân tích theo cái lí lẽ cùn

-Vậy chứ ông k biết dạo này con gái đắt giá hơn con trai sao? => tui hơn ông_Phương cũng chẳng kém

-Tui hơn_Vũ

-Tui hơn_Phương

-Tui

-Tui

-Vũ

-Phương

-Phương là đồ ngốc

-Vũ là con bò

-Đồ....

-Đồ....

Haizzz, lúc nào cũng vậy rồi mà nhưng chính những cuộc cãi vã đó lại làm họ xích lại gần nhau hơn và trở thành đôi bạn thân từ những ngày bẽbỏRa về, cuộc cãi nhau giữa Phương và vũ dường như vẫn chưa có hồi kết.Mọi người cũng chẳng còn ai muốn ngăn cản họ nữa vì có cãi thì cũng giống như

"nước đổ đầu vịt

"(sorry vì ví các bạn như vịt) thôi

-Cậu hôm nay sao thế? Thấy cậu cứ nhìn anh Tuấn hoài. Thích ảnh hả?_Kiệt hỏi Ngọc nhưng trong lòng thì mong cậu trả lời là k

-Cậu bị điên à? Chẳng qua thấy ảnh hôm nay là lạ nên như vậy thôi_Ngọc nói

-Lạ chỗ nào?_Kiệt hỏi

-Thì hôm nay ảnh cứ nhìn...à mà thôi, k có gì_Biết mình bị hổ nên Ngọc cũng cho qua

-Nhìn ai?_Kiệt hỏi

-Tạm thời vẫn chưa chắc chắn. Cũng có thể do mình quá đa nghi. K sao đâu_Ngọc

-Vậy à. Thế thì thôi_Kiệt cũng đành cho qua

Sáng hôm sau.....

-Hello, đi học sớm quá ha_Kiệt chạy lại chào Ngọc

-Thì phải quyết chí học tập để hơn cậu chứ_Ngọc nói

-Ui cha, tự tin quá. Nói cho cậu biết, Đệ nhất Mỹ nam này k chỉ đẹp mà còn thông minh nhất trường nữa đó_Kiệt vuốt tóc ra oai

-Cậu tin mình cho cậu thành Đệ nhất Mĩ heo k?_Ngọc nói và lăm lăm nắm đấm

-Ày da, quân tử động khẩu k động thủ nha. Cá gì nói miệng thôi, con gái dịu dàng thì người ta mới thích_Kiệt nói

-Nhưng mình đâu có cần người ta thích. Con trai là chúa rắc rối mà_Ngọc nói

-Nhớ à nha. Sau này

ổng chê

” thì đừng trách Kiệt đây k báo trước_Kiệt cảnh báo

-Cậu..._Ngọc nói rồi cầm cục đá ở dưới đất lên ném Kiệt

-Xí hựt. Ha ha ha_Kiệt né được, cười quá trời

-Đứng lại đó!_Ngọc nói rồi rượt Kiệt

-Ui, ngu gì chứ_Kiệt nói rồi chạy

Thế là sân trường hôm nay lại náo loạn nhưng k phải bởi cặp đôi siêuquậy hàng ngày(Phương và Vũ) mà bởi Công chúa Tuyết và Hoàng tử mặt trời (k biết nếu Phương và Vũ biết được có kẻ dám thay mình làm náo loạn cái trường thì sẽ thế nào ta?)

Thấm thoát mùa thi cũng đã tới, mọi người đều tất bật, dĩ đâu cũng mangtheo cuốn sách bên mình nhưng điều đó cũng k hoàn toàn đúng vì có 1 số người vẫn nhõn nhợ như k. đơn giản vì kẻ đó biết cho dù có học thì mình vẫn đội sổ, đó k ai khác chính là Trà

-Chị ơi, sao sắp thi rồi mà chị k có vẻ lo lắng gì cả vậy?_Trúc hỏi

-Phải đó, ít ra cũng phải xem qua 1 chút chứ. Nếu k lại đội sổ nữa bây giờ_Linh

-Mặc kệ đi, học làm chi ệt. Để dành thời gian đi chơi, kiếm chomình 1 chàng người yêu ga-lăng, giàu có có phải hơn k?_TRà hỏi lại

-Thế chị đã tìm được ai chưa?_Trúc hỏi

-Hiaz, nhìn cái mặt nó là biết k tìm được anh nào rồi, mà có tìm ra thì cũng chưa chắc nó đã cắn câu_Linh nói đầy hiểu biết

-Sao chị biết hay vậy?_Trúc hỏi

-Nếu nó mà tìm được anh nào như thế thì bây giờ nó đã tí ta tí tởn đi chơi rồi chứ ngồi đây làm chi nữa_Linh nói

-Thôi đi, 2 người đừng có mà trêu chọc tui_Trà nhăn nhó

-Thế tụi này nói đúng k?_Linh hỏi

-Thì đúng_Trà đành miễn cưỡng gật đầu

-Nhưng nói gì thì nói, cả cái nước này chắc k ai có thể vừa đẹp trai,vừa tài giỏi lại giàu có như anh Phong, anh Kiệt và anh Vũ đâu_Trúc nói

-Um, nhưng mấy ảnh lúc nào cũng

”bơ

” mình, cứ coi mình là k khí vậy. Thật là tức chết mà_Trà nói

-Vậy đó nhưng lúc nào cũng kè kè theo 3 con nhỏ kia. Con Trinh với conPhương chơi với mấy ảnh từ bé nên k nói làm gì, nhưng cái con Ngọc gì đó mới tới đây được hơn 1 tháng mà lại có thể làm Đệ nhất mỹ nam của emnghiêng ngã thì thật sự em k tài nào hiểu được_Trúc cay cú

-Phải đó. Con nhỏ đó đúng là đứa khó ưa nhất mà_Linh nói

-Um, nhưng k biết phải làm cách gì để con nhỏ đó biến đi mãi mãi nữa_Trà bực tức

-Thôi, cho nó tự do thêm 1 tuần nữa, tuần sau thi xong nó sẽ biết tay chị em mình_Linh nói và xỏ 1 tràng cười cực kì khả ố

Và sau đó là tràng cười của 2 con nhỏ kia.

Tuần thi kết thúc, hôm nay là ngày công bố điểm thi của cả trường. Mọi người cứ đinh ninh rằng kết quả sẽ chẳng có gì thay đổi, vẫn là Kiệt đứng nhất, Phong đứng nhì, Trinh đứng 3 và 2 ông bà thích cãi nhau kia thì đứng 4. Nhưng kết quả hôm nay thì khác, vị trí và thứ hạng k có gì thay đổi nhưng vị trí nhất trường k chỉ có 1 mà là 2 người, đó là Kiệt và Ngọc. Mọi người đều há hốc mồm nhìn cô bạn mới tới nhưng nghĩ kĩ lại thì chuyện đó cũng k có gì là lạ vì dù sao Ngọc vào được trường này cũng là nhờ học bổng

-Chùi ui, tui có đối thủ rồi hả trùi? _Kiệt giỡn

-Xem ra lần này tui với cậu vẫn bắt phân thắng bại. Chán thật _Ngọc lắc đầu

-Nhưng mình thì lại thấy rất vui và thú vị vì cuối cùng mình cũng có đối thủ _Kiệt cười

-Cậu chính là đối thủ duy nhất của mình đó. K biết bao giờ mình mới thắng cậu đây. Hay là mình giết cậu nhì? Như vậy mình sẽ chẳng còn đối thủ nữa. Hi hi hi _Ngọc đùa và giả vờ bóp cổ Kiệt

-ây d, cậu mà giết mình là có biết bao cô gái khóc than, bỏ ăn bỏ uống và tự vẫn đó. Tới lúc đó thì cậu k chỉ giết 1 mạng người đâu mà là hàng trăm, hàng vạn người đó. Đó là còn chưa kể nếu cậu giết mình, mình sẽ khâu thai mà đi theo cậu suốt đời, hại cậu k bao giờ lấy chồng được _Kiệt xô ra 1 tràng những câu đe dọa

-Mình k sợ. Cậu chết đi _Ngọc nói vaf lắc lắc cái cổ của Kiệt như cổ con búp bê

-Vậy thì mình xin cậu vậy. Cậu làm ơn tha ỉnh, mình còn iu cuộc đời này lắm. Mình còn chưa đi chơi nhiều nơi, chưa ăn nhiều món ngon, v.v.. và đặc biệt là mình còn chưa trêu chọc cậu đã mà _Kiệt nói rồi bỏ chạy

Ngọc định đuổi theo nhưng lại thôi, chậm rãi bước lên lớp

22. Chương 21 : Thành Viên Mới Của Hội Học Sinh

-Hello bạn iu dẫu, sao bạn chạy chậm vậy? Lụt nghề rồi hả? _Kiệt ngồi trên ghế huênh hoang

-Xì, mình k thềm giỡn với cậu. Người lớn k bao giờ chấp trẻ con _Ngọc chống hông nói

-Á, cậu dám coi mình là trẻ con hả? K có cái vụ đó đâu à nha _Kiệt nói

-Ừ thì thôi , cậu nhiều chuyện quá _Ngọc nói rồi ngồi xuống ghế

-Nè, mình... _Kiệt định nói gì đó

-Ngọc ơi, cậu giỏi quá. Tụi này thật khâm phục _Phương nói và chạy tới ôm Ngọc

-Trùi ui, sao mấy người toàn chúc mừng Ngọc k vậy? còn tui thì sao? Tui cũng được hạng nhất mà? _Kiệt nhăn nhó

-Xì, tại mày lúc nào cũng kiêu căng, hống hách, hôm nay có người trị được mày thì tui tao phải qua tâm tới Ngọc chứ _Vũ nói đầy hả hê

-Lần này thì mày gặp đối thủ rồi _Phong lắc đầu

-Cũng chưa chắc, biết đâu sau này sẽ thành chị dâu của mình thì sao? _Trinh nói nhỏ đủ để ọi người nghe, trừ Ngọc

-Nói tầm bậy _Kiệt cãi mà mặt đỏ bừng

-Mọi người nói cái gì vậy? Cái gì dẫu? Mùa này cũng có dẫu hả? _Ngọc hỏi ngu ngơ

-K phải, cậu nghe nhầm rồi, nhưng k biết có khi còn tốt hơn _Phương cười cười nhìn Kiệt

-Vhans các cậu quá, mình xuống căn-tin đây, sáng nay đi học với cái bụng rỗng giờ thấy khó chịu quá _Ngọc xoa xoa cái bụng rồi cầm lấy cuốn sách đi về phía cửa phòng học

-Í, ình theo với _Kiệt lật đật chạy theo

-Haizzz, thế đấy. Vậy mà bảo k có gì, rồi chúng ta nói tầm bậy. Toàn là nói xạo thôi _Trinh lắc đầu nhìn ông anh trai

-Vậy có đi theo họ k?_Vũ hỏi

-Đí chứ! Dù biết có thể sẽ ngăn cản giây phút riêng tư của 2 người nhưng biết làm sao được, tui đối quá rồi_Phương ôm cái bụng xẹp lép như contép của mình cười khổ

-Vậy thì đi thôi_Phong nói và rồi cả bọn cùng nhau xuống căn-tin

Nhưng hình như ông trời k thương xót cho chúng nó, khi vừa bước ra khỏi cửa lớp thì ôi thôi.1 thằng con trai chạy lên lớp tụi nó với vẻ mặt vội vàng và lấm tấm mồ hôi

-Thầy Hiệu trưởng gọi các cậu xuống văn phòng gặp thầy_Thằng đó nói k ra hơi

-Gặp ai?_Kiệt hỏi lại

-Hội..hội học sinh và Ngọc_Thằng đó nói

-Được rồi, bọn mình sẽ xuống, cậu đi đi_Phong nói

Thằng đó nghe vậy chạy mất hút

-Chà, chuyện này coi bộ có vấn đề nha. Gặp tụi mình thì đúng rồi nhưng gặp Ngọc thì thật lạ_Trinh nhăn mặt

-Ngọc, mấy hôm giờ cậu có gây sự với ai k vậy?_Phương quay sang hỏi Ngọc

-Làm gì có. Mấy hôm nay mình chỉ tập trung ôn bài thôi, với lại hôm qua là chủ nhật mà, mình có đi đâu đâu_Ngọc nói

-Thôi kệ, chuyện gì cũng được. Xuống đó là biết liền_Vũ phẩy tay nói (ông này đầu óc lúc nào cũng suy nghĩ đơn giản)

-Ờ, thôi xuống đi. Mình nghĩ chẳng có chuyện gì đâu_Kiệt nói rồi kéo mọi người xuống văn phòng.

Tại văn phòng của Thầy Hiệu trưởng

Cốc...cốc...cốc

-Vào đi_Tiếng nói trầm ấm vang lên

-Ông à, có chuyện gì k ông?_Kiệt nói

-Sao k để lát nữa về rồi nói ă? Báo hại bọn cháu mất luôn giờ ăn trưa_Trinh nhăn mặt

-Ta xin lỗi, tại ta sợ đợi lát nữa về các cháu lại lặn đi chơi mất tắm_Thầy HT cười nói

-Ái chà, bữa nay ông cũng biết dùng ngôn ngữ teen nữa ă?_Phương chọc

-Ha ha ha, chứ sao? Đôi khi cũng cần phải dùng tới để theo kịp thời đại chứ, nếu k mình thành thứ cổ lỗ sĩ thì sao_Thầy HT nói

-Trùi ui, người ta càng ngày thì càng già còn ông càng ngày thì càng trẻ_Vũ bó tay

-Chứ sao. Ta có cảm giác bây giờ mới đúng là tuổi thanh xuân của ta nên từ nay các cháu cứ gọi ta là

"ông nội tuổi teen

" nhé_Thầy HT tự sướng 1 mình

-Lúc nào ông cũng vậy. Cháu có cảm giác mỗi lần gặp ông đều là để tán dóc chứ công việc thì chả thấy đâu_Phong ngán ngẩm nói

Còn Ngọc thì sao? Nãy giờ cô nàng im lặng, k phải vì cô nhóc sợ, lo lắng hay trở về cái vẻ lạnh lùng trước đây đâu mà bởi vì cô nàng đang sốc, rất sốc vì cô k thể tin được rằng trước mặt mình là 1 ông thầy Hiệu trưởng của 1 trường cấp 3 danh giá mà trong mắt học sinh luôn luôn nghiêm khắc và uy quyền

-Ha ha ha, xem tí nữa là quên mất chuyện chính, nói chuyện với cái cháu vui quá làm ta quên hết trơn, đúng là bệnh tuổi già mà. Xem ra ta phải thôi cái chức Hiệu trưởng để vào viện dưỡng lão thôi_Thầy HT nói

-Ông ơi, làm ơn đừng vòng vo nữa. Muốn tự sướng thì về nhà đi, sắp hết giờ giải lao rồi_Kiệt nhăn nhó nói và nhìn đồng hồ

-Đó, ta lại bắt đầu lạc chủ đề rồi_thầy Ht vỗ trán nói_Ngọc à, ta có chuyện muốn nói với cháu

1s...2s.....3s....bất động

-Ngọc ơi, ông gọi cậu kìa_Phương lay nhẹ tay Ngọc

-Hả? À...ừ..thầy gọi em ạ?_Ngọc bây giờ mới sực tỉnh

-Ở đây k có ai xa lạ nên cháu cứ gọi ta là ông là được rồi_Thầy HT nói đầy vẻ dịu dàng

-Dạ vâng, thưa ông_Ngọc gật đầu nói

-Có chuyện gì k ông?_Trình hỏi ông mình

-Vì Ngọc đã có 1 thành tích xuất sắc trong đợt kiểm tra vừa rồi nên ta muốn dành cho cháu 1 bất ngờ_thầy HT nói

-Món quà gì ạ?_Ngọc hỏi

-Ta muốn cháu tham gia vào Hội học sinh để góp sức xây dựng trường học tốt đẹp hơn. Cháu thấy thế nào?_Thầy HT nói

-Um...cháu...cháu...._nị ấp úng vì k biết trả lời sao

-Cháu yên tâm đi, ở đó k có ai xa lạ đâu. Cháu sẽ là thành viên thứ 6 của Hội học sinh sau 5 đứa này. Bọn cháu thân nhau nên cũng k có gì phải lo nghĩ cả_thầy Ht nói

-Được mà ông, cậu ấy đồng ý mà_Phương nói

-Ồ hay cái con bé này, ta hỏi Ngọc chứ có hỏi cháu đâu?_thầy Ht nhăn mặt chọc Phương

-Nhưng những gì cháu nói đều đúng mà, cậu ấy chắc chắn sẽ đồng ý thôi_Phương nói

-Um..cháu đồng ý_Ngọc sau 1 hồi suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu

-Ok, vậy là tốt rồi. Thôi mấy đứa về lớp đi_Ông cười

-Thưa ông cháu về_all

-Haizzzzzz, vậy là toi luôn bữa trưa rồi_Trình ôm bụng

-Ráng chịu 1 bữa vậy chứ biết làm sao. Còn có 2 phút nữa là hết giờ rồi mà_Kiệt nói

-Chuyện đó thì đừng lo, ta sẽ cho giờ giải lao kéo dài thêm 15

nữa. Nhớ ăn nhanh nhanh vào nhé, đừng có ngồi mà tằm kéo k kịp giờ rồi than_ông nói nhưng cũng k quên trêu chọc

-Bọn cháu biết rồi mà_Vũ cười rồi cả bọn dắt nhau xuống căn-tin

23. Chương 22 : Ngày Hội Khai Trường

Những ngày sau đó trôi qua trong niềm vui và tiếng cười, dường như mọi chuyện đều có vẻ suôn sẻ, sóng yên biển lặng .Nhưng có ai biết trước được tương lai khi người xưa vẫn thường nói :

” Trước cơn bão, mặt biển thường lặng sóng. Ai biết được ngày mai, chuyện gì sẽ xảy ra?

Tháng 8 thấm thoát cũng đã qua, chỉ còn khoảng hơn 1 tuần nữa là đến ngày 5/9 nên Hội học sinh luôn luôn tất bật với công việc chuẩn bị.Vì đây là trường dạy cấp 2 và cấp 3 nên mọi người sẽ đón các em nhỏ lớp 6 vào năm học. Cấp 3 thì tháng 7 đã phải lê thân tới trường nhưng cấp 2 thì khác, cứ việc ở nhà mà ăn no ngủ kỹ hay đi du lịch với gia đình, tới tháng 9 mới phải đi học.

Mọi kế hoạch đều do 3 chàng trai sức dài vai rộng chỉ đạo, còn các nàng thì 1 người cầm đầu vào cuốn sách, 2 nàng kia cũng chẳng hơn kém gì khi luôn bàn tán về trung tâm thương mại hay các đợt sale-of làm các chàng cứ gọi là phát điên nhưng chẳng làm gì được vì có ngu mới đụng vào ổ kiến lửa. Thế nhưng hạnh phúc cũng chẳng kéo dài được lâu khi các nàng phải lãnh phần trang trí và chuẩn bị vật liệu, ngoài ra còn phải thay phiên nhau hối thúc mọi người làm việc cho kịp ngày.

-Woaa, mệt chết đi được! mấy cái ông đó thật k biết thương hoa tiếc ngọc là gì mà, tự nhiên bắt người ta ra đứng đây làm cảnh_Phuong nhăn nhó gọi lên ghế đá

-Biết làm sao được, bọn mình cũng là thành viên của Hội học sinh. Phải làm gì đó để góp sức chứ_Trinh nói

-Nếu biết vậy mình đã chẳng thêm tham gia vào cái Hội học sinh gì đó, toàn đi làm tay sai ấy ổng chứ chả có gì hay ho. Trừ việc được sở hữu 1 khu vườn đẹp như mơ để ăn uống_Phuong nói

Nhắc đến khu vườn Ngọc mới nhớ, mình đã từng tới đó 2,3 lần. Từ khi biết chỉ có Hội học sinh mới được vào, Ngọc k về lại nơi đó. Nhưng bây giờ chẳng phải Ngọc đã trở thành 1 thành viên của Hội rồi sao? Vậy thì chắc có lẽ vào cũng chẳng ai cấm. Ngọc nhớ cái khu vườn cây cỏ xanh tốt đó quá, nên muốn tới đó ngay bây giờ

-Các cậu cầm lấy mà uống nhé. Mình có chuyện phải đi 1 lát_Ngọc nói và đưa cho Trinh túi đồ uống. Sau đó thì chạy mất hút

-Ồ này..._Trinh gọi với theo nhưng vô ích

-Thôi kệ cậu ấy đi. Chắc nhớ anh Kiệt của cậu quá nên chạy mất rồi_Phuong cười

-Nói gì vậy hả?_1 giọng nói vang

2 nàng công chúa quay lại thì thấy 3 chàng trai đứng đó trong dáng vẻ cực kì cool. Đơn giản chỉ là áo cộc tay và quần short đơn giản nhưng cứ kì cá tính và năng động

-Có nói gì đâu?_Phuong chối

-Sao mấy bà k đi xem người ta làm việc mà ngồi đây?_Vũ hỏi

-Xem rồi, mọi người làm việc tốt lắm. Bọn mình cũng mới nghỉ thôi, chưa kịp uống nước nữa mà_Trinh nói và đưa chai nước trà xanh chưa khai nắp ra làm bằng chứng

-Mấy ông sướng quá ha? Để tụi này làm việc dưới nắng còn mình thì đi chơi_Phuong cầu nhàu

-Tầm bậy à nha, tụi này cũng phải đi lo nhiều khác chỗ bộ, phải chuẩn bị nguyên vật liệu, bản kế hoạch, còn phải liên lạc với bên âm nhạc nữa_Phong kể công

-Thôi thôi, tui biết mấy ông vất vả rồi rồi. Gớm, làm như bấu lăm_Phuong trề môi

-Chứ bà tưởng bà quý lắm hả?_Vũ đáp lại

-Ừ, tui k quý nhưng vẫn được người ta coi trọng hơn đồ đầu con nhím như ông_Phuong chả vờ

-Bà nói ai đầu nhím? Đồ heo_Vũ nói

-tui k có giỡn à nha. Tui nói cho ông biết tuy tên ở nhà của tui có liên quan tới heo thật nhưng nó k phải heo mà là ỉn con_Phuong chống hông chỉ thẳng vào mặt Vũ nói

-Nè, nói chuyện đàng hoàng nha. Tui ghét nhất là ai lấy tay chỉ thẳng vào mặt tui đó_Vũ nhăn mặt

Và rồi sau đó trận chiến lại bắt đầu. Có lẽ cặp này ngay k cãi nhau thì ăn k ngon mà ngủ cũng chẳng yên

Trinh và Phong thì ngán ngẩm nhìn 2 con người đang cãi nhau kịch liệt, bao nhiêu thật xấu đều được khoe ra mà k hề hay biết. Nào là đi ngủ chảy nước miếng, nói mớ gọi tên thức ăn trong khi ngủ, rồi sáng mai nướng cho khét lẹt và lăn đùng xuống đất, rồi cả tới cái đầu tóc tổ quạ khi sáng dậy chưa chải đầu nữa... Tất cả, tất cả đều được vạch trần trước bàn dân thiên hạ

-Thôi kệ 2 người bọn họ đi. Lúc nào cũng vậy, có cần cũng như k_Trinh nói rồi đầu nước cho Kiệt và Phong_NÈ, uống đi, chắc 2 người ai cũng khát hết rồi

-Cảm ơn cậu_Phong nói và cười nhẹ khi nhận được chai nước từ tay Trinh

-A, sao k mở được vậy nè?_Trinh nói khi dùng hết sức mở chai nước nhưng k được. K biết là tại chai nước cứng đầu hay là do Trinh quá yếu nữa, nhưng có vẻ cái giả thuyết thứ 2 nghe có vẻ hơi vô lí vì cho dù có lắt léo thế nhưng Trinh cũng k mềm yếu tới mức k mở được nắp chai nước, nếu nói là tại tay trơn thì có lí và giàu sức tuyệt phục hơn

-Đưa đây ình_Phong nói rồi cầm lấy chai nước_Nè, lần sau thì nên chọn chai nào cho dễ mở nắp í, đừng có lấy mấy chai có mấy cái nắp cứng đầu này_Phong nói và cười nhẹ, nhưng hình như trong câu nói có gì đó hơi trêu chọc thì phải

(Cái nắp chai: Sao lại nói tui cứng đầu? Tui chỉ muốn ở lại để 8 với cái chai thêm 1 chút thôi mà? Nhớ đó. tui sẽ xui khiến mọi cái nắp chai trên đời này chứng đối ông, chiến đấu cho tới hơi thở cuối cùng. Nắp chai vua chứ có phải nắp chai lính đâu mà dễ bị bắt nạt?_cái nắp chai suy nghĩ)

-Làm sao mà mình biết được cái nào là nắp chai lì lợm chứ?_Trinh ngây thơ hỏi lại

-Thì nói chuyện với nó. Này nhé, vd như thế này: Nắp chai ơi, em cho chị biết ở xưởng sản xuất em được mấy cái phiếu bé ngoan? Đó, như vậy đó_Phong nói

-Là sao? Tự nhiên hỏi nó, nó có trả lời được đâu?_Trinh vẫn ngu ngơ k hiểu

(cái nắp chai: Trời ơi là trời, 1 ông thì khùng hết sức. Tự nhiên hỏi ta ở xưởng được mấy cái phiếu bé ngoan, xưởng sản xuất đồ uống chứ có phải là trường mầm non ấy chứ con nít thò lò mũi xanh học đâu. Còn cái bà kia sao mà khờ thế? Bị người ta lừa mà k biết là sao?)

-Thì đó. Nếu cậu nói chuyện được với nó thì cậu đã k phải là con người_Phong nói

-Cậu...cậu lừa tớ?_Trinh sau 1 hồi suy nghĩ cũng chợt hiểu ra_Đứng lại!

Thế là Trinh rượt Phong chạy lòng vòng trong sân

Còn Kiệt thì sao? Nãy giờ anh chàng này khá im lặng nếu như k muốn nói rằng từ nãy giờ anh chàng chả nói 1 tiếng nào. Vì sao ư? Vì chàng ta đang mãi nhìn xung quanh, quay tới quay lui như để tìm 1 vật gì đó rất quan trọng. Tìm gì ư? Tất nhiên là tìm...Ngọc rồi.

"Quái lạ. Sao nãy giờ tìm hoài mà k thấy cô ấy nhỉ? K biết hôm nay có tới hay k nữa? Nhưng chắc là có vì lúc nãy mình ngoài cổng mình nghe các chú nhạc công nói giám sát là 3 cô gái xinh đẹp mà. Đi đâu rồi k biết

"_Kiệt suy nghĩ, mắt vẫn k ngừng theo dõi xung quanh

-Nè Phương_Kiệt vỗ nhẹ vai Phương

-Gì thế?_cô nàng có vẻ hơi cáu, có lẽ là do sự tức giận khi cãi nhau và cả sự làm phiền của Kiệt đã làm cắt đứt nguồn suy nghĩ của Phương

-Cậu có thấy Ngọc ở đâu k?_Kiệt hỏi

-K biết. Lúc nãy nghe mình nói về khu vườn của Hội học sinh thì cậu ấy liền chạy về phía đó_Phương nói và chỉ về phía bên tay trái

-Cảm ơn cậu_Kiệt nói rồi quay gót

-K có gì_Phương nói rồi tiếp tục sự nghiệp cao cả của mình

Tại khu vườn của Hội học sinh.....

Ngọc đi dạo 1 vòng quanh khu vườn, nhìn ngắm mọi vật xung quanh bằng đôi mắt thích thú và thanh thản

" Đẹp thật. Giá mà nhà mình cũng có 1 nơi tuyệt vời như thế này. Nếu như là trước đây thì có lẽ mình đã có nhưng giờ đây thì khác rồi. Quá khứ thì vẫn luôn luôn là quá khứ, chỉ có hiện tại mới là nơi mà người

ta đang sống thôi. Có nhưng nhớ hay quên đi cái dĩ vãng xa xưa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Đành phải chọn cách quên để hình ảnh của những ngày trong quá khứ phai nhạt, kết thúc những kỉ niệm tươi đẹp xa xưa nhưng cũng đầy đau thương và buồn khổ. Có lẽ, đây cũng chính là ý trời và chắc đây cũng là ý của mẹ. Nhưng liệu rằng mình có thể quên đi được không khi cái mong muốn này quá nhỏ bé so với lòng thù hận của mình. Có lẽ mình không thể quên đi mà chỉ có thể làm giảm bớt thôi. Mẹ ơi, nếu con làm mẹ thất vọng thì cho con xin lỗi. Nhưng con xin mẹ hãy luôn ở bên con và che chở cho đứa con gái trong lòng chứa nhiều đau thương này

”_Ngọc thần thờ suy nghĩ khi ngồi dựa mình vào cái cây to có bóng mát, sắc thái biểu cảm trên gương mặt cũng thay đổi khiến người ta khó đoán biết được Ngọc đang nghĩ gì (t/g: vậy mà t/g đoán được mới hay. Chú cún: Xạo ke, có mà người ta kể lại cho nghe thì có)

Kiệt chạy 1 mạch tới khu vườn của hội học sinh, không hiểu sao cậu chắc chắn rằng Ngọc đang ở đó. Mà Kiệt thì biết thừa rằng cô nàng lạnh lùng này nếu như ở 1 mình giữa thiên nhiên vô tận thì thể nào cũng lại nghĩ về những chuyện đau buồn ngày xưa và có khi còn trở nên yếu đuối và rơi nước mắt. Dù không biết cái quá khứ đã ám ảnh Ngọc là gì nhưng Kiệt không muốn thấy Ngọc nhớ về nó, vì đơn giản là Kiệt không muốn thấy Ngọc buồn. Còn lý do vì sao thì ngay cả Kiệt cũng không biết

Tại khu vườn đẹp như tranh vẽ.....

Kiệt cứ đinh ninh là Ngọc đang rất buồn và sẽ khóc nhưng khi nhìn thấy Ngọc thì Kiệt biết cái suy nghĩ của mình chỉ đúng có 1 nửa vì Ngọc buồn nhưng không khóc

-Sao lại ngồi đây 1 mình vậy?_Kiệt ngồi xuống bên Ngọc và hỏi

-Thì mình nhớ nơi này nên đến thôi_Ngọc nói và mỉm cười, nụ cười còn vương 1 chút buồn khó tả

-Lạ thật đấy_Kiệt nói

-Lạ gì?_Ngọc hỏi lại

-Mình cứ nghĩ là cậu lại ngồi đây khóc chứ?_Kiệt chọc

-Đôi khi cũng cần phải mạnh mẽ để chống chọi lại với quá khứ đau thương. Có lẽ mình không đủ dũng khí để có thể coi vết thương đó như chưa hề có nhưng mình sẽ học cách làm cho vết thương đó đỡ đau hơn và không còn phát triển_Ngọc nói

-Um, cậu nói vậy thì mình cũng yên tâm được phần nào rồi_Kiệt cười

-Mà cậu làm gì mà mồ hôi nhễ nhại vậy?_Ngọc hỏi khi nhìn thấy trán Kiệt lấm tấm mồ hôi và lưng áo thì ướt đẫm

-À, vì vội chạy tới đây nên mới thế_Kiệt lau mồ hôi vừa cười trừ nói. Biết làm được, đường đi từ phía đại sảnh tới đây cũng khá xa mà (trường quý tộc mà ỉ)

-Cậu cẩn thận đó, lỡ té thì sao? Nè, lau đi_Ngọc nói và rút trong chiếc túi nhỏ mang theo người 1 vật nhỏ. Đó là 1 chiếc khăn màu trắng

-Cho mình?_Kiệt hỏi lại

-Um....coi như là quà cảm ơn vì chiếc khăn cậu đưa mình lúc mình mới tới_Ngọc nói

-À, cái lần đầu tiên mình thấy cậu khóc đó hả?_Kiệt sau 1 hồi suy nghĩ thì cũng nhớ ra

-Nè, đừng có nói vậy chứ, khó nghe lắm_Ngọc nhăn mặt

-Nhưng mà mình thích, mình sẽ kể ọi người nghe_Kiệt trêu

-Cậu dám k?_Ngọc đe dọa

-Sao lại không dám. Lêu lêu_Kiệt chọc tức Ngọc rồi chạy

-Đứng lại nếu không muốn bị ăn chưởng_Ngọc cảnh cáo

-Đứng lại cũng bị ăn đấm thôi_Kiệt nói rồi chạy tiếp

Thế là 2 người rượt nhau chạy khắp khu vườn thần tiên

Một ngày làm việc vất vả lại trôi qua, ai ai cũng đều mệt mỏi nhưng cũng cảm thấy vui vì được ở bên những người mình yêu quý. Nhưng có lẽ người vui nhất chính là Kiệt vì cậu ta lần đầu tiên nhận được quà của công chúa lạnh lùng mà. Tối hôm đó Kiệt không ngủ được, cứ lần qua lần lại, rồi lại lôi chiếc khăn ngọc tặng ra ngắm nghía. Nó 1 mùi thơm nhẹ nhàng, phảng phất làm người ta cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu. Bất giác, Kiệt phát hiện ra 1 dòng chữ nhỏ xíu ở góc khăn

” Cảm ơn cậu vì những gì cậu đã làm ờn

” _Đó là những gì trên chiếc khăn

Kiệt đọc xong thì mỉm cười nhẹ, cất chiếc khăn vào hộp trên cùng của chiếc tủ đầu giường, nơi Kiệt để những vật quan trọng

Có lẽ Kiệt và Ngọc không hề hay biết rằng có 1 người đã vô tình hay cố tình nhìn thấy tất cả. Nếu như đó chỉ là 1 người bình thường, 1 người không quen biết hay 1 trong số những đứa bạn thân thì có lẽ đã không sao. Nhưng những người không nên biết nhất lại biết tất cả, đánh dấu 1 sóng gió chuẩn bị xảy ra. Đó là Trà

Mới sáng sớm, nơi tụ tập của Hội rắn độc đã náo loạn bởi những tiếng la hét kinh hoàng của Trà, khiến cho Trúc và Linh dù muốn yên cũng chẳng được.....

-Không hay rồi, không hay rồi. Có chuyện lớn rồi _Trà đập tung cửa, la lối om sòm

-Có chuyện gì mà chị hét hả vậy? Lại đây mà xem, chị Linh mới mua cái vòng tay đẹp lắm. Chiều chị em mình cũng...._Trúc tươi cười rạng rỡ nói

-Đẹp! Đẹp hết! Giờ này mà còn tâm trí để mua sắm sao? _Trà cắt ngang lời Trúc và đập tay xuống bàn

-Làm gì mà ghê thế? Con nhỏ xuống ngay mở miệng ra chỉ biết có shopping, mua sắm, đi bar và cua trai như mày thì có chuyện gì mà gay với chả go? Chắc lại tặng thêm kí lô nào rồi phải không? _Linh tỏ ra hiểu biết

-Trời ơi, chị nói sao mà chuẩn ghê _Trúc đồng tình

-Sai hết cả rồi, không biết thì đừng có đoán bừa vậy chứ? Chị lúc nào cũng vậy, em không tới nổi như chị nói đâu. Còn mày nữa, không biết bênh vực mà còn hùa vào nói xấu chị mày là sao? Hoàng tử của mày sắp bị cướp đi rồi kìa _Trà mắng từ Linh sang Trúc

-Hoàng tử của em? Kiệt? _Trúc hỏi lại

-Chứ còn ai nữa? ảnh sắp bị con cáo gian xảo đó cướp đi mất rồi _Trà nói

-Là con nào mà gan quá vậy? Chẳng lẽ không biết nếu để ý 1 trong 3 hoàng tử thì sẽ bị như thế nào sao? Chẳng lẽ nó không sợ chị 2 của trường này _Linh nhăn nhó

-Con Ngọc. Nó thì sợ gì chị cơ chứ _Trà nói

-Rốt cuộc chuyện này là sao? _Trúc hỏi mặt nhăn nhó

-nó có ý với Kiệt rồi, hôm qua nó còn tặng quà cho Kiệt đó _Trà nói

-Cái gì? con nhỏ đó dám như vậy sao? Kể rõ hơn xem nào? _Linh nói

-Hôm qua, em thấy con Ngọc hét hả chạy đi đâu đó. Tò mò nên em đi theo, ai dè nó vào phía khu vườn của hội học sinh. Em thấy nó cứ đi qua đi lại, nhìn từ cái này sang cái khác, khuôn mặt thay đổi liên tục. Mà nói thật nha, lúc đó nhìn nó đẹp ghê cơ, không khác gì minh tinh hollywood _Trà kể

-Chị tập trung vào chuyện chính đi. Có ai đời chị lại đi khen tình địch của em gái mình cơ chứ? _Trúc nói

-Ừ thì kể tiếp: Thấy không có gì đặc biệt nên em định quay về, ai dè vừa mới quay đi thì anh Kiệt tới làm em hết hồn. Em thấy ảnh tới gần Ngọc, 2 người nói với nhau cái gì đó em không nghe rõ vì ở quá xa. Lát nữa thì em thấy nó tặng khăn tay cho Kiệt _Trà kể

-2 người đó nói với nhau những gì? _Linh hỏi

-Làm sao em biết. Em đã nói là ở xa rồi mà _Trà nói

-Sao k lại gần đó mà nghe?_Linh nhăn mặt

-Làm sao mà em dám. Lỡ họ thấy thì sao? Như vậy thì em sẽ bị kỷ luật nặng lắm đó_Trà nói

-2 người im lặng đi. Sao k ai an ủi gì em hết vậy? Chỉ lo cãi nhau thôi_Trúc nói, rơm rớm nước mắt

-Xi, tao biết mày có đau lòng gì đâu mà an ủi. Chỉ có tức giận thôi_Trà nói

-Lọ thước nhỏ mắt còn chưa kịp dấu kia kìa_Linh nói

-Hi, thì phải làm cho ra vẻ nghiêm trọng chứ? Mà 2 chị giúp em nghĩ cách đi, nếu k con Ngọc cướp ảnh đi mất. Ráng giúp em đi, tương lai hạnh phúc của em sao này đó_Trúc năn nỉ

-Thôi được rồi, vì mày năn nỉ và vì tao cũng chẳng ưa gì cái con nhỏ xấu xược đó nên tao bày ày cách này. Lại đây....._Linh nói và bắt đầu lên kế hoạch

Và sau đó là hàng loạt những nụ cười đầy vẻ nham hiểm của 3 con rắn độc

3 ngày sau chính là 5/9_ngày hội khai trường, hội học sinh là những người tất bật nhất vì phải lo phần sân khấu, văn nghệ và hội trưởng hội học sinh sẽ lên đọc lời tuyên thệ. Buổi lễ có lẽ sẽ kết thúc trong êm đẹp nếu như sự việc đó k xảy ra trong lễ hội mừng ngày khai trường và đón các em học sinh mới.....

-Ngọc ơi!_Kiệt từ xa chạy lại nói

-Có chuyện gì thế?_Ngọc hỏi

-Mọi người đâu hết rồi? sao chỉ có 1 mình cậu ở đây?_Kiệt nhìn xung quanh hỏi

-Đi chơi hết rồi, Trinh với Phình thì đi coi ca nhạc ở trên kia, còn Phương và Vũ thì k nói cũng biết mà_Ngọc nói

-Vậy sao cậu đứng đây? K đi đâu chơi à?_Kiệt cười hỏi

-Nếu ở đây có chỗ nào bán sách từ 50 năm trước thì mình sẽ tới đó_Ngọc trả lời bình thản

-Trời! Sao lại là sách từ 50 năm trước?_Kiệt hỏi

-Vì sách bây giờ mình đọc hết rồi, có nhiều sách hay mà giờ k xuất bản lại lắm_Ngọc nói

-Thôi, ở đây là lễ hội ăn uống, làm gì có mấy thứ đó. Thôi, đi chơi với mình vậy_Kiệt nói rồi lôi Ngọc đi

Nếu là trước đây chắc nó đã cho tên nào dám làm vậy 1 cú trời giáng để có thể vào bệnh viện ngắm mấy cô y tá nhưng bây giờ nó đã quá quen với việc bị lôi tới lôi lui như thế này rồi. Hình như tên này k sợ nó thì phải?

-Nè qua bên kia đi_kiệt kéo Ngọc đi trong khi Ngọc thì có vẻ k muốn,nhìn mặt cô nàng méo xẹo thấy mà thương nhưng ai biết đâu trong lòng cô đang có gì đó xôn xang, vui vui đến khó tả

-Làm ơn đi, mỗi chân lấm rồi_Ngọc nhăn nhó ngồi xuống ghế đá

-Mới đi có chút xíu thôi mà, làm gì mà mỗi chân chứ?_Kiệt hỏi

-Phải, nếu như là bình thường thì có đi 10 lần quãng đường đó cũng k sao nhưng đi với cậu thì khác. Cậu có biết này giờ mấy em yêu của cậu cứ đứng chắn đường, chen lấn để nhìn cậu, hơn nữa họ còn

"tặng

" ình những ánh mắt rất thiện cảm. Năng lượng của mình tiêu hao hết rồi_Ngọc nói

-Trùi ui, xin lỗi mà. Với lại đâu phải có mình cậu một đâu, mình cũng khổ lắm chứ bộ. Cậu nhìn lại đằng sau đi, đâu phải chỉ có con gái? Con trai cũng đầy ra chứ bộ?_Kiệt nhăn nhó nói

-Thôi, k nhắc tới nữa. Mình muốn ăn kem_Ngọc nói rồi mỉm cười

-Ok, cậu đợi 5

nhé_Kiệt nói rồi chạy đi

Ngọc ngồi 1 mình và nhìn trời nhìn đất, chợt nó suy nghĩ

” Kì lạ thật, k ngờ mình giờ đây lại có người quan tâm và chăm sóc nhiều như vậy. Mình cứ nghĩ rằng sẽ chẳng còn ai yêu thương mình nữa chứ. Mình quyết định vào đây học quả là k sai. Nói đây đã giúp mình lấy lại được niềm vui và tìm thấy được giá trị của cuộc sống. Mẹ, con cảm ơn mẹ. Mẹ ở trên đó liệu có vui k? Mẹ đã từng nói mẹ trên thiên đường sẽ k bao giờ cô đơn và buồn bã bởi vì mẹ có những người thân yêu, được gặp lại ông, lại bà. Con thật ngốc khi có ý định sẽ theo mọi người lên đó, con thật là ích kỉ. Từ giờ con sẽ k như vậy nữa, con sẽ cố gắng để sống thật tốt vì ở đây vẫn còn nhiều người cần có con

”_Ngọc miên man suy nghĩ, dạo này nó thường hay nghĩ tới mẹ nhưng k phải với khuôn mặt đầm nước mắt với những nỗi nhớ thương, cô đơn và lạnh lẽo mà là 1 khuôn mặt rạng rỡ, với nụ cười trên môi. Dù nụ cười k tươi tắn như lúc trước nhưng nó cũng đủ để xoa bớt đi phần nào nỗi bất an trong lòng người mẹ quá cố

Có lẽ ở 1 nơi nào đó, người mẹ đang khẽ mỉm cười

Còn Kiệt thì sao? Vì là 1 hoàng tử thân thiện có nụ cười làm mê mẩn các girl nên bây giờ Kiệt đang thật sự rất khổ vì bị các em girl vây kín. Nếu Kiệt tỏ ra lạnh lùng như Phong thì có lẽ mọi chuyện giờ đây đã khác, nhưng Kiệt thì lại k làm được.

”Lí do vì sao ư? Đơn giản là Kiệt k muốn làm các em gái dễ thương phải buồn. 1 Phong là đủ lắm rồi!

”_đó là câu trả lời của Kiệt (bỏ tay cái ông này). Mãi 1 lúc sau Kiệt mới mua được 2 cây kem mát lạnh và bắt mắt. Đang trên đường đi, bỗng Kiệt va phải vào ai đó. Đó là 1 cô nhóc năm nay lên lớp 6, có lẽ ai đó đã chen lấn và xô ngã cô bé va vào người Kiệt. Diu cô bé đứng dậy và hỏi thăm, Kiệt mới chú ý tới quần áo của mình, 2 cây kem bây giờ đang dính trơn trên người cậu. Thôi rồi, thế là toi công này giờ đứng chờ mua kem. Kiệt vào nhà vệ sinh và cởi áo ngoài của bộ vest. Cũng còn may là hôm nay Kiệt phải phát biểu nên mặc lễ phục, lúc này kem dính trên áo ngoài thôi nên k sao. Kiệt bỏ nó ở ngoài bồn rửa tay và vào nhà vệ sinh. Bỗng, ở ngoài có tiếng động.....

-Nè, chắc chứ?_Trà hỏi nhỏ

-Chắc chắn mà. Lúc này em thấy ảnh lòi 1 chiếc khăn ra ngấm rồi bỏ vào túi trái của áo vest để lên phát biểu_Trúc nói

-Nhưng mà sao em thấy sợ sợ thế nào ấy, đây lại là phòng wc nam_Trà nói

-sợ cái gì, tao đuổi hết tụi con trai đi rồi, với lại này giờ mình có tới gần ảnh bao giờ đâu? Chắc chắn ảnh sẽ k nghĩ ngờ mình_Linh nói đầy hiểu biết

-Đúng đó, nếu có nghĩ thì cũng chỉ nghĩ của con nhỏ lớp 6 lúc này thôi. Có ai ngờ mình cố tình đẩy nó đâu_Trúc nói

-Nhưng mà con nhỏ đó cũng sướng quá ha? Được ôm thân tượng 1 lần rồi còn gì? Như vậy chắc có bị sao nó cũng cam lòng_Trà nói

-Um, em cũng muốn được như nó ghê_Trúc mơ mộng

-Vậy sao hồi này k chịu để tao xô? Giờ thì ngồi đó mà mong với chả ước. Thôi, vào lấy cái khăn mau lên_linh nói rồi kéo Trúc ra ngoài

-Ồ? Sao lại là em?_Trúc hỏi

-Vậy cái này là làm vì lợi ích của ai?_Trà hỏi ngược lại

-Thôi được, vì tương lai của shopping và làm đẹp. Cố lên!_Trúc tự an ủi và vào nhà vệ sinh nam

1 lúc sau Trúc chạy ra, mặt đỏ lựng.....

-Mày làm sao đó?_Trà hỏi

-Ngại quá chị ơi, hình như có đứa thấy em mất rồi_Trúc nói

-Là sao? Ai thấy? Trong đó có ai à?_Linh hỏi

-Dạ, có tên nào đó hình như học lớp 11, tự nhiên ở đâu chui ra làm em quê muốn chết, k biết gã đã kịp nhìn thấy mặt em chưa nữa__Trúc nói

-Chết thật. K biết là ai? Thôi, chắc thằng đó k nói ra làm gì đâu. Từ từ rồi tính. Thế khăn đâu?__Linh hỏi

-Đây nè__Trúc nói rồi đưa cho 2 người 1 chiếc khăn nhỏ

-Ok, vậy là bước 1 đã thành công dù k được tốt đẹp cho lắm. Bước 2 chuẩn bị thôi__TRà nói

-Được rồi. Trúc, lần này diễn cho tốt vào. Đừng có làm cho nó nghi ngờ đó. Mà luôn là đứa phá hỏng tất cả__Linh nói và nhăn mặt

-Em biết rồi mà__Trúc nói

Thế là 3 cô nàng đánh đá với những âm mưu hiểm độc quay bước đi mà khề hay biết phía sau đang có 1 bóng đen đã quan sát hết tất cả, trên môi khẽ nở 1 nụ cười

khi Kiệt bước ra, vì quá vội nên Kiệt cũng chưa kịp kiểm tra lại mình đã mất thứ gì. Lật đật chạy ra quầy kem và dùng

"mĩ nam kế

", năn nỉ các bạn nhường chỗ để mình mua trước. Kiệt sợ nếu đi quá 5

thế nào cũng bị Ngọc xử đẹp

-Cậu chờ mình có lâu k? Xin lỗi, mình về hơi trễ__Kiệt chạy lại nói

-Trễ mất 35s 24__Ngọc nói

-Ừ trời, tính gì mà kĩ thế?__Kiệt gãi đầu nói

-Cậu vừa mới tán em nào à? Sao về trễ quá vậy? Mà áo vest của cậu đâu? Hay là tặng cho em ấy luôn rồi?__Ngọc quan sát Kiệt rồi hỏi mà cứ như trêu ghẹo

-Tầm bậy. Tự nhiên đi tặng áo khoác của mình cho con gái. Hơi kì__Kiệt cười và đưa cho Ngọc cây kem

-Ai biết được. Nhớ đâu cậu tặng em ấy áo khoác với cái lí do ngốc xít như thế này thì sao :

" Hôm nay trời lạnh, 1 cô gái xinh đẹp như cậu mà bị cảm thì mình và các chàng trai sẽ buồn lắm đấy. Cậu khoác áo của mình vào đi. Đây là tấm chân tình của mình đấy

"__Ngọc nhái theo giọng của Kiệt

-Ừ trời, cậu làm gì mà kinh thế. mình của gái có hạng đó nha, k cần dùng tới những cái cách cũ xì đó đâu__Kiệt nói

-Thế có nghĩa là cậu tự nhận mình mới đi của gái về đấy nhé__Ngọc nói

-Ý, làm gì có. Mình có đi của gái nhưng từ 2 tháng trước kia, bữa nay là tại mình bị dính kem lên áo nên thay ra rồi, mình còn để nó trên phòng họp của Hội học sinh kìa__Kiệt nói

-Vậy là cậu phải đi mua cây khác sao? Vậy là mình sai rồi, xin lỗi cậu__Ngọc ăn kem nói

-Trùi ui, lâu lâu mới nhận được lời xin lỗi từ công chúa lạnh lùng. Vui ghê__Kiệt nói

-Thôi, mình k giận à nha. Cậu coi chừng bị ăn 1 đấm đó. Qua bên kia đi, mình thấy bên đó có mùi gì thơm lắm__Ngọc nói và kéo Kiệt đi.

Cậu tự về nhà được k?__Kiệt hỏi khi Ngọc ra về

-Mình về được chứ sao k? Mình đâu phải là trẻ con mẫu giáo?__Ngọc hỏi lại và cười

-Ừ ha, dù sao thì cũng chả ai dám đụng vào cậu__Kiệt nói rồi lấy tay radở trước mặt, dường như cậu chàng cũng đủ biết sau câu nói đó, kết quả sẽ như thế nào

-Cậu coi chừng đó. Thôi, mình về đây__Ngọc chào tạm biệt Kiệt rồi đi thẳng

.....

-Nè, này giờ 2nguoiwf đi đâu đó?_Phong hỏi

-Thì đi chơi chứ đi đâu? Hỏi thừa _Kiệt nói lại

-Trời ơi, học cái tính tiết kiệm lời đó của ai vậy? Ngọc hả?_Phong chọc

-cũng chưa chắc đâu, có khi là từ cậu_Trinh cười nói

-Thế còn 2 con vịt ồn ào kia đâu rồi?_Kiệt hỏi và nhìn ngó xung quanh

-Đi ăn rồi, nhà hàng bên kia kia. Cãi nhau cãi buổi trời nên giờ nàythan đói bụng, qua bên đó thì xem ai ăn nhiều hơn rồi_phong nói và chỉsang phía bên kia đường, nơi có 1 nhà hàng 5 sao sang trọng

-Thế 2 cậu k đi à?_Kiệt hỏi

-Mình no quá trời rồi, cả buổi Trinh lôi mình đi ăn hết cái này tới cái kia, bụng hết chỗ chứa_Phong nói và ôm bụng cười

-Mình cũng vậy, công nhận con gái là chúa ăn hàng. Mình thì no căng bụng mà Ngọc thì ăn từ món này sang món khác, hỏi no chưa thì lúc nào cũnglắc đầu_Liệt tưởng tượng mà mặt thì méo xẹo

-Nhè, làm ơn đừng nói xấu con gái nghe chưa? Nếu k thì đừng trách sao đây vô tình_Trinh nói rồi lườm 2 chàng

-Thôi, thôi. Giỡn chút ý mà. Phong, hôm nay phiền cậu đưa Trinh về, mình để quên đồ trên phòng họp rồi. Với lại hôm nay mình cũng k đi xe_kiệtnói

-Trời, bữa nay đại công tử nhà họ Hoàng k đi xe? Đúng là chuyện lạ à nha, chắc bữa nay trời mưa quá_Phong chọc

-Đừng có chọc quê mình à nha. Chẳng qua là muốn đi bộ nên vậy thôi_Kiệt nói

-Chớ k phải là muốn đi cùng Ngọc sao? Giả vờ thấy gớm_Trinh hùa theo chọc

-Được lắm, 2 người cứ thi nhau mà chọc tui đi. Cười người hôm trước, hõsau người cười đo_Kiệt nói rồi quay lưng đi về phía dãy nhà phía Đôngcủa trường, nơi có phòng họp của Hội học sinh

-Thôi, để mình đưa cậu về_Phong nói rồi lôi Trinh vào nhà xe

Kiệt 1 mình lên phòng họp của Hội học sinh, bật đèn và lấy chiếc áokhoác lúc chiều vứt trên bàn. Tự nhiên thấy nhớ nhớ cái...mùi hương nhènhệ trên chiếc khăn tay của Ngọc (Kiệt: Hix, nghe giống biến thái đi) nên lục túi áo của mình

" Sao bên này lại k có, lúc chiều mình bỏ ở đây mà? Hay là túi bên kia nhỉ? K phải, ở đây cũng chẳng có, đây cũng k. Rốt cuộc là ở đâu rồinhỉ?

" Kiệt thật sự hoảng, mất đi 1 vật quan trọng như vậy khiến cậu khể giữ nổi được bình tĩnh.

Gần như lục tung cả căn phòng, Kiệt thật sự lo lắng, cảm giác như vừaamác phải 1 lỗi gì rất trầm trọng. Sợ rằng đã làm rơi mất ở đâu rồi nhưng Kiệt vẫn tìm như 1 động vật hoang dã

Còn ở phía Ngọc thì sao? Xem thử nha.....

-Hello! Lậu quá k gặp_Linh bước tới đứng trước mặt Ngọc, theo sau là Trúc và Trà

-đúng, nhưng tôi cũng chả muốn gặp các người tí nào. Xem ra tối nay tôi k thể nuốt nổi cơm rồi_Ngọc đáp trả lại

-Nè, đây cũng chả muốn gặp đấng ấy đâu. Tại đấng ấy cửa kè kè lấy anh Kiệt nên tụi này mới phải vậy_Trà nói

-Vô duyên, hơn tuổi người ta mà gọi anh xưng em ngọt sớt, đúng là thấmmĩ nhiều nên mặt dày, k biết ngượng_Ngọc trả đòn cực kì ngoạn mục, xemra đi theo Phương lâu nên miệng lưỡi cũng được tôi luyện tới đỉnh cao,level nói móc cũng tăng cấp

-Mày...mày..._Trà tức nói k ra tiếng

-Sao thế, hồi nãy con đánh đá lắm mà? Sao giờ lại như vậy? Trong miệng có cái gì à? Hay là nói trúng tim đen nên k cãi được?_Ngọc lại tiếp tục tấn công

-Nè, mày đừng có chọc khoe người khác như thế nữa. Tụi tao cảnh cáo mày, còn lén phét, lại gần anh Kiệt là k xong đâu_Trúc bây giờ mới lên tiếng

-Tôi nói đúng sự thật mà, nghĩ gì thì nói vậy thôi,. Như thế cũng có lỗi à? còn cái chuyện cảnh cáo già đó thì đừng có mơ. Tôi có gặp gỡ hay có ý đồ gì với Kiệt các người cũng k có quyền ý kiến hay cảnh cáo. Các người càng nói tôi lại càng thân với cậu ấy hơn đó_Ngọc nói ra những lời k hề thật lòng, dù đó k phải những gì nó nghĩ nhưng vì muốn chọc tức mấy con nhỏ này nên Ngọc mới nói vậy

-Thôi, k nói với con này nữa. Trúc cho nó thấy đi_Linh nói rồi phẩy tay ra hiệu

-Này, mày xem, đây là cái gì?_Trúc nói rồi giơ 1 vật lên trước mặt Ngọc

-Sao mày lại có nó? Đưa đây!_Ngọc nói rồi giơ tay chụp

-Khoan đã, mày tưởng mày có thể lấy lại dễ dàng như vậy sao? Xem ra chiếc khăn này quan trọng với mày lắm_Trúc rút tay lại và nói

-Anh Kiệt đã tặng nó lại cho em tao rồi.Mày làm gì có quyền lấy lại chứ?_Trà nói

-Rốt cuộc chuyện này là sao?_Ngọc hỏi

-Lúc này Trúc mệt nên ra mồ hôi hơi nhiều, anh Kiệt đã dùng nó để lau mồ hôi cho Trúc. thấy Trúc có vẻ thích nên anh cho luôn, anh nói cái này cũng chẳng phải cái gì quan trọng. K bằng 1 giọt mồ hôi của Trúc. Mày tưởng lúc này anh mua kem về trể là do va phải con nhóc nào đó thật sao? Mày nhầm rồi, đó là do anh ngồi chơi và nói chuyện với Trúc đó. Nhìn cái cảnh đó, thấy lãng mạn dễ sợ luôn_Linh bắt đầu bịa ra 1 câu chuyện do mình tự tạo

-Sao? Mày k còn cơ hội đâu. Bỏ cuộc đi_Trà nói

-Kệ tụi mày, thích thì cứ giữ, tao k cấm. Dù sao thứ đó cũng chẳng đáng gì_Ngọc cười nhếch mép và quay đầu bỏ đi

-Giờ sao đây chị? Sao nhìn nó có vẻ bình tĩnh quá vậy? Hay là mình thất bại rồi?_Trúc ái ngại hỏi

-Tầm bậy, thành công rồi. nó nói vậy có nghĩa nó đã tin vào câu chuyện của chúng ta. Còn nó bình tĩnh ư? Chỉ là giả vờ thôi chứ thật ra nó đang sốc lắm. Nhìn cái dáng đi của nó đi, đầu cúi xuống đất, nhìn đáng yêu đuối thế kia mà. Bình thường nó có bao giờ thế đâu_Linh phân tích vô cùng tỉ mỉ

-Vậy là thành công rồi. Đi bar ăn mừng thôi_Trà cười tươi rói

-Mày lúc nào cũng vậy. Thôi, đi bar nào. Tranh thủ mày kiểm giùm tao 1 thằng nào đó giàu có đẹp trai đi_Linh nhả mặt nói

-Thôi, kiểm làm chi? em chăm anh Vũ rồi_Trà nói

-Vậy là lần sau chúng ta cũng đóng kịch rồi làm những chuyện như thế này nữa ă?_Trúc hỏi

-Chắc thế. Mà mày k muốn làm à?_Linh hỏi

-k có, lúc đầu em cũng thấy sợ sợ nhưng giờ em lại thấy thích thú_Trúc cười toe toét

-OK, vậy giờ đi bar. Ngày mai đón chờ tin vui ha_Linh cười rồi cả bọn lên taxi đi tới bar

Còn Ngọc thì sao? Công chúa của chúng ta đang rất sốc, Ngọc k tin và cũng k muốn tin là Kiệt lại làm như vậy. Ngoài trời, mưa đang rơi. Mưa rơi hay nước mắt nó rơi? Phải chăng mưa đang cố an ủi nó?

” Tại sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao cậu lại làm như vậy? Tại sao cậu lại đối xử như thế với mình? Mình luôn tin rằng cậu k làm thế nhưng giờ biết làm sao được khi bọn họ có trong tay chiếc khăn ấy. Tất cả, tất cả đều chứng minh rằng niềm tin của mình sai lầm, cậu bảo làm sao mình có thể tin cậu được nữa đây. Cậu

bảo làm sao mình có thể tin vào người bạn tốt, người đã kéo mình ra khỏi bão tuyết để đón nhận ánh nắng ấm áp, người đã đem lại niềm tin và nụ cười ình được nữa đây?

”_Ngọc suy nghĩ mặc cho đôi chân cứ bước đi mà k biết đi về đâu. Mặc cho nước mắt đang nhạt nhòa trên má. Có lẽ mưa rơi là để che đi những giọt nước mắt đó, để k ai nhận ra rằng Công chúa tuyết đang khóc, những giọt nước mắt đau lòng, cảm giác như bị phản bội và làm tổn thương

Sáng sớm hôm sau, Ngọc vẫn đi tới lớp như hàng ngày cùng với cái vẻ lạnh như tảng băng trôi, chỉ có điều hôm nay có vẻ lạnh hơn hàng ngày nhưng cũng có vẻ gì đó buồn rầu và ảm đạm. Đôi mắt sù đã được make-up rất kỹ nhưng vẫn có thể thấy nó dần sưng húp cùng với những quầng thâm xung quanh

-Ngọc ơi, cậu bị làm sao thế?_Phương hỏi với vẻ đầy lo lắng

-K sao, mình thì có chuyện gì cơ chứ_Ngọc cố gượng cười

-Sao mắt cậu sưng húp lên vậy? chẳng lẽ cậu khóc hả?_Trình hỏi nhỏ, đủ để ình, Phương và Ngọc nghe, còn 2 chàng kia thì miễn bàn

-Làm gì có, tối qua mình đọc tiểu thuyết tới khuya, vì cuốn tiểu thuyết đó hay quá, vừa lãng mạn lại đầy những bi kịch nên mình có khóc đôi chút. Chắc vì vậy nên mắt mới sưng lên thôi_Ngọc bịa 1 câu chuyện

-Vậy bây giờ cậu về bàn nằm nghĩ 1 chút đi, nhìn cậu xanh xao lắm_Trình dìu Ngọc về bàn và quay lại phía Phương

-Nè, cậu có tin câu chuyện lúc nãy của Ngọc k?_Phương hỏi nhỏ vì dù sao bên cạnh mình cứ luôn kè kè 1 tên gián điệp

-Mình k tin lắm, Ngọc đâu phải là 1 người như vậy_Trình nói

-Mình cũng thấy thế. Ngay cả chuyện tình giữa Romeo và Juliet còn chưa lấy được 1 giọt nước mắt của cậu ấy kia mà. Với lại có cuốn tiểu thuyết tình yêu nào mình chưa đọc chứ_Phuong phân tích

-Mà hôm nay anh Kiệt cũng chưa tới. Mọi hôm tới sớm lắm mà ta? Hay là họ có chuyện gì?_Trình nhăn mặt hỏi

-Hay là gì nữa, chắc chắn rồi_Phuong nói

-Vậy bây giờ chúng ta sẽ điều tra chứ? Đội điều tra đặc nhiệm bắt đầu_Phuong nói và liên minh với Trình

-Ok_Trình đáp lại

-Chuyện gì mà nghe hay quá vậy? Cho tui tham gia với có được k?_Vũ từ đâu xen vào

-Ra chỗ khác!_Phương quát và tặng cho Vũ 1 quả mít nhỏ nhỏ xinh xinh trên đầu

Phong và Trình thấy vậy thì cũng chỉ biết lắc đầu và thở dài ngao ngán

Một lát sau, Kiệt cũng bước tới trường. Khuôn mặt có vẻ k được bình thường và có phần tiêu tụy vì lo lắng và mất ngủ, nụ cười k còn là của mặt trời nữa rồi. Kiệt vào lớp cũng là lúc chuông reo, buổi học bắt đầu trong k khí vô cùng phức tạp làm cả lớp k ai tập trung nổi, kể cả thầy giáo, mà nguyên nhân thì k gì khác ngoài 3 bàn cuối của lớp, nơi ngự trị của những nam thanh nữ tú trường Green Dream. 1 k khí lạnh như băng tảng, buồn phiền, đa nghi với 1 đồng cậu hỏi len lỏi trong cái đầu nhỏ bé nhưng có bộ não vĩ đại. 1 k khí lo lắng, thỉnh thoảng lại len lén nhìn Ngọc, rồi lại thở dài nghĩ về chuyện gì đó. 1 k khí đa nghi, so mới được tạo ra bởi 2 cô nàng và 1 k khó hiểu, tò mò và ngao ngán của 3 chàng hoàng tử. Tất cả những bầu k khí đó mà trộn lẫn vào nhau thì công ì là lớp học nữa.

Cuối cùng 2 tiết học cũng trôi qua trong sự ngột ngạt, khó chịu tới nỗi thầy giáo cũng chả muốn giảng bài mà học sinh cũng chả thèm nghe giảng. Đúng 1h 30

, cả cái lớp như ngồi trên đống lửa hay nói có vẻ nghiêm trọng hơn là vùng cài bom nổ chậm. Được thoát khỏi cái lớp đó, ông giáo già và cả những con người tội nghiệp kia mới hiểu được giá trị của cuộc sống, mới biết tính mạng quan trọng tới nhường nào và mới biết cảm giác khi thoát chết trong gang tấc ra sao. Ngọc lãng lẽ bước ra ngoài, nó muốn được yên tĩnh để suy nghĩ tất cả và đương nhiên nơi nó chọn chính là khu vườn đẹp như mơ của Hội học sinh

Tại khu vườn của Hội học sinh.....

Nó ngồi dưới 1 bóng cây cao, ngắm nhìn mọi vật xung quanh bằng ánh mắt tuyệt vọng. Nếu như ngày thường, màu xanh của cây cỏ giúp nó thấy thư thả và mạnh mẽ hơn thì hôm nay nó lại thấy màu xanh đó cực kì u tối và ghét, rất ghét sự mạnh mẽ của nó. Nó không muốn mạnh mẽ vào lúc này vì thật ra nó rất yếu đuối, nó cảm thấy mệt mỏi vì sự mạnh mẽ hàng ngày của mình. Bỗng, Kiệt xuất hiện trước mặt nó. Bây giờ nó vừa muốn gặp nhưng cũng không muốn thấy Kiệt. Nó muốn hỏi Kiệt có thật là đã làm vậy không cũng sợ cậu trả lời sẽ có. Kiệt nhẹ nhàng ngồi xuống bên nó và im lặng bởi vì chính cậu cũng chẳng biết nói gì. Ngọc đã quyết định sẽ hỏi Kiệt dù cho cậu trả lời có ra sao, dù sự thật có nghiệt ngã tới mức nào. Thà biết rõ còn hơn trong lòng cứ k yên.

-Kiệt này, mình hỏi cậu 1 câu. Chiếc khăn hôm trước mình tặng cậu đâu rồi_Ngọc nói giọng chứa đầy sự mệt mỏi và khó khăn

-mình...mình...mình...thật ra...mình...làm...làm mất nó rồi_Kiệt lắp bắp thú nhận

-Cậu làm mất?_Ngọc hỏi lại

-.....Um_Sau 1 hồi im lặng, Kiệt gật đầu

-Hay là cậu tặng cho ai đó rồi?_Ngọc hỏi lại

-Tặng? Tặng cho ai?_Kiệt hỏi

-Cậu đừng vội vội vã, mình biết hết cả rồi. Cậu lấy nó để tặng cho Trúc, cậu bảo nó không đáng giá gì. Cậu coi nó như 1 thứ đồ chơi, 1 món hàng rẻ mạt. Cậu có biết cậu làm như vậy cũng có nghĩa là cậu đang chà đạp lên mình không? Cậu có biết mình tin tưởng ở cậu nhiều như thế nào không? Tại sao cậu lại đối xử với mình như vậy? tại sao cậu có thể coi thường mình như thế? Tại sao? Dù mình xuất thân thấp hèn hơn cậu nhưng mình cũng có đáng để cậu đối xử thế không? Hả??_Ngọc tuôn 1 lèo và chạy đi, nếu tình hình có thể thấy 1 vài giọt long lanh nơi khóe mắt

Kiệt 1 mình lặng thinh suy nghĩ về những gì cậu nói, trong đầu đang gắp ráp lại các chuỗi sự kiện vừa rồi. Cậu thật không hiểu Ngọc đang nói gì nhưng Ngọc có nhắc tới Trúc nên cậu quyết định tới gặp họ 1 lần xem sao. Dù gì bọn họ cũng là người có khả năng làm ra những chuyện này nhất

Tại địa bàn hoạt động của 3 con rắn độc hay nói đúng hơn là sân thượng của trường, 3 con rắn đang nói chuyện với nhau thật vui vẻ, bàn luận về chiến thắng ngoạn mục vừa rồi mà công đầu là của Linh_chị cả của nhóm

-Trời ơi, không ngờ lại thành công vang dội như thế. Nhìn bộ dạng của nó sáng nay mà em muốn sướng con mắt_Trúc nói và uống ngụm nước trái cây

-Chứ còn gì nữa? Chị hai mày mà đã ra tay thì gạo xay ra cám_Linh tự hào

-Lần sau mình chơi thêm 1 vỏ nữa ha? không chờ cái khăn bè tí thế mà có ích dễ sợ_Trà nói

-Tại họ dễ tin người thôi, chứ nếu như với những đứa như chị em mình thì chắc còn khuya_linh nói

-Đồ nào! Ăn mừng chiến thắng_Trúc nói là giờ lon nước ngọt lên

-Đồ!_Linh và Trà đồng thanh

-Uống cái này chẳng đã tí tẹo nào, tối mình đi bar đi_Trà đề nghị (con này lúc nào cũng thế)

-Cô nghĩ cô có thể đi được không?_Kiệt đi tới, mặt lạnh tanh, nhìn còn kinh hơn cả Phong hằng ngày. Tại nó đâu ngờ rằng này giờ Kiệt đang đứng ở cửa và nghe thấy tất cả

-Anh...anh nói gì? Em không hiểu?_Trúc giả nai

-Đừng có vội vã nữa, tôi nghe thấy hết cả rồi. Chiếc khăn đâu?_Kiệt quát lên, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận, từng đường gân xanh hiện lên trên gương mặt đẹp trai và handsome hàng ngày. Kiệt nắm lấy tay Trúc và siết chặt, tưởng như có thể bẻ gãy nó

-Á!_Trúc chỉ kịp thét lên 1 tiếng rồi nước mắt chảy ra ròng ròng

-Kiệt! anh bỏ tay con bé ra đi, nó có biết gì đâu?_Trà năn nỉ

-K cần phải ngại biện, nói cho tôi biết, có phải các người đã lấy chiếc khăn của tôi k?_Kiệt lặp lại câu hỏi

-Chiếc khăn...chiếc khăn..._Trúc dường như k chịu nổi nữa nên định nói ra

-A! Anh nói tới chiếc khăn này ă? Lúc này tụi em có đưa nó khoe với lũ bạn, nói dối là của 1 ngôi sao tặng cho, tụi nó tin sái cổ nên tụi em ăn mừng thôi mà_Linh cứu bồ, móc trong túi ra 1 chiếc khăn màu tím và bịa ra 1 câu chuyện

-thật chứ?_kiệt nói, giọng đầy vẻ răn đe

-Th...thật_Linh phải khó khăn lắm mới có thể nói ra 1 từ

-Hừ! Lần này tôi tha cho các người nhưng k có nghĩa là lần sau cũng vậyđâu. Chắc chắn nó sẽ k đơn giản như thế này_Kiệt buông tay Trúc ra làm cô ả ngã dúi, để lại 1 lời cảnh cáo rồi bỏ đi

-Nè, k sao chứ?_|Trà đỡ Trúc dậy hỏi

-Đau...đau quá chị ơi_Trúc nhăn mặt nói

-Thôi, đưa con bé xuống phòng y tế đi_Linh nói

Sau khi băng bó vết thương, tụi rần đọc bắt đầu nói chuyện

-Ừng may chỉ bị bong gân, chừng 10 ngày là sẽ khỏi. Nếu bị gãy xương thì chắc mày ôm cục bột dài dài đấy con ă_Linh nói

-Sao lúc đó nhìn ảnh ghê quá à. Xém nữa là em khai hết rồi_Trúc nói

-Cũng may nhờ chị Linh. Ủa! Mà cái khăn hồi này ở đâu ra vậy?_Trà hỏi

-Hồi sáng, có thằng nào là hoắc lạ hươ, hình như ở trường khác đưa cho tao. Thấy đẹp đẹp nên tao giữ lại, ai dè có ích ghê_Linh nói

-Bỏ tay chị luôn. Thằng đó đúng là vị cứu tinh của tụi mình_Trúc nói

-Thôi, Trà, mày đưa nó về đi, dù sao ở đây cũng chả làm được gì_Linh nói

-Vâng ă_Trà gật đầu

Sau khi Kiệt ném cho bạn rần đọc 1 lời đe dọa, Kiệt bỏ về lớp. Tới lớp thì chẳng thấy Ngọc đâu, hỏi Phương mới biết rằng Ngọc k được khỏe nên xin về sớm. Nghe thấy thế, Kiệt cũng chả muốn học nữa. Nhờ Phong xin hộ ỉnh về sớm, Kiệt chẳng thèm cầm sách vở gì, cứ tay k mà đi ra gấ.Lái xe trên đường với vận tốc chóng mặt. Kiệt suy nghĩ

"Bệnh ư? Cậu đang giận mình thì có. chắc giờ này cậu k muốn nhìn thấy mình đâu phải k? K biết cậu đang làm gì? Ở đâu? Nếu cậu ở đâu đó nguyên rủa mình cũng chẳng sao nhưng xin cậu đừng khóc. Nếu cậu khóc thì mình buồn lắm. Tất cả cũng chỉ tại mình, tại mình k giữ chiếc khăn cẩn thận.Bọn con Linh khổn kiếp, dám bày mưu sao? Chỉ tiếc là tao k có bằng chứng nếu k chắc tụi mày toi hết rồi. Đồ con gái k ra gì

"_Kiệt sau những suy nghĩ đó thì phóng xe chạy như bay

Dừng lại ở 1 quán bar k lớn lắm, nơi đúng hơn là k lớn trong mắt của Kiệt, cậu xuống xe và bước vào trong. Cũng lâu rồi Kiệt tới nơi này, nói đúng hơn là gần 2 tháng nay chưa tới. Từ sau cái lần đầu tiên đi bar và đưa xe với Ngọc, cậu k còn tới những nơi này nữa. Hầu như mọi thời gian rảnh cậu đều dành để đi chơi với Ngọc. Ở bên Ngọc, Kiệt cảm thấy vui, cảm thấy mình như chín chắn và chừng chạc hơn rất nhiều. Cứ thế, Kiệt uống rượu mà cứ như uống nước lã, uống hết li này tới li kia, càng uống thì càng tỉnh. Bỗng, có 1 đám thanh niên tóc xanh tóc đỏ tới trước mặt Kiệt gây sự. Cũng đúng thôi, ở đây k phải là bar Thiên đường, ở đây toàn những đứa công tử ăn chơi thích thể hiện mình, thích làm ra vẻ ta đây. Ăn chơi là chính chứ có phải đại ca gì. Thấy Kiệt uống loại rượu mạnh và đắt tiền mà tới tụi nó cũng phải bó tay nên tới sinh sự. tụi nó chỉ toàn là lũ gà công nghiệp, biết gì về đại ca này đâu.

-Kìa chú em, sao ngồi uống rượu 1 mình thế này_1 thằng trong đó cất tiếng

-Dám uống cả loại này sao? Chú em k biết qui định ở đây là gì à? K ai được uống thứ này vì tụi anh k biết uống_Thằng khác chen vô

-Là lính mới sao? Nhìn cũng được ra phết đấy. Tới chào tụi anh đi, rồi tụi anh cho cưng vào đội_1 thằng khác nói, giọng ** ** có vẻ như bị..gay

-Cái thằng kia! Sao này giờ tụi tao nói nhiều thế mà mày nói tiếng nào vậy hả?_1 thằng có vẻ k chịu nổi nữa nên quát

Cạch!_Kiệt đứng dậy, thanh toán tiền cho phục vụ rồi quay về phía tụi nó_Cút đi, bọn nhãi ranh

-Á à, thằng này láo!_tên đầu đàn nói rồi cả bọn xông vào

Bình! Bốp! Hự!_các âm thanh chói tai vang lên, mọi người xung quanh thì la hét

-Tao đã nói rồi. Tụi bay k xứng để tao cho ăn đấm đấy_Kiệt nói rồi vừa đưa tay lên miệng liếm vết máu do lúc nãy va phải vật nhọn vừa đưa cặp mắt của loài thú hoang nhìn 1 đám đang nằm quần quai giữa sàn

-Có chuyện gì thế?_Ông chủ nghe thấy tiếng la hét thì chạy ra hỏi

-Ông chủ, anh ta đánh các thiếu gia bị thương_1 cô phục vụ nói

-Ồ, Cậu Kiệt? Sao cậu lại ở đây?_Ông chủ ngạc nhiên hỏi

-Chú Hoàng đó à? Quán này là của chú sao? _Kiệt hỏi

-Dạ vâng_Ông Hoàng lễ phép nói

-Chú! Sao chú lại khép nép trước mặt thằng đó như vậy?_Tên đầu đàn nói

-Thì ra tên này là cháu của ông sao? Ông nên về dạy dỗ lại cháu của mình đi. Ông biết đấy, tôi k bao giờ đánh người vô tội cả_Kiệt nói bằng giọng lạnh lùng nhưng đanh thép

-Thằng kia! Mau xin lỗi cậu Kiệt đi_ông Hoàng quay sang quát thaqngf cháu của mình

-Chú! Sao chú lại bắt cháu xin lỗi tên khốn đó? Cháu k phục, cháu sẽ về nói với ba_Thằng đầu đàn nói

-Cha mày là chú Hương phải k? Tao k ngờ đấy! Chú ấy có nghĩa khí như vậy, k ngờ lại sinh ra 1 thằng con bất tài, vô dụng, lại kiêu căng và hống hách như mày_Kiệt nói

-Mày là ai? Sao lại biết?_Thằng đó hỏi

-Trời ơi, cháu ơi là cháu. Mau xin lỗi cậu Kiệt đi. Cậu ấy là bang chủ bang Thiên Long đó_ông Hoàng nói với thằng cháu ương bướng của mình

-Hắt? Bang chủ bang Thiên Long?_Thằng đó ngạc nhiên

-Phải, ngay cả bố con cũng phải nể cậu ấy 1 phần_ông Hoàng nói

-Tôi xin lỗi_Thằng đó dù k muốn nhưng cũng phải xin lỗi

-Tôi đi đây_Kiệt nói rồi quay bước đi_Kiệt để xe của mình ở Gara quán Bar lúc này, bây giờ bọn họ đã biết Kiệt là ai thì còn tên nào dám gây hấn nữa chứ. Đi bộ trên con đường vắng,Kiệt bỗng thấy thiếu đi thứ gì đó. Nếu như là hàng ngày thì con đường này sẽ k trống vắng như vậy mà sẽ tràn ngập tiếng cười. Mưa, trời lại mưa, đầu biết tháng 8 là tháng mùa mưa, tháng của những cơn bão nhưng sao 2 ngày hôm nay những cơn mưa có vẻ rất lạ, nó mang 1 vị buồn. Ở 1 nơi nào đó cũng có 1 người đang dầm mưa. 2 con người dù ở 2 nơi khác nhau nhưng lại có tâm trạng giống nhau, 2 tâm hồn đơn điệu mang nỗi hẫng hụt lớn lao. Kiệt đi trong màn mưa dày mà k biết mình đang đâu, 1 lúc sau mới thấy mình đang đứng trước nhà Ngọc. Cổng khóa, ngôi nhà vẫn chưa sáng đèn mặc dù bây giờ đã là 5h chiều và ngoài trời thì mây đen mù mịt. Đoán là Ngọc vẫn chưa về, Kiệt ngồi xuống trước cánh cổng và khên hăm mắt lại.

"Mình sẽ đợi, đợi tới khi cậu về. Mình sẽ giải thích tất cả với cậu dù cho cậu có tin hay k. Mình sẽ đợi, nhất định sẽ đợi cậu về

"_Kiệt suy nghĩ

Ngọc 1 mình lặng lẽ bước đi, sao giờ đây c« chẳng muốn về nhà 1 chút nào, chỉ muốn ở đây cùng với mưa mà thôi. Chợt nhớ Kappi (chú cún của Ngọc) vẫn còn ở nhà mà k có ai trông. Nó giống Ngọc, sợ bóng tối, sợ sự cô đơn. Mỗi khi mưa to gió lớn, Ngọc và nó luôn luôn làm bạn, ôm nhau ngủ cho qua khỏi cơn giông. Bây giờ Ngọc ở đây, để lại nó 1 mình thật sự Ngọc k thể an tâm, đành bước chân về nhà.

Về tới nhà, Ngọc thấy trước cửa dường như có hình bóng của ai đó rất quen thuộc, và Ngọc đã nhận ra đó là Kiệt. Chợt đôi chân Ngọc k muốn bước đi nữa, nó như muốn chạy trốn khỏi nơi này nhưng vì Kappi Ngọc k còn sự lựa chọn nào khác. Hít 1 hơi thật sâu, Ngọc bước về phía trước, để mặc Kiệt. Nhìn thấy Ngọc, Kiệt vội vàng đứng lên và nắm lấy tay Ngọc

-Ngọc, Ngọc à..._Kiệt nói

-Cậu buông tay ra đi, mình muốn vào nhà__Ngọc nói rồi rút tay mình ra

Bỗng, Kiệt thấy đầu mình choáng váng lạ, sau đó trước mặt Kiệt là 1 màu đen u uất.

Nghe thấy có tiếng động phía sau, Ngọc quay lại và thấy Kiệt ngã xuống đất. Vội chạy lại và gãi tên Kiệt nhưng chỉ nhận lại sự im lặng, Ngọc lấy tay sờ lên trán Kiệt và hoảng hồn khi thấy nó chẳng khác nào là chảo dầu sôi sùng sùng. Đỡ Kiệt vào trong nhà và lấy nước nóng lau mặt cho Kiệt, Ngọc nghe thấy Kiệt nói trong cơn mê

-Ngọc....ngọc...mình xin lỗi. Mình k cố ý làm mất nó đâu. Mình k đưa nã cho ai cả, mình làm mất nó rồi. Mình xin lỗi. Ngọc, mình xin lỗi__Kiệt thều thào

Bây giờ thì Ngọc đã hiểu, hiểu ra rằng Kiệt k phải là người k biết trân trọng tình bạn, k phải là người coi thường những kẻ hèn kém, k như những gì tụi con trúc đã nói. Lau khô tóc cho Kiệt, Ngọc mới phát hiện ra là quần áo của cậu ướt sũng. Làm sao đây? Ngọc là con gái, cũng chẳng có đồ con trai trong nhà. Mặc đồ ướt như thế thì bệnh có mà nặng thêm chứ làm sao mà khỏe nổi. K còn cách nào khác, Ngọc đành gọi cho Leon

-Alo, Leon à? Tôi là Ngọc đây. Cậu tới nhà tôi ngay bây giờ được k?__Ngọc nói

-Dạ được. nhưng để làm gì vậy ạ?__Leon hỏi

-Cậu mang giúp tôi 1 bộ đồ của cậu nhé, Tôi cần gấp. Địa chỉ là XYO__Ngọc nói

-Chẳng lẽ chị định giả trai ạ? Bây giờ đang mưa mà?__Leon hỏi

-K, tôi bỏ thể giới đêm rồi. Có việc gấp, tới đây cậu sẽ biết__Ngọc nói

-Vâng, em biết rồi. Trời mưa nên khoảng 20

nữa em mới tới. Chị chờ em nhé__Leon nói rồi cúp máy

Em thay đồ cho anh ấy rồi đó, chị cho anh uống thuốc đi. Em có mua rồi nè, em biết chắc trong nhà chị chẳng có viên thuốc nào mà__Leon nói và đưa cho Ngọc 1 chiếc túi màu trắng

-Cảm ơn cậu, cậu biết rõ về tôi quá nhỉ?__Ngọc nói

-Trời, chị thuộc dạng con gái vô tâm mà, ai mà trúng tiếng sét ái tình của chị thì khổ, thế mà vẫn có hàng tá anh theo__Leon nói

-Làm sao cậu biết tôi là dạng con gái vô tình?__Ngọc hỏi lại

-Đó là những gì mà anh em trong bang hội đức kết được đó__Leon nói

-Thôi, k nói chuyện tâm phào nữa__Ngọc hơi cáu

-Em giỡn tí mà. Em về nha, chị chăm anh cho cẩn thận đó. Em k muốn sáng mai tới hốt xác anh đâu__Leon chọc rồi chạy mất

Ngọc tuy tức nhưng cũng chẳng làm gì được, hình như bọn con trai lúc nào cũng thích chọc phá con gái thì phải? Ngọc nói vọng ra 1 câu rồi mở cửa vào phòng

-Nhớ khóa cửa cổng đấy__Ngọc nói vọng ra

-Em biết rồi_Leon nói vọng lại

Ngọc cho Kiệt uống thuốc, lấy khăn ẩm đặt lên trán Kiệt. Thấy Kiệt k còn nói mớ nữa, Ngọc cũng đỡ lo hơn. Nhìn lại thấy mình cũng chẳng khác gì con chuột lột Ngọc mới chợt hiểu ra vì sao ánh mắt Leon nhìn mình có gì đó là lạ. Vào trong thay ra 1 bộ đồ, Ngọc mở cửa đi ra thì thấy Kappi đang run lên vì lạnh và sợ, dương đôi mắt long lanh lên nhìn NGọc. Ngọc chạy tới ôm Kappi vào lòng và có thể cảm nhận thấy rằng nó đang run lên, nhưng vì có được hơi ấm thân quen nên nó k còn sợ nữa, dụi đầu vào người Ngọc và ngủ ngon lành. Sao lúc này Ngọc muốn khóc quá, Kappi giống Ngọc, cô đơn như nhau. Nhìn thấy Kappi lúc này k hiểu sao Ngọc lại thấy giống mình 4 năm về trước, ngày mà mẹ mãi mãi rời xa Ngọc

Sáng sớm mai, Kiệt thức dậy. Nhìn ánh nắng ấm áp, nhẹ nhàng khẽ chiếu qua khung cửa sổ Kiệt có thể đoán bây giờ đã hơn 7h sáng. Cũng may hôm nay là chủ nhật nên Kiệt k phải tới trường.

” Quái lạ! Mình ở đâu vậy ta? Tại sao hôm nay cửa sổ phòng mình lại ở hướng đó? Lại có bóng ai đang ngồi bên khung cửa sổ nữa? Mà căn phòng này hình như mình cũng đã tới rồi. Hôm qua mình đã làm gì nhỉ? Hôm qua....đúng rồi! Nhà Ngọc! Đây là nhà ngọc. Vậy người ngồi kia chắc chắn là cô ấy rồi

”_Kiệt suy nghĩ và xuống giường

Nghe thấy tiếng động, Ngọc quay lại thì thấy Kiệt đang bước xuống giường, Ngọc vội chạy tới

-Nè! Ngồi yên trên giường đi. Cậu chưa hết bệnh đâu_Ngọc nói đầy răn đe

-Mình xin lỗi cậu, mình..._Kiệt nói

-Thôi thôi, mình biết rồi. Chuyện đó coi như bỏ qua_Ngọc ngắt lời Kiệt

-Vậy có nghĩa là cậu tha thứ ỉnh?_Kiệt vui mừng hỏi

-Đừng có mơ! Mình nói bỏ qua chứ tha lỗi hồi nào?_Ngọc nói

-Thì bỏ qua với tha lỗi cũng là 1 mà_Kiệt cãi

-Nhưng với mình thì nó là 2. Con gái giận dai lắm_Ngọc nói

-Thế mình phải làm sao để cậu hết giận đây?_Kiệt xì mặt hỏi

-Ngồi yên trên đó là được rồi. Hôm qua cậu làm mình lo muốn chết, người gì đâu mà nặng dữ. Đúng là k thể trông mặt mà bắt hình dong mà_Ngọc nói

-Nè nè, làm gì tới mức đó_kiệt cãi_ Mà sao mình lại mang đồ này? Hôm qua mình mặc đồ học sinh mà_Kiệt nhìn lại mình và hỏi

-À, hôm qua quần áo cậu ướt sũng, mặc đồ ướt đi ngủ thì bệnh chết nên....._Ngọc kể

-Cái gì? Cậu thay đồ ỉnh hả?_Kiệt cắt ngang lời Ngọc và lấy tay che người_Trời ơi, còn gì là đời trai của tui_Kiệt giả vờ mếu máo

-Im! Mình đã nói hết đâu mà cậu làm nổi khùng như vậy? Leon thay đồ cho cậu, đồ này cũng là của nó luôn. Mình k có biến thái tới mức đó đâu_Ngọc gắt

-Vậy hả? Làm hết hồn_Kiệt thở phào

-Mà thôi, để mình đi nấu cháo cho cậu_Ngọc nói rồi đi ra phía cửa

-Nấu được k đó?_Kiệt hỏi đầy nghi ngờ

-Hèn xui_Ngọc trả lời 1 câu rồi biến mất

1 lát sau, Ngọc trở lại, trên tay cầm 1 tô cháo nóng hôi đang còn ỏa khói nghi ngút

-Giờ ăn tối rồi...giờ ăn tối rồi_Ngọc hát

-Làm gì mà nhìn cậu vui quá vậy?_Kiệt hỏi

-Tất nhiên là phải vui rồi, lần đầu tiên nấu cháo thành công mà_Ngọc nói rồi mỉm cười, đặt tô cháo lên bàn

-Trời đất, nếu vậykj thì mình k dám ăn đâu_Kiệt nói đầy e sợ

-Ăn đi, mình làm cẩn thận lắm. Nếu có sao thì chắc cũng bị nhẹ thôi, k tới nỗi nào đâu_Ngọc nói

-Vậy hả? Vậy thì ăn_Kiệt nói

-Nè, cậu ăn đi_Ngọc đưa cho Kiệt tô cháo

-Cậu dứt ình ăn đi_Kiệt làm nũng

-Cái gì?Dứt á?Cậu tự ăn k được sao?_Ngọc nhăn mặt

-Đi mà , năn nỉ đó. Dù sao mình cũng là người bệnh mà_Kiệt kì kèo năn nỉ Ngọc

-Thôi được rồi, mình sẽ dứt cho cậu. Dù sao thì tay cậu cũng bị thương, chắc k cầm tô được_Ngọc nói

-Ủa? Tay mình bị thương hồi nào vậy?_Kiệt bây giờ mới để ý tới bàn tay trái đang băng bó của mình

-Làm sao mình biết được? hôm qua mình thấy tay cậu như thế nên băng lại đó_Ngọc nói

-Cảm ơn cậu_Kiệt cười

-k có gì. Mà ăn cháo đi, nguội bây giờ_Ngọc nói rồi xúc 1 muỗng cháo đưa lên miệng thổi cho bớt nóng, sau đó thì dứt cho Kiệt. Nhìn cô nhóc lúc này dễ thương cực, trông vừa hiền lành lại đảm đang làm tim ai rối bời.

Nhưng cái khung cảnh lãng mạn đó k tồn tại đư

24. Chương 23 : Điều Tôi Sợ.....

Sáng nay là ngày thứ 2 đầu tuần, Ngọc tới lớp sớm hơn 1 tí để có thể tắm rửa hơn. Tới lớp thì chưa kịp đặt mông xuống ghế đã bị 2 bóng ma lóidĩ xềnh xệch. Đó k ai khác là Trinh và Phương

-Ngọc nè, cậu và anh mình có chuyện gì vậy?_Trinh hỏi

-Chuyện gì là chuyện gì?_Ngọc hỏi lại

-Đừng có giả vờ, ình chắc chắn 2 người có chuyện gì đó giấu bọn này mà_Phuong làm mặt hình sự

Vừa lúc đó, Kiệt bước vào. Nhìn thấy Ngọc, Kiệt mỉm cười rồi về chỗ chơi với Phong và Vũ

-Thấy chưa. Có chuyện gì đâu?_Ngọc nói

-Xem ra lần này bọn tớ k lật tẩy được cậu nhưng lần sau thì đừng hòng. Sự thật luôn luôn chỉ có 1_Trinh phán 1 cậu đe dọa

-Nè, câu này nghe quen quen à nha. Giống như trong Conan vậy đó_Phuong nói

-Ê, mình có phải là tội phạm đâu?_Ngọc bàn cãi nhưng 2 nàng kia chạy mất tiu rồi

Chuông reo vào lớp, tụi nó bắt đầu những giờ học như thường lệ. Giờ ra chơi tụi nó lại cùng nhau nô đùa và vui chơi như mọi ngày khiến cho 3 bóng ma như muốn ói máu mà chết

-Hừ, sao lại như vậy chứ? Kế hoạch của chúng ta đã thành công rồi mà?_Trúc nhăn mặt nói

-Con nhỏ đó nguy hiểm thật! Đúng là k phải loại dễ xơi_Trà cũng tức k kém

-nó đã làm cho tao tức nay lại càng tức thêm. được lắm Ngọc à, tao sẽ ày nếm mùi lợi hại_linh nói, ánh mắt đầy thâm độc

-Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây chị?_Trúc hỏi

-Tạm thời k làm gì cả. Để tao nghĩ cách_Linh nói rồi bước đi

-Hừ, thế thì chiếc khăn này còn giữ lại làm gì cơ chứ? Vứt đi cho rảnh nợ__Trà nói rồi quẳng chiếc khăn của Ngọc vào thùng rác

Trong lúc đó, Kiệt lại đang đi ra phía sau trường để xem xét xem việc sửa sang lại hàng rào đã tiến hành tới đâu thì đi thấy phía sọt rác có cái gì đó rất lạ. Linh tính mách bảo với Kiệt rằng đó là thứ mà mình đang tìm kiếm. Quả đúng vậy, Kiệt đã nhìn thấy chiếc khăn. Tuy bị lấm lem bùn đất vì mấy ngày nay trời ướt nhưng cũng có thể dễ dàng nhận ra nhờ hàng chữ nhỏ phía cuối khăn. Kiệt vui mừng khôn xiết, vội chạy đi khoe với Ngọc mà quên luôn mình đang phải đi giám sát.

-Ngọc ơi, ngọc! Nhìn xem, nhìn xem! Mình tìm được rồi này__ Kiệt chạy về phía Ngọc, khuôn mặt vui mừng như đứa trẻ lên 3 được cho kẹo

-Um, vậy thì tốt__ Ngọc chỉ nói như vậy rồi quay đi nhưng đâu ai biết được phía sau cái quay gót lạnh lùng đó là 1 khuôn mặt đang cười thật tươi

*

* *

Cuối giờ thầy hiệu trưởng thông báo rằng vì các thầy cô phải đi tập huấn để nâng cao trình độ dạy và học nên các học sinh toàn trường được nghỉ 1 tuần. Cả trường vui mừng la hét, trông quang cảnh chẳng khác nào phiên chợ đêm 30 tết

-Nè, được nghỉ rồi tụi mình đi đâu chơi k?__ Trinh hỏi

-Được đó! Nhưng đi đâu?__ Vũ hỏi

-Um...lần trước tụi mình đi biển rồi nên lần này nên đi nơi nào có đồi núi và k khí mát mẻ 1 chút__ Phương góp ý

-Vậy thì đi Đà Lạt đi__ Phong nói

-Được đó! mọi người thấy sao?__ Kiệt hỏi

-K có ý kiến__ Ngọc nún vai

-Ok__ Phương, Trinh, vũ

-Vậy chúng ta quyết định sẽ đi Đà Lạt chơi 3 ngày ha? Từ đây đi lên Đà Lạt cũng hơi xa, chắc cũng phải mất 1 ngày đi đường nên mai cúng ta đi ha__ Kiệt chỉ đạo

-Được đó. Nhưng mà chiều nay mình đi xem phim nha anh 2__ Trinh nói

-phim gì nữa?__ Kiệt hỏi

-Phim nay hiện nay đang hot lắm. Bọn em tìm mãi mới mua được 6 vé đó__ Trinh nói

-Thôi, được. Kiệt à. đi 1 chút cũng k sao đâu__ Phong nói

-Thôi đành vậy__ Kiệt đành gật đầu

-Cảm ơn anh 2__ Trinh cười.

Buổi chiều....

-woaa! Rạp chiếu phim! I miss you!!!__ Phương và Trinh vui mừng

-Trời ơi, làm gì mà dữ vậy?__ Vũ cẩn thận

-Kệ tui à nghe, cho đi ké là may lắm rồi đó__ Phương nói

-Vậy thì thôi. đây có cần đăng đó cho đi nhờ đâu? Đây sẽ tự đi tìm phim coi, k thèm cái phim của mấy người__ vũ làm mặt giận

-Ồ, vậy thì đăng đó đi đi! Đây k cần!__ Phương cũng cáu

-Thì đây đi đây__ Vũ nói rồi quay gót đi

-Nè, thôi thôi. Tui xin 2 người! Đừng có làm mặt giận với nhau như vậy nữa__Trinh đứng ra làm hòa

-Hứ!__cả 2 đồng thanh

-Đồ bất chước!__ tập 2

-Đồ lạnh chanh!__tập 3

-quá đáng! Im đi!__tập 4 và sau đó là những cú lườm nguýt

-Thôi má 2 người cứ như vậy là ở đây sẽ biến thành phim trường quay phim kinh dị mất. Thôi đi__Phong nói

-Đúng đó! 2 người k có cái gì cũng cãi nhau, thật là quá quắt. Vũ, cậnnhường Phương 1 bữa đi. Cậu ấy đã phải vất vả lắm mới kiếm được vé mà__Ngọc nói khó

-Đúng rồi. Phương tuy có ăn nói hơi thô lỗ 1 chút nhưng có ý tốt mà. Bỏ qua đi__Kiệt cũng hòa vào

-Nhưng cậu ấy cũng có lỗi mà__Vũ nhăn mặt

-Đồng ý là Phương cũng sai nên 2 người xin lỗi nhau đi . Mình chán 2 câu lảm rỗi__Trinh ra mặt nghiêm nghị

-Xin....xin lỗi__Phương nói trước, mặt cúi xuống vì ngượng

-Đây cũng xin lỗi đằng ấy, đằng ấy tính tình trước giờ vốn đã vậy rồimà. Đáng lẽ đây k nên giận làm gì cho tiêu hao năng lượng__Vũ xin lỗi màquên chọc ngoáy

-Nè, k giận à nha__Phương chu mỏ

-Thôi được rồi, giao cho 2 người nhiệm vụ đi mua bắp rang và nước__Phong cười

-Vậy thì chờ xíu nghen__Phương nói và cùng Vũ đi mua đồ ăn

-Trời ơi....Phim gì mà mới vô đã toàn là mấy cảnh khóc lóc k vậy?__Ngọc than thở

-Công nhận__Kiệt đồng tình

-Thì phim Hàn mà lị, lúc nào cũng có nhiều đó thôi__Vũ nói thêm

-Suyt! Im lặng đi, sắp chiếu phim rồi đó, đừng có làm ồn. Phim hay thế cơ mà__Phương quay xuống giáo huấn

-Dạ!__Kiệt, Vũ, Ngọc

-Giỏi__Trinh chọc rồi quay lên xem phim

Trong suốt buổi chiếu phim, k hiếm để nghe thấy những tiếng thút thítkhe khe hay những tiếng nấc nghẹn ngào. Còn ở chỗ Kiệt thì.....

Kiệt đang ngồi xem chăm chú, tuy đây k phải là thể loại ưa thích củaKiệt nhưng Kiệt cũng k thể phủ nhận rằng nó rất hay. Dù k khóc nhưhiều người khác (tất nhiên, con trai mà) nhưng kiệt cũng k thể làm lơđược. Bỗng, Kiệt thấy vai mình nặng nặng, nhìn sang thì thấy cô bé lạnhlùng bên cạnh mình đã ngủ. công nhận là lúc ngủ trông dễ thương thậtnhưng Kiệt cũng thể vì thế mà bỏ qua. Bộ phim hay thế mà lại có ngườinằm ngủ ngon lành, k biết nếu các fan cuồng của bộ phim này biết thì sẽra sao. Chắc lúc đó, cho dù Ngọc có bay lên sao hỏa họ cũng đi theo đễ mà khùng bố và xử tội. Kéo đầu Ngọc vào vai mình, Kiệt quay lên xem tiếp

Lúc xem xong và ngồi uống nước ở tiệm cafe gần rạp.....

-Hu hu hu__Trinh và Phương vẫn chưa hết khóc

-Thôi mà, lau nước mắt giùm tui đi, coi chừng lụt bây giờ__Vũ đưa tờ khăn giấy cho Phương mà vẫn k quên xiên xỏ

-Nè, an ủi hay chọc ngoáy vậy?__Phương giật lấy tờ khăn giấy

-Trình à, uống nước đi. Phim hay thì phải cười chứ sao lại khóc? Biết trước như vậy thà k xem còn hơn_Phong nói

-Tại phim hay nên mới vậy chứ bộ_Trình nói

-Đúng đó, mà đâu phải chỉ có 1 mình tụi này khóc đâu? Ngọc cũng khóc sưng cả mắt kìa_Phương nói

-Hả?_Ngọc ngạc nhiên

-Haizzz, k phải khóc sưng cả mắt mà là ngủ nhiều nên mắt mới sưng_Kiệt bình luận

-Ngủ nhiều nên mắt mới sưng?_Vũ lặp lại lời Kiệt

-Chẳng lẽ..._Phong nhăn mặt

-Ngọc! Cậu ngủ suốt buổi chiếu phim sao?_Trình và Phương hét lên

-Hi hi hi! Tha lỗi. tha lỗi. Tại buồn ngủ quá mà_Ngọc cười trừ

-Hứ! K thèm tha! Giận rồi!_2 nàng đồng thanh

-Thôi mà....._Ngọc năn nỉ

-K là k!_tập 2, k hiểu sao 2 nàng này giận lại nói giống nhau thế nhỉ?

-Thôi, tha lỗi ỉnh đi. Phương dễ thương, Trình đẹp gái_Ngọc nịnh

-Chỉ lần này thôi do_Tập 3, Phương và Trình được nịnh nên bỏ qua (con gái mà, thích nhất là được người ta khen, dù k ít những lời khen đều là giả dối)

Lúc Kiệt đưa Ngọc về, Đứng trước cửa nhà Ngọc, Kiệt chọc.....

-về nhà ngủ cho nhiều đó, ngày mai đi chơi mà ngủ gật là k xong đâu_Kiệt cười

-Cậu nghĩ lúc đó mình ngủ gật thật sao? Là giả vờ đấy_Ngọc nói, mặt quay về phía khác

-Giả vờ?_Kiệt ngạc nhiên

-Đúng vậy. Nếu xem 1 bộ phim mà biết trước nó đau lòng thì thà mình kxem còn hơn. Nếu xem xong mà ngồi khóc và đau lòng vì kết cục bi thảm thì mình thà k biết để có thể sống vui vẻ. hơn nữa mình k muốn khóctrước mặt mọi người, mình muốn luôn là người mạnh mẽ trong mắt họ. Thôi, mình vào nhà đây, cậu về nhé_Ngọc nói rồi đẩy cửa bước vào nhà

Kiệt 1 mình đứng ngoài cổng suy nghĩ về những gì Ngọc nói

"Vẫn vậy! Thích tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác. Nhưng như vậy mới dễ thương

"_Kiệt cười với suy nghĩ của mình nhưng chợt nhớ ra

" Khoan đã,Ngọc k ngủ? Vậy có nghĩa là lúc mình kéo đầu cậu ấy vào vai mình cậu ấy đã biết? Trời ạ!

"_kiệt gỡ đầu nhăn mặt rồi bước đi

Cánh cổng nhà NGọc chợt mở, Ngọc lộ đầu ra. Thấy Kiệt k còn ơp đón nữa, Ngọc thở phào. Thật ra lúc này cô nhóc quay mặt đi chỗ khác là để tránh ánh mắt của Kiệt, tránh để Kiệt trông thấy 2 gò má ửng hồng của mình. Sự việc lúc trong rạp chiếu phim là như thế này.....

Ngọc đang chống cằm và nhắm mắt lại để k nhìn thấy màn hình chiếu phim. Dè đâu, bị trượt tay, thế là đầu nằm gọn lên vai Kiệt. Vì đang giả vờ ngủ mà ngồi dậy thì lộ hết nên Ngọc cứ để yên như vậy. Kiệt quaysang nhìn 1 hồi rồi kéo đầu Ngọc vào vai mình khiến Ngọc đỏ mặt, tim đập liên hồi

Hôm sau, mọi người cùng nhau đi chơi. Lúc đầu, Kiệt và Ngọc cũng có hơi ượng ượng nhưng thấy k khí xung quanh vui vẻ như vậy mà mình lại như vậy thì k được nên cả 2 cũng coi như chưa có gì. Tới nơi, thì mọi người cũng đã thấm mệt, chia phòng xong thì ai về về phòng nấy. Mong muốn duy nhất của họ lúc này là ngâm mình trong bồn nước nóng ngát mùi hoa và sau đó là cuộn mình trong chăn ấm để ngủ

Sáng hôm sau.....

-Cộc cộc cộc!_Ngọc ơi, dậy đi, 7h rồi mà_Phuong gõ cửa phòng Ngọc

-.....

-Sao kì vậy ta?_Trinh nhăn mặt

-có chuyện gì vậy?_Kiệt từ đâu chạy lại

-Ngọc chưa chịu dậy, gọi rồi mà chẳng thấy trả lời_Phuong nói

-Vậy sao? Chắc mệt quá đó mà! Thôi, để mình gọi cho, 2 người qua kia gọi 2 tên lười kia dậy giùm. mình hết cách rồi_Kiệt cười

-Lại thế, tên đó ngủ thì đúng là vua heo mà_Phuong cần nhẫn

-Còn cậu là heo hoàng hậu_Trinh chọc vì tên ở nhà của Phương là ỉn mà

-Nè, nói cái gì vậy hả? Tên đó k xứng đâu_Phuong kẹp cổ Trinh nói rồi lúi đi

.....

-Ngọc ơi,Ngọc! Dậy đi nào! Sáng rồi đó.Chúng ta còn phải đi chơi mà_Kiệt gõ cửa phòng Ngọc nói

-Cạch!_Tiếng khóa phòng bật mở

-Ừ...biết rồi....oaaaaa_Ngọc nói rồi đóng cửa lại cái rầm

Còn Kiệt ở ngoài này thì đứng đơ người.....

chẳng là thế này: Ngọc mặc trên mình bộ đồ ngủ của khách sạn, có màu hồng và những chú vịt con trông cực kì đáng yêu và nhí nhảnh. Hơn thế nữa, Ngọc mắt nhắm mắt mở, mái tóc rối bù nhìn cứ như 1 đứa con nít.Buồn cười cũng có buồn cười nhưng dễ thương thì cũng vô cùng dễ thương khiến Kiệt cảm thấy mặt đỏ bừng

” Chết thật! Kiểu này chắc chết mất. Mỗi lần nhìn thấy Ngọc là mặt lại nóng bừng, chắc bị bệnh nan y khó chữa mất tiêu rồi. Haizzzzzz, nếu đúng như vậy thì bây giờ phải ăn chơi cho thật đã kéo sau này Die lại hối tiếc

”_Kiệt suy nghĩ, bó tay cái ông này, suy nghĩ gì đâu mà cũng knghiêm túc được chút xíu, toàn là nghĩ ra ba cái tào lao k à

Tại phòng ăn của khách sạn.....

-Hiiiiii_Ngọc chào đầy mặt cười

-Sao vậy? Nhìn cậu k được khỏe cho lắm_Trinh lo lắng

-K sao đâu, chỉ buồn ngủ thôi. Lâu rồi k đi đâu xa nên khả năng đề kháng cũng giảm. Chán thật_Ngọc ngồi xuống ghế

-Vậy ăn sáng đi. Ăn vào là đảm bảo hết mệt liền, như mình nè_Phuong nói

-Xì....người ta đây có giống con heo như bà, suốt ngày chỉ biết có ăn ăn ăn. Sáng cũng ăn, trưa cũng ăn, chiều cũng ăn, tối cũng ăn, đêm cũng ăn, lúc vui cũng ăn, lúc buồn cũng ăn...Haizzzzzz, hình như cuộc đời bà gắn liền với sự nghiệp ăn uống thì phải_Vũ chọc ngoáy vì vẫn còn cay cú vụ bị đập dậy 1 cách k thể thò bạo và phũ phàng hơn (bật mí nha: 1 cú đã trời giáng và 1 gáo nước lạnh vào người)

-Hứ. ông của gái nhiều thế mà tâm lí con gái cũng k hiểu, đúng là chỉ được tài nịnh hoays các cô em nhẹ dạ ngoài ra chả được cái gì.Mà k hiểu sao mấy con nhỏ đó lại theo ông ha? Chắc nhà nghèo nên k có tiền mua kính chứ tui thì đánh giá ông chỉ là 1 con số 0 k hơn k kém_Phuong cũng xoắn 1 tràng

-Nè bà kia, sao bà giám xúc phạm tui? Bà có biết khắp cái đất Sài thành này k ai của gái giỏi hơn tui k? Kể cả thằng Kiệt tui cũng chấp_Vũ vén mặt

-Ông nghĩ việc của gái là đáng tự hào sao? Đờ con trai k biết xấu hổ!Tui ghét nhất là loại con trai xấu xa đó_Phuong nói rồi buông đũa bước đi

-Ồ kìa! Phương! Phương!_Ngọc gọi nhưng mặc cho ai muốn gọi gì thì gọi, Phương vẫn lạnh lùng bước đi

-Sao kì vậy? mình làm gì sai à?_Vũ vẫn ngây thơ ra vẻ ta đây là vô tội

-Hừ....cậu k sai....._Trinh nói giọng nhẹ nhàng_mà là QUÁ SAI!!_Trinh hét lên khiến ấy em bỏ câu ở bên ngoài giật mình bay toán loạn, rồi Trinh cũng bỏ đi

-Mình phải làm gì bây giờ? K chỉ 1 mà 2 người giận rồi_vũ nói

-Cậu sai rồi, k phải 2 mà là 3. Mình cũng k khác gì 2 người họ đâu.Nhưng mình nói cho cậu biết, chỉ cần cậu làm cho Phương hết giận thì mình và Trinh cũng sẽ bỏ qua thôi_Ngọc nói rồi bước đi

-Haiz, mày đi lamf lành với Phương đi, tao đi năn nỉ Trinh giùm cho_Phong vỗ vai an ủi Vũ rồi bước đi theo hướng Trinh đã đi

-Tao sẽ năn nỉ Ngọc_Kiệt nói rồi cũng đi

Bàn ăn lúc này chỉ còn lại 1 mình Vũ, chỉ vì vì 1 câu nói vô tình mà làm cho buổi đi chơi mất vui, bàn ăn đầy ắp thức ăn k ai dùng. Vũ gãi đầu sau nghĩ cách gì có thể làm cho Phương nguôi giận

bôm bôm.....Trinh ngồi gần bờ hồ, nhặt đá ném xuống mặt nước tạo ra những âm thanh thật hay nhưng tâm trạng của Trinh lúc này thì k hề như vậy mà hoàn toàn ngược lại. Vì thế, Trinh rất ghét âm thanh này, Trinh có cảm giác như nó đang trêu ngươi mình vậy nhưng càng ghét thì Trinh lại càng ném đá xuống nước nhiều hơn và dĩ nhiên nổi bực tức trong lòng càng dâng cao. Bây giờ, Trinh rất muốn làm tổn thương 1 ai đó nhưng k thể, k muốn và cũng k dám, chỉ có thể làm tổn thương tới mặt nước đang sóng yên biển lặng này thôi. Trinh buồn k phải chỉ vì Phương giận, k phải chỉ vì những lời nói dẫu biết là vô ý nhưng thể bỏ qua của Vũ mà còn vì Trinh sợ. Trinh sợ rằng Phong cũng giống Vũ, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra vì Phong vốn là công tử nhà giàu, học giỏi, hào hoa lại đẹp trai, có biết bao người nguyện suốt đời nâng khăn rửa túi. Còn Trinh thì sao? Trinh tự cho rằng mình k xứng với 1 chàng trai như vậy (t/g: chời, cổ lên! Chị tuyệt lắm mà). Trước giờ lúc nào Phong cũng tỏ ra lạnh nhạt với các cô gái, điều này khiến Trinh vừa mừng nhưng cũng vừa lo vì như vậy Trinh sẽ yên tâm phần nào vì mình sẽ k phải lo lắng Phong đã có người con gái khác nhưng cũng rất lo vì biết đâu Phong đã có người mình yêu nên mới cự tuyệt các cô gái, còn nếu k thì biết đâu Phong cũng sẽ lạnh nhạt với mình như mọi người. Điều đó làm Trinh luôn k dám thổ lộ với Phong vì Trinh sợ, sợ rằng mình sẽ phải đối mặt với 1 sự thật khó chịu

thần thờ 1 mình suy nghĩ, mắt nhìn xa xăm vô định, Trinh k biết là Phong đã đứng đằng sau mình từ lúc nào

-Ngồi nghịch đất 1 mình như thế thích lắm à?_Phong hỏi

-Hả!?!_Trinh giật mình rồi chột đỏ mặt vì này giờ toàn nghĩ về Phong

-Giận Vũ kinh vậy sao?_Phong ngồi xuống bên cạnh

-Rất kinh Giận rất nhiều_Trinh nói

-Thôi mà, bỏ qua cho cậu ấy đi. Cậu ấy cũng đâu cố ý đâu_Phong nói

-Biết là thế nhưng vẫn giận. Hình như con trai ai cũng thế thì phải_Trinh thở dài

-Thế nào?_Phong hỏi

-Lúc nào cũng thích đùa giỡn với tình cảm của mọi người, thích làm người khác đau lòng. Có lẽ đó là đặc thù của con trai handsome. Thích đùa giỡn và vô tâm, k bao giờ hiểu tình cảm của người khác_Trinh nói rồi đứng dậy đi dọc theo bờ hồ

Phong ngẩn người với câu nói khó hiểu vừa rồi của Trinh, k hiểu ý câu đó có nghĩa là gì nhưng sao Phong có cảm giác cậu nói đó là giành cho mình thế nhỉ?

K khí ở Đà Lạt lạnh hơn ở Sài Gòn nhiều, k quen với cái khí lạnh nơi đây lại chẳng đem theo áo khoác khiến Trinh nhanh chóng bị màn sương sớm bao quanh và thấy lạnh

-Khoác vào đi, k thì lại cảm đấy_Phong đưa áo khoác của mình choàng vào người Trinh

-Cảm ơn cậu _Trinh nói nhỏ

-K có gì _Phong cười

2 người im lặng đi dọc bờ hồ mang theo những tâm trạng và suy nghĩ khác nhau

-Trinh này, sao lúc này cậu nổi giận thế? _Phong chợt cất tiếng

-K có gì, chỉ hơi giận vì Vũ quá vô tâm. chẳng lẽ lại k biết....._Trinh thấy mình nói hơi nên im luôn

-Biết gì? _Phong hỏi

-À , k có gì _Trinh chối

-Vậy thôi nhưng cậu có thể bỏ qua cho Vũ được k? cậu ấy đâu có ý _Phong nói

-Cũng được nhưng cậu ấy phải làm Phương hết giận đã. Con gái bênh bạn lắm, chẳng giống con trai đâu _Trinh nói

-Sao lại nói thế? Mình cũng bênh bạn chứ bộ _Phong nói

-Cũng đúng! Thế nên này giờ cậu mới cô gắng bào chữa cho kẻ phạm tội phải k? _Trinh hỏi

-Thì....Cũng đại khái là thế _Phong cười

-Chờ xem cậu ta sẽ làm gì để làm núi lửa k phun trào đã _Trinh nói

.....

Còn ở phía Ngọc và Kiệt.....

Kiệt đang đi tìm Ngọc. Mà lạ thật, này giờ Kiệt đi tới đi lui chỗ này mấy lần mà chẳng thấy bóng dáng Ngọc đâu

" Trời ạ, đi đâu vậy trời! Sao này giờ chỉ toàn thấy mấy bà hơn mìnhmấy tuổi cứ anh anh em em vậy ta? Ngọc ơi, cậu đem rắc rối về ình,để xem khi tìm ra cậu mình sẽ xử như thế nào. Mà sao tìm hoài chẳng thấy vậy? Cậu ấy đâu phải bóng bóng? Họa may có trên cây mình chưa tìm thôi. Khoan đã! Trên cây? Đúng rồi! Là trên cây

" _Kiệt nghĩ rồi ngược mặt lên ngó nghiêng trên các vòm cây.

Đi qua vài cái cây Kiệt thấy thấp thoáng trên cành cổ thụ có bóng dáng của 1 người con gái, tuy nhỏ nhắn nhưng ngoan cường và mạnh mẽ.

-Nè, cậu trốn kĩ quá đó _Kiệt ở dưới nói vọng lên

Ngọc quay xuống thấy kiệt lên mỉm cười và nói

-Lên đây đi

chưa mất đây 2

, kiệt đã tới nơi

-Trốn như thế này thì có trời mới tìm ra _Kiệt cười

-Vậy mà cậu tìm ra mới hay chứ _Ngọc chọc

-chắc trên đời này chỉ có mình mình tìm được thôi, phải k? _Kiệt hỏi

K ngờ câu nói đó của Kiệt lại làm Ngọc nhớ tới 1 người nào đó cũng đấ từng nói với Ngọc 1 câu tương tự như vậy, 1 người vừa quen lại vừa lạ

-Cậu sao thế? _Kiệt thấy Ngọc im lặng nên hỏi

-À, k sao _Ngọc giật mình

-Nhìn cậu lạ lắm đó. Suy nghĩ chuyện gì hả? _Kiệt hỏi

-K có gì đặc biệt đâu, chỉ toàn chuyện vớ vẩn thôi_Ngọc mỉm cười

-Mà cậu giận Vũ lắm hả?_Kiệt hỏi vào chủ đề chính

-Um, những lời đó k nên thốt ra vì nó sẽ khiến cho 1 người đau lòng_Ngọc nói

-Ai vậy?_kiệt hỏi lại

-Bí mật_Ngọc đưa tay lên miệng

-Nói đi_Kiệt năn nỉ

-K_Ngọc từ chối

-Sao cậu kín tiếng thế? Hay.....người đó là cậu?_Kiệt hét lên

-Hả? Làm gì..._Ngọc định nói làm gì có nhưng nghĩ lại chọc tức Kiệt 1 chút cũng k sao nên nói lại_ Um, cậu đoán đúng rồi

-Trời ơi! Thằng Vũ tốt số dễ sợ_Kiệt nói

-Nhưng cậu nhớ giữ bí mật nha_Ngọc năn nỉ, làm ra vẻ thật lắm

-Ok_Kiệt nói, ngoài mặt thì tỏ ra k có gì nhưng trong lòng thì lại thấy hơi khó chịu

.....

Còn Phương thì sau khi bỏ đi lòng vô cùng bức bối, vừa fiaaanj Vũ vừa cảm thấy buồn. giờ này nếu tên nào mà ngu ngơ đụng tới Phương thì dù cho hàng ngày nàng hiền tới đâu đi chăng nữa (xạo, chị mà hiền) thì cũng tới bởi hoa lá

do k chịu nhìn trước nhìn sau nên Phương bị vấp trúng hòn đá, tuy nặng nhưng đang tức nên nỗi đau đã tăng lên gấp bội. Đứng dậy, Phương phi 1 cước làm hòn đá bay trúng đầu ai đó. Đá xong thì cái chân của mình cũng xong luôn. Phương ngồi bệt xuống bãi cỏ

-Ui da!!! Ai mà ăn ở ác rứa vậy trời_Triển của 1 đứa con trai vang lên

....

-Nè, bạn kại! Bạn ném cái này vào đầu tôi hả?_Tên đó cáu

-K phải ném mà là đá_Phương sửa lại

-Cái gì cũng như nhau cả thôi, sao cậu lại đá vào tôi?_Tên đó hét

-Kệ! Tui thích!_Phương vẫn đánh đá

Phương nhìn lên và bất ngờ trước nhan sắc của anh chàng. chỉ có thể nói đó là 1 hot boy thứ thiệt (nhưng mới chỉ là vẻ bề ngoài thôi), đẹp,cao nhưng đường như vẫn k bằng được 1 người. Nhắc tới tên đó là thấy bức, Phương cau có nhìn lên thì thấy cậu ta đang cúi xuống, mặt cách mặt mình chỉ khoảng 5cm

-Aa!!!_Phương vì bất ngờ và bức tức nên cho anh chàng thêm 1 đấm vào mặt

-Trời ơi, sao số tui nó khổ vậy nè trời?_Tên con trai nhăn nhó than thở khi có 1 khuôn mặt điểm vết bầm ở mắt (giống mấy chú cún có đốm ghê), đã thế trên vai lại còn phải vác 1 vật nặng trĩu, hơn thế nữa, chính cái vật đó là nguyên nhân vết bầm nơi mắt anh chàng

-Nè đừng có cầu nhàu nữa, tui đang bức đó_Phương quát

-Cô bức vậy cô nghĩ tui vui hả?_tên đó nói

-Tại tui đau chân thôi chứ nếu k thì tui k thèm nhờ cậu công về đâu_Phương vẫn làm cao

-Tui đúng là khổ mà. Tự nhiên ra ngoài đó ngồi làm chi để bị của nợ như cô đánh chứ. Làm hỏng hết khuôn mặt trai của tui_Tên đó nói

-Hừ, cậu mà đẹp trai ư? Bạn tui còn đẹp hơn nhiều_Phương nói

-Thật chứ? Ai thế?_Tên đó hỏi

-Um...Phong, Kiệt và...và..._Phương úp úng

-Ai nữa?_tên đó hỏi

-K ai hết! Tên đó k xứng_Phương nói rồi đập cho tên đó 1 phát vào lưng

-Nè nè, k nói thì thôi nha, đừng có ám sát tui như vậy_tên đó hét

-Biết rồi_Phương xụ mặt

-Gờ đi đâu?_Tên đó hỏi

-Đưa tui về khách sạn New Star. Bạn tui đang ở đó_Phương nói

.....

-Phương ơi! Cậu sao vậy?_Trình hạy tới

-Trật hân í mà, sao đâu?_Phương cười

-Tụi này lo cho cậu lắm đó. Đi gì mà mất biệt luôn_Phương nói, mắt lomg lanh vài giọt thủy tinh

-Thôi mà, mình rồi nè_Phương nói

-Cậu về là tốt rồi. Mà đây là ai vậy?_Ngọc vẫn vẻ lạnh lùng hỏi (vì ở đây có kẻ lạ mặt mà)

-À, tên này thấy mình bị trật chân nên đưa về hộ_Phương chỉ tên con trai và nói

-Thật ra thì là bắt buộc_Tên đó sửa lại

-Nín!_Phương cốc đầu rồi ra lệnh

-Dạ_Tên đó nhann mặt

-Haizzz, xem ra dù bị bị sao thì tính đánh đá của cậu vẫn k đổi nhỉ?_ Kiệt từ trong bước ra trên, theo sau là Phong và Vũ

-Chính xác_Phong góp ý

-Thôi, cậu để tui xuống đi, có bạn tui đỡ rồi_Phương ra lệnh

-Từ thô, chân đau mà sao nhìn cậu cứ như là con nít thấy kẹo thế? Cứ xồng xộc k à_Ngọc chọc

-Để mình đỡ cậu_Vũ nói và đưa tay ra

-Thôi khỏi! tui đâu dám nhờ ai đó, mất thời gian của người đó lắm. Tốt nhất là ai kia nên để thời gian đó để của gái đi_Phương chanh chua

-Thôi mà_Vũ cười trừ

-Buông ra_Phương nói rồi kéo tay mình ra

-Đừng có bướng nữa, 16 năm nay mình nhịn cậu nhiều lắm rồi đó. Lần này k có vụ đó nữa đâu nha

-Bỏ mình xuống_Phương hét lên rồi đánh vào lưng Vũ khi cậu bế xốc Phương lên

-K buông! Hôm nay mình phải dạy dỗ cậu mới được. Con gái kiêu đó k lấy được chồng đâu_Vũ nói

-Nói cái gì thế hả?_Phương hét lên

Thế là Vũ bước đi mặc cho Phương la hét

-Lúc nào cũng thế. Cậu đừng để ý làm chi_Kiệt quay sang nói với tên đó

-À, k sao_Tên đó cười

-Tôi laf Kiệt, đây là Phong còn cậu con trai lúc nãy là Vũ_Kiệt giới thiệu

-Còn tôi là Thiên_Tên đó nói rồi bắt tay Kiệt

-Mình là Trinh, đây là NGọc còn cô gái đánh đá lúc nãy là Phương__Trinh cũng giới thiệu

-Rất vui đã được gặp mọi người. Thôi, tôi việc, tôi đi đây. Tạm biệt, có duyên sẽ gặp lại

Tên đó nói rồi bước đi

-Nè,làm cái gì vậy? Bỏ xuống không thì bảo?__Phương hét lên

-K bao giờ!__Vũ gần từng chữ 1

-K bỏ này!__Phương nói rồi cắn vào bả vai của Vũ

-Á á á__Vũ la lên

-Chịu bỏ ra chưa?__Phương k cần nữa, quay lại hỏi

-Gần tới phòng cậu rồi, chịu đau 1 tí cũng chẳng sao__Vũ nói

-hừ__Phương bực tức

-Bây giờ thì mình sẽ cho cậu nếm mùi lễ độ__Vũ nói rồi thả Phương xuống giường

-Nè, định làm gì vậy?__Phương hét lên

-Làm cậu đau__Vũ đáp tỉnh bơ rồi nắm lấy cổ chân Phương

Rắc! Aaaa!__1 loạt những âm thanh vang lên

-Xong rồi đó, trật chân mà k chịu chỉnh lại và bó thuốc thì khó lành lắm__Vũ nói

-Ông..ông quá đáng lắm. Bề chân tui nhẹ thôi chứ, biết đau là gì k?__Phương ném cái gối vào mặt Vũ

-Thì chẳng phải tui đã cảnh cáo trước là sẽ làm cho cậu đau rồi sao? Mình k có tội__Vũ làm ra vẻ oan ức

-hừ, thôi được. Coi như lần này tui k trách ông nhưng vụ sáng nay thì sao? Tui chưa có bỏ qua đâu__Phương chu mỏ giận dữ

-Trời ơi, giận nữa rồi hả? Thôi mà, bỏ qua cho tui đi, giận nhìn xấu lắm đó, xấu ơi là xấu luôn__Vũ nói

-Ý ông nói tui xấu chứ gì?__Phương quát lên rồi ném thêm cho Vũ 1 cái gối

-ý, ném luôn á này là tối này bà k có cái gì nằm đâu à nha. Tới lúc đó sang phòng tui xin lại thì đừng hòng tui đưa nha__Vũ nói

-ông còn giận nữa hả? Đi ra khỏi phòng tui mau! cùng lắm là lấy mền làmgối chớ gì__Phương nói rồi tổng Vũ cùng 2 chiếc gối ra ngoài

Nhưng lạ ghê, sao k đóng cửa được vậy ta? Nhìn lại thì thấy 1 bàn chân đi đôi giày Nike hàng hiệu, và đặc biệt hơn là chiếc giày này Phương đã từng thấy, là của Vũ-kẻ khó ưa mà giờ Phương k hề muốn gặp

Thì ra, vì quá hiếu tính Phương nên Vũ đã nhanh chân chặn cửa lại.

” Chặn cửa lại à? Vô ích thôi. Tui sẽ cho ông bị đau chân giống tui

” __Phương nghĩ rồi đạp cho Vũ 1 cái

Vì đau nên Vũ rụt chân lại, thế là cánh cửa phòng Phương đóng lại 1 cái rầm. Cũng may nhờ chiếc giày tốt nên chân Vũ k đau lắm

” Hix, con gái gì mà vừa hung dữ, vừa giận dai dẳng sợ, chắc ế quá. Nhưng k sao, mình quá quen rồi, chính vì cậu như thế nên mình mới thích chọccậu đó Phương à

” __Vũ vừa xoa chân, vừa cười và nghĩ

” Phương ơi, xin lỗi mà

” __1 tờ giấy được đưa vào phòng Phương qua khe cửa

-.....

" Giận dai ghê đó, cho Tui xin lỗi đi

"_tờ giấy thứ 2

-.....

" Cậu mà k mở cửa là mình ngồi đây luôn đó

"_tờ thứ 3 được đưa vào và sau đó là hàng loạt những tiếng rên rỉ những của Vũ: Phươoi ơi, mở cửa,mở cửa đi, ngoài này muỗi lắm.....

Phương ngồi trong phòng, mặc kệ những lời năn nỉ ỉ ôi của Vũ. Tự nhiên thấy bức bối nên đi tắm. Ngâm mình trong làn nước trong xanh với mùi hương dịu nhẹ của hoa cỏ làm Phương cảm thấy nhẹ nhàng và bình tĩnh hơn. Phải hơn 1 tiếng sau, Phương mới bước ra. Dù k bật máy lạnh nhưng Phương vẫn có thể thấy rằng k khí ở đây thật sự rất lạnh khi đêm xuống. Dù chỉ mới chập chờn tối nhưng ở đây cũng đã quá lạnh đối với những đứa lớn lên ở Sài Gòn nóng bức như tui nó. Nhắc tới vụ lạnh tự nhiên Phương nhớ tới Vũ. K biết tên ngố đó có còn ở ngoài đó hay k nữa. Phương chần chờ mãi rồi cuối cùng cũng mở cửa. Mở cửa ra thì đã thấy 1 vật thể rơi tự do xuống bàn chân mình, xém tí nữa là cái chân còn lại của Phương cũng toi luôn. Nhìn lại thì thấy 1 con mèo, à k, nói đúng hơn là 1 tên con trai ngủ say trông chẳng khác gì 1 con mèo lười nhất. Và tất nhiên tên con trai đó k ai khác ngoài Vũ. Phương lấy tay đập đập vào lưng Vũ, gọi Vũ dậy nhằm mong muốn cậu ta buông tha cho cái chân còn sót lại của mình nhưng vô ích. Cậu ta chẳng những k chịu dậy mà sau đây là tiếng nói mớ: Cho tui ngủ đi mà, trời chưa sáng đâu, bữa nay bà Phương heo cũng giận tui rồi, ai làm phiền hết... Rồi lại ôm chân Phương nằm ngủ ngon lành, giống hệt như chân Phương là cái gối bông mềm mại vậy. Đứng trước tình huống dở khóc dở cười này, Phương k biết phải làm sao nữa. Mặt méo xệch, Phương cố lê chân vào phòng, kéo theo cả 1 con mèo mướp

- Thế mà còn mạnh miệng nói là sẽ ngồi đợi cho tới khi nào mình mở cửa, đúng là dốt tổ mà _Phương vừa đi vừa ****

-.....

-Người đâu mà nặng thế k biết, nặng thế mà còn dám bảo mình là heo. Đúng là đồ đáng ghét _Phương lại rửa tiếp

-.....

-Dậy...dậy mau..... Cậu ngủ này giờ đã rồi thì đi ra nhanh đi, tui còn phải ngủ nữa. Chẳng phải tui cho cậu 2 cái gối rồi còn gì? Ra ngoài kia mà nằm đi. Buông cái chân tui ra _Phương quát lên rồi đấm bình bịch vào người Vũ nhưng vô ích, chỉ có sự im lặng đáp trả

-haizzzz, mặc xác cậu, tui ngủ đây. Đồ đáng ghét _Phương cuối cùng cũng chịu thua, để lại 1 câu rồi leo lên giường ngủ, để lại 1 tên con trai đang nằm dưới đất, tay vẫn còn ôm chân của đứa con gái nằm trên giường

1 lúc sau, khi Phương đã ngủ say, con mèo lười từ từ mở mắt và cười đầy gian tà. Thật ra thì lúc này Vũ đâu có ngủ, nghe tiếng mở cửa nên giả vờ thế thôi. Cậu thừa biết tuy về ngoài chanh chua nhưng Phương rất tốt, chẳng hại ai bao giờ nên chắc chắn rằng thế nào Phương cũng ra mở cửa, chính vì thế nên mới lập ra cái kế hoạch này. Nhìn Phương ngủ yên ghê cơ, Vũ cứ ngồi như vậy mà ngắm nhìn. Đột nhiên, Vũ thấy Phương cong người lại, bụng thì kêu lên từng tiếng dài. Bất cười trước cô nhóc đần đá này, Vũ lấy gối kê lên đầu và đắp mền lại cho cô nhóc. Sau đó thì gọi người phục vụ đem những món ăn mà Phương thích lên phòng.

Viết 1 mảnh giấy để lại trên khay thức ăn, Vũ đi ngủ. Phương 1 lát sau thì tỉnh giấc, dù buồn ngủ nhưng vì đói quá nên đành phải dậy. Đang nhắc điện thoại lên định gọi thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức ủa ra từ phòng mình. Nhìn lại thì thấy 1 khay toàn món ăn mình thích, trên còn có 1 mảnh giấy ghi: Chúc ngon miệng, coi như đây là quà xin lỗi của tui nha _ Kí tên: Vũ

Bây giờ Phương mới biết mình bị lừa, định đập j cho Vũ 1 trận nhưng lại thôi, ngồi vào bàn ăn hết mọi thứ rồi đi ngủ.

Sáng ngày mai.....

-Dậy đi con heo lười_Phương quát

-Cái gì vậy? Giăng ai nghe quen quá vậy trời? Cái giọng luôn ám ảnh mình trong những giấc mơ, nghe quen dễ sợ. Chẳng lẽ....._Vũ than rồi bật dậy

-Tui nè, dậy mau đi_Phương nói

-Tui...tui.._vũ đang định giải thích

-Thôi khỏi nói nhiều, về phòng thay quần áo rồi xuống ăn sáng

-Vậy là bà tha cho tui rồi hả?_Vũ mừng rỡ

-Uk, nhưng chỉ này nữa thôi đó_Phương nói

-Uh_Vũ vui mừng

-Hello! Chúc buổi sáng tốt lành_Vũ vẫy tay chào

-Uh. Có lẽ tình trạng đã trở về lúc ban đầu rồi_Kiệt cười khi nhìn thấy sau Vũ là Phương, mặt tươi roi rói

-Vậy thì tui này còn xphairr bỏ qua co ai đó thôi. Nhỉ?_Ngọc nói với Trinh

-Um_Trinh cười

-Thôi, ngồi xuống ăn đi. Tui này chờ 2 người mà bụng đói meo rồi_Phong nói

-OK_Vũ hào hứng vì tối qua có ăn gì đâu, gọi đồ ăn cho Phương xong là đi ngủ, sợ Phương dậy thì nguy Nhoàm nhoàm

-Phương ơi, ình miếng thịt này nha_vũ ăn xong phần mình thì quaysang xin Phương nhưng mới nói dứt câu thì k khí chợt trở nên im lặng. Ai cũng mong chờ câu trả lời của Phương hay nói đúng hơn là chuẩn bị nhận 1 cơn thịnh nộ của Phương vì k đứng mà Vũ gán cho Phương cái biệt danh

"Phương heo

". K chỉ vì tên cúng cơm của Phương là ỉn con mà vì Phươngkhi đã ăn thì đừng hòng ai xâm phạm vào phần ăn của Phương, đừng nói lẩn mà chỉ mới xin thôi cũng đã bị Phương cho tui tở rồi. Chẳng lẽ vừamới làm lành mà 2 người này lại chiến tranh nữa sao???

-Đây nè_Phương cười rồi gấp cho Vũ miếng thịt làm ai cũng há hốc mồm

-Ế, lạ ghê ta_Kiệt phát ra 1 câu nói lên tâm lí của mọi người

-Lạ gì? Tại tối qua ăn nhiều rồi nên bây giờ k muốn ăn thôi_Phương nói

-Aaaa_Mọi người gật gù, thở phào nhẹ nhõm nhưng biết đâu sau miếng thịt đó lại là 1 sự qua tâm thâm kín.

Ê, ăn no rồi thì đi đâu chơi đi. Hôm qua bỏ mất 1 ngày vô ích rồi còn gì?_Phong nói

-Um, đúng đó. Đi đâu chơi đây? Hay là đi ngắm cảnh thành phố còn ngày mai thì cắm trại_Phương nói

-Nhưng cắm trại thì phải tới buổi tối đốt lửa lên mới đẹp mà tối mai thì tui mình phải lên xe ra rồi_Trinh nói

-Um. Hay là hôm nay cắm trại, ngày mai đi chơi?_Ngọc góp ý

-Ý đó nghe hay đó_Vũ đồng tình

-Mình cũng thấy vậy. Còn mọi người?_Kiệt hỏi

-Ok_All

-Vậy bây giờ đi mua thực phẩm thôi_Phương nhắc tới nấu nướng thì mắt sáng như đèn pha ô tô

-Cần gì phải mua? Gọi đồ ăn tối là được rồi_Vũ nói

-Ngốc thế! Như vậy thì còn gì vui nữa? _Phương cười rồi bẹo má Vũ, trông cute hết sức

Vũ ngẩn ngơ nhìn Phương quên luôn cả cái má đang ửng đỏ của mình

-Vũ nè, tỉnh dậy đi, đừng có ngơ ngơ như người côi trên thế nữa. Mê Phương rồi phải k? _Ngọc lay Vũ và ghé tai nói nhỏ

-Làm...làm gì có _Vũ sức tỉnh, chối đây đẩy mà mặt đỏ ửng rồi bước đi

Ngọc thấy Vũ như vậy thì bụm miệng cười tủm tỉm, rõ ràng là thế mà lúc nào cũng chỉ biết chối

Kiệt thấy Ngọc như vậy thì chợt thấy buồn vì Kiệt vốn từ hôm qua tới giờ vẫn nghĩ Ngọc thích Vũ.

"Mày làm sao vậy nè? Ngọc thích Vũ thì mày phải mừng chứ? Mày phải mừng cho bạn mày chứ? Sao lại khó chịu như thế? Sao mày lại cảm thấy buồn và có gì đó tức tức vậy? Sao vậy?"

" _Kiệt tự hỏi bản thân mình rồi lại nhìn về phía Ngọc

-Sao vậy? Nhìn cậu k được khỏe _Ngọc hỏi

-Làm gì có! Mình khỏe mà. Đi thôi _Kiệt nói rồi kéo Ngọc đi

Sau khi đi mua đủ thứ đồ linh tinh mà Phương cho là cần thiết, cả bọn quay về khách sạn thuê lều trại và mượn bãi đất trống trên ngọn đồi làm nơi cắm trại. Bọn con trai thì cùng nhau dựng lều, Phương và Trinh thì hóm hỉnh và chuẩn bị nấu ăn. Riêng Ngọc thì được đặc cách k phải nấu ăn hay nói đúng hơn là bị đuổi ra ngoài vì sau nhiều buổi huấn luyện đổ mồ hôi, sôi nước mắt mà chỉ nhận lại sự thất vọng tràn trề thì Phương và Trinh cũng đành chịu thua sự vụng về trong nấu ăn của Ngọc. Cuối cùng họ được phân công làm...tạp vụ

-Ngọc ơi, lấy hộ mình bó rau đằng kia đi, mình đang dở tay _Phương gọi

-Chờ 1 chút! Đây nè! _Ngọc đưa cho Trinh

-Cảm.....Á! _Phương la lên

-Phương ơi, cậu sao thế? _Trinh chạy lại _ Á! _Trinh chạy lại rồi cũng hét lên

-Các cậu sao vậy? _Ngọc hỏi rồi nhìn theo hướng chỉ tay của 2 nàng

1 con sâu màu xanh lá đang ngoe ngoắt ở rổ rau xanh. Có lẽ thấy những bó rau này ngon quá nên em ấy tranh thủ vào mồm mồm 1 tí ấy mà

-Có chuyện gì vậy? _3 chàng chạy đến

-à, k có gì đâu. Có lẽ là vì cái này _Ngọc nói rồi giơ con sâu lên

-Ê, cậu dám cầm nó hả? _Phương run run nói

-Uk, có gì đâu mà sợ? Nhìn nó cũng dễ thương lắm mà _Ngọc nói

- woah! Ngưỡng mộ cậu ghê! Tụi này còn hết hồn khi nhìn thấy nó đó _Vũ tròn xoe mắt

-Có sao đâu _Ngọc nún vai

-Thôi, cậu bỏ nó lên cây đi _Kiệt nói

-Cậu quả là Supper girl đó _Phong nói

-chán các cậu ghê. Thôi, mình lấy nó đi rồi, các cậu nấu ăn tiếp đi _Ngọc chu mỏ

-Haizz, k biết cậu sợ gì nữa? _Trinh thở dài

-Hi, có lẽ là k có gì đâu _Ngọc cười

Buổi tối, tụi nó cùng nhau hát hò, đốt lửa trại và ăn uống thật vui vẻ.

-Ê! Chơi pháo bông k? _Vũ nói

-Có k? _Phương hỏi

-Có chứ sao k? Tui mua hồi sáng đó_Vũ đem ra 1 túi màu trắng

- woa! Nhiều quá ta. Như vậy thì tha hồ mà chơi_Trinh thích thú

-Nào, đưa đây mình đốt cho_Phong nói

-Cảm ơn cậu_Trinh cười rồi đưa pháo bông cho Phong

-Cậu có chơi k?_Kiệt hỏi Ngọc

-Tất nhiên rồi_Ngọc cười

-Đây nè_Kiệt đưa cho Ngọc

-Đẹp thật! Lâu rồi mình k chơi nữa_Ngọc nói

-Đã lâu? Bao lâu vậy?_Kiệt hỏi

-Um, có lẽ là hơn 4 năm. Pháo hoa ngày trước cũng chẳng còn giống như bây giờ_Ngọc nói khi nhìn từng tia pháo nhỏ nhả bắn ra

-Mình thấy cũng giống vậy mà?_Kiệt hỏi

-Um...có lẽ vì pháo hoa ở Đài Bắc k giống như ở đây_Ngọc nói

-Đài Bắc?_Kiệt hỏi

-Hả?_Ngọc chợt giật mình_Um.thật ra trước kia mình ở Đài Bắc, chỉ mới chuyển về nơi đây khoảng hơn 4 năm thôi_Ngọc đành thú nhận

-Vậy sao? Thế mà mình k biết. Quả là 1 thông tin cực kì thú vị_Kiệt cười

-Nhưng cậu cũng đừng nói với ai nha. mình k muốn ai biết cả_Ngọc nói

-Cậu càng ngày càng khiến mình tò mò vì những gì liên qua tới cậu_Kiệt nhún vai

-Hi_Ngọc cười rồi quay sang nhìn những chùn pháo bông thi nhau ỏa sáng.Tự nhiên trong lòng Ngọc cũng có cái gì cũng đang thi nhau nổ làm lòngchợt vui xốn xang

-Nè lại đây kể chuyện ma đi_vũ gọi

-Ừ, chờ chút_kiệt nói rồi đỡ Ngọc đứng dậy

-Ngày xưa ngày xưa, có 1 cô bé nghèo sống trong 1 túp lều nhỏ trong 1 khu rừng hoang vắng....._Vũ bắt đầu kể

-Hi hi, nghe giống chuyện cổ tích ghê_Trinh cười

-Chính xác_Phương đồng tình

-Nè, tui đang kể chuyện mà_Vũ nhăn mặt

-Thôi, cậu kể tiếp đi_Phong cười trừ

-1 hôm, có 1 bà lão tới gõ cửa nhà cô bé xin được ở nhờ 1 đêm. Vốn tính thương người nên cô bé vui vẻ nhận lời. Nhưng nào ngờ đầu đêm hôm đó....._Vũ nói rồi dừng lại như để tạo cảm giác rờn rợn đặc trưng của truyện ma

-Bà ta gọi cô bé vào và tặng cho cô bé 1 túi vàng. Cô bé nhận lấy túi vàng mà trong lòng thầm nghĩ:

” He he he, với số tiền nàymình tha hồ mua những bộ cánh đẹp và k phải sống trong túp lều cũ kĩ này nữa mà sẽ dọn về 1 căn biệt thự lớn ở phố mi Hưng

”_Ngọc xen vô

-Ha ha ha, hi hi hi_Cả bọn cười trừ Vũ

-Nè, quá đáng lắm rồi nha. Tại sao lúc nào tui đang kểmấy người cũng xen vô kể mấy cái chuyện k đâu vậy? Hả????_Vũ hét lên đầy tức giận

-Thôi, cậu kể tiếp đi. Chuyện cậu nghe hấp dẫn lắm_Kiệt nói trong khi đang bịt miệng Ngọc lại để cô nàng k nói gì thêm

-Thôi được. nhưng lần này là lần cuối cùng đây nhé_Vũ hạ hỏa rồi kể tiếp câu chuyện của mình

-Kiệt ngồi nghe Vũ kể Chuyện thì thấy vai mình chợt nằngnặng. Nhìn lại thì có người ngủ gục trên vai mình mất tiêu rồi. Lay lay vài cái nhưng chỉ nhận được những cái đẩy tay và khuôn mặt phụng phịu cực dễ thương của NGọc. Kiệt chợt cảm thấy Ngọc dễ thương lạ thường. Dù hàng ngày Ngọc vẫn rất đẹp nhưng hôm nay có cái gì đó khác. Ánh lửa chớp chớp như làm mơ hồ đi khuôn mặt của NGọc, thỉnh thoảng lại ánh lên như làm cho người ta có cảm giác đây là 1 cô bé bí ẩn nhưng khi ngủ trong cô nhóc lại lại cực kì dễ thương. Dường như trên khuôn mặt k hề vương vấn sự phiền muộn, sầu tư. Đặt đầu Ngọc xuống đầu gối mình để cô bạn có thể ngủ thoải mái hơn, Kiệt quay sang tám chuyện với Phong và Vũ nhưng nói cực nhỏ như sợ làm cho công chúa nhỏ thức giấc

1 lát sau thì Phương và Trinh cũng chẳng thể trụ được nữa mà cũng lăn đùng ra ngủ. 3 chàng nhìn 3 nàng maf lắc đầu ngao ngán. Rốt cuộc con gái vẫn cứ là con gái, thể lực làm sao bằng nam nhi được? Thế mà lúc này 3 nàng còn mạnh mẽ tuyên bố rằng :

” Rồi tụi này sẽ thắng cho xem. Tụi này sẽ còn thức khi các ấy đã k chịu nổi mà ngủ gục ”

Bé 3 nàng vào trong túp lều, 3 chàng quay ra và tám chuyện đàn ông. chủ yếu là bàn bạc về chuyện cầu bang Thiên Long, sau đó là tình cảm của mình dành cho 1 đứa con gái nhưng tuyệt nhiên, trong 3 chàng k ai biết đó là thứ tình cảm gì. Có lẽ Phong biết nhưng chỉ mập mờ thôi, chứ chẳng biết rõ

Sáng ngày mai, 3 nàng công chúa thức giấc nhưng chẳng ai trong 3 nàng biết tại sao mình lại có thể vào đây để ngủ??? Đi ra ngoài thì thấy 3 chàng đã dậy rồi và đang dọn dẹp đồng rác thải ngày hôm qua (có ý thức bảo vệ môi trường ghê)

-Nè, tối qua sao tụi này vào được đó vậy?_Phương hỏi kiểu côn đồ

-Tụi này

”vác

” vào đó_Vũ nhún vai đáp lại

-Vác?_3 nàng

-Uk, chứ còn gì nữa? Khiêng con gái thì người ta gọi là ẵm, còn khiêng bao tải thì người ta gọi là vác_Vũ giải thích

-Bao tải?_Ngọc nói rồi bẻ tay

-Uk! Ha ha ha_Vũ cười rồi hồn nhiên chạy đi

-Cậu định chạy sao?_Ngọc chặn đường Vũ, có lẽ Vũ quên mất rằng Ngọc là Vua tốc độ, chẳng kém gì Kiệt

-He he he_Vũ cười mà mặt méo xệch

-Chết cậu rồi_Phương và Trinh bước tới với gương mặt sát khí lên cao

Bình bốp chát

-Hu hu hu_Vũ khóc vì gương mặt tơi tả

-Phù..._3 nàng phũ tay rồi bỏ đi chỉ có Phương còn nhân từ 1 xú, trước khi đi còn để lại cho Vũ 1 cái băng cá nhân

2 chàng còn lại chỉ biết cười trừ, tối giúp Vũ băng bó vết thương mà trong lòng cũng đành công nhận :

” Các cậu ra tay ác thật

”

Rồi sau đó cả bọn lên xe ra về

Thấm thoát tháng 10 cũng đã gần trôi qua. Cả bọn suốt gần 1 tháng nay k ai có thể tìm ra điểm yếu của Ngọc, k ai có thể tìm ra Ngọc sợ thứ gì. Nhìn mọi người với vẻ mặt thất vọng, Ngọc chỉ tùm tùm cười. Có lẽ cô bạn nghĩ mình đang là người chiến thắng.

Hôm nay là tuần cuối cùng của tháng 10, tụi nó tất bật chuẩn bị chongàylễ halloween đang cận kề. Sân khấu sẽ do 3 chàng lo. 3 nàng nhàm chán thì lo về phần thức ăn trong bữa tiệc Buffet và trang phục cho người dẫn chương trình_ tức là tụi nó đó mà. Phương thì nghiên cứu món ăn nào phù hợp và cùng Trinh nêm nếm thức ăn. Ngọc được giao cho trọng trách thiết kế trang phục và lấy số đo ọi người. Thiết kế đồ ọi người thì ok rùi, phải nói là đẹp ngất ngây con gà tây luôn nhưng trang phục của Ngọc thì khỏi nói. Đơn giản tới mức đơn điệu, chả có gì làm nổi bật lên cái sắc đẹp thuần khiết mà sắc sảo của Ngọc cả. Đơn giản là vì cô nhóc có bao giờ lo ình dẫu ? Thế nên Phương và Trinh quyết định nhờ tới nhà thiết kế khá nổi tiếng của hiện nay. Ngọc thì lúc nào cũng nói k cần nên việc lấy số đo cho Ngọc gặp rất nhiều khó khăn. Tới khi Phương dọa nếu k chịu nghe lời thì sẽ bắt học nấu ăn cô nhóc mới miễn cưỡng đồng ý. Cũng tại Phương thôi, ai bảo hù dọa rằng sẽ may cho Ngọc 1 bộ váy thật sexy làm chi, khiến con nhỏ sợ.

Phương mua thêm thật nhiều các loại thực phẩm cùng vài cuốn sách nấu ăn, ngoài ra còn gọi thêm ài món ở nhà hàng 5 sao tới để nêm thử. Aicũng đóng góp ý kiến của mình, trừ Ngọc. Hối cái gì Ngọc cũng nói :

"Cũng được, nhưng nó có gì đó vẫn chưa được hoàn thiện. Có cảm giác thiếu thiếu 1 thứ gì đó

" Đó cũng chính là lí do vì sao mà cả chiều hôm nay, Phương dúi đầu vào nhà bếp để xào xào, nấu nấu. Cũng đúng thôi, Ngọc tui nấu ăn dở ẹc nhưng lại có vị giác cực nhạy, có thể sánh ngang 1 ẩm thực gia. Vì thế, nếu Ngọc thấy món đó ngon thì ai cũng đều cảm thấy ngon. Đang hằng say nấu ăn thì có tiếng chuông gọi cửa.....

-Phương ơi! Mẹ về rồi đây_Mẹ Phương gọi

-Mẹ!!!! _Phương vui mừng chạy ra ôm chầm lấy mẹ vì sau bao ngày xa cách Phương cũng được gặp lại bà

-E hèm! Con gái đúng là con gái, chỉ biết có mẹ thôi còn người cha già này thì xen như đồ thừa vậy_Bà Phương xì mặt nhìn như con nít

-Be! Con cũng nhớ ba lắm đó. Ba mẹ đi London 3 tháng nay làm con ở nhà buồn muốn chết_+Phương ôm ba nhõng nhẽo

-Ba cũng vậy, nhớ con gái chết đi được. Nhưng ba biết chắc rằng con khôn đâu vì lúc nào con với thằng Vũ chẳng....._Ba Phương chọc

-Ba này kì ghê! Tên đó chẳng được tích sự gì. Toàn gây lộn với con thôi, cãi mỗi cả miệng_Phương chu mỏ

-Thôi, 2 cha con vào nhà đi. Chúng ta còn phải giới thiệu 1 người cho Phương mà_Mẹ Phương nói

-Ai vậy mẹ?_Phương hỏi

-Rồi con sẽ biết ngay thôi_Mẹ Phương nói rồi gọi người đó vào

-Là cô?/ Là anh?_cả 2

-2 đứa biết nhau à?_Ba Phương hỏi

-K ạ! Oan gia ngõ hẹp thôi_Phương nói

-Hay nhỉ, con bé này_Mẹ Phương mắng yêu

-Sao 2 đứa biết nhau được thế?_Ba Phương hỏi

-Hôm trước lúc lên Đà Lạt thăm vài người bạn cũ, cháu có gặp cô bé ạ_Tên đó nói

-Là sao? Cháu nói rõ hơn xem?_Mẹ Phương hỏi

-Là vậy nè mẹ!_Phương nói rồi đưa cái chân đang bó băng trắng

-Chân con bị sao vậy?_Mẹ Phương lo lắng

-Hôm trước trường cho nghỉ vài hôm, tụi con lên Đà Lạt chơi. Hôm đó con hơi bực nên ra bờ hồ chơi, ai dè gặp trũng tên này nè mẹ. Nhờ tên xuixẻo đó mà chân con mới bị bong gân nè__Phương kể

-Haiz, con lại cãi nhau với Vũ hả?__Ba Phương thở dài

-Chứ còn ai vào đây nữa ạ! Tên đó lúc nào cũng thế__Phương xì mặt

-2 đứa tụi con lúc nào cugnx thế cả, mẹ quen rồi__Mẹ Phương xoa đầu Phương nói

-À, quên mất! Cháu ngồi xuống đi. Ta sẽ giới thiệu 2 đứa với nhau__Ba Phương nó

-Đây là Phương, con gái của cô chú__Mẹ Phương nói

-Còn đây là Thiên, con của bác Thanh đó__Ba Phương nói

-Con bác Thanh? Vậy sao con k biết?__Phương ngạc nhiên

-Vì mấy năm nay cậu ấy đi du học, lại ít khi về nên con k biết đấy thôi__Mẹ Phương cười

-Vậy có nghĩa tên đó là anh họ con?__Phương nhăn mặt

-Uk__Pama Phương

-Con k chịu đâu. Con méc bác Thanh cho coi, con giận bác Thanh cho coi.Tại sao tên khùng này lại là anh họ của con chứ? K chịu đâu!!!__Phuonghét lên

-Phương!__Ba Phương quát

-Thôi nào Phương__Mẹ Phương nói__Khoan đã! Mùi gì vậy ta?__mẹ Phương khịt mũi

-Um.....đúng rồi. Phương, con có nấu cái gì k?__ba Phương hỏi

-Nấu cái gì?__Phương đờ người__Thôi chết con rồi, nồi súp của con!__Phương hét lên rồi chạy thẳng vào bếp

-Ha ha ha, con bé lúc nào cũng vậy, cháu đừng để ý làm gì__ba Phương cười

-Vâng__Tên đó cười

Chết rồi chết rồi! Nồi súp coi như đi tong rồi. Thật là bực mình quá đi__Phương mở nắp vung ra than vãn

-Trời ơi Phương, con làm gì thế này? Mẹ biết căn bếp này vốn xây ra là để dành cho con nhưng con cũng k cần phải quậy lung tung lên như thế này chứ?__Mẹ Phương vào đã gặp ngay 1 đồng rác chặn ở cửa

-Con xin lỗi__Phương cười nói rồi quay sang nhìn nồi súp

-Con nấu món gì nữa vậy? Cho ai ăn thế?__ba Phương hỏi

-Buổi tiệc buffe nhân ngày halloween của trường ba à. Con cần phải tạora 1 món gì đó mới lạ chứ mấy món kia cũ cả rồi__Phương nói

-Thế con đã nấu được chưa?__mẹ Phương hỏi

-Chưa ạ. Có người nói rằng những món ăn này vẫn chưa thật sự đặc biệt,vẫn còn thiếu 1 thứ gì đó nên con đang cố gắng đây__Phương nhăn mặt nói

-Hay con thử nhờ bác Long xem. Dù sao bác ấy cũng là ông chủ của 1 chuỗi các nhà hàng khách sạn 5 sao mà. Bác ấy cũng là 1 đầu bếp tài bađấy__ba Phương nói

-Nhưng con sợ làm phiền bác ý lắm. Bác ý bận nhiều việc lắm mà. Với lại hình như hôm nay bác ấy đã bay sang singapo từ sáng sớm rồi__Phương xumặt

-Người đó nói đúng đấy__Thiên nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng

-Hả?__Phương quay lại và thấy Thiên đang nhấp nhấp những món ăn mình nấu

-Người góp ý ón ăn của cô nói đúng đấy. Theo tôi cô nên làm thế này thì tốt hơn__Thiên nói rồi bắt tay vào công việc nấu nướng

-Nè, ai cho anh đụng vào bếp của tôi vậy?__Phương cau

-Con bình tĩnh đi. Cậu ấy cũng là 1 đầu bếp nổi tiếng ở Pháp đấy, cứ để cậu ấy làm xem sao_mẹ Phương nói

-Dạ? Đầu bếp? Nổi tiếng?_Phương ngạc nhiên

-Um_pama Phương gạt đầu

[Phương có vẻ k tin nhưng Cũng phải tin khi nhìn thấy thao tác nấu nướng của Thiên. Nhanh nhẹn, gọn gàng và rất chuyên nghiệp. Phương tiến lại gần và nhìn quá trình nấu ăn của Thiên.....

"Thì ra là vậy. Thế mà mình k nghĩ ra. Tên này đúng là k thể khinh thường được

"_Phương nghĩ thầm

.....

-Xong rồi! Cô ném thử đi_Tên đó, à k, bây giờ thì phải gọi là Thiên

-Um.....trời ơi, ngon quá_Phương nhìn chăm chăm vào Thiên

-Cô nhìn gì mà dữ vậy?_Thiên hơi sợ cái ánh nhìn đó

-Tối giờ tôi vẫn k tin anh là đầu bếp. Lại càng k tin anh nấu những món này_Phương nói

-Ủa? Nhìn tôi k giống đầu bếp sao? À, chắc tại tôi đẹp trai quá chứ gì?_Thiên cười

-Đừng có mơ! Tại nhìn mặt anh khá ố lăm, có ai nghĩ lại có thể nấu những món này? Nhìn anh người ta toàn nghĩ anh sẽ nấu ra những món ăn mất vệ sinh thôi_Phương chơi nguyên 1 dây làm Thiên què độ

-Phương, con nói gì vậy?_mẹ Phương nói

-Con chỉ nói ra những gì con nghĩ thôi_Phương nhún vai_Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh về những món này_Phương cuối cùng cũng nói được 1 câu dễ nghe

-Vũ hả? Tối nhà chờ tui lên trường nha_Phương gọi điện thoại

-.....

-Nhanh lên, tui chờ đó_Phương nói rồi cúp máy

-Con gọi cho Vũ à?_mẹ Phương hỏi

-Dạ vâng, nhờ tên khùng đó làm tài xế vài hôm ạ_Phương cười

-Con lớn rồi mà lúc nào cũng vậy. Chỉ có thằng Vũ chịu được thôi_ba Phương lắc đầu

-Ba này kì ghê. Có mà chỉ có con chịu nổi tên hâm đó ý_Phương chu mà

-Mình thấy ba cậu nói đúng hơn. Mình mới chính là kẻ khổ mà_Vũ đứng ngay cửa

-Ủa? Tối khi nào vậy?_Phương giật mình

-Mới tới thôi, nhưng cũng lâu, đủ để nghe cậu nói gì_Vũ nhăn mặt

-Hi hi, nghe rồi hả? Thấy đúng k?_Phương cười

-Đúng cái con khỉ!_Vũ nói rồi bước vào

-Ý, món gì vậy?_Vũ nhìn thấy chiếc hộp trên bàn thì mắt sáng rõ

-Đừng có đụng vào. Lát nữa tui cho ăn_Phương nói

-Hix, chán chết_Vũ nói_Mà chân bắt đầu chưa?_Vũ hỏi

-Chưa_Phương trả lời

-Biết ngay mà. Chạy nhảy cho lăm vào_Vũ than thở rồi ngồi xuống, quay lưng về phía Phương

-Chi vậy?_Phương hỏi 1 cách ngây thơ

-Cổng chó chi? Chân vậy định đi bộ hả?__Vũ nói

-Hi, bạn tốt ghê__Phương nói rồi trèo lên

-Thưa bà mẹ con đi. Đi nhé ông anh khùng__Phương le lưỡi

-Ai thế? Chẳng phải cậu bạn đã đưa cậu về hộ hôm trước ở Đà Lạt sao?__Vũ bây giờ mới để ý

-À! 1 người tự kiêu về bản thân và từ bé tới giờ chưa soi gương nên k biết trông mình tệ thế nào__Phương nói đầy châm chọc

-Phương à, đừng có nói tầm bậy__mẹ Phương nói

-Thôi, cháu xin phép 2 bác, cháu đi. Chào anh!__Vũ chào mọi người rồi đi ra cổng

Khi đi vẫn còn nghe vọng lại

-Trời ơi! Ăn gì mà nặng trĩu vậy?__Vũ

-Nói cái gì đó?__Phương

-K có gì__Vũ cười

”Đúng là nặng thật!

”__Thiên nghĩ thầm rồi cười vì dù sao cậu cũng đã được vinh hạnh công Phương mà

-Cháu đừng để ý những gì con bé nói nhé. Nó lúc nào cũng vậy đấy__ba Phương nói

-Vâng, cháu biết mà__Thiên lại cười

-Phương ơi, món này có ai giúp cậu sao?__Ngọc hỏi sau khi ăn thử món mới của Phương

-Um, tên khùng hôm trước công mình về hộ ở Đà Lạt đó. Thấy sao?__Phương hỏi

-Thật sự là rất ngon! K phải ai cũng có thể nấu ra 1 món ăn ngon như thế này, trong nước, à k, phải nói là trong toàn khu vực đông nam á, k phải ai cũng có thể nấu được thế này đâu__Ngọc nhận xét

-Chà, cậu ta lợi hại ghê__Vũ nói

-Vậy chắc là nhất rồi?__Phong nói

-K, k hẳn vậy. Có 1 người vẫn nấu ngon hơn thế này nhiều nhưng người đó.....__Ngọc ngập ngừng

-Người đó làm sao?__cả bọn

-K, k sao cả. Chắc bây giờ có ăn mình cũng k còn cảm nhận được thứ quan trọng nhất của những món ăn đó nữa rồi__Ngọc nói rồi lại cúi xuống ăn như để che dấu đi 1 nỗi buồn hiện lên trên khuôn mặt__Xin lỗi, mình đi toilet 1 lát__Ngọc đứng dậy và quay lưng đi

Nhưng cái quay lưng nhanh chóng đó k tài nào qua được mắt của Phong, 1 người vốn nổi tiếng với đôi mắt sâu khinh người mà nếu ai vô tình lọt vào thì khó lòng thoát nổi

-Cậu ấy đang buồn. Dáng người đó làm người ta cảm thấy cậu ấy yếu đuối và cần 1 bờ vai để che chở__Phong nói như 1 bác sĩ tâm lý có lâu năm kinh nghiệm

”Nếu mình có thể làm bờ vai cho cậu dựa vào thì hay biết mấy

”__Bất chợt cái suy nghĩ đó hiện lên trong đầu Kiệt làm Kiệt thoáng bối rối, k biết mình bị sao

.....

-Nè, trang phục đồ các cậu lo tới đâu rồi?i__Phong hỏi khi tất cả duyệt chương trình lần cuối cho buổi lễ halloween ngày mai

-Ok hết rồi. Mình và các chị trong nhóm thiết kế làm sắp xong rồi, chỉ còn vài chi tiết nhỏ nữa là xong__Ngọc nói rồi cười nhẹ

-Phiền cậu thật, chỉ trong 1 tuần mà phải may tới 6 bộ lễ phục, chắc cậu mệt lắm_Vũ nói (lâu lâu mới thấy ông này nói được 1 câu nghe có lí)

-Có sao đâu, chẳng phải mình còn có sự giúp sức của các chị trong phòng may vá sao? Hơn nữa còn có Trinh và Phương giúp mà_Ngọc nói rồi lại mỉm cười

Những câu nói dường như vô hại đó lại làm cho 2 người cảm thấy naolòng. Biết đâu nó sẽ làm sáng tỏ hơn cảm xúc trong lòng họ??????

Thời gian trôi qua k phải chậm nhưng đối với những học sinh ở đây thì thật sự rất lâu. Họ đang háo hức, chờ đợi từng giây, từng phút, từng giờ trôi qua để đồng hồ điểm 18h_Thời gian chính thức buổi dã vũ halloween được mong chờ hàng năm bắt đầu. Tuy thế nhưng chỉ mới 5h chiều, sân trường đã bắt đầu đông nghẹt, mọi người xuất hiện với những hình tượng ma quỷ, trông vừa ghê rợn, sợ sợ nhưng cũng có gì đó rất đáng yêu của tuổi học trò sớm nắng chiều mưa

-Các cậu chuẩn bị tới đâu rồi?_Kiệt hỏi

-Gần xong cả rồi. Chỉ có điều cần phải sắp xếp thêm 1 vài việc nữa thì mới xong_Ngọc nói

-Vậy thì các cậu làm nhanh lên nhé. Có lẽ buổi tiệc sẽ phải bắt đầu sớm hơn dự kiến vì mọi người đã tới đông đủ rồi_Kiệt nói

-Uk.....Khoan đã!_Ngọc gạt đầu rồi bỗng đứng gọi giật lại

-Sao thế?_Kiệt hỏi

-Chờ mình 1 lát, áo cậu bị sút chỉ rồi. Chịu khó tí nha_Ngọc cười rồi lấy kim chỉ khâu khâu vá vá phần hông áo Kiệt

Nhìn gương mặt chăm chú của Ngọc khi làm được công việc mình thích trông thật dễ thương, khiến người ta cứ gọi là muốn bẹo lên đó 1 cái cho hả dạ (ác quẻ). Và Kiệt cũng k phải là ngoại lệ. Đôi tay từ từ đưa lên và khi nó gần chạm vào đôi má hồng hồng, phúng phính của Ngọc thì chợt có tiếng gọi

-Ngọc ơi! Sao cậu còn chưa thay đồ đi? Cậu thật là bướng bỉnh, mình dặn cậu từ nãy rồi cơ mà_Phương nhăn mặt,

25. Chương 24 : Mery Christmas

-Ê, sắp tới no-en rồi, đi đâu chơi k?_Vũ nói

-Ông lúc nào cũng chỉ biết chơi với bời thôi_Phương nói

-Thế bà k vậy à? Tui thấy bà ghi trong nhật kí là mong tới ngày Giáng sinh lắm mà_Vũ nói

-Á! ông lục nhật kí của tui? Tui cất kĩ lắm mà_Phương hét lên

-Trời, bà cất chỗ nào tui cũng biết. Tui rành bà quá mà_Vũ tự tin

-Ông là đồ vô duyên. Nhật kí của tui mà ông dám xem trộm. Giận ông luôn_Phương quay mặt đi chỗ khác

-Tui k biết là giữa 2 chúng ta ai nên giận ai đâu. tui thấy trong đó bà toàn **** rửa tui k à. Nào là Vũ ngốc, Vũ đáng ghét, Vũ là đồ con heo...._Vũ nói

-Ý! Hi hi, xin lỗi bạn mà. Bạn tốt của tui, đừng giận nghe_Phương quay sang năn nỉ

-Tha cho bà đó. Nhưng bà phải nấu đồ ăn cho tui nha, món bà nấu là ngon nhấtys đó_Vũ nói

-Uk_Phương gạt đầu rồi cười

-Bó tay 2 người này. Giận nhau, cãi nhau cho đã rồi lại làm hòa. Đúng là k hiểu nổi_Trinh lắc đầu

-Như vậy mới sống được với nhau chứ nếu như suốt ngày cãi nhau rồi rồi giận cho lâu thì còn gì là tình bạn nữa_Phong nói

-Cũng k hẳn. Có thể mối quan hệ đó còn trên cả mức tình bạn nữa_Ngọc nói

-Vậy là sao?_Kiệt hỏi

-Đó là 1 bí mật_Ngọc nhún vai

-Chán cậu thật. Lúc nào cũng bí mật_Kiệt chu mỏ làm mặt giận

-Thôi mà, đừng có giận nữa. Cậu mà giận thì sẽ có rất nhiều các cô gái đau lòng đó. Tới lúc đó thì mình k được yên đâu_Ngọc vỗ vai Kiệt nói

-Thì k giận như phải có cái gì gọi là điều kiện chứ_Kiệt nói

-Điều kiện gì nữa?_Ngọc nói

-Um..bao mình 1 châu đi_Kiệt nói

-Trời, sao nhà giàu vậy mà còn bắt kẻ nghèo khó này bao vậy. Ác ghê_Ngọc làm mặt méo trông yêu cực

-Thôi mà, 1 châu thôi. Ăn bình dân thôi, phở cũng được_Kiệt năn nỉ

-Trời, theo ai mà giờ đòi ăn cả mấy món đó vậy công tử?_Ngọc trêu

-Theo cậu chứ ai_Kiệt hòa theo

-Ok! Chiều nay mình đưa cậu đi_Ngọc nói

-Oh yeah! Được ăn miễn phí, đỡ tốn tiền_Kiệt cười

K biết từ bao giờ Kiệt đã thay đổi. K còn là 1 tay chơi thứ thiệt, k còn là 1 kẻ ngông cuồng, coi con gái như những món đồ chơi, k còn là người thanh niên hằng đêm vẫn có mặt trong các quán bar, vũ trường mà thay vào đó là 1 cậu thanh niên có trách nhiệm, thân thiện và hay cười nhiều hơn

Chiều hôm đó, 2 người rủ nhau đi ăn phở thật vui. Cả 2 thì xem ai ăn được nhiều hơn và kết quả là Kiệt thắng với tỉ số 2_3. Kiệt đã phải cố ăn lắm mới thắng được Ngọc. Ngọc tức lắm vì mình chỉ thua có 1 tô thôi nhưng tới khi trả tiền thì mặt cô nàng méo xệch như sắp khóc vì phải trả tiền tới 5 tô còn Kiệt thì cười hề hề

Sáng hôm sau, cả bọn tụ tập và quyết định sẽ đi Pari chơi nhân ngày lễ Giáng sinh nhưng trước tiên cả bọn phải bay ra Hà Nội vì nhà Phong có chút việc cần phải ra đó để giải quyết. Sẽ mất k lâu thời gian, cả bọn chỉ phải ở sso khoảng 2 ngày, tiện thể ngắm cảnh Hà Nội ngày cuối đông luôn

_Cốc cốc cốc!_Tiếng gõ cửa phòng Ngọc

-Cạch

-Nè, đi chơi k?_Kiệt hỏi

-Đi chơi? Đi đâu?_Ngọc hỏi

-Thì cứ đi đi rồi biết_Kiệt nói rồi kéo Ngọc đi

-Ê nè, mình chưa thay đồ_Ngọc nói

-K cần đâu, như vậy cũng được rồi_Kiệt nói rồi lôi Ngọc đi mất hút

-Nè, biết đường k vậy? Lạc mình k chịu trách nhiệm à_Ngọc đi theo kiệt đầy nghi ngờ

-Yên tâm, mình rành đường ở đây lắm. Để mình dắt cậu đi chơi Hồ Gươm_Kiệt nói đầy chắc chắn

-Đành giao mạng sống cho cậu vậy_Ngọc thở dài rồi đi theo Kiệt

_____

Tại Hồ Gươm

-Qua, đẹp ghê ta. Lần đầu tới đây đó_Ngọc tỏ rõ sự vui thích

-Lần đầu tới hả? Mình cũng đoán vậy nên mới đưa cậu tới đây_Kiệt cười

-Sao mà đoán được?_Ngọc hỏi

-Thì cậu nói cậu từ Trung Quốc tới đây mà, k nhớ sao? mình nghĩ chắc cậu chưa tới Hà Nội_Kiệt nói

-Um. Cậu đoán hay thật. mình chưa bao giờ tới đây. Ở đây đẹp thật_Ngọc nói

-Um, nơi đây là nơi mình cảm thấy đẹp nhất đó. Có cái gì đó cổ kính và mờ ảo khiến tâm hồn thanh thản là thường. K nơi nào đẹp bằng quê hương của mình_Kiệt hít 1 hơi thật sâu để tận hưởng k khí nơi đây

-K ngờ 1 người như cậu lại có thể nói ra những điều này, hay thật_Ngọc cười thích thú rồi nhéo mũi Kiệt

-Ê, quá đáng rồi nha_Kiệt k vừa, bẹo lấy đôi gò má phúng phính của Ngọc

-Thôi, giỡn đủ rồi. Ngồi đây đi, mình mua cà phê cho cậu_Kiệt nói rồi chạy đi khi thấy đôi gò má đỏ ửng và lạnh ngắt của Ngọc. cũng đúng thôi, lúc này Ngọc bị cậu lôi đi, đã kịp mặc áo ấm gì đâu. Ở Sài Gòn lâu như vậy, vào đây chắc chắn là sẽ thấy lạnh hơn người bình thường ở đây rồi

Trong lúc đó, Ngọc 1 mình ngồi ngắm cảnh hồ Gươm. Ở đây thật đẹp khiến Ngọc cảm thấy tâm hồn thật thanh thản.Chợt NGọc nghe thấy tiếng rao:

"Ai khoai lang nướng k!!!!

"

-Cô ơi, cho cháu 1 gói_Ngọc vẫy tay gọi

-Đây nè cháu_Cô bán hàng thân thiện

-Cảm ơn cô. Tiền đây ạ_Ngọc cười nhẹ đưa tiền cho bán hàng. Cũng may là lúc này còn kịp mang thao ví tiền

.....

-Nè, cà phê tới rồi đây_Kiệt chạy lại

-Cảm ơn_Ngọc đưa tay ra

-Khoan đã, mình mua có 1 li hà_Kiệt nói

-1 li thì ai uống ai nhin_Ngọc nhăn mặt

-Thì uống chung. Như vậy cho đỡ tốn kém_Kiệt cười

-Keo kiệt. Ngồi xuống đi_Ngọc chu môi rồi bảo Kiệt ngồi xuống ghế đá

-Cái gì vậy?_Kiệt hỏi khi nhìn thấy túi nilon trên tay NGọc

-Khoai lang nướng, ngon lắm đó. Nè_Ngọc nói rồi lấy 1 củ, bóc vỏ đưa cho Kiệt

-Cái này mình thấy người ta ăn mà chưa ăn bao giờ. Ăn được k?_Kiệt hỏi

-K ăn được thì mua làm gì? Yên tâm đi, ngon k kém gì phở bò đâu_Ngọc nói

-Vậy hả?_Kiệt cầm lấy và ăn

-Sao?_Ngọc hỏi khi đang uống 1 ngụm cà phê

-Um.....Cho hết luôn đi!!!_Kiệt im lặng rồi bất ngờ la lên, giật lấy túi khoai

-Nè, trả lại đây, mình chưa ăn mà_Ngọc bỏ li cà phê xuống, giật lại

-K _Kiệt đưa túi khoai lên cao

-Hừ_Ngọc ngồi xuống cúi gầm mặt

-Ê, giận rồi hả? Nè, ăn đi, mình giỡn thôi mà_Kiệt nói

-Tha cho lần này đó_Ngọc nói rồi cầm lấy túi khoai

Rồi tụi nó 8 đủ chuyện trên trời dưới đất. Đột nhiên có 2 cụ già đi tới.....

-Hôm nay chắc chúng ta phải về thôi ông ạ. Ở đây hết chỗ ngồi rồi_Cụ bà nói

-Bà nó nói phải, xem ra hôm nay chúng t6a k ngắm cảnh hồ Gươm được rồi.Tiếc nhỉ? Hôm nay là kỉ niệm 50 năm ngày cưới của chúng ta, nếu đượcngồi vào chiếc ghế đã lần đầu chúng ta gặp nhau thì còn tuyệt gì bằng_Cụ ông nói

Và Kiệt, Ngọc đã nghe được những điều đó, cả 2 đồng loạt đứng dậy, chạy tới chỗ 2 cụ già

-Ông bà lại đẩy ngồi đi ạ, bọn cháu đi bây giờ đây, 2 cụ cứ ngồi đi ạ_Ngọc nói lễ phép

-Ta thấy 2 cháu đang nói chuyện vui vẻ mà, ta thấy đâu có vẻ gì là chuẩn bị đi đâu?_Cụ ông tinh ý

-Dạ cô ấy nói đúng đây ông ạ, bọn cháu đi ngay bây giờ, ghế là của chung, đâu thể chiếm cho riêng mình mãi được?_Kiệt nói

-Cảm ơn 2 cháu, 2 cháu tốt quá. Chắc chắn sau này 2 cháu sẽ được hạnhphúc, gắn bó bên nhau suốt đời. Ta chúc phúc cho 2 cháu_Cụ bà vui vẻ

-Ồ, bà nhầm rồi ạ, bọn cháu chỉ là bạn thôi mà_Ngọc rỏ rít

-Thôi đừng giấu bần ta, bọn ta tuy già nhưng mắt còn tinh lắm. Ông nhỉ?_Cụ là nói

-Um_Cụ ông gật đầu

-Ông bà à....bọn cháu..._Ngọc cố gắng thanh minh

-Ông bà nói đúng rồi đấy ạ. Tại cô ấy xấu hổ nên mới thể thôi, ông bà thật là tinh mắt_Kiệt nói và khoác vai Ngọc

-Ha ha ha, bọn ta biết mà_2 ông bà.....

-Nè, ;làm gì vậy? Sao lại nói vậy?_Ngọc nói, mặt vẫn còn đỏ

-K nói thế thì 2 ông bà cũng k tin những gì cậu nói đâu_Kiệt nói rồi dắt Ngọc đi tiếp

Thật ra thì lúc nãy Kiệt cố tình làm như vậy, cũng k hiểu vì sao. Lúc 2 ông bà nói Kiệt và Ngọc là người yêu, rồi chúc họ hạnh phúc bền lâu thì trông lòng Kiệt dâng lên 1 cảm xúc khó tả, vui lạ thường. Thậm chí cậu còn ước mình và Ngọc được như 2 ông bà khi nãy

Ngọc và Kiệt đi thì tất nhiên Phong và Trinh cũng đánh lễ

-Nè, đi chơi k?_Phong vỗ vai Trinh nói

-Đi chơi? Cũng hay đấy. Đi thôi_Trinh hứng thú

—

-Hix! Trời lạnh dễ sợ_Trinh buông 1 câu

-Cậu ngồi đây đi, mình qua đây 1 lát_Phong nói rồi chạy mất

-Sao thế nhỉ? Người yêu gọi ư? Chắc đúng rồi_Trinh thở dài nhìn ngắm mọi vật xung quanh

——

-Nè, à phê đó, uống đi_Phong trở lại, đưa li cà phê còn nóng cho Trinh,khuôn mặt vẫn có phần lạnh nhạt vì cậu thuộc tít con trai lạnh lùng, ít khi tỏ rõ tình cảm

-Cảm ơn cậu_Trinh đỏ mặt nhận lấy li cà phê

-Bộp_1 tiếng động khê vang lên và trên đầu Trinh bậy giờ là 1 chiếc nónlen_Đội vào đi. Thật, ở đây k phải Sài Gòn đâu mà cứ ăn mặc phong phanh như thế? Cậu mà bị sao thì mình k biết nói sao với bố mẹ cậu đâu_Phongnói, vẻ trách cứ nhưng cũng đầy yêu thương

-Cảm ơn cậu_Trinh mặt đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, uống phê như uống nước_A!_Và hậu quả là bị bỏng do nóng

-Đó. Sao lúc nào cũng thế vậy? Thật là làm cho người ta lo lắng_Phong lấy khăn lau miệng cho Trinh vừa mắng yêu

Rồi bất chợt 4 mắt nhìn nhau, trái tim đập liên hồi, mọi thứ dường như trở nên bất động. Khoảnh khắc này chỉ còn 2 trái tim cùng hoà chung 1 nhịp đập, hoà chung vào vòng quay của tình yêu.

15s sau, Trinh như bừng tỉnh, vội quay mặt sang hướng khác. Phong thấy vậy thì lí trí cũng quay về, thôi k nhìn Trinh nữa. Nhưng đôi tay thì hoà qua vai Trinh, kéo Trinh vào sát người mình, ôm lại

-Để yên như thế này đi, nếu k cậu sẽ bị cảm lạnh đấy_Phong nói, khuôn mặt quay sang hướng khác nhưng đôi tai thì đỏ ửng.

Trinh im lặng ngồi im, uông ngẩng li cà phê của mình, Phong cũng vậy. Cả 2 đều im lặng nhưng trái tim thì đang đập liên hồi

-Trinh ơi, đi chơi k?_Phuong ch^hy sang mở cửa phòng Trinh nhưng trống trơn_Quái, sao Ngọc k thấy đâu, đến Trinh cũng vậy

-Haizzz, bọn họ đi chơi rồi, Phong và Kiệt cũng chẳng thấy đâu_Vũ nói

-Hừ, dám đánh lè à? Đi!_)Phuong nhăn mặt rồi kéo Vũ đi

-Đi đâu?_Vũ hỏi

-Đi chơi. Họ đã đi chơi 1 mình thì tui cũng vậy. Tui k thua đâu_Phuong nói

"Cảm ơn tụi mày. Tao rủ Phuong k đi mà nhờ tụi mày Phuong lại là người rủ tao đi mới hay chứ. Tao cảm ơn tụi mày

"_Vũ trầm nghĩ, mặt tươi rói đi theo Phuong

.....

-Sao lại tới đây?_Vũ hỏi khi Phuong dừng lại ở 1 nơi bán hàng tự động

-Tui đang muốn ăn kem nhưng k muốn đi xa. Ngồi đây đi, có ghế đá nè_Phuong nói

-Giờ này mà ăn kem hả?_Vũ nhăn mặt

-Thì sao? Lãng mạn mà?_Phuong cãi

-Ừ, lãng mạn. Hôm sau bị viêm họng thì đừng có khóc_Vũ trề môi

-Tui k khóc đâu. Ông đừng có coi thường_Phuong nói

-Vậy chứ ai mà mới năm trước lúc bị bệnh, bác sĩ tới tiêm thuốc và bảo uống thuốc thì khóc như mưa và dọa bỏ nhà đi vậy?_Vũ kể lại

-Nè, tui k giỡn nữa đâu đó. Tui lớn rồi, k vậy nữa đâu_Phuong cãi, mặt đỏ lên vì ngượng. Rồi quay sang móc túi lấy tiền để mua kem

-Để đó tui mua cho, bà ngồi yên ở đó đi_Vũ nói rồi nhăn nhăn mấy cái nút trên máy

....

-Nè, bà ăn đi_Vũ đưa cho Phuong li kem

-Cảm ơn_Phuong đưa tay ra lấy_Ủa? Sao ông cũng ăn kem??

-Thì thử xem có gì hay k mà bà lại thích ăn kem vào mùa này_Vũ đáp tỉnh bơ

-woa, ngon ghê. Ngon k?_Phuong hỏi vũ

-Hix_Vũ nhăn mặt_Lạnh quá

-Thiệt là. K ăn được mà cứ cố _Phương nói rồi đứng lên

.....

-Nè, uống cà phê đi _Phương nói rồi đưa cho Vũ li cà phê đang oả khói nghi ngút

-Um _Vũ nhận lấy, cảm thấy hơi bị...quê

-Phù phù _Phương úp 2 tay vào nhau, thổi hơi vào và xoa xoa 2 cánh tay rồi....đặt lên má Vũ _Phải biết giữ sức khoẻ chứ? _Phương mắng đầy yêu thương

Nhận thấy sự ngạc nhiên của Vũ và cũng thấy như vậy hơi quá đà nên Phương chột đỏ mặt, bỏ 2 tay ra và quay mặt đi chỗ khác. Ngồi quay lưng với Vũ và ăn phần kem của mình

-Nè, ăn nữa k? Kem tui nè _Vũ đưa cho Phương li kem mà k quay mặt lại

-Um _Phương cầm lấy rồi cầm cúi ăn. Nhìn 2 người bây giờ tông thật buồn cười nhưng lại chẳng buồn cười. Giống như 1 cặp đôi mới yêu nhau đang còn lăm thẹn thùng

.....

Tình yêu, sự quan tâm và những cảm giác bồi hồi xuất phát từ trái tim. Mùa đông và những li cà phê nóng hổi như gắn kết mọi người với nhau.....

Ngày hôm sau, tui nó lên máy bay đi chơi lễ Noel

Tại Pari, sân bay Quốc tế.....

-Cuối cùng cũng tới nơi _Phương vươn vai

-Công nhận mới xuống mà đã thấy k khí của no-en rồi. Nhạc nổi lên khắp nơi _Vũ nhìn mọi thứ rồi nói

-Lạnh thật _Ngọc nói

-Sao cậu k mang áo khoác? _Kiệt nhìn Ngọc

-Mang mà _Ngọc cãi

-Trời ạ, cái đó chỉ mang ở Việt Nam được thôi còn ở đây mang vào mùa hè cũng chẳng đủ _Kiệt nói

-Ai biết đâu. Mình để hết mấy cái áo trong vali rồi, giờ lấy ra thì bất tiện lắm _Ngọc nói

-Thật là..... _Kiệt lắc đầu rồi đưa áo mình cho Ngọc

-Nè, cậu mặc đi, coi chừng cảm đó _Ngọc đẩy lại

-Mặc vào đi, nguôi là cậu đó, con trai có sức khoẻ tốt hơn nhiều _Kiệt nói

-Xem ra anh 2 mình sắp thuộc về ai đó rồi. Nhỉ? _Trình nói to với Phong như để cho ai đó nghe được

-Cái con nhỏ này _Kiệt cốc đầu Trình

-Đau! _Trình nhăn mặt, lè lưỡi trông cực đáng yêu

-Haizz, mệt quá. Ngồi máy bay mỏi cả người _Phương nhăn mặt

-Trời, mệt cái gì? Hồi nãy trên máy bay bà ăn hết luôn 2 phần cơm rồi còn gì? Làm tui phải mua hộp khác _Vũ nhăn nhó

-Kệ tui. Ăn được ngủ được là tiên đó _Phương nói

-Tiên hay heo? _Vũ chọc

-Cái gì? _Phương gần từng tiếng rồi cốc cho Vũ 1 cái rõ đau

-Thôi, làm ơn lên taxi đi, tui tui bỏ 2 người ở lại 1 mình bây giờ _Ngọc nói

-Ê, đừng có giỡn nha _Phương leo tọt lên xe

-Nè bà kia, sao bà lên ngồi ngon lành vậy? Rồi đồng đồ này ai xách? _Vũ nói

-thì ông chó ai? Đi có chút xÝu hà. Ông chỉ cần bỏ nó ra cốp sau của xe là được rồi_Phuong dạy khôn

-Vậy sao bà k làm đi?_Vũ nói

-K, ngu gì? Mấy cái vali đó nặng lắm_Phuong trả lời rồi cắm headphone vào tai như để chuẩn bị tinh thần cho việc la lối của Vũ

-Hừ, thật là tức chết_Vũ nhăn mặt

-Thôi, đừng than nữa, tụi này cũng chả hơn đâu_Kiệt nói

-Ủa? Tụi mày...._Vũ nói

-Uk_Phong gật đầu phủ phàng

-Chán thật_Vũ thở dài cho số phận hẩm hiu của mình_Ủa mà đi 2 xe hả?_Vũ hỏi

-Chớ sao? Mấy người đó đi 1 xe rồi, tụi mình đi 1 xe_Kiệt nói

-Sao tự nhiên tao thấy hơi bị hụt hẫng_Phong nói

-Sao giống tao vậy?_Vũ và Kiệt đồng thanh

-Haizzz_Phong nhún vai ra vẻ k biết rồi 3 chàng chui vào trong xe. Nhằm hướng khách sạn thẳng tiến

18h00

-Ngọc ơi, xuôngns ăn cơm đi_Kiệt gõ cửa gọi Ngọc

-Cậu vào đi_Ngọc nói

Cạch

-Cậu sao vậy? Sao còn nằm đó?_Kiệt đi lại khi thấy NGọc nằm bẹp dí

-Mình mệt quá. k ăn đâu_Ngọc nói

-Trán cậu nóng quá. Chắc sốt rồi_Kiệt nói

-K sao đâu_Ngọc nói

-K được, như vậy mà cậu bảo k sao à?_Kiệt lo lắng

-Ư ư ư.....mình muốn ngủ....mình mệt lắm_Ngọc nói

-Nè, Ngọc! Ngọc!_Kiệt lo lắng nhìn Ngọc chìm vào giấc ngủ

"K xong rồi, phải gọi người giúp thôi

"_Kiệt lo lắng gọi phục vụ

-Chị thay đồ giúp cô ấy được k ạ? Sẵn tiện chị đem thuốc cho cô ấy luônnhé. Tôi nhờ chị đấy_Kiệt nói với cô phục vụ, khuôn mặt cực lo lắng

-Cậu cứ yên tâm_Cô phục vụ nói rồi đóng cửa lại

"Giờ làm gì đây? Sang phòng Trinh hỏi con bé xem tại sao Ngọc bị sốt

"_Kiệt quyết định rồi quay gót đi

-Nè, Trinh đâu rồi?_Kiệt hỏi Phong khi cậu đang đứng trước cửa

-Bên trong, bị sốt rồi_Phong nói, ánh mắt hiện lên sự lo lắng

-Sao? Bị sốt? Sao cả nó cũng vậy?_Kiệt nói

-Chẳng lẽ Ngọc cũng....._Phong nhìn Kiệt

-Uk_Kiệt gật đầu

-K chỉ 2 cậu ấy đâu, Phương cũng y hệt_Vũ nói

-Chắc chắn có chuyện gì 3 người họ giấu chúng ta_Phong nói

-Đợi khi họ tỉnh phải hỏi cho ra lẽ_Kiệt nói

-Cạch!_Tiếng cửa phòng mở, cô phục vụ bước ra_Cô ấy bớt nóng rồi, cậu vào đi

-Thôi, mình về xem Ngọc thế nào rồi_Kiệt nói rồi chạy biến

-Mình cũng vậy_Vũ cũng k khác gì

-Chị ơi, cô ấy sao rồi ạ?_Kiệt hỏi chị phục vụ

-Cô ấy ổn rồi, cậu vào đi. Lo cho bạn gái quá_Chị phục vụ cười tủm tỉm rồi quay về với công việc của mình

-Bạn gái....._Kiệt ngẩn tò te vị cậu nói của chị phục vụ

Kiệt khẽ mở cửa bước vào phòng, trước mặt cậu là 1 thiên thần đang ngủ say.

Ngọc nằm trên chiếc giường màu trắng muốt cùng bộ đồ ngủ màu trắng với những chú gấu màu nâu cực kute. Đôi má ửng hồng vì vẫn còn sốt, hàng mi dài, cong vút đang nhắm nghiền tạo ra 1 thiên thần trong sáng. Chưa bao giờ Kiệt được nhìn Ngọc gần và kĩ như thế này. Kiệt phải nói cũng biết Kiệt thấy Ngọc đẹp tới mức nào. Lúc ngủ trông Ngọc thật thoải mái và bình yên, k lo toan tới những chuyện trong cuộc sống, quên đi nỗi buồn mà mình vẫn giấu và thầm giữ trong lòng.

Kiệt đưa tay khẽ chạm vào chiếc mũi cao của Ngọc, có 1 cái gì đó đang rộn lên trong lòng Kiệt. Nhẹ nhàng nhưng lắng đọng....

Khẽ hôn lên trán Ngọc, Kiệt mỉm cười với chính mình

Vũ đi về phòng Phương thì nhìn thấy con heo lười đang ngủ say, k biết nên giận hay nên thương nữa,

"K biết đi đâu mà để cho bực mình như thế, làm cho người ta phải lo lắng tới nỗi k kịp thở

"_Vũ suy nghĩ rồi nhìn Phương. Chợt cơn tức giận nổi lên, Vũ thẳng tay ban tặng cho Phương 1 cái cốc đầu

-Ư ư Phương nhăn mặt

-Thật là....._Vũ lắc đầu rồi lấy tay xoa lên trán Phương, chỗ vừa bị cậu cốc

"Sao lúc ngủ nhìn đáng yêu thế sk biết? Còn bình thường thì cứ hung dữ như bà chằn ống chề

"_Vũ nghĩ

"Nhưng vẫn yêu

"_Vũ cười rồi chợt nhận ra cái suy nghĩ đó của mình k được bình thường

"Phải tránh xa bà heo ra mới được. Hình như bà có phép làm tâm trí người khác lú lẫn hay sao ý

"_Vũ đem cái suy nghĩ củ chuối của trẻ lên 5 ra để tự trấn áp mình

(Bó tay)

.....

Phòng Trinh

-K biết đi đâu mà để cho ra nông nổi này, thật là k biết nghe lời gì cả, hư quá.Lần sao mà như vậy nữa thì phải phạt mới được_Phong nói cho 1 mình mình nghe khi đang sửa lại chăn cho TRinh rồi nhéo yêu chiếc mũi cao của cô nàng

Sáng hôm sau, mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp vào từng khung cửa sổ, đánh thức 3 nàng công chúa tỉnh giấc nồng, bên cạnh còn có 3 chàng hoàng tử túc trực suốt cả đêm vì lo lắng

Ngọc mở mắt nhìn quang cảnh xung quanh. Chợt cô thấy tay mình có gì đó ấm áp lạ thường. Quay lại nhìn thì thấy bàn tay nhỏ bé của mình đang được sưởi ấm bởi đôi tay to khỏe của Kiệt. 1 cảm giác kì lạ nổi lên trong tim. Dùng bàn tay còn lại của mình, Ngọc khẽ vuốt vài cọng tóc phủ trên khuôn mặt thanh tú của

Kiệt. Ánh nắng ấm áp xuyên qua ô cửa sổ bằng kính, thoát được sự ngăn cản của những sợi tóc, chúng chiếu vào hàng mi dài của Kiutej làm cậu bừng tỉnh. Ngọc vội rút tay lại.

-Cậu dậy rồi à?_Kiệt hỏi

-Uh, vừa mới dậy thôi_Ngọc cúi mặt xuống che đi đôi gò má ửng hồng của công chúa

-Cậu thấy trong người ra sao rồi?_Kiệt hỏi

-Uk, ổn rồi. Chỉ hơi choáng 1 chút thôi_Ngọc nói

-Vậy cậu thay đồ đi, mình về phòng 1 lát_Kiệt cười

Ngọc vào nhà vệ sinh. nhìn mình trong gương, Ngọc chột giật mình. Trời ơi, bộ đồ gấu con này là quà Giáng sinh Phương và Trinh mua để tặng cô (lưu ý là tặng trước, lúc đi mua sắm ở Hà Nội, hôm nay mới là Giáng sinh) nhưng cô k mặc vì nó quá nhí nhảnh và trẻ con. Ai ngờ cô phục vụ lại lấy nó trong vali để thay cho Ngọc. Kieuer này thì Ngọc k còn mặt mũi nào mà nhìn Kiệt nữa. Hèn gì mà lúc này Kiệt cứ cười mãi

Thay 1 bộ đồ đủ ấm để k phải nằm liệt giường thêm 1 lần nữa, Ngọc sang Phòng Trinh, khuôn mặt trông chẳng thể nào tệ hơn

Nhưng k may cho Ngọc, Kiệt cũng đang ở đó.....

-Ngọc à, cậu sang đây làm gì thế?Cậu vẫn chưa khỏi hẳn mà. Khụ khụ_Trinh lo lắng cho Ngọc dù mình cũng chẳng khác là bao

-Mình ổn rồi mà. Cậu có sao k?_Ngọc vẫn chưa biết có sự có mặt của Kiệt

-Con bé ổn rồi, cậu đừng lo_Kiệt lấy cốc nước cho Trinh rồi cười với NGọc

Ngọc chột giật mình và đỏ mặt vì nhớ lại hình ảnh của mình lúc này

-Thôi, xuống ăn sáng đi, tiện thể ghé qua xem 2 người kia sao rồi_Phong nói

-Um_Trinh và Ngọc gật đầu

Ngọc cúi mặt xuống đi phía sau Trinh và Phong, cảm thấy có 1 ánh mắt nhìn mình từ phía sau nhưng tuyệt nhiên k dám quay lại vì Ngọc biết ánh mắt đó là của ai

-Nè, lúc này trông cậu dễ thương lắm_Kiệt thì thầm vào tai NGọc bước lên dẫn đầu, để lại NGọc với khuôn mặt đỏ như gấc

-Thôi, tui k uống, k uống đâu_Phương nói

-Cậu phải uống nếu muốn hết bệnh_Vũ cương quyết

-K, thà cứ bệnh còn hơn phải uống thứ đó. Đáng lắm lắm_Phương nhăn mặt

-Haiz_Vũ thở dài rồi đơoi mắt chột sáng lên_Thì ra cậu vẫn vậy_Vũ lắc đầu

-Hả?_Phương ngạc nhiên

-Thì ra cậu vẫn nhát gan như thế. Vậy mà hôm trước có người còn tuyên bố là k sợ uống thuốc, k còn là trẻ con_Vũ nói như đánh thẳng vào tâm lý của Phương

-Ai...ai nói tui sợ. Tui giỡn thôi, tui uống cho ông coi_Phương đỏ mặt,lấp bắp rồi ẩy viên thuốc vào miệng uống. Uống xong thì nhăn mặt

Vũ khẽ mỉm cười nửa miệng, Cậu đã đúng khi đánh vào tâm lý ương ngạnh, đắc thắng và k muốn thua kém ai của Phương

-Phương giỏi ghê_Trinh ngoài cửa đã nghe thấy tất cả, đã chứng kiến tất cả, chạy vào ôm bạn mình

-Chớ sao? Phương mà_Phương tự đắc_Sao? Chịu thua tui chưa? Chịu công nhận tui người

”nhon

”chưa?_Phương quay mặt sang hỏi Vũ

-Ừ, tin rồi, cậu là người

”NHón

”_Vũ gật đầu cười xoa

-Thôi, ra ngoài ăn sáng đi, mình đói rồi_Ngọc nói rồi quay đi, cô k muốn ở đây lâu thêm nữa vì nãy giờ Kiệt cứ đứng nhìn cô mà cười

-Nè, NGọc sao vậy?_Phương hỏi Trinh

-Biết chết liền! Hình như bị anh 2 mình chọc_Trinh cười

-Bó tay 2 người đó_Phương nhún vai

-Nhưng cậu với Vũ còn mệt hơn nữa_Trinh nói

-Coi chừng à_Phương đưa tay hù dọa

-Thôi, mình thua_Trinh cười

-Nè, mày làm gì Ngọc đó?_Vũ bước tới gần Phong và hỏi Kiệt

-Hi, k có gì đâu_Kiệt cười

Trong bữa ăn mọi người cười nói thật vui vẻ còn Ngọc thì cứ cắm cúi ăn, chẳng nói gì.

-Nè, ăn đi, đừng ăn mãi 1 món như thế, chán lắm_Kiệt gấp thức ăn cho Ngọc, Ngọc k ngược lên, Lấy ăn như bình thường (cái này là ăn để mà chết nè)

-Hôm qua, các cậu đi đâu vậy?_Phong hỏi

-Phụt_Phương đang uống nước thì phun ra

-Ừ ư_Ngọc đang ăn thì mắc nghẹn

-Lách cách_Trinh đang dùng muỗng múc súp thì đánh rơi muỗng

1 loạt những hành động đó càng làm cho 3 chàng thêm chú ý và nghi ngờ

-Um, mình ăn no rồi, mình đi đây_Ngọc đứng dậy

-Mình cũng vậy_Trinh cũng lui theo

-Ấy da, đau bụng ghê. Đi toilet chút_Phương cũng chạy

-Đứng lại, định đánh bài chuồn hả?_Vũ nói to

-Aaa, chạy thôi_3 nàng chạy lên phòng

-Đứng lại_3 chàng chạy theo

Rầm!_Tiếng cửa phòng Trinh đóng lại

-Hừ, khoá cửa mất rồi_Kiệt nói

-Chắc chắn có chuyện giấu mình nên mới thế

.....

-Chết rồi, sao đây?_Trinh nói

-Đánh ở trong này thôi chứ biết làm sao_Phương thở dài

-Mình có ý này, k biết 2 cậu dám k_Ngọc nói

-nói thử đi_Trinh nói

-Zay nè_Ngọc nài

s-Thôi, đành liều vậy__Phương nói

-vậy kế hoạch bắt đầu__Ngọc nói

-Ok

-Cố lên, còn xiu nữa thôi__Ngọc nói thật khê khi đang đỡ Trinh

-Phù, cuối cùng cũng xong__Trinh thở dài khi treof qua ô cửa sổ, tiếp đất an toàn

-Ngọc ơi, đỡ mình tí__Phương nói

-Uk, cậu đưa tay đây__Ngọc nói rồi đỡ lấy tay Phương để cô trèo xuống

Thì ra cái ý kiến của Ngọc chính ra trốn ra ngoài chơi, chờ tới khi trời tối thì quay về. 1 kế hoạch nghe có vẻ thiếu thực tế và điên rồ, bởi vì giờ đây, 3 nàng biết đi đâu???

-Giờ đi đâu đây?__Phương hỏi

-Mình cũng chẳng biết nữa__Trinh thở dài

-Mình cũng chẳng khá hơn__Ngọc cũng thở dài

3 nàng đứng trước con đường lớn, ngắm nhìn mọi người ai ai cũng có đôi có cặp, còn 3 nàng thì lẻ loi. Gió khê luồn qua mái tóc làm 3 nàng chợt cảm thấy lạnh dù đã mặc ấm với nhiều lớp áo, 1 phần cũng để nguy trang

-Thôi, chúng ta vào 1 quán cà phê nào đó đi__Ngọc nói

-Um__Phương và Trinh gật đầu

-Cho tôi 3 li cà phê sữa nóng__Ngọc gọi

.....

-Haizzzzz, mình mệt quá. Tự nhiên bị ép cung, phải trốn ra đây__Trinh thở dài ôm tách cà Phê

-Thật là hối hận, hôm trước tại mình đáng lẽ k nên đi về trễ như vậy__Phương nói

-Đúng thật, tại chị ấy nói hay quá nên mình cứ ngồi đó mà quên hết thời tiết lạnh giá và thời gian__Ngọc nhấm nháp li cà phê

-Um , mà công nhận chuyện tình của chị ấy hay ghê. Được anh ấy tỏ tình trong 1 ngày tiết rơi, trong k khí lãng mạn và rộn vang tiếng cười ở Pa-ri, thật tuyệt__Trinh nhớ lại

-Đúng vậy, thật lãng mạn. Anh ấy thật tuyệt vời và chị ấy thật may mắn khi có được 1 người con trai yêu mình tuyệt vời như vậy__Phương nói

-Uk, nếu như mình cũng được vậy thì hay biết mấy. Nhưng có lẽ chắc k bao giờ đâu__Ngọc mơ mộng rồi lại trở về hiện tại thật chóng vánh

-Tại sao chứ? Mỗi người chúng ta ai cũng có quyền yêu và được yêu mà? Có thể chúng ta k may mắn như chị ấy, k có được chuyện thì và lời tỏ tình lãng mạn như chị ấy nhưng chúng ta có quyền được mơ mộng, được hi vọng về 1 chuyện tình thật tuyệt. Chẳng phải chúng ta đã được chị ấy tặng cho thứ này sao?__Phương nói rồi giơ lên 1 vật

Đó là 1 sợi dây được se lại từ nhiều sợi chỉ với 2 tông nàu chính là vàng và đỏ, bên dưới còn có 1 chú mèo trên tay cầm 1 trái tim đỏ thắm. Theo chị bán quán thì nó được gọi là Linh miu, vị thần tình yêu trong 1 câu truyện thần thoại cổ. Trên trái tim có ghi 1 hàng chữ nhỏ bằng tiếng tàu mà Ngọc có thể đọc ra vì cô đã sống ở Trung hoa từ rất nhiều năm về trước . Dòng chữ đó có nghĩa là:

" Những ai có được thứ này trong tay sẽ được ta__Linh miu phù hộ. Chắc chắn người sẽ được hạnh phúc dù cho nó chỉ nhỏ nhoi. Ta mong người sẽ hài lòng vì những gì ta ban tặng. Chúc người luôn vui vẻ và k bao giờ đau khổ vì những rắc rối trong tình yêu vì sau lớp sương mù u tối là ánh hào quang sáng chói đang chờ người

”

Nội dung thật đặc biệt, hơi khó hiểu và đối với nhiều người thì nó k có gì là linh nghiệm lắm vì những gì Linh miu nói chỉ mang tính chung chung chứ k chắc chắn rằng sẽ được hạnh phúc 100%, nhưng đối với Ngọc, Phương, Trinh và chị chủ quán thì Linh miu thật sự linh nghiệm và như 1 vị thần tối cao, dù hình dạng thật nhỏ bé

-Thôi, chúng ta ngồi đây cũng lâu rồi, đi chơi đi __Ngọc nài

-Um, mình cũng muốn đi chơi xú, ở đây mãi, người ta nhìn nãy giờ __Trinh nói, mắt khê lia xung quanh. Cũng đúng thôi, vì 3 nàng vô cùng xinh đẹp_1 về đẹp Á Đông

-Để mình tính tiền cho __Phương nói rồi mở ví

_____

Bây giờ thì đi đâu đây? __Phương hỏi

-Vào trung tâm mua sắm nhĩ? __Trinh gợi ý

-Cũng được phết __Ngọc cười

Tại Trung tâm mua sắm.....

-Ấy da, cái này dễ thương đên thế là cùng __Phương nói khi nhìn thấy 1 con gấu bông trông cute hết ý

-Thôi, lớn rồi, đừng có lại đó kéo người ta lại cười cho __Trinh nói rồi lôi Phương sang nơi khác

-Lên lầu đi, ở đây toàn thực phẩm k à __Ngọc nói

-Leo thang bộ hả? __Phương hỏi

-Trời ạ, thang máy sinh ra là để làm gì? Cậu bị sao vậy? Giống như người cõ trên mới xuống ấy __Trinh nhăn mặt

-Mình cũng chẳng biết nữa, chắc tại tác dụng của liều thuốc sáng nay __Phương cười xoà

-Lên đó đi, chúng ta phải xem xem còn phải mua quà cho ai k nữa __Ngọc mỉm cười

-Mua quà cho ai.....Thôi chết! __2 nàng hét lên

-3 ...3 cậu ấy....chưa có quà! __3 nàng hét lên giữa trung tâm thương mại

-Chết rồi, phải đi lựa quà thôi __Nói rồi mỗi người 1 ngã

Ngọc đã lựa quà xong cho Phong và Vũ nhưng vẫn chưa tìm được quà cho Kiệt, Trinh cũng đã lựa xong cho Vũ và anh 2 nhưng còn Phong thì chưa, Phương thì xong phần Phong với Kiệt còn cái tên lúc nào cũng chọc phá mình thì vẫn chưa

K hiểu sao 3 nàng lại có thể quên đi những vi Ớc quan trọng nhất vậy nhĩ? Thật là đoảng quá

Ngọc đi xung quanh các gian hàng bán đồ trang sức nhưng vẫn k kiếm được gì. Có lẽ những thứ ở đây k hợp với ý của cô. Tới gian bán vật dụng làm đồ trang sức, Ngọc chợt nảy ra 1 ý nghĩ

Trinh cũng chẳng khác gì, đi từ gian này sang gian khác nhưng chẳng có gì làm cô nàng vừa mắt. Có lẽ nơi này k có gì khiến cô nàng cảm thấy hợp với Phong. Đi ngang qua 1 nơi mà thông thì chỉ có trẻ con mới tới, Trinh chợt dừng lại. Đó là.....tô tượng

Phương thì lang thang khắp nơi, nhìn đủ thứ nhưng chẳng chịu thứ gì. Đi ngang qua khu giới thiệu món ăn mới của 1 quán ăn, Phương chợt dừng lại

sau 1 hồi lang thang, 3 nàng tìm tới 1 quán cà phê có phòng riêng biệt và bắt đầu công việc của mình.....

-Mệt thật. Cuối cùng mình cũng xong __Trinh đưa tay lên chùi những giọt mồ hôi trên trán, vô tình làm màu lem lem trên mặt

-Mình gần xong rồi, còn tí nữa thôi __Ngọc ngược lên nhìn

-Tặng anh mình hả? Dễ thương quá ta, kiểu này lạ à, hiện nay đây cóđâu. Anh mình chắc thích lắm khi có người yêu tâm lí vậy__Trinh ngồixuống cạnh Ngọc nói

-Nè, người yêu nào ở đây chứ? Kì quá!__Ngọc đỏ mặt, đánh vào lưng Trinh 1 cái

-Hi, trùng tim đen nên mới thế chứ gì? Biết rồi nhá, nói anh 2 cho coi__Trinh lại chọc tiếp

-K giỡn đâu__Ngọc quay sang chỗ khác làm mặt giận, thực chất là để che đi khuôn mặt đang ửng hồng

-Thôi, thì k giỡn nữa. Nãy giờ mình nói đùa đấy, cậu đừng để bụng. Nhưng cái vòng tay này đẹp thì là sự thật 100%, bữa sau mượn anh hai mang thử mới được__Trinh nói rồi lè lưỡi

-Lại chọc, thôi, xong rồi, cậu có vào toi let với mình k? Vào đó để cậuxem trông cậu bây giờ buồn cười như thế nào__Ngọc nói, ánh mắt rất gian

-Mình làm sao?__Trinh nhìn tổng thể mình và định mở túi lấy gương ra soi

-Thôi, để vào phòng vệ sinh coi luôn, coi ở đây thì còn gì là bất ngờ__Ngọc nói rồi kéo Trinh đi

-Nè, k chờ bạn bè là xấu đó__Phương sau 1 hồi im lặng cũng cất tiếng

-hi, tưởng cậu chưa làm xong, định để cậu yên tĩnh mà hoàn thành khiếttác chứ bọn mình ở đây, lỡ như Phương phân tâm, làm món ăn bị Vũ chê dởthì tụi này biết làm sao? Hạnh phúc cả đời mà__Ngọc chọc

-Quá chuẩn!__Trinh đưa ngón cái ra dấu number one

-Nè, bộ tui đi lấy chồng hay sao mà có hạnh phúc cả đời trongnày?__Phương chống hông, mặt nhăn lại ra vẻ cáu nhưng má lại phớt hồng

-Chứ còn gì nữa?__Trinh và Ngọc đồng thanh rồi cũng cùng nhau chạy

-2 người chết với tui__Phương hét lên trong lúc rượt theo

Bịch! Bịch! Bịch__3 tiếng Bịch lần lượt vang lên

Trinh, Ngọc va vào 2 cây cột to nào đó mọc giữa đường vàngã xuống. Phương đang trên đà xông tới và đương nhiên là cũng ngã sóngxoài

-Đi đứng cho đàng hoàng chứ, sao lại chạy xồng xộc như thế? Chẳng chịu nhìn trước ngó sau gì cả__Kiệt đỡ Ngọc dậy, trách

-Ồ.._Ngọc khẽ đỏ mặt khi thấy mình được nhắc bồng lên

-ơ cái gì? Chân cậu chảy máu rồi đó, đi k được đâu__Kiệt nói rồi bế Ngọc vào phòng để băng bó vết thương

....

-Thật là, bà cứ chạy nhảy hoài mà k biết chán hả?__Vũ ngán ngẩm nhìn Phương đang chụp ếch

-Hứ__Phương quay mặt sang hướng khác

-Thôi, giỡn mà. Đừng có giận__Vũ nói rồi đỡ Phương dậy, vuốt mấy lọn tóc rối xoa trước mặt Phương ra sau__K sao chứ?__Vũ dịu dàng hỏi

-Um, k sao__Phương lắc đầu

-Vậy vào trong đi, ở ngoài này lạnh lắm__Vũ nói rồi đỡ Phương vào trong

.....

-Cậu phải cẩn thận 1 chút chứ__Phong nói rồi đỡ Trinh dậy

-K sao mà__Trinh ngước mặt lên

-H...Ha..ha ha ha__Phong ôm bụng cười

-Sao thế?__Trinh ngây thơ

-K...k... có gì. Mặt cậu...__Phong k nói nổi

Trình lấy gương ra xem thì ôi thôi....Mặt lấm lem màu, đủ cả, xanh đỏ tím vàng, chẳng thiếu màu chi

-Thôi, để mình đưa cậu đi rửa mặt. Nhìn cậu lúc này cũng dễ th—ng lắm. K phải ngại thế đâu_Phong cười khi thấy cô bạn cúi gầm mặt

-Sao các cậu biết bọn mình ở đây?_Ngọc hỏi sau khi đã được Kiệt băng bó cẩn thận

-À, chuyện dài lắm. Là thế này, tụi mình đứng chờ các cậu ở ngoài cửa nhưng mãi k thấy các cậu ra nên nhờ phục vụ mở cửa hộ_Kiệt kể

-Và đương nhiên, tụi này thấy 1 căn phòng trống trơn. Nhưng...._Phong tiếp lời

-Phương à, cậu đã đánh rơi 1 thứ_Vũ nói rồi móc túi lấy ra 1 cái vòng tay được làm rất đẹp

-A, cái vòng mình thích nhất. Lúc này mình vẫn còn mang nó mà_Phương nói

-Tụi này thấy nó ở cửa sổ, mở cửa ra thì thấy có dấu chân dẫn ra đường chính in trên lớp tuyết dày_Kiệt cười

-Và các cậu đã lần theo dấu chân đó và tới đây?_Ngọc nói

-Chính xác! Nhưng đơn giản là còn phải hỏi thăm mọi người ở đây nữa_Phong nói

-Đi gì mà lắt léo. Tới giờ tụi này mới tìm ra, thật là mệt_Vũ thở dài

-Mà các cậu vào đây làm gì vậy? Mình nghe mấy cô phục vụ nói các cậu ở đây mấy tiếng đồng hồ rồi_Kiệt hỏi

-À, bọn mình nói chuyện con gái thôi à_Trình cười

May cho bọn nó là trước khi ra khỏi phòng, cả 3 đã kịp gói quà và cất nó ở 1 nơi an toàn

-Mà tụi này có 1 món quà cho các cậu nè_Vũ nói

-Cuối cùng cũng được vào, chờ các anh nhắc tới em ở ngoài chết công_bảo bước vào trong

-Bảo, chị nhớ em quá, em đi đâu vậy?_Ngọc chạy ra ôm lấy Bảo

-Em cũng nhớ chị quá. Hết hè em phải bay về Pa-ri nên k gặp chị được,nhớ chị ghê. Bây giờ nghe tin chị tới chơi nên em ra đón_Bảo cười

-Hình như em cao hơn thì phải, đẹp trai hơn nữa_Ngọc ngắm Bảo rồi nói

-Chuyện, em mà_Bảo vuốt tóc_chị thấy em với anh Kiệt ai đẹp hơn?_Bảo quay lại hái

-Um.....em đẹp hơn nhiều. em là số 1 còn anh chỉ là số.....10 thôi_Ngọc nói mà làm cho con tim Kiệt tan nát

-Nè, mình đẹp hơn chứ. Làm sao mình có thể thua 1 đứa con nít thò lò mũi xanh như vậy được_Kiệt ý kiến

-Kệ, đó là nhận xét của mình_Ngọc vẫn cãi như cổ tình chọc tức Kiệt

-Chị nói quả k sai tí nào, anh Kiệt k xứng để nói chuyện với em và càng k xứng để trở thành tình địch của em_Bảo chống hông nói

-Tình địch?_cả bọn

-Uk. Sau này em lớn em sẽ cưới chị Ngọc làm vợ, lúc đó anh Kiệt k được dành của em_Bảo nói

-Cái thằng nhỏ này, mới nhỏ mà ma lạnh quá_Trình nhéo má bảo

-Đau, người đàn ông k bao giờ để phụ nữ nhéo má. Đó là 1 nỗi nhục_Bảo lại tuôn ra 1 leo toàn những câu...

-Thế chị nhéo có được k?_Ngọc hỏi

-Chị thì được, chị là trường hợp ngoại lệ_Bảo cười với Ngọc theo kiểu của người yêu

-Haizzz, thì ra đại trượng phu cũng k thoát khỏi lưới tình_Phương chọc

-Kệ em_Bảo nói_Chị sẽ đợi em chứ? Đợi em lớn lên đưa kiệu hoa tới đón chị?_Bảo quay sang hỏi Ngọc

-Uk, chị đợi_Ngọc cười

-Mấy người quá đáng ghê_Kiệt hét lên

-Anh làm ơn đừng làm chị Ngọc của em sợ. Em sẽ gọi người tới đưa anh đi bệnh viện, vào khoa tâm thần và nằm phòng đặc biệt. Anh yên tâm_Bảo nói và móc túi lấy điện thoại

-Mày chết với tao_Kiệt k giữ nổi bình tĩnh, chạy lại kẹp cổ Bảo và cuộc chiến tranh đã nổ ra

-Haizzzzz, 2 nah em nhà này xem ra còn ồn ào hơn cả Phương và Vũ_Phong lắc đầu

-Chết nhé! Huynh đệ tương tàn là tại cậu đó Ngọc à_Vũ hòa vào chọc Ngọc

-Hu hu hu, cậu làm mình khó xử quá. 1 bên là anh, 1 bên là em, biết bênh ai đây. Thôi, cậu nhanh nhanh kiếm 1 nơi để an phận đi, kéo mình phải tổ chức những 2 cái đám ma, tốn tiền lắm_Trinh vờ khóc, chọc Ngọc

-Chắc phải vậy thôi nhĩ_Ngọc cười khổ

-K được!_Kiệt và Bảo cùng hét lên, dừng công việc đánh nhau lại

Chị k được lấy người khác, chị có em rồi mà. Bây giờ em dẫn chị đi tham quan thành phố, pwr đây đẹp lắm_Bảo dắt Ngọc đi

-Mình cũng sẽ đưa cậu đi. Mình rành đường hơn thằng nít ranh này nhiều_Kiệt cũng chạy lại

-Hứ_Bảo và Kiệt nhìn nhau rồi quay mặt đi chỗ khác

tụi nó đi tham quan thành phố mà cứ phải cảm nhận sát khí oả ra từ Bảo và Kiệt, nhưng dù sao vẫn rất vui

-Chị Ngọc, về nhà em chơi nha, em đãi chị món bánh mà nhà em làm ngon nhất_Bảo nói

-Uk_Ngọc cười

.....

-Chào cậu chủ, cậu đã về_Ông quản gia ra đón

-Uk, ông chuẩn bị phòng ọi người đi, họ sẽ ở đây khoảng 2 ngày_Bảo nói

-Vâng.....Ồ_Lão quản gia ngước mắt lên nhìn xem có những ai thì ánh mắt chợt dừng lại ở Ngọc

-Đây là Ngọc, bạn mới của cháu ạ_Kiệt cười

-Và bạn của em nữa, hay nói đúng hơn là vợ tương lai của em_Bảo cười

-Vâng ạ. Chào cô_Lão quản gia quay sang cúi chào Ngọc

-Bác đừng thế ạ, cứ gọi cháu là cháu được rồi_Ngọc nói

-Ừ, ta biết rồi. Trông cháu rất giống 1 người, cũng đã từng đến đây vài lần từ cách đây rất lâu rồi, cũng phải gần 20 năm rồi ấy_Ông quản gia nói

-Vậy ạ, cháu k biết người đó_Ngọc chợt thay đổi sắc mặt

-Thôi, các anh chị vào trong đi, bảo tuyết lại chuẩn bị nổi lên rồi_Bảo nói

-uk_all

---

sau khi nhận phòng và tắm táp, cả bọn tập trung tại phòng khách

-Trời ơi, Ngọc ơi, mặc cái gì vậy?_Vũ chọc

-Đừng có chọc mình, chẳng qua trong đó k còn bộ nào thôi_Ngọc nói

Miêu tả 1 chút: Đơn giản là váy hồng cực điệu với những hình trái tim nhỏ li ti

-Trời ơi, sao lại chỉ có 1 bộ?__Trình hỏi

-Là do em sắp đặt đó. em muốn thấy vợ em dễ thương tới chừng nào__Bảo cười

-Thằng nhỏ, chơi ác ghê__Phương cốc đầu BẢO

-Nè, em đã xnoiss là k được đụng vào đầu hay mặt em rồi mà. Em là đàn ô...__Bảo đang nói thì bị Phương ngắt lời

-Ai chả biết nhóc là đàn.em, nói mãi__Phương nói rồi lôi Ngọc vào phòng của mình, k kịp để thằng nhóc cãi lại 1 câu nào

.....

-Thôi, đi ăn bánh__Phương và Ngọc trở ra, làm lơ ánh mắt tức giận của Bảo

-Bánh gì vậy?__Ngọc hỏi khi cầm đĩa bánh trên tay

-Bánh táo__Kiệt cười

-Keng__Chiếc nĩa trên tay Ngọc rơi xuống, khuôn mặt bần thần

”Bánh bánh bánh, bánh táo ngon tuyệt cú mèo, ngon nhất trên đời, iu bánh táo nhất”

-Chị Ngọc, chị Ngọc__Bảo lay tay Ngọc

-Hả? À, ừ, sao thế?__Ngọc hỏi

-Em hỏi chị mới đúng, chị sao vậy?__Bảo hỏi

-À, chị k sao. Xin lỗi, mình thấy k khỏe, mình vào phòng trước__Ngọc nói rồi bước đi

-Ngọc ơi, xuống ăn cơm đi, cậu ở trong phòng cả chiều rồi đây__Phương gõ cửa phòng Ngọc

-Phương à? Cậu vào đi__Ngọc nói

-Cậu có mệt lắm k? Cơn sốt hôm qua làm cậu thấy mệt hả?__Trình nói

-Mình k sao, chị là thấy k được khỏe 1 chút thôi, bây giờ thì hết rồi__Ngọc cười

-Vậy xuống ăn tối đi, chắc cậu cũng đói rồi__Phương nói rồi kéo tay Ngọc đứng dậy

-Chờ mình 1 chút, mình vào toilet rồi ra ngay__Ngọc nói

-Nhanh lên nhá. Mọi người đang chờ cậu đấy__Trình nài

-Um__Ngọc cười

.....

-Cậu khỏe rồi chứ?__Kiệt cười hỏi Ngọc

-Um, khỏe hơn nhiều rồi, có thể ăn được 3 bát cơm đấy__Ngọc cười đùa

-Ha, ghê nhỉ? Vậy thì mình ăn 4 bát, xem ai ăn nhiều hơn ai__Kiệt cười

-Thế cơ đấy, nói dóc__Ngọc búng trán Kiệt, bĩu môi

-Để rồi xem, ai mới là người nói dóc__Kiệt nói

Và rồi tụi nó cầm cúi ăn thi với nhau thật vui vẻ

-Aaaaa, no ghê__Phương và Bảo ôm bụng

-Bây giờ tới phần quan trọng nhất của buổi lễ Giáng sinh, mọi người chuẩn bị đi, chỉ còn 15 nữa là giao thừa tới rồi__Bảo nói

-Vậy thì ta nói chuyện cho vui đi__Trinh nói

-Nói chuyện gì? Hay kể chuyện ngày bé đi__Vũ đề nghị

-được à nha__Kiệt tán thành

-Vậy ai xung phong kể trước?__Phương hỏi

-Để em!__Bảo giờ tay

-Vậy thì kể đi__Phong nói

-Ngày bé, em được đi chơi rất nhiều nơi, có thể nói là gần hết châu lục rồi__Bảo nói

-Thế em đã tới châu Phi chưa>__Phong hái

r-Um,,chưa__Bảo lắc đầu

-ha ha ha, nhóc mà tới đó thì sẽ trở thành 1 thổ dân da đỏ, bôi trên mặt những vệt sơn đỏ như máu và nói tiếng mà chỉ có những người trong bộ tộc mới hiểu__Phương miêu tả, lấy nước sốt cà chua bôi lên mặt để minh họa

-Chị chọc em__Bảo nói rồi lấy nước sốt ném Phương

-Á à, thằng nhóc này láo nh? để xem chị đây xử nhóc như thế nào__Phượng nói và cầm miếng bánh kem ném Bảo nhưng lại chệch hướng, bay thẳng vào mặt Vũ

-Ê, bà heo kia, bà quá đáng lắm rồi nha__Vũ nói và lấy bánh ném Phương nhưng lại bay sang Trinh

Rồi Trinh ném Vũ nhưng bay sang Kiệt, Kiệt ném Trinh lại bay sang Phong, Phong ném Kiệt lại bay sang Ngọc, Ngọc ném Phong lại nhằm sang Bảo...và thế là cuộc chiến bánh kem bắt đầu

-Thôi, đầu hàng, k giỡn nữa__Ngọc nói khi mặt đã be bét bánh kem

-Mình cũng vậy__Trinh nói k ra hơi

-Ha ha ha, vậy là ta đã...thắng__Phượng nói rồi cũng gục

-Vậy là phe con trai thắng hả tụi mày?__Vũ hỏi Phong và Kiệt, trên tay vẫn còn cầm bánh kem

-Hình như là vậy đo__Phong nói

-Yeahh__3 thằng la lên như khùng

-Ủa, sao tao k nghe thấy tiếng thằng Bảo? Bánh kem làm tai tao có vấn đề hả?__Kiệt hỏi, vuốt hết lớp bánh kem dày vài cm dính trên mặt

-Tao cũng có nghe đâu__Vũ nói

3 thằng nhìn lại thì thấy thằng nhỏ đã nằm bẹp dí dưới đống bánh kem, k ngóc đầu lên được (nói hơi quá thì phải)

-Trời, zay là tụi mình thua chứ đâu phải phe con gái?__Phong nói

-Ồ ha, luật là phe nào có người gục xuống trước thì phe đó thua mà nhìn thằng này thì tao thấy nó cũng đã gục được hơn 5 phút rồi__Vũ nói

-Trời ơi, tại 1 thằng nít ranh mà tụi mình thua hả trời__Kiệt hét lên và chạy lại túm lấy Bảo đang nằm xẹp lẹp như con tép

-Phải giết nó__Phong và Vũ cũng xông vào, thi nhau cù lét Bảo

-Ha ha ha, vậy là ta thắng rồi__3 nàng cố gắng dùng hơi thở cuối cùng của mình để cười (nghe giống sắp chết nhỉ?)

-Xí xí, em thua, em thua. Giao thừa tới rồi, hát bài ca giã giã sinh đi nào__Bảo la lên

-Tạm tha ày đó__3 chàng phải tay

giai điệu bài hát vang lên trong không khí tương bình của mọi nhà

Các chàng lần lượt tặng quà cho con gái nhưng của ai cũng thiếu mất 1 món quà của 1 người quan trọng, tụi con gái cũng thế, vậy là không ai có được trọn vẹn những món quà. Chỉ có Bảo là đủ cả

-Tui mệt quá, đi ngủ trước đây__Phương nói, giọng có phần hờn dỗi

-Tụi này cũng thế__Trình và Ngọc đi theo

Và thế là 3 chàng cùng nhóc Bảo cũng đi ngủ nhưng chẳng ai ngủ được, chỉ có 1 mình nhóc Bảo là say giấc nồng. Đêm đó, 1, 2, 3 việc quan trọng xảy ra nhưng đều cùng 1 cốt truyện

Có tiếng mở cửa rất nhỏ khẽ nhưng không thể qua được đôi tai nhạy bén của Ngọc

-Ai đấy?__Ngọc chồm dậy, hỏi đầy nghi hoặc

-Ta là ma đây__Kiệt chạy tới, hù Ngọc và làm mất ngủ

-Là thằng hề thì có__Ngọc nói

-Là gì cũng được__Kiệt

-Sang đây làm chi vậy? Sao không ngủ đi, mình muốn ngủ__Ngọc nói rồi kéo chăn

-Nè, đừng có xạo được không, cậu mà ngủ thì đã ngủ lâu rồi. Giận vụ mình không tặng quà cho cậu chứ gì?__Kiệt giữ tấm chăn lại

-Ai thêm giận chi ệt__Ngọc nói

-Nè, giận mà cứ chối__Kiệt nhéo má Ngọc rồi dúi vào tay cô 1 túi quà được bọc bằng giấy gói hình gấu bông

-Gấu?__Ngọc nhìn giấy gói và thốt lên

-Ừ, tại mình thấy cậu thích gấu mà, tới áo ngủ cũng in toàn hình gấu__Kiệt cười

-Nè, không phải, cái đó không phải mình mua__Ngọc nói-Thì cứ coi như là không phải đi nhưng cậu không thích gấu bông hả?__Kiệt hỏi

-Không, rất thích__Ngọc cúi mặt nói

-Vậy mở quà ra xem đi__Kiệt nói

-Ừ__Ngọc gạt đầu rồi mở lớp giấy gói ra

Khi lớp giấy gói được mở ra, Ngọc thấy trong đó có 1 chiếc kéo khá to dùng để may đồ. Cán kéo được bọc bằng lớp vải lụa màu hồng phấn và trắng đan xen lẫn nhau và được đi vài viên đá màu trắng tinh khôi và trong suốt. Trông thật đẹp và nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy phần mũi kéo được khắc dòng chữ : mong cậu luôn luôn vui vẻ

Ngọc thật sự rất thích, vui và xúc động, cô lấy tay che mặt lại, đôi mắt ướt ướt

-Nè , cậu sao vậy?__Kiệt hỏi-Mình vui quá, cảm ơn cậu. Đã từ lâu mình không được ai tặng quà__Ngọc ôm lấy Kiệt

3s đơ người vì bất ngờ nhưng rồi cậu cũng lấy được bình tĩnh, khẽ vuốt mái tóc mềm của Ngọc, Kiệt lau đi nước mắt trên má Ngọc

-Thôi, cậu ngủ đi, mình về phòng đây__Kiệt nói rồi đứng dậy bước đi

-Chờ chút__Ngọc nói rồi ném 1 vật về phía Kiệt

theo phản xạ, Kiệt đón lấy và đó là 1 món quà

-Mình ngủ đây__Ngọc nói rồi chồm mềm kín người

Kiệt cười rồi cầm món quà trở về phòng, tất nhiên là sau khi chúc Ngọc ngủ ngon và đóng cửa phòng Ngọc

Vũ tung tăng nhảy chân sáo tới phòng Phương rồi vô tư mở cửa phòng cô mà k thèm gõ cửa hay lên tiếng (ông này tự nhiên quá hoá vô duyên). Cậu thấy Phương đang mở 1 hộp quà rất lạ (theo Vũ vì trong số những hộp quà Phương được nhận lúc này, k có hộp nào như thế). Phương mở hộp quà những gương mặt lạ k có vẻ gì là vui vẻ, hồi hộp hay mong chờ mà ngược lại còn có phần giận dữ. Rồi Phương cho vào miệng 1 thứ lấy ra từ hộp quà, có lẽ là đồ ăn. Nhận ra mùi thức ăn thoang thoảng, Vũ lao về phía Phương với vận tốc ánh sáng.

-Ê, ăn gì vậy? Cho ăn với_ Vũ nhảy vọt lên giường Phương

-K, ông về phòng ngủ đi, tui k cho ông đâu_ Phương chu mỏ

-Làm gì mà dữ vậy? Cái này của ai....._ Vũ chỉ tay vào hộp quà hỏi rồi chợt đứng mình khi thấy tấm thiệp nhỏ trong hộp quà có dòng chữ :

"Merry Christmas nhím con

" với nét chữ nhỏ nhắn và đáng yêu của Phương_ Ê, cái này của tui mà?

-Nó là của ông, nhưng chỉ là trước đây thôi, còn bây giờ thì tui k cho nữa_ Phương nói

-K, nó là của tui thì mãi mãi nó là của tui_ Vũ nói

-Xi, đã ngox mà cứ thích làm văn, ông ăn vào thì nó tiêu hoá rồi thải ra ngoài chứ đâu có ở trong người ông mãi đâu mà nói thế?_ Phương cãi

-Sao cũng được nhưng nó là của tui_ Vũ nói rồi cướp hộp quà

-Của tui_ Phương giật lại

-Thôi mà phương, cho tui đi, nha_ Vũ giở giọng nài nỉ

-Hừ, ông đâu nhớ gì tới tui đâu mà bảo tui phải cho ông chứ?_ Phương nói, giờ thì lộ mất rồi

-Trời ạ, đâu phải tui quên đâu, chỉ là muốn chọc bà chút chút thôi_ Vũ nói rồi đưa quà cho Phương

-Nè_ Phương nhận lấy món quà rồi đưa hộp quà của mình cho Vũ

-Thôi, ngủ đi ha_ Vũ hôn hỏ, chúc Phương ngủ ngon rồi chạy biến về phòng

Phong nhẹ nhàng mở cửa phòng Trinh, thật khẽ để k gây ra tiếng động nào (người ta như vậy chứ ai như cái ông Vũ vô duyên kia?) . Phong thấy cô nhóc đang ngủ, vùi mình cuộn tròn trong lớp chăn bông ấm áp. Trông có vẻ như đang ngủ rất say. Phong thấy cô nhóc đã ngủ thì định quay lưng bước về nhưng vừa tới cửa đã nghe tiếng động lạ, quay lại thì vẫn thấy Trinh ngủ say. Đôi lông mày khẽ nhăn lại rồi giãn ra, môi khẽ nở 1 nụ cười, cậu bước về phía Trinh

-Nè, cậu chưa ngủ, đúng k?_ Phong khẽ nói vào tai Trinh, nhẹ nhàng như kiêu

" lời thì thâm của gió

"

-....._ đáp lại là sự im lặng

-Nè, đừng trách mình nha_ Phong nói rồi cù lét Trinh

-Ha ha ha, thôi thôi thôi, k giận, tha ình đi_ Trinh nói

-Thế có phải hơn k? Để ình phải dùng tới chiêu này _Phong tha cho Trinh

-Kệ mình_ Trinh nói

Thì ra lúc Phong vào đây cô nàng đã giả vờ ngủ, nào ngờ lúc Phong đưa Trinh trở người, vô tình tay cô va vào 1 thứ trên chiếc tủ đầu giường làm nó rơi xuống, gây ra tiếng động

-Thôi, cậu ngủ đi, con gái mà thức khuya thì sẽ bị nổi mụn đó. Cái này cho cậu, đừng giận mình vì lúc này k tặng quà cho cậu nha, mình k quên đâu, chỉ là muốn tặng riêng cho cậu thôi_ Phong nói rồi nheo má Trinh 1 cái, sau đó thì quay về phòng

-Khoan đã, cái này cho cậu. Xin lỗi, vì mình tự làm nên chắc k được đẹp lắm _Trinh nói rồi đưa quà của mình cho Phong _thôi, mình ngủ đây, mình muốn trở nên xấu xí đâu _Trinh nói rồi nằm xuống ngủ

-Ừ, cậu ngủ đi _Phong nói rồi quay về phòng

3 chàng trai về phòng với nụ cười toe toét trên môi, cả 3 đều cẩn thận nâng niu món quà mình được tặng.

Đi từng phòng coi sao nha.

Phòng Kiệt

Cậu cẩn thận mở lớp giấy gói, bên trong là 1 chiếc vòng tay cực chất nam nhi và cá tính. Nó khác hẳn những chiếc vòng mà Kiệt đã thấy ở cửa hàng. Nó hợp với sở thích và cả với Kiệt, nó là chiếc vòng đẹp nhất trong số tất cả những chiếc vòng tay mà Kiệt từng thấy. Đã mấy ngày nay cậu lòng sự khắp nơi để kiếm 1 chiếc vòng vừa ý mà k ra. Thế mà giờ đây Ngọc lại tặng cho cậu 1 chiếc vòng hơn cả sự mong đợi, khỏi nói cũng biết cậu vui tới mức nào, khẽ nở 1 nụ cười tươi tắn trên môi cậu uowcs sau giờ có Ngọc ở đây, chắc chắn cậu sẽ ôm chầm lấy ngọc, thậm chí là hôn cô nữa.

" Nhưng mà khoan, ôm ư? Hôn ư? Là sao vậy? Sao trong đầu mình lại có mấy ý nghĩ kì cục vậy? Chẳng lẽ hoạt động qua sức làm mình có vấn đề về não bộ sao? Sao dạo này hay có những ý nghĩ và cảm giác lạ lẫm như vậy? Chắc mình phải đi ngủ thôi, nếu k, k biết mình còn suy nghĩ tới gì nữa

" _Kiệt tự ngồi nói với bản thân rồi cố nhắm mắt đi ngủ mặc dù trong đầu, những suy nghĩ đó vẫn...hiện lên

Phòng Vũ

Khỏi nói ai cũng biết cậu vui tới mức nào vì có được đồng đồ ăn ngon lành đó (đồ heo, đồ tham ăn). Cậu ăn hết đồng đồ ăn với vẻ mặt thích thú. Tối ki ăn được 1 nửa thì thất trong đó có 1 hộp nhỏ xíu, bên trong là 1 sợi dây chuyền hình cánh dơi, đằng sau khắc dòng chữ :

" Dành cho em

". Cậu vừa vui vừa bực vì câu nói này (bó tay)

Phòng Phong

Phong mở quà và thấy trong đó có 1 bức tượng thật dễ thương với hình 1 teen boy có tính, đang trượt trên chiếc ván trượt, khoác balo 1 bên vai và trên tay cầm 1 ...cuốn sách (kiểu gì vậy trời) được tô rất khéo léo. Và tất nhiên cậu vui phải biết

Ngọc thì biết rồi, được Kiệt tặng cho cây kéo đẹp thế thì cô vui phải biết, chợt thấy trong lòng ấm áp lạ thường, nỗi trống vắng trong trái tim cô suốt 4 năm qua giờ đã được bù đắp phần nào, tất nhiên là k thể hết được

Phương mở hộp quà Vũ tặng ra. Đó là 1 đôi giày màu trắng, phía đế giày được đính đá thủy tinh trong suốt, lấp lánh dưới ánh đèn ban đêm. Phía gót giày được tô điểm bằng sợi ruy băng màu trắng sữa thắt hình nơ bướm, phía nút thắt được che đi kín đáo bằng 1 viên ngọc trai được nâng đỡ bởi 1 bông hoa 5 cánh như hình hoa mai được làm bằng đồng. Đôi giày làm Phương thật sự rất thích, khi đi vào thì thật êm ái và vừa khít với chân cô

(ước gì em có 1 đôi)

Còn Trinh

Khi mở hộp quà ra cô thấy trong đó là 1 chiếc dây nịch màu hồng phấn. Sợi dây nịch bản nhỡ, màu hồng đậm nổi bật, nút cài được thiết kế theo hình những cánh hoa bằng ruy băng, chính giữa là 1 chú bướm nhỏ xinh màu hồng, bên trên đính đá màu hồng trong suốt. Phần dây dư được thả tự nhiên, tước nhỏ thành rua, phía trên màu hồng đậm, phía dưới nhạt dần và phía đuôi thì trở về màu trắng. Cô vui sướng, mở tủ ra, lấy ra 1 bộ váy màu hồng nhạt bằng vải voan bóng. Bộ đồ này đẹp nhưng khi mặc Trinh vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì khi mặc, giờ thêm sợi dây nịch vào khiến cô trông thật xinh đẹp và nổi bật giữa đám đông bởi sự nổi bật của chiếc váy nhưng vẫn giữ được nét dịu dàng. Thay bộ trang phục ra, cô lên giường đi ngủ

Đêm hôm đó, có 3 nàng công chúa và 3 chàng hoàng tử đi ngủ muộn nhưng k hề lộ ra vẻ mệt mỏi mà ngược lại còn vương lại nụ cười tươi tắn trên môi mang nét gì đó thật hạnh phúc

26. Chương 25 : Năm Mới

Ánh nắng rọi vào phòng làm thức tỉnh 3 nàng công chúa nhỏ. Vậy là năm mới đã tới rồi, năm mới đã tới đem theo nhiều điều mới, đem theo nhiều khó khăn thử thách và có thể sẽ đem lại cả tình yêu cho họ nữa. Khẽ dụi mắt, làn mi dài cong vút khẽ tách rời nhau ra, để lộ ranhững cặp mắt to tròn đang còn ngái ngủ nhưng tuyệt nhiên lại vô cùng trong sáng và lung linh. Bước xuống giường, xỏ vào đôi dép bông mềm mại và ấm áp, mở tủ quần áo, lựa chọn 1 bộ đồ thích hợp, 3 nàng công chúa bước vào nhà vệ sinh

30

sau, 3 cánh cửa phòng nơi những nàng công chúa nhỏ ngự trị bật mở, 3 nàng công chúa xinh đẹp xuất hiện mang theo mỗi người 1 vẻ đẹp. Trinh trong bộ váy liền màu hồng đã thử hôm qua toát lên vẻ đẹp trong sáng và đáng yêu. Trong bộ đầm xoè màu trắng có thắt nơ to bên hông, Ngọc lại toát lên sự dịu dàng, nữ tính và cũng k kém phần lạnh lùng nữ tính với khuôn mặt đẹp hút hồn người đối diện nhưng lại ít khi cười. Khác hẳn với 2 người bạn, phong cách mà Phương hướng tới lại sự trẻ trung, năng động và cá tính, đôi giày Vũ tặng tối qua nhìn qua có vẻ thật nữ tính nhưng khi vào tay Phương thì nó lại là 1 sự kết hợp hoàn toàn khác. 1 bộ đầm k dây, xoè rộng màu xanh dương, bên ngoài là áo khoác lửng, tay phồng màu trắng, bộ váy được làm nổi bật bởi những đường viền màu trắng theo phong cách thuỷ thủ, kết hợp cùng đôi giày trắng phong tặng, phải nói là đẹp vì tone/tone

-Hơi trễ đấy. Biết các ấy làm đẹp nhưng cũng nhanh nhanh lên 1 tí, để tụi này chờ dài cổ_Kiệt nhìn đồng hồ nói khi thấy 3 nàng bước xuống cầu thang

-Anh thật k biết ga-lăng gì cả, đợi chờ phụ nữ là cả 1 vinh hạnh đấy_Bảo ra giọng người

”nhón

”

-Tụi này là con gái, k phải phụ nữ, nghe chưa?_Phương cốc đầu Bảo

-Dạ, em biết rồi. Chỉ có chị Trinh với chị Ngọc của em là con gái thôi, còn chị là sư tử Hà Đông đó_Bảo nói, tất nhiên là câu thứ 2 chỉ nói trong miệng

-Này nhóc, coi chừng anh mày đánh chết đấy_Vũ nghe được, dùng tay khoá cổ Bảo và đưa ra 1 câu cảnh cáo

-Anh sao thế? K muốn em nói xấu bạn gái anh à?_Bảo trả đòn

-Bạn..bạn gái nào? Chỉ là bạn bình thường thôi_Vũ lấp bắp phủ nhận

-Bạn bình thường?_Bảo nhắc lại

-Phải_Vũ nói

-Em k tin. Bạn bình thường mà thế à, người ta chỉ nổi giận khi nghe thấy người khác nói xấu bạn gái mình thôi_Bảo nhún vai

-Bạn gái?_Vũ thẩn thờ, buông Bảo ra

-Đúng thế, ông anh ngốc à_Bảo lợi dụng cơ hội, thoát ra và chỉnh đốn lại bộ vest của mình

-Nè nhóc, nói gì với Vũ mà cậu ta thẩn thờ thế?_Trinh hỏi

-Chuyện đàn ông, chị hỏi làm gì?_Bảo nói làm mọi người phì cười

-Đừng có mới nhỏ mà làm ra vẻ người lớn như thế, chả dễ thương chút nào_Ngọc nói

-Thôi, vào trong ăn sáng thôi, hôm nay là 1 ngày bận rộn đấy_Phong lên tiếng

-Bận rộn?_Trinh hỏi

-Uk, vào trong đi, mình sẽ nói cho các cậu__Phong nói rồi nở 1 nụ cười hiếm hoi, có lẽ nhìn thấy bộ quần áo của Trinh chẳng?

Mọi người ăn uống vui vẻ, lúc đang ăn trái cây, Phong nói

-Bây giờ bọn tớ nói được rồi chứ?__Phong hỏi

-Uk, cậu nói đi__Trinh gật đầu

-Là thế này, hôm nay chúng ta sẽ đi chơi, sau đó sẽ tới nhà 1 ông chủ để dự tiệc mừng năm mới__ Phong nói

-Ông chủ Trần phải k?__Trinh hỏi

-Uk, ông ta mời tụi mình tới chơi__Kiệt nói

-Haizz, mới mấy ông chứ đâu có mời tụi tui. tụi tui k được mời, tới đó làm chi? Thôi, mấy ông đi đi, tụi tui đi chơi riêng__Phương nói

-Trời ạ, làm ơn để người khác nói hết có được k? Ông ấy mời mấy bà đó,tụi này chỉ có trách nhiệm hộ tống thôi, nói đúng hơn, tụi này đi kè mấy người đó__Vũ nói

-Ha, vậy thì đi__Phương cười

-Mình cũng vậy__Trinh nói

-sao cũng được__Ngọc nhún vai, khẽ cười

-Vậy thì chuẩn bị đi, chúng ta sẽ xuất phát vào 30

nữa__Kiệt nói

-Ok__All

-Đi thôi__Kiệt nói và mở sẵn cửa xe limo, 1 hành động ga-lăng

-Cảm ơn anh nha__Bảo nhảy tọt vào xe__Chị Ngọc, vào đây__Rồi vẫy vẫy tay bảo Ngọc vào

-Uk, chờ chị 1 lát__Ngọc cười, nói rất nhẹ nhàng rồi lên xe

Khi Kiệt định ngồi vào ghế cạnh Ngọc thì.....

-Ai cho anh ngồi ở đây? Chỗ này chỉ có em và chị Ngọc ngồi thôi__Bảo phồng mang trợn má

-Thôi mà Bảo, cho anh Kiệt vào ngồi đi, ha! Nha, Bảo ngon lắm mà__Ngọc nói khó với Bảo

"Sao mà giọng Ngọc lại có thể ngọt thế được nhỉ? Tại sao lúc trước mình k phát hiện ra? Tại cậu luôn lạnh lùng và mạnh mẽ? Hay vì mình quá vô tâm? Dù sao chẳng nữa, mình vẫn muốn cậu nói chuyện với mình bằng giọng nói đó vì hình như mình thích cậu mất rồi, ngọc ạ

"__Kiệt suy nghĩ

-Cậu làm gì mà còn đứng đó? Ngồi xuống đi, Bảo đồng ý rồi__Ngọc cười

-Uk, cảm ơn cậu__Kiệt nói

-Cảm ơn mình làm gì? Cảm ơn Bảo ấy__Ngọc mỉm cười, hình như hôm nay cô cười hơi nhiều thì phải

-Thằng nhóc đó sao?__Kiệt nhăn mặt hỏi

-Nè, đừng có gọi em là nhóc. Em k cần anh cảm ơn đâu, tại chị Ngọc năn nỉ nên em mới đồng ý thôi__Bảo nói

-2 người thật là.....__Ngọc lắc đầu

.....

-Bảo! Vào đây chơi với tụi mình đi__1 vài đứa nhóc trạc tuổi vẫy tay gọi Bảo từ ngôi biệt thự

-Uk, mình tới liền__Bảo nói rồi chạy vụt vào trong

-Ai vậy?_Ngọc hỏi

-à, cô bé đó là con chủ nhà, mấy đứa kia là con của khách, tụi nó học cùng lớp mà_Kiệt nói

-À, thì ra là vậy, dễ thương thật_Ngọc nói rồi lại khẽ nở 1 nụ cười

Thấy Ngọc cười nhiều như vậy Kiệt cảm thấy thật vui nhưng cũng rất lolảng vì khi Ngọc cười thật sự rất đẹp. Ở đây có biết bao tên công tử nhà giàu ăn chơi, nhờ Ngọc bị làm phiền thì.....Nhưng k sao, Kiệt đã quyết định làm chàng vệ sĩ bảo vệ Ngọc rồi.(thành quả của 1 đêm thức trắng đó)

-Nào, đưa tay ỉnh_Kiệt lịch sự đưa bàn tay mình ra_ Cậu sẽ vào trong với tư cách là người đi dự tiệc cùng mình nhé_Kiệt hơi khom người xuống, nở 1 nụ cười

-Um...uk_Ngọc hơi lưỡng lự rồi gật đầu, đưa tay cho Kiệt

Thế là 2 người bước vào trong, Phương và Vũ, Trinh và Phong cũng vậy.Thông thường người ta hya đi dự tiệc cùng người yêu, vậy đây có được coi là 1 lời tỏ tình kín đáo hay k????

Quả như Kiệt dự đoán, vừa mới bước vào tiền sảnh Ngọc đã làm cuốn hút mọi ánh nhìn. Trông cô k khác nào 1 nàng công chúa nhỏ bước ra trong truyện cổ tích, từ 1 đất nước xa xôi mà quanh năm được bao phủ bằng tuyết trắng. Và sự lạnh lẽo của tuyết đã làm cho trái tim cô trở nên lạnh giá, đã làm cho cô trở thành 1 thiếu nữ tuy đẹp nhưng kiêu kì và lãnh đạm.

Kiệt và Ngọc đứng chào hỏi chủ nhân của buổi tiệc. Khi nhìn thấy cô, ông ta có vẻ khá bất ngờ, ông nói cô thật đẹp, ngoài Phương và Trinh racô là cô gái đẹp nhất trong buổi tiệc này, 1 vẻ đẹp mà k phải ai cũng có được. Cúi chào cảm ơn và mỉm cười 1 cách lịch sự, cô xin phép được đi tham quan kiến trúc của ngôi nhà. cô nói với ông rằng ngôi nhà này thật đẹp, được thiết kế thật độc đáo khiến cô cảm thấy tò mò và thích thú ngay từ khi mới bước vào đây. Câu nói này của cô khiến ông cảm thấy hài lòng và vui vẻ mời cô cửa thăm quan thật tự nhiên. thế là cô xin phép đi, để lại Kiệt và ông Trần hỏi han sức khỏe và công việc nhau. Nhìn Kiệt trong bộ đồ vest với cách nói chuyện chín chắn thật tuyệt, giống như 1 người lớn thực thụ

Đang tham quan thì.....

-Chào cô bé, em có vẻ thích thú quá nhỉ? tôi có thể làm quen với em được k?_1 tên con trai tiến lại gần và hỏi

Hắn cũng khá đẹp trai, nhưng k phải mẫu người Ngọc thích. Nhìn vào nụ cười nửa miệng và đôi mắt thâm quầng mệt mỏi kia cũng đủ cho Ngọc thấy đây là 1 tên công tử ăn chơi xa đọa, thường xuyên chơi thuốc và hôm qua mới đi nhảy nhót cả đêm và sau đó thì nhập hội bay. Ngọc ghét những con người như vậy, ghét những kẻ vô trách nhiệm với bản thân, ngu ngốc đi sử dụng hàng trắng, thử thuốc độc huỷ hoại cuộc đời mình. Ngọc muốn bỏ đi nhưng bị tên công tử kia chặn đường. Ngăn cản phụ nữ là 1 hành động được cho là khiếm nhã nhưng với tên công tử này thì có nói cũng như k

-Xin anh hãy tránh đường_Ngọc lạnh lùng

-Kìa cô bé, sao lại như thế? Nói chuyện với anh 1 lát nào_Tên đó túm lấy tay Ngọc

Cô k thể làm gì hắn được. Trong 1 buổi tiệc có mặt của đông đảo những doanh nhân lớn, cô k thể có những hành động đi quá giới hạn của mình, cô k thể dùng võ để k chế tên công tử kèm nhèm này. cô cần 1 người giúp và người mà cô đang nghĩ tới là Kiệt

-Này anh bạn, anh đang làm gì bạn gái của tôi đây? Phiền anh bỏ tay ra cho_Kiệt bước lại, nói bằng giọng lạnh lùng và đe dọa, đồng thời kéo Ngọc áp sát vào lồng ngực ấm áp và rắn chắc của mình

-Người quen của em hả?_Kiệt quay lại hỏi Ngọc

-Ồ, em... em k biết anh ta. Anh ta tự tiện nắm tay em đấy chứ_Ngọc nói rồi nhìn tên đó

-Tôi nhắc lại, anh hãy bỏ tay cô ấy ra, anh làm gấu con của tôi sợ đấy_Kiệt lườm tên đó

-Ồ..ơ..tôi xin lỗi_Tên đó giật nảy người, vội buông tay Ngọc ra

-Cảm ơn anh. Mong anh hãy tìm 1 người bạn gái nhé. Gấu con của tôi tuy xinh đẹp thật đấy nhưng k phải người tầm thường đâu, cô ấy là của tôi mất rồi. _Kiệt cười-Ta đi thôi, gấu con_Kiệt nắm tay Ngọc rồi kéo đi

.....

-Mình xin lỗi cậu_Kiệt nói rồi buông tay Ngọc ra

-Ồ...sao...sao thế?_Ngọc nói, gương mặt vẫn còn ửng hồng

-Mình xin lỗi vì đã nói cậu là bạn gái của mình, lại còn ôm và nắm tay cậu nữa, mình xin lỗi_Kiệt nói

-K sao đâu, đáng lẽ ra mình mới phải là người cảm ơn cậu mới đúng. Nhờ cậu mà mình thoát khỏi tay đó mà_Ngọc cười nhẹ

-Vậy là cậu k giận mình phải k? Cảm ơn cậu. Cậu ngồi đây 1 lát nhé., mình đi lấy nước cho cậu_Kiệt cười rồi quay lưng bước đi

Nhìn theo bóng Kiệt đang khuất dần trong làn người đông đúc, khuôn mặt Ngọc chợt đỏ gay vì những gì vừa xảy ra. Cô ghét ai gọi cô là em, cũng ghét ai tự ý chạm vào người mình nhưng sao lúc này cô lại cảm thấy vui? Tại sao tim cô lại đập loạn nhịp như thế? Tại sao cô lại thích được cậu gọi là gấu con? Tại sao vậy nhỉ???

-Nước cam của cậu này_Kiệt trở về, trên tay cầm theo 1 ly nước cam và 1 ly rượu vang đỏ

-Cảm ơn cậu_Ngọc ngồi rồi nhận lấy ly nước

-Cậu thấy ở đây thế nào?_Kiệt ngồi xuống cạnh Ngọc và hỏi

-Um....đẹp. Mọi người có vẻ rất hứng thú với buổi tiệc này_Ngọc nhìn xung quanh rồi nói

-Đúng thế, ngay cả Trinh và Phương cũng thế bởi vì ông Trần là 1 ông chủ rất thú vị, có khiếu hài hước và luôn luôn đem lại những sự bất ngờ đặc biệt ọi người vào buổi tiệc đầu năm_Kiệt giải thích

-Vậy sao? Vậy hôm nay sự bất ngờ thú vị mà cậu nói là gì nhỉ? Mình tò mò quá_Ngọc nói

-Cô gái, đừng nôn nóng như thế chứ? Rồi bí mật cũng sẽ được bật mí thôi mà_Ông Trần Từ đâu xuất hiện phía sau lưng Ngọc, nói và nháy mắt

Vì sự xuất hiện bất ngờ này đã làm cho Ngọc giật mình và suýt nữa thì làm rơi cốc nước. Cô khá nhạy cảm nên chỉ cảm có ai đi theo mình là cô có thể nhận ra ngay. Nhưng ông Trần thì hoàn toàn khác, ông di chuyển 1 cách bí ẩn giống như những ...con mà k chân khiến Ngọc k thể phát hiện được

-Kìa cô gái, đừng giật mình tới như thế chứ? đầu năm mà làm vỡ ly cốc là k may mắn đâu, đặc biệt là với những người làm kinh doanh như lão già này_Ông Trần nói bằng điệu hóm hỉnh

-Nhưng....._Ngọc k thể nói nên lời

-Cậu đừng như thế chứ. Ông Trần cũng là 1 bậc thầy trong làng võ thuật đấy, tổ tiên của ông là 1 võ sư nổi tiếng của Trung Quốc mà. Rất ít ai có thể phát hiện được ông khi ông di chuyển đấy. Về khoản này thì có lẽ chúng ta còn thua xa và phải học hỏi nhiều_Kiệt nói

-Thôi, đừng tăng bốc tôi nhiều như thế chứ chàng trai trẻ. Mà theo như cậu nói thì chắc tiểu thư đây cũng là 1 người am hiểu võ thuật phải k?_Ông Trần hỏi

-Vâng, dạo trước khi về Việt Nam chắc ông đã từng nghe tới bộ 3 S và Snow rồi chứ?_Kiệt nói

-Ồ, ta có nghe. Đó là 1 bang phái khá nổi thời đó và là 1 trong số ít những bang hoạt động vì chính nghĩa_Ông Trần nói

-Đúng rồi, ờn quả là 1 người có trí nhớ tốt_Kiệt cười

-Quá khen. Vậy chẳng lẽ...cô đây là....._Ông nói lấp lửng, ánh mắt đầy nghi ngờ

-Vâng, đúng vậy. cô ấy là Snow_Kiệt gạt đầu

-Ồ, vậy sao? Thật bất ngờ và hân hạnh. k ngờ Snow khét tiếng lạnh lùng lại là 1 cô bé có vẻ ngoài yếu ớt và xinh đẹp thế này. Thật là khác xa với sự liên tưởng của tôi_ Ông Trần nói

-Vậy ông nghĩ tôi như thế nào? 1 người có sức khoẻ phi thường và cao như thnàhs giống?-Ngọc đùa

-Ồ, gần như là vậy đấy. cô bé làm tôi cảm thấy cô thật thú vị. nhất định hôm nào tôi phải nhờ cô và cậu Kiệt chỉ giáo mới được_ Ông Trần nói

-K giám ạ, bọn tôi mới là người cần phải nhờ ông chỉ giáo mới đúng_ Ngọc lễ phép nói nhưng bằng tiếng trung Quốc

-Cô bé là....._ Ông tỏ ra khá ngạc nhiên

-Vâng, tôi k phải người Hoa nhưng lại sống ở đây hơn 10 năm rồi_ Ngọc cười

-Cô bé thật sự làm tôi nhớ quê nhà và nhớ cả cô bé đấy. Thôi, tôi đi đây, k làm phiền đôi bạn trẻ nói chuyện nữa kẻo người ta lại trách tôi cản trở tình yêu của 2 người_ Ông lém lỉnh rồi vụt biến đi như k khí, k kịp để Ngọc nói gì

-Ông..ông ấy nói gì vậy?_ Ngọc lăm bầm mà khuôn mặt thì đỏ gay

-Thôi, để ý làm gì, ông ấy chỉ đùa thôi_ Kiệt cười xoa

-Alo alo...1234....aloalo...nghe rõ trả lời...._ Ông Trần bước lên bục trái thảm đỏ và nói làm 1 vài người bên dưới khẽ cười_ Như mọi người đã biết, hàng năm vào này này, gia đình chúng tôi vẫn tổ chức tiệc mừng năm mới. Và mỗi lần như vậy, đều có 1 bất ngờ đặc biệt xảy ra. Và hôm nay cũng vậy, tôi sẽ đem tới cho các bạn 1 vài những bất ngờ nho nhỏ, mong mọi người sẽ thích. Còn bây giờ, mời mọi người hãy cùng nhau khiêu vũ, cùng nhau hoà mình vào những giai điệu như những bản tình ca

Vừa dứt lời, tiếng nhạc đã được bật lên. những chàng trai khê cúi người, đưa tay về phía người con gái mình muốn mời làm bạn nhảy. Và Kiệt cũng vậy. Từ từ đặt tay lên bàn tay Kiệt thay cho cậu trả lời, cả 2 cùng hoà mình vào những bản nhạc. Ngọc có thể nhảy được vì những điều này cô đã được học trong những tháng ít ỏi học ở trường. cũng đúng thôi vì đây là trường dành cho quý tộc mà. Hơn thế nữa, cô đã được học nó.....bí mật. Đang hoà mình vào từng giai điệu trầm bổng thì.....

-Kiệt, cái vụ này là sao?_ Vũ nói

-Làm sao tao biết. Mà cũng thừa biết tính ông Trần rồi mà. Có ai hiểu được đâu+_ Kiệt thờ dãi

-Đừng nói xấu ông ấy khi đang ở trong lãnh thổ của ông ta. Ông ấy k khác gì 1 con ma đâu, thoát ẩn thoát hiện làm người ta bị bệnh tim_Phong nhắc nhở

-Ồ, cậu nhóc có vẻ hiểu tôi nhỉ?_ Ông Trần xuất hiện

-Á_ Vũ hét shoanf

-Vũ à, cậu k cần bộc lộ cảm xúc nhiều thế đâu_ ông Trần nói

-Haizzzzz, ông như thế thì người ta k muốn cũng hết hồn_Phong lạnh lùng

-Cậu vẫn có vẻ lạnh lùng nhỉ? Tôi vẫn chưa bao giờ chọc cho cậu cười được, chỉ duy nhất cô bé ấy là có thể thôi. Cậu hãy cố gắng tìm cô ấy nhé, cô bé đang ở trong số những cô gái này đây. Để tôi còn được nhìn thấy nụ cười của cậu đẹp tới nhường nào_ Ông Trần nói rồi biến mất như bọt xà phòng

Ánh đèn điện màu cam nhạt sang trọng và ấm áp được vụt tắt, cửa sổ cũng được đóng lại và thả rèm để ngăn k cho ánh nắng mặt trời chiếu vào. Từng ánh nến được thắp sáng, đẹp lung linh và huyền ảo. Dưới ánh nến, mọi vật trở nên mờ hồ và dường như làm mạn hơn. Bữa tiệc hôm nay bỗng dưng có cảm trở thành 1 buổi cầu hôn của hoàng tử dành cho công chúa trước sự chứng kiến của những người trong hoàng tộc

-Thưa mọi người, đặc biệt là những người bạn trẻ, hôm nay tôi muốn dành cho các bạn 1 bất ngờ. Các bạn có thấy k khí này thật lãng mạn k? Hỡi những bạn trẻ có mặt tại đây, các bạn hãy cùng bước lên đây để cùng nhau tham gia 1 phần chơi nho nhỏ. được chứ? Nào, mời các bạn lên đây_ Ông Trần nói

và sau câu nói đó của ông, tất cả những bạn trẻ có mặt trong buổi tiệc hôm nay đều bước lên bục và các nàng công chúa, hoàng tử của chúng ta cũng không ngoại lệ

-Các bạn đã sẵn sàng chưa? Bây giờ chúng ta cùng bắt đầu nhé_Ông trần nháy mắt rồi nói

Và sau đó họ đưa tách ra làm 2 nhóm, 1 bên trai và 1 bên gái. Các cô gái được đưa vào 1 căn phòng nhỏ và được make-up bởi bàn tay của những chuyên viên trang điểm hàng đầu, sau đó thì được thay những bộ đồ khác giống nhau và khuôn mặt thì được che mạng. Xong xuôi, họ được ngồi trên những chiếc ghế phủ khăn trắng sang trọng. Trong khi đó, các chàng ngồi ở 1 căn phòng khác, sau khi các nàng chuẩn bị xong thì các chàng được đưa tới nơi các nàng đang ngồi. Nhiệm vụ của họ là phải tìm cho ra được người bạn đi chung với mình. Nhưng khổ nỗi các nàng ai cũng mặc đồ giống nhau, khuôn mặt đã bị mạng che khuất lại được make-up 1 cách thật kỳ diệu lại đều ngồi trên ghế nên không thể nhận ra được chiều cao cũng như dáng đứng của ai cả, thật sự là làm cho các chàng trai phải đau đầu

Nhưng dù có muốn than vãn hay không thì họ cũng phải chọn vì họ đã trót đồng ý tham gia trò chơi này, hơn nữa, họ không thể ở ngoài mà đứng nhìn người con gái họ yêu bị người khác cướp lấy được. Họ phải tìm cho ra được người con gái bấy lâu vẫn luôn ngự trị trong trái tim của họ, họ chỉ có 1 cơ hội, 1 cơ hội duy nhất để có được tình yêu.

Kiệt là người mở màn cho cuộc chơi này. Cậu nhẹ nhàng lướt qua từng hàng ghế nhưng dường như cậu vẫn chưa tìm ra Ngọc. Tới hàng ghế cuối cùng, cậu chợt cảm thấy lo sợ, cậu sợ rằng trái tim mình đang lạc lối, cậu sợ rằng nó không còn niềm tin và sự bình tĩnh để chỉ dẫn cho cậu biết đâu là người con gái cậu yêu. Nhưng lý trí đã làm trái tim và bộ óc sáng suốt của cậu thức tỉnh, làm quyết tâm trong người cậu tưởng chừng đang vụt tắt lại bừng sáng. Hít vào và thở ra 1 hơi thật sâu, cậu đi 1 vòng qua dãy ghế cuối cùng. Rồi đôi chân cậu chợt dừng lại ở chiếc ghế cuối cùng, nơi con tim cậu xao xuyến và loạn nhịp, nơi cậu cảm thấy trái tim mình ấm áp 1 cách là thường. Nhẹ nhàng nắm tay cô gái đó đứng dậy, cậu càng tin chắc rằng người con gái kia chính là Ngọc, là cô Ngọc lạnh lùng đã làm con tim cậu nhớ hoài không nguôi. Về vị trí của mình, cậu nở 1 nụ cười và dùng tay con lại vỗ lên vai cậu bạn Phong của mình như để truyền niềm tin cho cậu vì giờ đây, cậu cảm thấy Phong cũng đang như mình ban này

Nhận được cái vỗ vai của người bạn lớn lên từ thuở nhỏ, từ người anh em con thân hơn ruột thịt cậu cảm thấy an tâm hơn. Đi men theo từng hàng ghế, cậu chợt nhận ra phía xa kia là 1 hình bóng thân thương, cậu chợt nhận ra nơi kia có hình bóng của 1 người vẫn hiện ra trong từng giấc mơ của cậu. Vụt chạy tới nơi đó, cậu cảm thấy mát mẻ và hụt hẫng trong lòng được bù đắp, cậu cảm thấy như người con gái cậu yêu đã quay trở lại. Phong không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, cậu ôm chầm lấy cô bé kia và giờ đây cậu lại muốn khóc, nhưng là 1 người mạnh mẽ, cậu không thể khóc được, cậu không muốn mình trở nên yếu đuối trước mặt bao người. Bỗng, cánh tay nhỏ bé của cô bé kia chuyển động và nhẹ nhàng đặt lên vai Phong. Và lúc này thì cậu không còn ngần ngại gì nữa, cậu chắc chắn đây là Trinh, người con gái cậu yêu.

Phong đưa cô bé và cậu chắc chắn là Trinh kia quay về, nở 1 nụ cười cảm ơn dành cho Kiệt. Nụ cười thật hiếm hoi là ông Trần đứng đó phải bất ngờ, cuối cùng mong muốn của ông cũng được thực hiện. Các chàng khác cũng tiếp tục. Bây giờ, chỉ còn lại Vũ và cô gái ngồi kia. Cậu bước chân tới nơi cô gái ngồi nhưng thật lạ.....

Cậu bước về phía cô gái cuối cùng, bước về phía cô gái mà theo lý trí thì đó là Phương. Nhưng khi bước lại, cậu lại cảm thấy khác. Cô gái ngồi trước mặt cậu kia không đem lại cái cảm giác ấm áp mà cậu có khi ở bên Phương, nó lạnh lẽo và bình thường giống như 1 người xa lạ. Cậu cảm thấy trái tim cậu đang lên tiếng, tình yêu của cậu đang lên tiếng rằng cô gái ngồi kia_cô gái cuối cùng không phải là người con gái cậu chọn. Nhưng giờ ở đây đâu còn người con gái nào nữa? Mà có khi nào những chàng trai kia đã chọn nhầm người con gái của cậu không? Không, không thể, cậu đã đứng ở đó, đã chứng kiến từng cặp bước qua mình. Nếu trong đó có Phương, chắc chắn cậu sẽ biết. Hay sự hồi hộp và run sợ của cậu đã làm cho tình yêu và con tim của cậu bị lu mờ, làm nó không còn đủ minh mẫn để tìm ra tình yêu đích thực? Không, không thể được. Cậu không thể dễ dàng xuôi tay để người con gái cậu yêu xa rời cậu chỉ trong vài phút, vài giây ngắn ngủi. Nhắm mắt, cậu hay đúng hơn là con tim cậu cảm nhận xung quanh, cảm nhận xem nào làm cho nó rung động. Nhưng dường như, không nơi nào cả.

Điều đó lại làm cậu lo lắng hơn, nhưng giờ đây cậu chỉ còn 2 sự chọn lựa. 1 là chọn cô gái kia, thử vận may rủi, biết đâu cô gái kia chính là Phương. 2 là .....(lát rồi biết). Và cậu đã chọn cách.....

Vũ tới gần cô gái 1 mình ngồi kia, nắm tay đỡ cô đứng dậy, trên môi vẫn nở 1 nụ cười như khác lạ. Hành động này của cậu làm tim 1 người, ở 1 nơi nào đó nhói đau. Nhưng k.....

Vũ k đưa cô gái về phía những đôi khác đang đứng mà về phía ông Trần đang nở 1 nụ cười bí ẩn và có phần đắc thắng. Vũ trao bàn tay nhỏ nhắn của cô gái cho ông Trần. Điều này đã làm cho ông Trần và mọi người ở đây phải bất ngờ và sửng sốt.

-Sao thế chàng trai trẻ? Sao cậu lại đưa người con gái cậu chọn cho tôi?_Ông Trần nói

-Phiền ông hãy đưa người con gái của tôi về đây. Cô ấy k phải là người mà tôi muốn tìm_Vũ cương nghị

-oh, vậy sao? Vậy cậu hãy tìm 1 trong số những người con gái đã được các cậu trai kia chọn đi._Ông Trần nói

-K, k ai trong số ấy là người tôi muốn tìm. Phiền ông hãy đưa cô ấy ra đây_Vũ nói

-Vậy à? Cậu chắc chứ? Vậy thì chúng ta hãy chờ xem các cô gái mở mành che mặt ra nhé. Các cô gái, hãy ọi người trông thấy nhưng nhan của các cô đi_Ông Trần nói

Và rồi từng khuôn mặt của các cô được hiện ra dưới ánh đèn vàng nắng ấm

Dưới lớp mạng dày là hình ảnh của những cô gái hao ha giống nhau vì đã được make up kĩ. Sau khi được các nhân viên tẩy trang, khuôn mặt thật của các cô gái được hiện rõ. Kiệt và Phong đã tìm được Trinh và Ngọc, người con gái mà cậu muốn tìm. Các đôi còn lại có người tìm được nhau, có người thì k nhưng dù sao đi chăng nữa, tất cả cũng đều rất vui. Chỉ tội cho Vũ, hồi hộp chờ đợi, nhìn từng cô gái 1 sau khi được tẩy trang và thật may mắn rằng k ai trong số đó là Phương. Cậu càng tự tin hơn với quyết định của mình.

-Khá lắm chàng trai, xem ra tôi thua cậu mất rồi_Ông Trần thở dài_cô Phương, cô ra đây đi, Vũ đang đợi cô đây_Ông Trần nói

Sau góc khuất của căn phòng rộng, Phương hiện ra với khuôn mặt nhoẻn. Vụt chạy về phía vũ, cô k thể nào giữ được bình tĩnh, dường như bao nhiêu cảm xúc chan chứa bấy giờ đều trào ra, k thể kìm nén được. Trong bộ váy trắng tinh khiết và gương mặt nhè ãm nước mắt, trông Phương thật dịu dàng và dễ thương, yếu đuối như 1 con cừu con bị lạc mẹ, như 1 bông hoa nhỏ bé rung rinh trước cơn gió bão. Vũ nhẹ nhàng ôm Phương vào lòng, che chở cho hình hài nhỏ bé đang run lên từng đợt tổng tiếng khóc nghẹn ngào.

Mọi người nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ và chúc mừng.

Buổi tiệc đầu năm đánh dấu những cảm xúc chan chứa trong lòng mỗi người và góp phần làm sáng tỏ thêm tình cảm của họ

27. Chương 26 : Cái Tết Trong Tà Áo Dài Và Tình Yêu Thương

1 tuần vui chơi ở Pa-ri, cả bọn quay trở về với cuộc sống học sinh tất bật với bài vở của mình. Đây cũng là lúc mà mọi người bắt đầu náo nức đón mừng cái Tết quan trọng nhất trong năm. Ngọc sống 1 mình nên nên k cần sắm sửa gì nhiều, chỉ cần vài món đồ nho nhỏ là đủ cho cô ăn Tết rồi. Thay vào khoảng thời gian trống đó, cô thường hay lui tới quán cà phê của anh Tuấn để đánh đàn ọi người vào mỗi thứ tư và làm thêm giờ. Tất nhiên là có cả tụi nó nữa. Những lúc cả bọn ngồi nói chuyện với anh Tuấn, đôi mắt của Ngọc trông rất lạ, nó luôn luôn hướng về Tuấn k rời. Điều đó, tất nhiên, k qua được mắt Kiệt. Cậu cảm thấy dường như cánh cửa tới con tim Ngọc của Ngọc đang dần dần khép lại. Cậu cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹn khi có 1 người khách quen nào đó đi tới hỏi thăm và vô tình hay cố tình nhìn Ngọc và Tuấn nói :

"Đẹp đôi nhì

". Tuấn cười, nhẹ đáp lại:

"Vâng, cảm ơn anh

" còn Ngọc chỉ cười rồi quay mặt sang nơi khác, nụ cười như có vẻ bẽn lẽn và ngại ngùng. Điều đó lại càng làm cho Kiệt thấy mình như 1 người đến sau, 1 kẻ đáng ghét chen vào giữa tình yêu đẹp như mơ của đôi bạn trẻ. Gần đây, Kiệt k còn chịu được điều đó nữa, cậu hay xin phép về sớm hoặc viện cớ trong bang có

việc bận mà k đi với mọi người. Tất nhiên, điều này k qua được mắt Phong và Vũ vì họ là những phó bang, trong bang có việc gì chẳng lẽ họ k biết?

Hôm nay, Sài Gòn đổ 1 cơn mưa bất chợt nhưng k to, hay nói đúng hơn là 1 cơn mưa nắng mà trong sách vở người ta gọi là mưa bóng mây. Hôm nay, lớp Kiệt học thêm 1 buổi nâng cao vào buổi chiều nhưng thay vì đến lớp, cậu lại nghỉ. Cậu tắt để k ai có thể tìm ra được mình, 1 mình lang thang trên con phố đang rả rít bởi cơn mưa. Cậu lang thang, mặc ư làm cậu ướt sũng. lang thang mặc cho đôi chân bước về đâu, mặc cho thời gian lẳng lặng trôi nhanh. Khi cơn mưa tạnh, cậu ngồi 1 mình trên bãi cỏ trong công viên, sát bên hồ nước. Hôm nay k phải ngày cuối tuần, lại đang là buổi chiều nên công viên chả mấy người qua lại. Cậu ngồi đó, nhìn cảnh vật xung quanh. Thật yên tĩnh

-Giỏi nhỉ? Trốn ra đây cơ à? Để nhìn cầu vồng sao? Biết lựa chỗ thật __Ngọc từ đâu xuất hiện, nhẹ mỉm cười rồi ngồi xuống bên Kiệt, nhẹ nhàng tựa như 1 làn khói

-Biết lựa chỗ? __Kiệt hỏi

-Ừk, nơi đây là bãi cỏ xanh mướt, trước mặt là hồ nước trong. k gian rộng lớn k bị bao trùm bởi những toà cao ốc, nhìn cầu vồng từ đây là tuyệt nhất rồi còn gì __Ngọc nói

-cầu vồng sao? __Kiệt vô thức nói rồi ngược mặt lên

Trước mặt cậu là 1 cây cầu bị khuyết nhưng vẫn rất đẹp

-Cậu có chuyện gì k vui à? __Ngọc nhẹ nhàng hỏi

-K có gì, chỉ là chuyện của bang thôi __Kiệt nói

-Đừng chối thế chứ. K qua được mắt mình đâu. Thật ra bang hội của cậu k những k có việc gì rắc rối mà còn đang trên đà phát triển mạnh nữa kìa __Ngọc nói

-Sao cậu biết? __Kiệt hỏi

-Thiếu gì cách. Cậu quên Phong và Vũ rồi sao? Cả Leon nữa? __Ngọc cười

-Haizzz, k có gì. Chỉ là người con gái mình yêu k thích mình nên mình buồn, vậy thôi __Kiệt nói rồi quay mặt sang nơi khác khi vành tai đã ửng đỏ

-Ai thế? Chắc cô gái ấy ngốc lắm mới k thích cậu __Ngọc nói

-Đúng, là đại đại đại ngốc __Kiệt thêm vào

-Cô ấy thích người khác à? __Ngọc hỏi

-Có lẽ thế. Cô ấy lúc nào cũng nhìn người đó k chớp mắt, cứ như người đó có sức hút lớn vậy __Kiệt nói, khuôn mặt tỏ vẻ giận hờn đáng yêu

-Cậu chắc chứ? Có thể chỉ là hiểu lầm thôi. Cậu nhìn thấy vậy nhưng cò khi k phải vậy đâu. Như mình này, nhìn Tuấn 1 lát cũng bị cho là thích Tuấn, có thể cô gái ấy cũng thế thôi __ngọc nói

-Cậu nhìn Tuấn lâu thế mà bảo là 1 chút à? Nhìn vào là biết cậu thích anh ta rồi __Kiệt k giữ nổi bình tĩnh

-Ai nói với cậu thế? Mình nhìn anh ấy chỉ vì mình đang nghi ngờ 1 vài việc thôi. Thật ra những việc đó k liên quan tới mình nhưng vì nó liên quan tới bạn mình nên mình phải bận tâm __Ngọc nói

-Việc gì? __Kiệt hỏi

-Um....mình chưa chắc chắn nên cũng k tiện nói ra __Ngọc nói

-Vậy thì thôi __Kiệt nói, cậu thấy nhẹ nhõm hơn hẳn

-Cậu làm mình mất 1 buổi học rồi đấy, đãi mình 1 châu đi __Ngọc quay sang nói

-Ok, k thành vấn đề __Kiệt cười rồi cả 2 kéo nhau đi ăn uống, tới đâu thì quán đó cũng sạch sẽ đồ ăn khiến cho những người tới sau kêu gào thảm thiết khi nhìn vào những nỗi thức ăn trở cá đấy

2 đứa vui vẻ đi chơi cho tới tối. Đang đi ngoài đường thì gặp Tuấn đang đi 1 mình. Ngọc chợt dừng lại.

-Kiệt à, cậu về trước được? Mình có việc muốn nói riêng với anh Tuấn_Ngọc nói nhỏ

-À được_Kiệt miễn cưỡng đồng ý

-Xin lỗi cậu nha_Ngọc nhăn mặt

-K sao đâu_Kiệt cười rồi ra về 1 mình

.....

-Sao cô bé, có chuyện gì em muốn nói với anh à?_Tuấn nói

-Um.....thật ra thì chuyện này cũng hơi khó nói 1 chút....vì.....nó thật sự k liên quan đến em_Ngọc ấp úng

-Em cứ nói đi, đừng ngại_Tuấn cười

-Về chuyện anh thi hcs Trinh ấy mà_Ngọc nói

-Sao...sao em biết_Tuấn ngạc nhiên

-Em đã linh cảm được từ lâu rồi, chỉ là chưa chắc chắn thôi. Gần đây,khi quan sát ánh mắt luôn nhìn về phía Trinh của anh thì em chắc chắn_Ngọc nói

-Um....anh thích cô bé ngay từ lúc cô ấy mới tới lần đầu rồi, lúc mà cô ấy cất lên tiếng hát ấy_Tuấn nói

-Nhưng....._Ngọc nói

-Nhưng Trinh thích....à k, yêu Phong_Tuấn cướp lời

-Anh biết ạ?_Ngọc hỏi

-Tất nhiên là anh biết vì đôi mắt này của anh luôn nhìn về cô ấy nhưngđôi mắt to tròn kia thì chẳng bao giờ nhìn về phía này cả, lúc nào nó cũng nhìn về phía cậu nhóc lạnh lùng kia, đôi mắt chna chứa tình cảm. Và anh cũng biết, Phong yêu Trinh_Tuấn nói

-.....

-Em nhạy cảm nên dễ dàng nhận ra phải k? Nhưng chắc Vũ và Phương thì kể ý đâu nhỉ? Em đừng nói gì với mọi người, kể cả Trinh về việc anh yêu cô ấy nhé. Nếu là người con trai khác, nhất định anh sẽ cạnh tranh để có được trinh, nhưng với Phong thì k. K phải vì anh sợ thua cuộc mà vì anh cảm nhận được rằng cậu ấy sẽ đem lại cho Trinh được hạnh phúc_Tuấn nói

-Anh...._Ngọc k nói nên lời, ôm chầm lấy Tuấn_Cảm ơn anh nhiều lắm.Người anh tốt bụng và ngốc nghếch. Mong anh tìm được hạnh phúc cho mình_Ngọc nói

-Cảm ơn bé con_Tuấn nói

..... Kiệt vì k yên tâm nên đã đi theo Tuấn và Ngọc và đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa 2 người. cuối cùng cậu cũng đã hiểu những hành động của Ngọc lúc kết thúc cậu chuyện thật sự làm cho Kiệt cảm thấy buồn và hơi ghen nữa. Nhưng Kiệt k muốn được như Tuấn vì cái ôm đó của Ngọc là dựa trên tình anh em, nếu Ngọc cũng ôm cậu như thế thì chắc hẳn nào Ngọc k coi mình như 1 người con trai cả mà chỉ đơn thuần là 1 người anh

Sau bao ngày mong chờ của những người dân trên toàn đất nước, hôm nay là ngày mùng 1 Tết.

Ting ting_Tiếng chuông cửa nhà Ngọc rung lên

-Hi! Happy new year!_cả bọn hét lên chúc mừng Ngọc

-Eo ôi, mới mùng 1 à, đừng làm mình đâu tim chứ_Ngọc đùa và giả vờ ôm ngực

-Ha ha, thôi, đứng ngoài đường chọc nhau thế này kì lắm, cậu định mời mọi người vào nhà sao?_Kiệt nói

-Tất nhiên là có rồi, các cậu vào đi_Ngọc cười

mọi người lần lượt vào nhà. Khi mọi người đã vào nhà, chỉ còn Kiệt thì.....

-Khoan, ai cho cậu vào?_Ngọc chu mỏ, lấy tay ngăn cửa lại

-Ay da, cậu k ình vào sao?_Kiệt nhăn mặt

-K_Ngọc nói

-|Sao vậy?-Kiệt hỏi

-K thích thì k cho. Có sao đâu_Ngọc nói rồi đóng cửa lại

-Ai cho đóng cửa hả? K được đâu_Kiệt lấy tay ngăn lại rồi nhắc bổng Ngọc lên, bế vào trong

-Ái chà, hạnh phúc quá hen_Vũ và Phương chọc

-K thế này thì nãy giờ mình phải ở ngoài đường rồi. Đúng là cứtng đâu_Kiệt nói

-Thôi, anh bỏ Ngọc xuống đi. Để cô ấy còn thay đồ nữa_Trinh nói

-Thay đồ hả?_Kiệt hỏi

-Uk, bọn em phải thay đồ để đi chơi, bọn em bàn bạc rồi, hôm nay đi chùa_Trinh nói

-Đi chùa?_3 chàng

-Uk, đi chùa cầu cho năm mới an lành, truyền thống đẹp của người Việt Nam đó_Phương nói

-Ồi dào, hôm nay mấy cô nhiều chuyện quá_vũ nói

-Kệ tụi này_Phương nói

3 nàng lên phòng chừng 15

rồi xuống nhà làm 3 chàng nhà ta nìn k chớp mắt. 3 cô thiếu nữ xinh đẹp trong tà áo dài màu trắng thướt tha cùngdáng đi nhẹ nhàng uyển chuyển làm người ta nhìn k rời mắt. Mái tóc đượcxoã dài tự nhiên, trang điểm thật nhẹ nhàng, mang những đôi guốc gỗ ngày xưa, ...tạo ọi người những cảm xúc khó tả. Đây liệu có còn lànhững cô gái của ngày thường nữa k? 1 người luôn lạnh lùng và mang danhbang chủ 1 bang lớn, 1 cô nhóc dễ thương, ngây ngô, nghịch ngợm như kmuốn lớn và 1 cô nàng đnah đá, chua ngoa? Có lẽ họ đã hoàn toàn lột xátrong tà áo dài

-Nhìn gì vậy?_Ngọc hỏi

-A,a k! K có gì. Đi thôi_Kiệt nói trong khi 2 chàng kia vẫn đang còn chết lặng

"chà, mặc áo dài đẹp như vậy mà sao mình k biết nhỉ? Đã thế thì phảixin ông đổi đồng phục của trường thành áo dài mới được. Lúc đó mình mớicó cơ hội được ngắm Ngọc dịu dnagf hàng ngày

"_Những dòng suy nghĩ củaKiệt cứ quay đều theo từng vòng xoay của bnahs xe đạp. Hôm nay 3 nàngnổi hứng, dời các chàng chở đi bằng xe đạp. Cũng đúng thôi, mặc áo dàimà đi xe SH thì ai coi cho được

"Sao Kiệt cứ quay lại phía sau nhìn mình mãi vậy. Mà nhìn xon thì cứcười hoài. Chẳng lẽ mình mặc áo dài trông xấu lắm hay sao?

"_Ngọc ngẩnggợi

Đến chùa.....

-Các cậu đi chơi đi nhé, bọn này co chuyện cần đi_3 nàng nói rồi chạy đi nhanh như gió

-Họ sao vậy? Ma đuổi sao? mặc áo dài nhìn hiền hiền mà hoá ra cũng chạy nhanh khiếp_Vũ nói

-Thôi kệ đi, giang sơn dễ đổi còn bản tính thì khó dời mà_Kiệt nhún vai

Còn các nàng thì sao? Họ đang tới ngôi đền to trên ngọn đồi. Nơi đâyhàng năm thường mở 1 ngày hội ban phước vào đầu năm. Ai tới sớm mới cóthể nhận được 1 trong số 100 lá thăm ban phước. 3 nàng thật sự may mắnkhi có được những lá thăm kia. Nhưng các nàng viết lên đó k phải lànhững lời cầu mong ình mà là cho những người khác. Cầu cho nhữngngười mà dù k muốn nhưng họ cũng k thể rời mắt khỏi được. Mà những conngười đó là ai thì chắc mọi người biết hết rồi

Sau khi đi chùa, bọn nó lang thang trên vỉa hè mặc cho 3 chàng dắt xe đạp kè kè phía sau

Chợt bọn nó thấy có 1 chị khoảng tầm 20 ->24 tuổi đang đứng bán hoa. Chiếc xe của chị chứa đầy hao với nhiều loại khác nhau,mỗi loài 1 vẻ, thi nhau khoe sắc. La thật, mong 1 tết mà vẫn còn bán hoa sao?

-Chị ơi, sao giờ này chị k nghỉ mà lại bán hoa ạ?_Trình hỏi

-Um....chị cũng muốn nghỉ lắm nhưng k được, nếu chị k bán thì sẽ k có tiền để đóng viện phí ẹ. Ba chị mất sớm nên chị chỉ còn 1 mình mệ thôi_chị nói, khuôn mặt thoáng buồn

-Nhưng giờ thì còn ai mua nữa đâu ạ? Hoa còn nhiều thế này cơ mà. Hay là đề bọn em bán giúp chị cho_Phuong nói

-bán giúp chị? bằng cách nào?_chị ngạc nhiên

Phuong k nói, chỉ khẽ cười và nháy mắt với Trình và Ngọc

-Ai mau hoa đi. Mua hoa đi. Hoa ở đây tươi và đẹp lắm, mời mọi người vào mua. Mời mọi người vào mua về cắm trong nhà ạ._3 nàng rao

Tiếng rao trong trẻo và dễ thương thu hút ánh nhìn của mọi người. Trước mặt họ là những cô gái trong sáng, đáng yêu với nụ cười duyên dáng trong tà áo dài và những nhành hoa trắng muốt, nhỏ li ti. Nhìn họ thật giống với những lời bài hát trong Quê hương tôi của Khắc Việt

” Nụ cười xinh trong nắng mới người con gái Việt Nam ơi. Là người tôi yêu đó, là người luôn vẫn chờ....
”

Và với hình ảnh đó thì k ai có thể cưỡng lại được. Rồi 1 vài người ghé vào, 1 vài người nữa....rồi từng bó hoa cứ với dần, với dần.... . Và rồi sau 1 lúc(tụi nó k biết là bao lâu vì tụi nó k quan tâm tới thời gian và giờ giấc) những bó hoa trong xe đã hết sạch, chỉ còn lại 3 bó. 3 nàng đang định mau thì.....

-tụi này mua 3 bó đó_Phong cất tiếng

-Hả?_3 nàng

-Tụi này muốn mua 3 bó hoa lan màu trắng còn lại đó_Kiệt nói

-Các cậu muốn mua? để làm gì?_Phuong hỏi

-Thì cứ kệ tụi này đi. Tụi này thích nên muốn mua, vậy thôi_Vũ nói

Có vẻ 3 chàng khá bối rối, chắc là lần đầu đi mua hoa

-Nè, tiền đây_Phuong nói

-Tiền nè_Vũ lấy hoa rồi đưa tiền cho Phuong.

-Chị à, đây là tiền bán hoa còn đây là tiền bọn em góp vào, chị cứ giữ lấy mà lo tiền thuốc thang ẹ. Bọn em cũng chỉ có chừng này thôi, k nhiều lắm, mong chị thông cảm_Ngọc nói

-Các em...các em tốt quá_chị bán hoa cảm động, k nói nên lời

Sau khi đã tiễn chị ra về, các nàng tiến về phía 3 chiếc xe đạp nói có 3 chàng hoàng tử đứng chờ

-Về thôi, muộn rồi_Kiệt nói

-Ồ, còn sớm lắm mà_Ngọc nói

-Sớm này, 5 giờ chiều rồi_Kiệt cộc nhẹ vào đầu Ngọc

-Ấy da_Ngọc ôm đầu_muộn vậy rồi sao? _Ngọc hỏi

-Chứ còn gì nữa? Tại các cậu hăng quá nên có biết giờ giấc gì đâu_Vũ nói

-Vậy thì về thôi. k ngờ muộn vậy_Phuong nói rồi leo lên xe Vũ. 3 chiếc xe đạp lăn bánh. tới ngã ba thì mỗi chiếc rẽ về 1 ngã

Ở xe Vũ, tua lại lúc khởi hành nha

-Nè, cầm đi_Vũ đưa bó hoa cho Phương rồi nói

-Mác mớ gì đưa tui_Phương nói

-Giữ dùm tui, xe k có rổ, tui mà cầm thì làm sao lái xe? Giữ cho cẩn thận đó_Vũ nói

-Gớm, tui biết rồi, k thêm làm hư hoa của bạn gái ông đâu_Phương chu mỏ rồi leo lên xe

Trên đường, bọn nó vẫn như vậy, cãi nhau chí choé

Lúc về thì...

-Kít_tiếng thắng xe

-Tới nhà rồi đó. Bà xuống đi. Nhớ tắm rửa ăn uống cho đàng hoàng đó,người bà lấm lem hết rồi. Tui về đây_Vũ dặn dò rồi quay xe đi

-Nè, bó hoa!_Phương gọi với theo

-Tặng bà đó!_Vũ hét rồi chạy mất, hình như là đag vận hết công suất để chạy

Khi Vũ đi rồi, Phương khẽ mỉm cười. Đúng là ngốc xít, tawgj quà cho người ta mà như vậy hả trời? nhưng mà cũng dễ thương thật

Xe Phong

-Tới nhà cậu rồi, cậu về nhé._Phong nói

-Uk, mình về đây_Trinh cười nhưng gương mặt hơi buồn thì phải, cô gay lung vào nhà

-Mà nè!_Phong gọi rồi xuống xe, cầm theo bó hoa lan lúc nãy

-Gì thế?_Trinh hỏi

-Cái này....cho cậu._Phong chìa trước mặt Trinh bó hoa lan, khuôn mặt quay sang nơi khác khi 2 vành tai đã đỏ ửng

-Cảm ơn cậu_Trinh cười, khuôn mặt cũng đỏ k kém. Rồi cô

”mi

” nhẹ lên má Phong. Sau đó thì chạy thẳng vào nhà

Phong 1 mình đứng ngẩn ngơ. cậu đưa tay lên sờ má. Liệu đây có phải là sự thật k nhỉ? Cậu thật sự rất vui, đôi môi nở 1 nụ cười, đưa đôi mắt nhìn lên cửa sổ phòng Trinh, nơi cũng có 1 người đang len lén mở màn nhìn cậu. Cậu cười rồi lên xe ra về

còn Kiệt, sau khi chở Ngọc về nhà, cậu ra về nhưng chỉ vừa ra khỏi ngõ đã của lại.

-Nè ngọc_Cậu gọi khi thấy Ngọc đang mở cửa

-Hả?_Ngọc quay lại

-Chụp lấy, cho đó_Kiệt ném bó hoa tới tay Ngọc. Khi thấy cô đã chụp được, cậu mỉm cười rồi ra về

Những ngày Tết đã qua, bọn nó lại cấp sách tới trườngnhững k phải với bộ đồng phục áo sơ mi trắng thắt nơ ở cổ và váy màucaramel kẻ caro dài tới đầu gối, đi với dày bata màu trắng mà là bộ áodài màu trắng tinh khôi. Đó là ý kiến của Kiệt và 2 chàng kia

Hôm nay, Ngọc tới lớp sớm hơn mọi ngày. Trong buổi sớm mai chứa chanánh nắng ấm áp, Ngọc đẹp lung linh. Nâng chồi non mơn mớn vừa hé rộ,Ngọc khẽ mỉm cười. Cô đi dạo trong khu vườn dành cho hội học sinh, đôi mắt buồn nhìn xung quanh.

Kiệt vào lớp, thấy cặp của Ngọc trong lớp nhưng chẳng thấy Ngọc đâu,cậu đoán cô đang ở trong vườn trường. Cậu chạy 1 mạch ra đó

-Này, mặc áo dài mà leo cây là sao? Mình chụp hình rồi đấy, cái này màtung lên mạng thì sao nhỉ? Phấn cảm quá_Kiệt trêu khi thấy Ngọc gọi vấtvỏ trên cành cây, tay đang đưa chiếc điện thoại

-Cậu đây à? Lên đây đi_Ngọc thấy Kiệt thì cười

-Sao? Muốn mình tung lên mạng k?_Kiệt hỏi khi đã leo tót lên cây như 1 con ...khỉ núi

-Coi chừng đấy nhá_Ngọc nói

-Cậu yên tâm đi, điện thoại mình chụp đẹp lắm, k sợ xấu đâu. Cậu sẽ nổi tiếng à coi_Kiệt cười

-Cậu..._Ngọc k nói nổi nữa

-5,4,3,2,1,0 Ok. Mình gửi lên mạng mất rồi_Kiệt cười ranh mãnh

-Cậu chết với mình_Ngọc nói rồi vườn người về phía Kiệt, cho cậu mấy chưởng

-Ề ê ê, đùa thôi mà, mình chưa gửi đâu, con gái gì hung dữ quá_Kiệt vừa đỡ đòn vừa nói

-Kệ mình_Ngọc nói và tiếp tục đánh

Đánh nhau ở trên cây sao? Bạn nghĩ kết quả là gì? Theo tôi thì.....

-Á_Kiệt mất thăng bằng, la lên rồi ngã nhào xuống

Ngọc đang túm tay Kiệt nên cũng ngã nhào theo

-Ui da_Ngọc ngóc đầu lên nhưng lại bắt gặp khuôn mặt của kiệt

Lần đầu tiên cô nhìn cậu ở khoảng cách gần như vậy. Trông cậu thật sự rất đẹp, là sự kết hợp hoàn hảo. Ngọc thoáng đỏ mặt. Và Kiệt cũng vậy. 4 mắt nhìn nhau k chớp. Tim ngừng đập, Thời gian cũng dừng như k trôi, 1khoảng lặng vô hình giữa 2 trai tim vốn từ lâu đã vang cùng nhịp đậpnhưng những chủ nhân của nó thì k hề nhận ra.

Chợt tiếng chuông reng vào lớp làm cho cả 2 thức tỉnh. 1 thoáng bối rối

-mình vào lớp thôi, chuông reo rồi_Ngọc đứng dậy rồi bước đi

Kiệt 1 mình ngồi giữa bãi cỏ xanh, lòng mình chợt có cảm giác gì đó lạ thường. Cảm giác giống như bị mất 1 món đồ quan trọng. Ngọc bỏ đi, nỗi bơ vơ còn lại với Kiệt. Cậu k còn tâm trí để học nữa, nằm dài ra bãi cỏ, cậu từ từ chìm vào giấc ngủ như để quên đi cảm giác khó chịu trong lòng

-Nè, cậu k định dậy nữa sao?_Ngọc lay lay kiệt

-Ừ...Ngọc hả?_Kiệt nói trong mơ hồ khi nghe thấy tiếng nói trong trẻo vang lên

-Uk, chứ còn ai vào đây nữa? Dậy đi, công gọi cậu lên phognf kìa_Ngọc nói

-Ông mình á? Để làm gì?_ Kiệt hỏi

-Mình làm sao mà biết được. Ông k thấy cậu nên nhờ mình gọi giúp. Chết cậu nhá, lớp trưởng mà trốn học_Ngọc nói

-Kệ mình, cậu cũng khác gì đâu. Congais mặc áo dài mà trèo cây. Mình đi đây_Kiệt nói, néo má Ngọc rồi bỏ đi

-Ấy da, thật là độc ác. Ở đây mất thật, thảo nào cậu k chịu học mà lại trốn ở đây để ngủ._Ngọc nói rồi thả mình xuống đây, đầu óc mơ hồ nghĩ về chuyện ban sáng. Thật ra Ngọc ngồi trong lớp cũng có học được đâu? Ngồi trong lớp mà đầu óc cứ như người ở cõi trên. cô nhắc mấy lần mà chẳng nghe thì cả, chỉ khi bị Phương ở bàn dưới đánh nhẹ vào lưng Ngọc mới tỉnh. cô thấy Ngọc k giống bình thường, khuôn mặt lại ửng đỏ, tưởng bị sốt nên lo lắng cho lên phòng y tế mà nghỉ ngơi (học trò cũng có khác).Khẽ cốc nhẹ vào trán mình 1 cái, Ngọc nhắm mắt, cô quên đi những hình ảnh của Kiệt ban sáng cứ xuất hiện trong đầu Ngọc

Tại phong Hiệu trưởng

-Ông gọi cháu ạ?_Kiệt hỏi ông khi đã vào Phòng

-Uk, ta muốn nói chuyện với cháu thôi mà. Cũng lâu rồi ông cháu ta chưa nói chuyện với nhau nhỉ_Ông mỉm cười nói

-Ồ, ông nói sao tthes ạ? Ông vừa nói chuyện với cháu ông qua mà?_Kiệt ngạc nhiên

-K, k phải nói chuyện với nhau về công việc ở trường mà về tình cảm,những suy nghĩ cá nhân, những ước mơ...kia. Hình như từ lúc có cô béNgọc xuất hiện, cháu ít chia sẻ với ta hơn thì phải_Ông nói, đôi mắt rưng rưng

-Kìa ông, cháu....._Kiệt định nói lại nhưng rồi đành im lặng vì dường như ông nói đúng, dường như cậu đã quên mất người ông đã chăm sóc mình từ bé, dường như cậu đã quên đi ông bạn già quá chiều mà cho dù có làm gì vẫn luôn luôn đúng, dù cho đó là những việc làm bị người khác xem là kì lạ và lập dị_Cháu xin lỗi_Kiệt nói

-K cần phải xin lỗi thế đâu bởi vì nhờ cô bé đó mà ta mới thấy được cháu vui vẻ hơn, cười nhiều hơn và có vẻ như ngoan ngoãn hơn thì phải. Có lẽ cô bé đó đã cảm động được con ngựa hoang suốt ngày rong chơi, k chịu khuất phục ai là cháu_ông nói

-Ng Sloan hơn ạ?_Kiệt hỏi

-Đúng vậy. Cháu đừng tưởng ta k biết, cháu là bang chủ bang Thiên long,hàng đêm cháu vẫn hay tới bar uống rượu, hay đánh nhau và thích rượt đuổi còn đua xe nữa_Ông nói

-Ồ, sao ông biết?_Kiệt ngạc nhiên

-Ta biết, ta biết hết tất cả, chẳng qua là vì ta k nói ra mà thôi. Ta nói k có nghĩa là ta hài lòng với những việc cháu làm, ta im lặng vì ta biết cho dù có can thiệp thì cháu cũng thành công nhờ cố gắng và bất tri cũng k chịu nghe lời ta. Thế là mỗi khi cháu đi đâu là ta lại bí mật cho người đi theo bảo vệ. Nhưng rồi cô bé đó xuất hiện. Cháu ít đi bar, đua xe, đánh nhau rồi cuối cùng thì bỏ hẳn. Cháu dành mọi thời gian cho cô bé đó, để quan tâm cô bé đó. Điều đó phần nào làm ta yên tâm hơn vì cô bé đó đã đưa cháu về gần với cuộc sống xung quanh, đưa cháu đến những nơi hết sức bình thường để cháu nhận ra cuộc sống quanh mình k hề xa hoa như cháu nghĩ. Điều đó thật sự là rất cần thiết cho 1 ông chủ tương lai của 1 tập đoàn lớn như cháu vì ta muốn cháu k phải chỉ có tài mà còn phải có đức, cháu phải có tình yêu thương mọi người để nhận được sự tin tưởng và kính trọng từ họ, những khách hàng bình dân nhưng quan trọng của ta. Trước đây, điều này cháu k hề có nhưng nhờ cô bé, cháu đã có được tất cả. Và ta cũng nhận ra rằng, cháu đã yêu cô bé đó mất rồi.Phải k? Đưa cháu kia?_Ông nói

-Ông...ông biết hết sao ạ? Những gì cháu làm thì ông còn biết được chứ tình cảm của cháu thì làm sao ông biết?_Kiệt lắp bắp

-Ha ha ha, cháu nên nhớ, từ nhỏ người dạy dỗ cháu là ông. Ông là người ông, kiêm người thầy và cũng kiêm luôn cả nghĩa vụ làm cha, làm mẹ thay bố mẹ cháu phải đi làm bận rộn, ta hiểu cháu còn rõ hơn cả cháu hiểu mình, đưa cháu ngủ ạ. Nào, bây giờ thì kể cho ta nghe đi_Ông nói

-Vâng,.....s.2r.657672^%*%*%\$_Kiệt bắt đầu tâm sự với ông

-Đúng là cháu biết yêu mất rồi. Cháu hãy cố gắng gìn giữ, cô bé là 1 người tốt đây. Hơn nữa, lại còn là 1 người đặc biệt. Mà lúc này 2 đứa có chuyện gì vậy? Cháu thì trốn tiết còn cô bé thì học mà cứ như người cõi trên, thơ thơ thần thần đến nỗi cô phải cho lên phòng y tế nằm nghỉ là sao?_Ông hỏi

-Ồ, vậy ạ? k có gì đâu ạ, chỉ 1 vài chuyện nhỏ vặt thôi mà_Kiệt cười

-Vậy sao? nhỏ mà làm cháu khó xử thế à? Mà thôi, cháu đi đi. Cháu nóng muốn gặp nó lắm rồi phải k? Ta k cần đâu. nhưng mà thấy cháu tội quá, ta bật mí nhé, con bé hình như cũng để ý cháu rồi đây_Ông nháy mắt

-Vậy ạ?_Kiệt vui mừng_Cảm ơn ông, ông đúng là Lão gia gia tình quá_Kiệt đùa rồi chạy vụt đi

Đe lại 1 mình ông nơi này với nụ cười trên môi. Nhâm nhi chén trà mới pha còn nóng hổi, ông khẽ nói :

"Trà ngon quá!

". Trong đầu tuôn ra 1 dòng suy nghĩ :

" Vậy là thằng cháu nhỏ của ta lớn thật rồi, sắp bay mất rồi. Bây giờ ta phải đi xác minh lại 1 vài chuyện mới được. nếu đúng như vậy thì quả đúng là : hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, ha ha ha.Nhưng như vậy thì có vẻ chuyện tình duyên của 2 đứa còn trắc trở lắm đây, haizzzz

”.

-Alo, tài xế Kim đây à? qua trường đón tôi, tôi muốn tới chỗ này 1 lát_Ông gọi điện rồi chuẩn bị lên đường
Tại 1 nơi nào đó, cách trường khoảng chừng 5 cây số. Trong nhà có 2 người nói chuyện với nhau. 1 là ông Kiệt và người kia là 1 người phụ nữ tuổi độ 40

-Bác biết rồi à?_Người phụ nữ ngạc nhiên

-Phải, ta biết rồi. Ta bắt đầu nghi ngờ từ khi con bé vào trường cơ. Con bé thật sự càng lớn càng giống mẹ_Ông nói

-Vâng, đúng vậy. Con bé càng lớn lại càng xinh, giống hệt.....haizz_Người phụ nữ đang nói thì dừng lại rồi thở dài_con bé hờn chứa giữ bí mật, thế mà lại bị bác phát hiện

-Con bé như thế thì ai chả nhận ra_ông nói

-Thế bác đã nói cho..._người phụ nữ chưa nói hết câu thì

-Ta chưa nói bởi ta cũng chưa chắc chắn với suy nghĩ của mình mà._ông nói

-Vậy hôm nay bác đến đây là để xác minh?_người phụ nữ hỏi

-Đúng vậy_ông trả lời_nhưng nếu vậy thì có vẻ rắc rối rồi

-Sao thế ạ?_người phụ nữ hỏi

-Bởi vì ....._ông giải thích

-Vâng, nếu thế thì có vẻ hơi rắc rối ạ. Mà nếu như con bé chấp nhận thừa thừ thì chắc cũng dễ thôi. Nhưng....._người phụ nữ nói

-Nhưng con bé lại rất cứng đầu_ông nói

-Vâng_bà thở dài

Liệu đoạn đối thoại mơ hồ này là sao? Nó có ảnh hưởng thế nào tới Kiệt và Ngọc ???????

Trong khi đó, ở vườn trường hội học sinh.....

Kiệt chạy otiws bãi cỏ non, nơi có 1 thiên thần áo trắng đang nằm ngủ. Đôi mắt nhắm nghiền trông thật bình yên. Khẽ nằm xuống cạnh Ngọc, Kiệt nhìn Ngọc và cười khi nhớ tới lời ông nói. Khẽ lấy tay gạt những lọn tóc xoã xuống trước mặt Ngọc sang 1 bên rồi nhẹ nhàng chạm vào đôi má hồng hào, trắng nõn và mịn màng của Ngọc. Như cảm giác được điều đó, Ngọc khẽ nhắm mắt, gạt tay Kiệt ra rồi lăn sang bên cạnh, ôm lấy Kiệt mà ngủ nhưm gấu bông.

Kiệt vừa giận vì bị Ngọc hất tay nhưng lại vui ngày khi được cô nàng ôm thế này. Gối đầu Ngọc lên tay mình, cậu cũng khẽ chìm vào giấc ngủ mặc cho tiếng chuông hồi thức vào lớp học

Đôi mi dài khẽ rung động, Kiệt thức giấc. Nhìn đồng hồ trên tay, Kiệt thấy kim dài đã chỉ vào số 4. Vậy là bây giờ đã là 4 giờ chiều. Khẽ nhìn sang con gấu bông bên cạnh, cậu thấy cô vẫn say giấc nồng.

”Hôm qua làm gì mà giờ ngủ nhiều thế k biết. Haiz

”_Kiệt suy nghĩ rồi khẽ nhéo yêu chiếc mũi cao của Ngọc. Khẽ vươn mình dậy, gối đầu Ngọc lên đùi mình, cậu vợ lấy cuốn sách bên cạnh. Cuốn sách này là của Ngọc bỏ lại lúc sáng, do vội qua nên k kịp cầm đi.

”Để coi, sách gì nào

”_Kiệt suy nghĩ rồi lật từng trang sách đầu tiên

-Sách gì đây? Tiểu thuyết tình yêu à?_Kiệt ngạc nhiên và thốt lên

”Ngọc mà cũng đọc mấy thứ này sao? Mình tưởng Ngọc k thích thể loại này chứ? Thì ra có lạnh lùng đến đâu thì vẫn là con gái, vẫn luôn thích những câu chuyện tình cảm phũ phàng với hình ảnh của hoàng tử và công chúa

”_Kiệt suy nghĩ rồi cười

-Ừ ư_Ngọc khẽ trở mình, dụi mắt và ngồi dậy

-Dậy rồi sao heo lười?_Kiệt trêu

-Ai cho...Á! Sao cậu đọc sách của tớ?_Ngọc định nói gì đó nhưng lại hét lên

-Thì mượn tí thôi mà_Kiệt nói

-Trả đây_Ngọc ra lệnh

-K trả đó. Xin đi rồi mình trả_Kiệt đứng dậy rồi nói

-Thì cậu cho tớ xin lại_Ngọc nói

-Xin kiểu đó thì ai mà cho. Phải nói thế này : Anh Kiệt cho em xinh lại_Kiệt nói

-Hứ!_Ngọc phụng phịu, ngồi phịch xuống đất, trông đến dễ thương. Đôi gò má phồng lên, đôi mắt ngái ngủ, mái tóc thì rối xù và vương vài chiếc lá khô nhỏ xíu

-Sao? Có cần mình đọc lên 1 đọc k? Khi nàng công chúa bước xuống xe,hàng vạn người ngược nhìn bởi nhan sắc hơn người củ công chúa....._Cậuđọc

-Á! Đừng, đừng mà. Mình nói_Ngọc ngăn lại

-Tốt, nói đi_Kiệt cười vẻ hài lòng

-Anh...anh...anh Kiệt...cho...cho...em ...xin lại..cuốn sách_Ngọc lấp bắp

-Này, trả cho bé đó_Kiệt nói rồi kiss nhẹ lên má Ngọc_Ha ha ha

-Cậu...cậu quá đnags lắm. Đứng lại_Ngọc hét lên rồi rượt Kiệt

-Nè, còn giận hả?_Kiệt hỏi khi thấy Ngọc ngồi trên bãi cỏ cả tiếng đồng hồ mà k thêm nói chuyện

-Hứ!_Ngọc k thêm trả lời

-Thôi, xin lỗi mà. Đi ăn k em k?_Kiệt rủ rê

-K đi_Ngọc nhát gừng

-Thôi mà, đi đi_Kiệt nài nỉ

-K là k_Ngọc vẫn thế

-Thôi à, giận gì mà dai thế. Biết lỗi rồi mà. đừng giận mình nữa_Kiệt nói, mắt long trông đến tội

Ngọc quay sang nhìn thấy Kiệt như vậy thì phì cười

-Đi thôi_Ngọc vỗ vai Kiệt rồi đứng dậy

-Như vậy là hết giận rồi phải k?_Kiệt vui mừng

-Uk_Ngọc cười

-yeahh. Vậy ình hun 1 cái nữa nha_Kiệt nói

-Nè!_Ngọc quát

-Thì thôi_Kiệt bí xị

Khi tới quán kem, Kiệt mới thật sự hối hận khi nghĩ tới cái ví tiền iu dấu của mình. Hình như tất cả các loại kem ở đây đều đã được mang rahết rồi thì phải

”1, 2, 3, 4,...9,10,...15. Trời ơi, ăn vậy bệnh chết mất

”_Kiệt đếm rồi hét lên

-Nè, đừng có ăn nữa, 15 li rồi, ăn nữa là bệnh luôn đó_Kiệt nắm tay Ngọc, đang cho nó k làm động tác xơi mức mức

-Làm gì vậy, mình đang ăn mà_Ngọc nói

-K ăn nữa, cậu k lo cho cậu nhưng mình lo_Kiệt nói rồi kéo ngực ra quây tính tiền, thanh toán rồi dắt Ngọc ra ngoài

-Làm cái gì vậy? Mình chưa ăn xong mà_Ngọc nhăn nhó

-Cậu muốn bệnh chết hả? Ngốc cũng vừa phải thôi_Kiệt nói

-Kệ mình_Ngọc nói rồi quay mặt đi nơi khác

-Đi theo mình_Kiệt nói rồi dắt Ngọc tới hiệu thuốc

-Tới đây làm gì?_Ngọc hỏi

-Mua thuốc_Kiệt trả lời

-Cậu bệnh hả?_Ngọc hỏi

-Mình k mua ỉn mà cho cậu. Ăn nhiều kem như thế lát nữa thể nào cũng ho lên ho xuống à xem. K biết lo cho bản thân gì hết. _Kiệt máng đầy vẻ quan tâm

-Cảm ơn cậu_Ngọc nói, khuôn mặt đầy vẻ biết ơn

-Dẹp bộ mặt ấy đi. Nhìn xấu quá_Kiệt nói, nhưng thật ra hoàn toàn ngược lại. Vì Ngọc quá dễ thương nên cậu sợ sẽ k ngăn nổi tình cảm của mình

Kiệt đưa Ngọc về nhà rồi cũng rảo bộ về căn nhà của mình, lâu rồi cậu k đi chiếc xe mui trần của mình nữa

Tối hôm đó, quả là Ngọc bị ho thật. Nếu k nhờ sổ thuốc của Kiệt thì chắc sáng mai Ngọc k nói nổi mất

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp, sau khi chui ra từ cái thư viện khủng khủng lồ, Ngọc chợt nhận ra bây giờ đã muộn. Liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Kim ngắn đã chỉ vào số 6.

" Vậy là đã hơn 6 giờ rồi. Chết thật, phải về nhà ngay thôi, kappi đang đợi mình ở nhà

"_Ngọc rảo bước về nhà, trên tay cầm theo 1 túi sách. (coi trong thư viện hơn 4 tiếng đồng hồ chưa đã sao trời?)

Đi ngang qua 1 con hẻm vắng, Ngọc thấy có tiếng đánh đập và tiếng rên rĩ từ trong góc tối phát ra. người đã từng hoạt động trong giới giang hồ một thời gian nên Ngọc quyết định tới xem thử

-Sao? Mày vẫn k chịu khuất phục à? Mày vẫn k chịu xin lỗi đại ca tao sao?_1 thằng nãi

-Tại sao tao lại phải chịu thua tụi mày chứ? Tụi mày mới chính là người sai mà. Tao có chết cũng k xin lỗi tụi mày_1 cậu con trai đầu bê bết máu, nằm dưới đất nói ra từng tiếng khó nhọc

-*****, mày vừa nói gì cơ? K bao giờ xin lỗi á? Được, vậy tao sẽ cho mày biết hậu quả là thế nào. Đnahs nó cho tao, khi nào nó chịu xin lỗi mới thôi_1 thằng mặt mũi bặm trợn nói

-Dạ_tên đàn em gật đầu

-Yahhhh

-Dừng lại_Ngọc lên tiếng

-Ai đó?_tên đầu đàn hỏi

-Là tôi đây_Ngọc bước ra ánh sáng

-Ái dà, 1 cô em xinh đẹp, là 1 mỹ nhân đấy. Cô bé tới đây làm gì vậy? Thích anh sao? Làm bạn gái của anh nhé_Thằng đầu đàn nói

-Ha, xin lỗi nhưng có lẽ mày đang mộng tưởng quá nhiều rồi, mắt tao chưa tới mức tệ hại để chọn mày làm người yêu_Ngọc cười khinh

-Cô em sao mà đánh đá thế, ngoan nào_Tên đại ca vẫn k tha, đưa đôi tay thô kệch của gã đặt lên vai Ngọc

-Bỏ cái tay thô của mày ra trước khi tao nổi giận_Ngọc nói

-Anh k bỏ đấy, em làm gì anh? Hả cô em một sách_Tên đó nói, từ miệng toả ra mùi hơi men

-Vậy thì đừng trách tao t¹ sao lại huỷ hoại đôi bàn tay của mày_NGọc nói rồi nắm chặt lấy tay tên đó

-Rắc! Á_Tên đó la lên, Ngọc bỏ tay ra

-Mày...mày dám làm gãy tay ông mày à? Tao ày biết tay_Tên đó nói rồi ra lệnh cho đàn em đánh Ngọc

Nhưng tất nhiên, dù có vũ khí hay hung hãn đến đâu bọn tép riu dõ cũng k phải là đối thủ của NGọc. Cô hạ từng tên, từng tên trước đôi mắt sợ hãi của thằng đại ca, trước ánh mắt ngạc nhiên của cậu con trai bị đánh. Cuối cùng thì k còn 1 tên đàn em nào còn khả năng chinh chiến nữa

-Rút...rút thôi tụi bay_Tên đại ca hốt hoảng nói rồi bỏ chạy

-Cậu k sao chứ? Có vẻ bị thương khá nghiêm trọng đấy. Để tôi cầm máu cho cậu_Ngọc nói rồi rút chiếc khăn tay của mình ra bằng đầu cho cậu.Khi băng cô mới phát hiện đây cũng là 1 tên con trai thuộc dạng có nhansắc nhưng vẫn k đẹp bằng ai kia

-Cảm ơn cô, cô là ai? Cho tôi biết tên để sau này đền đáp_tên con trai thì thào

-K cần cảm ơn hay đền đáp gì tôi đâu. Cậu đọc số điện thoại nhà cậu cho tôi đi_Ngọc nói

-016....._Tên đó nói

-.....

-Tôi gọi cho nhà cậu rồi, họ sẽ tới ngay. Cậu cố gắng ngồi đợi nhé, tôi đi đây. Có vẻ vết thương cũng k ra máu nữa đâu. Tô đi nhé_Ngọc nói rồi nhặt chồng sách của mình lên_mày mà máu của tụi kia k bắn vào_Ngọc nói rồi mỉm cười làm cậu nhóc ngất ngây

Cô bước đi nhưng lại để quên 1 thứ, đó là thẻ thư viện. Cậu nhóc thấy thì ráng vươn tới để nhặt lên và cậu nhìn thấy các thông tin của Ngọc

-Lâm tuyết Tiểu Ngọc lớp 10A1 trường Green Dream sao?_Tên đó nói thầm rồi cười

-Cậu chủ...cậu chủ k sao chứ?_Lão quản gia lo lắng hỏi

-Tôi k sao. Điều tra về cô gái này cho tôi_Cậu ta nói

-Vâng_lão quản gia nói

Rải Cậu theo bọn vệ sĩ tới bệnh viện kiểm tra

Cậu chủ, cậu k sao chứ ạ?_Lão quản gia hỏi khi cậu chủ mình nằm trên giường bệnh

-Tôi k sao, chỉ bị thương ngoài da thôi. Vết thương trên đầu cũng k ra máu nhiều nên k nghiêm trọng_Cậu ta nói, tay lật lật tờ báo

-mấy tên đó thật quá quắt, dám to gan đánh cậu. Lão sẽ cho người xử bọn nó_Lão quản gia nói, đôi mắt rực lửa

-Tuỳ ông, miễn sao đừng đánh chết là được, cho tụi nó vào thăm bệnh viện chừng 1 năm là đủ_Tên đó lạnh lùng

-Vâng thưa cậu chủ. Lão xin lui_Lão quản gia nói

-Khoan đã, việc tôi nhờ ông đến đây rồi?_tên đó ngược mặt lên, hỏi

-Ay da, xuyết nữa lão quên mất. Đây ạ_Lão quản gia nói rồi rút trong chiếc cặp màu đen ra 1 xấp tài liệu kẹp trong 1 tấm bìa màu xanh dương

-Được rồi, ông có thể lui_tên đó nói, đặt tờ báo xuống rồi nhận lấy tập hồ sơ từ đôi bàn tay nhăn nheo của ông quản gia già

.....

-Lâm tuyệt tiểu Ngọc, sinh ngày 12-4-199....._hàng loạt các thông tin được hiện lên

-Một cô gái đặc biệt nhỉ, bé hơn mình tuổi, thông minh, xinh đẹp, lạnh lùng, võ thuật cũng thuộc hạng đỉnh, bé ơi, em thật tuyệt, cô gái nhỏ ạ. Nhất định em sẽ là của tôi, Đinh Chí Lâm này_tên đó nói rồi khẽ mỉm cười

Sau khi xem xong hồ sơ của Ngọc, Lâm gọi điện cho 1 người

-alo

-alo, ba hả? Con đây, con muốn nhờ ba 1 chuyện

-chuyện gì mà con phải nhờ tới ba vậy?

-Con muốn chuyển trường

-Chuyển trường? Chuyển đi đâu?

-Trường Green Dream ạ

-Um....đó là trường do Cựu chủ tịch tập đoàn Hoàng Gia mở à, nghe nói cũng là 1 trường danh tiếng, thôi được, ta đồng ý. Nhưng trường đó muốn vào và học ở lớp A thì con phải thi đấy, k nể nang gì đâu

-Vâng, chuyện đó thì con sẽ lo, ba yên tâm ạ

-Vậy ta sẽ nhờ thư kí Dương làm thủ tục cho con

-Vâng, con cảm ơn ba, vậy thôi, ba làm việc tiếp đi ạ, con cúp máy đây

-Tút...tút...

"Bé ơi, vậy là anh sắp gặp bé rồi, cô bé đáng yêu ạ

"_lâm mỉm cười

Một tuần sau, trường Green Dream cả thêm 1 học sinh lớp 11 mới chuyển trường với số điểm rất cao và đó không ai khác là Lâm. Vì là 1 học sinh ưu tú và có quan hệ hợp tác lâu dài với nhà Kiệt_tập đoàn Hoàng Gia nên ông Kiệt muốn bọn nó ra đón cậu.

Để k gây ồn ào và mất trật tự, ông Kiệt đã cho bọn nó ra đón cậu sau khi chuông vào lớp đã reo lên. Mọi người dù rất muốn nhìn ngắm cậu hotboy mới nhưng cũng k còn cách nào

Một lúc sau, chiếc limo đen bóng đỗ xích trước cổng trường. Từ trong xe bước ra 1 cậu thanh niên cao ráo, đẹp trai với mái tóc màu nâu hạt dẻ. Bộ trang phục học sinh như tôn lên vóc dáng của cậu

-Chào anh, em là Kiệt, hội trưởng hội học sinh, rất vui được gặp anh_Kiệt nói rồi dơ tay ra bắt tay lâm

-Chào cậu, rất vui được gặp cậu_Laam nói rồi dơ tay ra đáp trả. Trước khi tới đây lâm cũng đã được biết Kiệt_Hội trưởng hội học sinh chính là cháu trai duy nhất của nhà họ Hoàng

-Còn tụi em là hội phó, chào mừng anh đến với nơi này_Phong nói

-Anh thật là đẹp trai, chắc chắn ngôi vị mỹ nam khối 11 là của anh rồi. cũng may mà Thầy hiệu trưởng sắp xếp cho anh tới sau giờ vào lớp chứ nếu tới sớm như Ngọc hồi đó chắc cái trường này ô nhiễm tiếng ồn mất_Vũ nói, nửa đùa nửa thật

"Ngọc sao? chắc chỉ là cùng tên thôi

"_Lâm suy nghĩ

-Nói gì tới Ngọc đây_Phương xuất hiện, trên tay cầm 1 bó hoa_Em tặng anh_Rồi đưa bó hoa đó cho Lâm

-Cảm ơn em_Lâm cười, thầm nghĩ Phương cũng là 1 hotgirl xinh đẹp

-Hehehehe, có gì đâu, chỉ là nói về ngày Ngọc mới tới thôi. Mà Ngọc đâu?_Vũ cười hỏi

-Cậu ấy đi thư viện trả sách rồi. Tuần trước mượn 1 chồng sách ở đây,giờ đem trả rồi mượn tiếp rồi_Trinh theo sau Phương, thở dài

-Trời ơi, một sách y chang thằng Kiệt. Mà hình như 2 người hay đi mua sách hổng phải k?_Vũ hỏi

-Ờ thì....chỉ là giúp nhau lựa chọn những cuốn sách hay thôi_Kiệt lắp liếm

-Cậu ấy nói đúng đó, tụi này có gì đâu_Ngọc xuất hiện

"Ngọc. là em thật sao? Là cô bé mà anh đã gặp sao? Đúng là em rồi.Khuôn mặt xinh đẹp khó ai sánh bằng nhưng lại lạnh lùng băng giá. Nhưng sao trong tà áo dài, tròn em thật đáng yêu

"_Lâm ngơ ngác

-anh sao thế ạ? Tụi em sẽ dẫn anh đi tham quan trường_Kiệt hỏi

-A, k sao. Tội hơi chóng mặt í mà, chúng ta đi thôi_Lâm nói

Và rồi tụi nó dắt Kiệt đi tham quan khắp trường nhưng suốt quãng đường đó, Lâm chỉ nhìn Ngọc đang đùa giỡn với Kiệt

Việc xuất hiện thêm 1 hot boy đã làm cho cả trường xôn xao. Giờ ra chơi, dù đã

"trốn

" rất kĩ nhưng Lâm vẫn bị

"tóm

". Cả sân trường như bầy ong vỡ tổ, ồn ào, náo loạn như chợ Tết. Lâm 1 mình đứng giữa 1 bầy con gái mà k biết phải làm sao, chợt có 1 tiếng nói của ai đó vang lên

" Trên trời có cái gì kia

"cùng lúc có đôi tay nhỏ nhắn nào đó nắm lấy tay cậu và kéo đi. Vào tới khu vườn của hội học sinh thì coi như đã an toàn, k bị ai ám sát, cô gái kia mới dừng lại

-Anh k sao chứ?_Cô gái quay đầu lại

-Ngọc?_Lâm ngạc nhiên

-Sao anh biết tên em?_Ngọc hỏi

-Em thật sự k nhớ anh sao?_Lâm hỏi

-Em...thật sự là k nhớ dù nhìn mặt anh em cũng thấy quen quen_Ngọc cười trừ

-Em bị mất thứ này, phải k?_Lâm đưa cho Ngọc tấm thẻ thư viện của cô

-Thế...thẻ thư viện của em! Tại sao anh lại có?_Ngọc ngạc nhiên

-Em k nhớ hôm trước, em đã cứu ai sao?_Lâm nói

-Cứu ai ư?...chẳng lẽ... người con trai hôm trước là...._Ngọc e ngại

-Đúng, là anh đây. Hôm đó anh vẫn chưa kịp cảm ơn em, may mà có tấm thẻ đó, anh mới tìm được em_Lâm cười

-Còn em thì lại lo sốt vó. K có tấm thẻ này làm sao em trả sách và mượn sách ở thư viện được chứ_Ngọc cười

-Vậy thì anh phải xin lỗi em rồi_Lâm nói

-K sao đâu ạ, dù sao cũng tìm thấy rồi mà. Thôi, vào trong đi anh, nơi này ngoài hội học sinh ra, k ai vào được đâu_Ngọc nói

-Uk

-Sao đi lâu quá vậy? Hành trình giải cứu hoàng tử của cậu gặp trắc trở gì sao?_Kiệt trêu nhưng thực chất này giờ đang ngồi lolăng+ghen tuông

-K có gì, chỉ là tìm thấy thẻ thư viện nên mừng quá thôi_Ngọc nói

-Tìm thấy rồi à? Ở đâu thế?_Kiệt hái

-Anh lâm nhặt được đó_Ngắc nói rồi ngồi xuống cạnh Kiệt

-Ồ...vậy sao?_Kiệt hỏi cho có lệ

-Nè, chiều nay đi chơi hông? Đi ăn bánh tráng trộn, ngồi cafe bệt_Ngọc nói

-Đi, nhưng mà mình muốn vào thư viện 1 lát, cậu đi chứ?_Kiệt hỏi

-Uk, tất nhiên rồi. Mấy ngày nay k được vào nhí k khí ở đó quá. Ghé qua 1 lát rồi đi cũng được_Ngọc nói

-Thôi đi 2 người. Hễ 2 ông bà mà vào đó thì đừng có mơ mà ra trước...3 tiếng đồng hồ_Vũ nói

-Sao cậu biết?_Ngọc và Kiệt

-Thì hôm bữa mấy người rủ cả nhóm đi chơi đó nhưng rồi cuối cùng mấy người để tụi này leo cây, gọi điện k ai bắt máy. Cuối cùng điều tra thimới biết hôm đó 2 ông bà rủ nhau đi thư viện, đọc sách say sưa quá nên quên cả giờ giấc, cũng chẳng còn nghe thấy chuông điện thoại reonữa_Phương kể

-đúng đó, 2 người mà cứ như vậy chắc chuông báo cháy kêu cũng chả biết đâu_Trinh nói

-Được chết chung với sách là 1 niềm hạnh phúc lớn lao_kiệt và Ngọc nói

-Ở đâu ra vậy?_Phong nhăn mặt

-Của 2 vị giáo sư trẻ tuổi chưa thành danh đó_Kiệt cười

-Là ai?_all

-Là tui với Kiệt đó_Ngọc đùa

-Giờn mặt tụi này hả? Cầm lấy_Phương nói rồi ném miếng bánh mì sandwich vào Ngọc

-Chà, công nhận cậu nấu ăn càng ngày càng ngon à nha_Ngọc chuppj lấy và cho vào miệng

-Chỉ được cái giỏi nịnh_Phương nói mặt cười toe toét

-Nè, sao cho Ngọc mà k inh vậy?_Kiệt hỏi

-Ai biểu, này tối giờ người ta ăn thì mình k chịu ăn, cứ nhìn ra cổng chờ ai đó. Giờ người ta ăn hết rồi thì lại đòi, còn đâu nữa mà ăn_Trinh nói mặc

-Cái con nhỏ này, nói anh 2 thế hả?_Kiệt đỏ mặt

-Ừa, em có nói anh hông? Tự nhiên vô duyên nhận à_Trinh cười ra vẻ ngáy thơ

-k...k giống với mắt người nữa_Kiệt cãi k lại, chào thua, quay mặt sang chỗ khác

Ngọc thấy vậy thì khẽ mỉm cười, lấy trong hộp ra 1 miếng bánh đưa cho Kiệt

-Nè

-Gi?_Kiệt k quay mặt lại

-Ăn đi, coi chừng đói bây giờ_Ngọc cười

-Cảm ơn_Kiệt ngượng ngùng

-Ghê nha, ở đây có người đóng phim Hàn Quốc kia_Phương chọc

-Cũng hay phết ha_Vũ hòa theo

-Hay hơn mấy phim trên truyền hình nữa_Phong cũng nói

-K giỡn à_Ngọc và Kiệt đỏ mặt, đồng thanh

-Ồ

-...._Kiệt và Ngọc im lặng, cắn cùi ăn vì biết chắc k cãi lại nổi bẹn này

Nãy giờ có 1 người k nói gì, chỉ im lặng quan sát và dường như trong ánh mắt tinh anh kia đang lóe sáng lên 1 ngọn lửa ghen tuông. Tuy nhỏ thôi nhưng nó cũng có thể bùng cháy bất cứ lúc nào.....

Buổi chiều.....

-Ngọc, đợi lâu k?_Kiệt chạy tới khi thấy Ngọc đứng trước cổng thư viện

-Um, mới tới thôi_Ngọc cười

-Vào trong thôi_Kiệt kéo Ngọc vào trong

.....

-Ủa? Trùng hợp thật, 2 người đi đâu đây?_Lâm nói khi thấy Kiệt và Ngọc

-Anh cũng thích vào đây ă?_Ngọc hỏi

-Um, anh hay vào đây lắm_Lâm nói

-Vậy anh đi chung với bọn em luôn đi. Được chứ Kiệt?_Ngọc rủ Lâm rồi hỏi ý kiến của Kiệt

-um...cũng được_Kiệt tuy k mấy vui nhưng cũng đồng ý

Thật ra, nhờ câu chuyện lúc sáng, Lâm đã biết được dự định hôm nay của 2 người. Vì k muốn Kiệt và Ngọc ngày càng thân thiết nên Lâm đã tới đây từ 1 tiếng trước để canh me, chờ 2 người tới thì thực hiện kế hoạch phá hoại của mình. Nhưng cũng thật may cho Lâm khi k cần đụng tới kế hoạch của mình mà vẫn được ở bên Ngọc. Khi vào trong được chừng 5

thì Kiệt nhận được điện thoại báo nhà có việc nên phải về trước. Điều đó đồng nghĩa với việc Lâm tha hồ ở bên Ngọc mà k ai ngăn đường

-Tiếc thật, Kiệt k thể ở đây được_Lâm giả vờ tiếc nuối

-Vâng, chán thật. Thôi, anh em mình đi chọn sách đi_Ngọc thở dài rồi nói

-Uk

.....

-Em cũng thích thể loại này à?_Lâm ngạc nhiên

-Vâng. Thì sao ă?_Ngọc hỏi

-Thường thì rất ít người thích Triết học, nhất là con gái_Lâm nhún vai

-Thế anh thì thấy thế nào?_Ngọc hỏi lại

-Anh thích Triết nhưng hầu như k mấy ai cùng sở thích với anh_Lâm cười

-Mỗi ngành học đều có 1 điểm thú vị riêng, k có ngành nào hay hoặc dở cả. Mỗi người 1 sở thích mà_Ngọc cười

-Câu đó hay thật_Lâm nói

-Kiệt đã nói với em thế đấy_Ngọc vui vẻ khi nhắc tới Kiệt

-Um_Lâm có vẻ k vui

-Mình ngồi đây đi anh. Chỗ này ở cạnh cửa sổ, bên ngoài là vườn hoa nên mát mẻ lắm, em với Kiệt vào đây cũng chỉ thích ngồi chỗ này_Ngọc nói rồi ngồi xuống

Hai người nói chuyện và đọc sách thật lâu, cùng chia sẻ những sở thích và hiểu biết của mình. Lâm thấy vui vì mình và Ngọc có nhiều điểm chung, nói chung hôm đó là 1 ngày khá vui vẻ. Nhưng chỉ khá thôi vì hầu như trong câu nói nào của Ngọc cũng đều có 1 cái tên mà cậu luôn nghe: Kiệt

Sáng hôm sau, Kiệt tới lớp nhưng thay vào cái vẻ rạng rỡ ngày thường là 1 khuôn mặt u ám tới đáng sợ. Cậu bước vào lớp khiến cho cái lớp vốn đang ồn ào, tấp nập, náo nức, nào là: quần áo, giày dép, trang sức, mỹ phẩm,... bỗng dưng im ắng. K 1 tiếng động phát ra, k 1 thân hình nào dám ngo ngoe. Cậu dùng đôi mắt hờ hững của mình lướt 1 lượt quanh lớp học. Đôi đồng tử đen láy và đẹp sắc xảo kia di chuyển tới đâu, nói đó lập tức đóng băng. Cậu bước về chỗ ngồi, bỏ cặp xuống bàn, lấy ra 1 cuốn sách rồi bỏ đi. lúc này, cả lớp mới thở phào nhẹ nhõm

Ắt xì! lạnh....lạnh quá_Vũ run cầm cập

-Vừa mới có bão cấp 3 cần quét qua lớp mình hả mọi người?_Phương nhăn mặt hỏi

-Ảnh như vậy từ hôm qua tới giờ đó. Mọi người trong nhà muốn chết rét luôn_Trinh nói

-thật, k biết thằng này bị làm sao nữa_Phong lắc đầu

-hello! chúc 1 buổi sáng tốt lành_Ngọc tới, khuôn mặt thật rạng rỡ

-Uk, chào cậu_Vũ nói

-Lời chúc của cậu tới muộn rồi_Phương thở dài

-Sao thế?_Ngọc hỏi

-Cậu đi xem anh Kiệt thế nào đi, ảnh bị sao ấy_Trinh nói

-Bị sao?_Ngọc hỏi lại

-Nó mới tới nè, cái mặt như khi ăn ớt ấy. Chắc là mất năm ngàn ăn sáng đó_Phong nói, nửa đùa nửa thật

-Cậu nói gì kì vậy? Ảnh mà chỉ ăn sáng có năm ngàn á? Giỡn vờ thôi_Trinh nhăn mặt nói với phong rồi quay sang Ngọc_Tối hôm qua tới giờ ảnh cứ xụ mặt ra 1 đồng đó. Cậu đi xem thử đi. Trinh này chỉ có cậu là đủ dũng khí để chiến đấu với ảnh thôi_Trinh nói

-Uk, để mình đi xem sao_Ngọc nói, cất cặp xuống học bàn rồi vọt chạy ra khỏi lớp

-Bảo trọng..._Phương và Vũ làm ra vẻ nhân từ

Ra đến khu vườn quen thuộc mà ngày nào mình cũng tới, Ngọc thấy Kiệt đang ngồi dưới gốc của thân cây to nhất. Ngọc tiếng lại gần

-Nè, sao vậy?_Ngọc vỗ vai Kiệt, hỏi

-Sao là sao?_Kiệt cộc lốc

-Sao lại vậy. Tự nhiên nổi nóng là sao?_Ngọc hỏi

-Kệ mình, mình hoàn toàn bình thường, chả sao hết_Kiệt nói, mắt vẫn dán vào cuốn sách

-thế này mà gọi là bình thường à? Ngẩng mặt lên xem nào_Ngọc nghiêm nghị

-Thì ngẩng, cậu phiền quá!_Kiệt nói rồi ngẩng mặt lên

1 thoáng ngỡ ngàng khi Kiệt nhìn thấy Ngọc. Rạng rỡ hơn ngày thường, xinh hơn ngày thường và...điệu hơn ngày thường. Ngọc thấy 2 bím tóc dài, để 2 bên vai và được buộc bằng chun đỏ, mái được kẹp gàng bằng 1 chiếc kẹp nơ xinh xắn

-Sao thế?_Ngọc hỏi khi thấy Kiệt im lặng

-Chả sao hết!_Kiệt nói_Mà...hôm nay làm gì mà điệu thế?_ Kiệt hỏi

-Điệu á?_Ngọc nhăn mặt

-Chứ còn k à? Chắc hôm nay hẹn ai đi chơi chứ gì?_Kiệt nói

-Ai?_Ngọc hỏi

-Ai thì cậu tự biết, hỏi mình làm chi_Kiệt nói

s-Ý cậu là anh Lâm á_Ngọc hỏi

-uk_Kiệt gật đầu

-Tầm bậy. Bộ cậu k nhớ hôm nay là ngày gì thật á_Ngọc hỏi

-K_Kiệt lắc đầu_Ngày gì?

-K nói, lát nữa rồi biết_Ngọc nhún vai

-Hôm qua đi chơi vui k?_Kiệt bồng hỏi

-Uk, cũng vui_Ngọc nói

-Đúng rồi. Chắc lại ngồi đó tới khi bà thủ thư cầm cây chổi lông gà đuổi mới chịu về chứ gì?_Kiệt nói, mắt nhìn về phía khác

-Đâu có, hôm qua mình về trước giờ thư viện đóng cửa tới 30 cơ mà_Ngọc nói

-vậy rồi 2 người đi chơi hả?_Kiệt hỏi tiếp

-Tầm bậy. Mình về thẳng nhà luôn. Tự nhiên hôm qua thấy chán, k có cậutự nhiên thấy thời gian trôi qua chậm quá, k muốn đọc sách nữa nên vềluôn, chả muốn đi chơi đâu nữa_Ngọc nói

-Vậy sao

tối qua mình gọi cậu k trả lời_Kiệt quay mặt về phía Ngọc, hỏi bằng giọng có Phần gay gắt

-Máy mình hết pin_Ngọc nói với khuôn mặt cún con

-Sao mình tới nhà cậu kiểm mà k có ai ở nhà?_Kiệt hỏi tiếp

-Mình đưa Kappi đi dạo, tới tối muộn mới về_Ngọc nói

-Con gái gì mà đi chơi tới khuya mới chịu về, đúng thật là.....nhỡ gặp kẻ gian thì sao?_Kiệt nói, gương mặt trở nên lo lắng

-Kẻ gian nào thắng nổi mình? Cậu k nhớ mình là ai sao?_Ngọc cười

-Dù là ai cũng phải đề phòng chứ? Cậu vẫn chỉ là con gái, kẻ gian có đủ chiêu trò để hại cậu.....thôi, bỏ đi, cậu k sao là tốt rồi_Kiệt nói rồi ngả lưng ra bãi cỏ

-Nè, cậu lo ình hả?_Ngọc hỏi

-Đâu có_Kiệt chối

-Vậy chứ sao hôm qua lại tới nhà mình?_Ngọc hỏi tiếp

-Cái đó là đi ngang qua nên định ghé vào ăn trựcthôi_Kiệt nói (thật ra hôm qua k gọi được cho Ngọc, Kiệt đã rất lo lắng. Tối nhà Ngọc k thấy ai, cậu đã nhấn chuông cho tới k cái chuông die mới chịu buông tha. Vừa lo lại vừa giận nên Kiệt mới có khuôn mặt như thếtừ tối qua tới sáng nay)

-May quá, mình đi nếu k thì tốn tiền mua mì gói rồi_Ngọc nói rồi thở phào

-Mình mới phải nói câu đó mới đúng. May cậu đi nếu k mình sẽ phải ăn mì gói rồi. cũng đúng thôi, Ngọc magf, có biết cái gì gọi là nấu ăn đâu_Kiệt cười

-Cậu mới nói gì? Nói lại nghe xem_Ngọc nói bằng ánh mắt đe dọa

-100 lần mình cũng nói. Ngọc nấu ăn tệ nhất thế gian, món duy nhất nấu được là mì gói_Kiệt nói rồi hét lớn

-Cậu chết với mình_Ngọc nói rồi bóp cổ Kiệt_Cậu tưởng nấu ăn dễ lắm à, làm như ai cũng nấu được chắc. Có ngon thì cậu nấu thử xem, để mình coi cậu giỏi giang cỡ nào_Ngọc nói

-Thật chứ? Vậy thì hôm nay mình sẽ cho cậu thấy tài năng và nghệ thuật nấu ăn của mình. Mình sẽ cho cậu thấy điều gì đã làm nên thương hiệu của hot boy Hoàng Gia Bảo Kiệt này_Kiệt nói rồi kéo Ngọc về phòng nấu ăn của trường

-Nè, đi đâu vậy?_ngọc hỏi

-Thì chẳng phải cậu thách mình nấu ăn sao? Mình nấu cho cậu ăn 1 bữa ra trò_Kiệt nói rồi nháy mắt

-Nhưng còn giờ học?_Ngọc hỏi

-Bỏ đi, chả có gì đâu. Bữa nay là tiết ngoại khóa mà k được ra ngoài thì thôi, ngồi trong lớp làm gì cho chán_Kiệt nói

-bỏ tay với cậu_Ngọc nói rồi cứ để mặc cho Kiệt nắm tay mình kéo đi

.....

-Nè, có chắc làm được k đó?_Ngọc nói

-Yên tâm, k đâu bụng đau, đảm bảo 100% là ngon hơn đồ ăn cậu làm_Kiệt cười

-Cậu dám...._Ngọc dơ nắm đấm

-Thôi, k giỡn nữa_Kiệt nắm tay Ngọc lại, mặt nghiêm nghị_Ngồi xuống đây để mình làm việc_rồi Kiệt đưa Ngọc tới 1 cái ghế gần bếp

Rồi Kiệt đeo tạp dề vào, rửa sạch tay và bắt đầu chế biến. Lúc đầu, Ngọc bật cười vì hình ảnh ngố k thể tả của Kiệt nhưng rồi sao đó cô phải ngờ ngàng bởi sự chuyên nghiệp k kém gì 1 đầu bếp tài ba của Kiệt, thật đáng khâm phục. Ngọc k thể tin vào mắt mình đây là tên Kiệt khù khờ hàng ngày, cô cứ nghĩ cậu vụng về lắm cơ. 1 tiếng sau.....

-1,2,3,4..6...6 món????_Ngọc hét lên nghi hoặc

-Thì sao? Tại k có đủ nguyên liệu thôi, nếu k thì mình đã nấu nhiều hơn rồi. Sao? Phục chưa?_ Kiệt nói bằng giọng đắc thắng

-Chất lượng hơn số lượng. Phải thử mới biết_Ngọc cố vớt vát

-Vậy thử đi. Nè, ăn từ từ thôi kẻo nghẹn nha_Kiệt nói kèm theo lời nhắc nhở đầy ngụ ý

-Hừ. Để coi..._Ngọc nói rồi vội gấp thử 1 món, rồi 2 món...và tất cả_K...k thể...nào_Ngọc ngờ ngàng

-Ha ha ha, bây giờ thì phục rồi chứ gì? Vậy là về khoản nấu ăn mình ăn đứt cậu_Kiệt nói và búng vào trán Ngọc

-Cậu....cậu....k thể thể được đây chỉ là mơ thôi...tỉnh lại đi_Ngọc tự nói với mình rồi nhéo 1 cái thật mạnh vào tay._Á! Đau, vậy là k phải mở nhưng.....

-Thôi, hãy chấp nhận sự thật đi_Kiệt cười, xoa đầu Ngọc như xoa đầu 1 đứa trẻ

-Chán thật, cuối cùng thì cho dù là ai, nấu ăn tệ thế nào vẫn thắng mình_Ngọc nói rồi ngồi thụp xuống đất

-Thôi, đứng dậy đi, mình dạy cậu nấu ăn_Kiệt cười

-Có dạy hay k cũng thế thôi, cậu đừng phí thời gian làm gì_Ngọc nói

-Chưa thử làm sao biết. Nào!_ Kiệt kéo Ngọc dậy

-Phương dạy mình, cô giáo cũng dạy mình, những người đó đều nấu ăn lâu năm, nhiều kinh nghiệm mà còn k dạy nổi mình, liệu cậu có làm được?_ngọc nói

-Có nhiều kinh nghiệm chưa chắc đã dạy hay. Với lại mình có phương pháp giảng dạy riêng_Kiệt nháy mắt rồi kéo Ngọc về phía bếp, lục trong tủ lạnh ra những nguyên liệu còn sót lại, bày Ngọc nấu vài món đơn giản

.....

-Trước hết, 1 món ăn ngon k chỉ cần phải ngon miệng, hợp khẩu vị mà còn cần phải đẹp mắt và hợp vệ sinh, đảm bảo cho sức khỏe có đầy đủ các chất dinh dưỡng cần thiết. Muốn làm được đó, trước khi nấu ăn cần phải rửa sạch tay và dụng cụ làm bếp. Tiếp đó, khả năng nêm nếm, trang trí cũng rất quan trọng. Hôm nay, mình sẽ bày cậu cách cắt tỉa rau quả sao cho đẹp mắt vì khi đánh giá 1 món ăn ngon hay dở, điều mà họ đánh giá trước tiên là độ thẩm mỹ của món ăn. Cắt tỉa hoa quả k khó, chỉ cần 1 chút khéo léo và tỉ mỉ là được, cậu xem nhé_Kiệt vừa nói vừa làm

_Bây giờ cậu thử làm 1 nh xem

Ngọc bắt đầu cầm con dao nhỏ lên mà tay run run cắt từng khúc. Kiệt như 1 người thầy khó tính, hễ Ngọc làm sai là lại bp ăn cốc nhưng bù lại Kiệt lại giảng và làm lại cho Ngọc xem

Dù kiệt có vui vẻ tới đâu, có tận tình tới đâu đi chăng nữa thì với 1 cô học trò thic dạng khó đào tạo như Ngọc thì cũng phải cáu gắt, tỏ vẻ k hài lòng. Điều này cũng làm Ngọc cảm thấy áp lực và cáu gắt, cô quay lại phía sau, định hét lên là :

” Tớ k làm nữa

” nhưng thật k may, con dao Ngọc đang cầm trên tay vô tình lướt qua tay cánh tay trái của Kiệt, tạo ra 1 đường cắt thật ngọt, máu bắt đầu ứa ra

-Á_Kiệt hét lên

-Xin...lỗi...cậu...k...sao...chứ? Mình...mình...mình xin lỗi_Ngọc hoảng loảng, tay buông thõng làm con dao còn đang rướm máu rơi bịch xuống đất

-Chà_Kiệt nhìn vết thương_Cậu đang trả thù tớ đấy à? Ác thế?_Kiệt vốn dĩ chỉ định chọc NGọc thôi, v

28. Chương 27 : Valentine

14-2, ngày lễ dành cho những người iu nhau, dành cho những cặp tình nhân thể hiện tình yêu thương của mình và cũng là 1 sự lựa chọn hoàn hảo cho những ai muốn bày tỏ cho đối phương biết tình cảm của mình. Các hoàng tử cũng chẳng phải ngoại lệ

Hôm nay các chàng và các nàng đều nhận được rất nhiều quà. Các nàng thì đủ thứ quà, socolate, trang sức, dây đeo.....tử đủ thứ người. Nhưng món quà từ người mà các nàng mong muốn thì lại chẳng thấy đâu

-Phương!_Vũ gọi Phương

-Gì vậy?_Phương quay lại, hỏi. Hôm nay, trông cô nàng có phần dịu dàng hơn ngày thường

-Tối nay rảnh k?_Vũ hỏi, hơi ngượng 1 chút

-Tối nay hả? Um....mình muốn ở nhà nấu ăn_Phương suy nghĩ 1 chút rồi nói

-Thôi, để mai đi. Hôm nay đi với mình đi_Vũ năn nỉ

-Quan trọng k?_phương ngập ngừng

-Quan trọng, quan trọng lắm_Vũ nói

-Um..vậy thì được_Phương gật đầu

-Ha, vậy là đồng ý rồi nhá. Nhớ nhé, tối nay mình đến đón cậu_Vũ nói rồi chạy đi

.....

-Hừ, con nhỏ đó thật là quá đáng. Đã vậy, tao ày biết tay, tối nay đừng hòng mày đi đâu được _Trà thăm thì trong họng rồi rải vỏ chuối suốt quãng đường Phương đi. Phương thì cứ lơ đãng, chả chịu nhìn ngó gì dưới đất mà cứ nhìn lên trời mãi. Thế nào cũng ngã cho xem

Nhưng.....

-Phương! Qua bên kia đi. Hình như Vũ bị sao đầu đó đó _Thiên kêu

-Sao? Ở đâu? _Phương hốt hoảng

-Ở sân bóng ấy. Hình như đá banh bị té _Thiên nói

Phương nghe vậy thì chạy 1 mạch về phía sân bóng, điều đặc biệt là sân bóng ở hướng ngược lại. Vậy là kế hoạch của Trà phá sản hoàn toàn

(Nhắc lại tí, Thiên là anh họ Phương đó mọi người, gặp Phương lúc đi chơi Đà Lạt, bị Phương bắt công về khách sạn và cũng chính là người giúp Phương nấu ăn)

***** thật _Trà tức điên

-Sao? Ra đây đi chứ? Trốn làm gì? _Thiên nói

-Cậu biết tôi định làm gì sao? _Trà nhăn mặt

-Tất nhiên tôi biết. tôi đứng đây này giờ rồi. Đủ lâu để thấy những gì cô làm _Thiên nói

-Anh là hotboy lớp 12 phải k? Người mới tới ấy? Liên quan gì tới anh đâu mà anh lại can tôi _Trà nhăn nó

-Phương là em họ tôi _Thiên nói

-Em họ? Vậy cũng đây tới mức thế? Tôi thấy ánh mắt của anh rồi. Ánh mắt đó chỉ có những kẻ đơn phương mới có thôi. Trần ngập yêu thương nhưng cũng đầy chua xót khi thấy người mình yêu k yêu mình _Trà nói

-Đúng, tôi yêu Phương. Thì sao? Nhưng tôi biết mình và Phương, giữa cả 2 có khoảng cách của tình anh em và cũng chỉ mình tôi yêu cô bé. Chính vì thế, thay vì theo đuổi tôi đã quyết định bảo vệ cô bé từ phía sau, thoát khỏi những nguy hiểm mà những con con rắn độc như cô tạo ra _Thiên nói

-Hừ! Anh.. _Trà k thể nói gì thêm

-tôi nói rồi. Đừng đụng vào cô bé, nếu k, cô sẽ k yên với Thiên này đâu _Thiên cảnh cáo

-Quá đáng. Tôi thua anh lần này, nhưng chưa chắc lần sau tôi để yên đâu _Trà bỏ đi sau khi đã đưa ra lời cảnh cáo

-Đúng là rắn độc _Thiên lắc đầu nhìn theo cô nàng

Phong ngồi trong 1 quán cà phê thật lãng mạn với những bản nhạc ngọt ngào của ngày lễ valentine cùng tách là phê nóng hổi, bốc khói nghi ngút. không gian lãng mạn này phù hợp cho 1 buổi tỏ tình nhưng sao k khí ở đây lại cả phần ngọt ngào nhỉ? Phải chăng vì người ngồi trước mặt Phong đây là.....tuấn?

-Sao thế? Chẳng lẽ cậu hẹn tôi ra đây chỉ để uống cà phê thôi à? Trong cái ngày này mà 2 thằng con trai lại ngồi uống cà phê cùng nhau thì có vẻ hơi kì cục đấy _Tuấn lên tiếng trước

-Anh....Có phải anh có tình cảm đặc biệt với TRình k? _Phong nói

-Sao cậu nghĩ vậy? _Tuấn hơi nghiêng đầu, hỏi

-K, em nhận ra là thế. Ánh mắt của anh luôn hướng về TRình mà k phải ai khác _Phong nói

-um..Xem ra k phải chỉ có Ngọc nhận ra nhỉ? Tôi đơngs kịch dở quá chẳng? _Tuấn nói rồi mỉm cười

-Ý anh là Ngọc biết rồi? _Phong nói

-Um, con bé biết rồi. Nó có gặp tôi hôm trước. Nó cũng nói giống cậu vậy _Tuấn nói

-Vậy anh đã nói gì? _Phong hỏi

-Tôi đã nói với con bé, và bây giờ thì nói lại với cậu. Tôi thích Trinhnhưng tôi biết ánh mắt và trái tim cô bé k dành cho kẻ đa tình này. Tôi thấy ghen tị với người con trai đó, tôi muốn giết người con trai đónhưng tôi k thể vì người con gái tôi yêu sẽ buồn và hận tôi mãi mãi. Vì thế, tôi chúc phúc cho họ rồi.__Tuấn nói sau khi đã nhấp 1 ngụm cà phê

-Trinh thích ai? Anh biết chứ?__Phong hỏi

-Chẳng lẽ cậu k biết sao?__Tuấn ngạc nhiên

-K__Phong lắc đầu

-Người ngoài nhìn vào cũng còn biết, vậy mà.....Haizzz, thôi, cậu cứ tỏ tình đi, rồi Trinh sẽ trả lời cho cậu biết. Đúng là tình yêu làm lu mờ trí__Tuấn lắc đầu, khẽ cười rồi nhấp ngụm cà phê__Thôi, cậu cứ ở đây đi nhé. Tôi phải đi thăm lại bạn cũ đây, biết đâu ở đó lại có 1 nửa đích thực của tôi thì sao. Tiền cà phê hôm nay cậu chịu khó trả nhé. Coi như quà cảm ơn vì đã mất đi 1 đối thủ đi. Chào__Tuấn lém lỉnh nói rồi ra về

Phong khẽ cười vì ông anh này cũng thú vị, tốt tính và dễ gần đấy chứ. Thanh toán tiền cho phục vụ, Phong trở về trường để thực hiện kế hoạch mà mình đã ấp ủ bấy lâu

-Ngọc ơi, chiều nay đi chơi với mình nhé__Kiệt nói

-Um.....chiều nay thì e rằng k đượcj. Mình có hẹn mất rồi__Ngọc nói

-Với ai?__Kiệt hỏi

-Với anh Lâm. Anh hẹn mình cùng đi mua sách__Ngọc cười

-Vậy...tối nay được chứ?__Năn nỉ đó__Kiệt nói

-um..mình sẽ cố về sớm xem sao__Ngọc nói

-Vậy cậu tới đường XYZ nhé, mình đợi cậu ở đó__Kiệt cười

-Uk__Ngọc gật đầu

Sau khi hẹn xong các nàng, các chàng, k 1 ai còn ở trường.....

-Ồ...anh Tuấn!__Ngọc đang đi tới chỗ hẹn để gặp Lâm thì thấy Tuấn

-Ngọc đây à? Đi đâu vậy?__Tuấn quay lại, hỏi

-Em tới hiệu sách gặp bạn. Hiệu sách ABC đó anh__Ngọc cười

-Vậy à? anh cũng đi tới nhà thằng bạn, gần đó thôi, đi cùng nhé__Tuấn nói

-Vâng, tất nhiên rồi. Có người hộ tống, sướng phải biết__Ngọc cười

-Nè!__Đi được 1 đoạn thì Tuấn nói

-Gi anh?__Ngọc ngược mặt lên, hỏi

-Lúc sáng anh mới gặp Phong đó__Tuấn nói

-Phong?__Ngọc ngạc nhiên

-Uk. Cậu ấy hẹn gặp anh. Thì ra k phải chỉ mình em mà Phong cũng biết chuyện anh thích Trinh mất rồi__Tuấn nói

-Nhưng Phong.....__Ngọc ấp úng

-Phong yêu Trinh, đúng k? Trinh cũng yêu Phong nhưng thằng nhóc lại chẳng biết Trinh thích mình. Ngốc thật. Anh tin cậu ta sẽ đem lại cho Trinh hạnh phúc nên đã từ bỏ rồi, anh đã chúc ậu ta thành công trong lần tỏ tình này. Thấy anh vĩ đạij k?__Tuấn đùa

-Vâng. Anh vĩ đại. Tuấn number one! Ngọc đùa

-Giờn vậy thôi chứ em biết bây giờ anh tới nhà bạn làm gì k?__Tuấn nói

-Làm gì ạ?

-Anh có hẹn với hội bạn cũ đang còn độc thân. Nghe nói có cả cô bạn mà anh đã từng cảm nắng năm 12 nữa. Biết đâu giờ đây, bọn anh lại thành 1 cặp và cô bạn đó mới chính là người con gái đích thực dành cho anh. Giờ nghĩ lại những kỉ niệm ngày ấy, tim anh vẫn còn đập rộn ràng này__Tuấn nói

-Vậy em chúc anh thành công. Em muốn có chị dâu lắm rồi__Ngọc đùa

-Con bé này__Tuấn cốc đầu Ngọc, nói

-Thôi, tới hiệu sách rồi, tạm biệt anh. Nhớ mang chị dâu về cho em coi mắt nhá. em duyệt anh mới được lấy cơ. Nhớ bảo chị ấy mua quà cho em, em gặt lắm đấy. K đủ tiêu chuẩn là em k cho cưới đâu__Ngọc tạm biệt anh kèm theo 1 câu nói nửa đùa nửa thật và cái nháy mắt lém lỉnh

-Uk__Tuấn cười

-anh chờ em lâu k?__Ngọc hỏi lâm

-Uk, k lâu lắm, chỉ mới tới thôi mà__Lâm cười

-Anh muốn mua sách gì? Em tư vấn cho. Tất nhiên là bằng vốn hiểu biết hạn hẹp của mình__Ngọc cười

-K, hôm nay anh k muốn mua sách__Lâm nói

-Vậy sao anh hẹn em...__Ngọc ngạc nhiên

-K nói thể liệu em có chịu đi k, hả nhóc?__Lâm búng trán Ngọc

-Vậy giờ mình đi đâu?__Ngọc hỏi táng khi đang xoa xoa trán

-Đi với anh tới 1 nơi. anh muốn em đến đó với anh__Lâm nói rồi kéo Ngọc đi

.....

-AAAAAAAAAAAAA, nơi này đẹp quá__Ngọc dang 2 tay ra đón lấy ngọn gió mát rượi

Lâm đưa Ngọc tới 1 cánh đồng trồng đầy hoa hồng xanh, ở trung tâm là 1 khóm hoa hồng đỏ xếp thành hình trái tim. Kiệt cũng đã đưa Ngọc tới 1 cánh đồng tương tự thế này nhưng thay vì hoa hồng thì ở đó trồng đầy cỏ lau. Nói đúng hơn, k phải trồng mà do tự mọc lên. So với cánh đồng được chăm bón kĩ này thì cánh đồng cỏ lau kia chả là gì cả nhưng Ngọc thích cánh đồng

"của Kiệt

" hơn. K biết tại sao nhưng có lẽ Ngọc thích vẻ hoang sơ ở đó

-Ngọc à, em có nhìn thấy khóm hoa hồng đỏ ở kia k?__Lâm chỉ tay về phía khóm hoa hồng đỏ

-Vâng, em thấy__Ngọc nói

-Vậy em có thấy nó có hình gì k?__Lâm hỏi tếp

-Um...xa quá, em k thấy được__Ngọc bị cận nên đành bó tay

-Vậy để anh đưa em lại đó__Lâm nắm tay Ngọc kéo về phía đó

-Là hình trái tim?__Ngọc ngạc nhiên

-Đúng vậy. Là hình trái tim. Ngọc à, anh yêu em__Lâm tỏ tình

-Dạ?__Ngọc quay lại, hỏi

-Anh yêu em. Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã bị em thu hút rồi. em cũng là người đã cứu anh khỏi bọn côn đồ, dường như định mệnh đã đưa em tới với anh và sắp đặt cho em là của anh. Ngọc, làm bạn gái anh nhé__Lâm nói rồi quỳ xuống chân Ngọc

-anh Lâm à, có lẽ.....em phải xin lỗi thôi__Ngọc nói

-Tại sao?__Lâm ngước mặt lên, hỏi

-Em k biết nhưng thật sự....em k yêu anh. Em thật sự k hề có cảm giác gì với anh cả. Với em, anh chỉ là 1 người anh trai k hơn k kém. Em xin lỗi_Ngọc nói, gương mặt có phần áy náy nhưng chân thật

-Em...yêu người khác phải k?_Lâm hỏi

-Em...em...k biết_Ngọc ấp úng

-Là Kiệt! Là Kiệt phải k? Kẻ đã cướp em khỏi anh là Kiệt phải k? Hả? Em nói đi_Lâm đứng dậy, bám lấy vai Ngọc, lay mạnh

-em...em k biết_Ngọc nói, gương mặt có phần hoảng sợ khi thấy Lâm như thế

-Nói đi! Em hãy nói đi!_Lâm hét lên, gương mặt hằn rõ những đường gân xanh

-Em k biết!_Ngọc hốt hoảng, hét lên, rồi bỏ chạy

Tiếng bước chân vang lên rộn rã, va quệt vào những bông hoa mỏng manh kêu lạo xạo, khuấy động bầu không gian đang yên tĩnh vừa bị tổn thương bởi tiếng hét của Lâm

Lâm khụy xuống giữa cánh đồng hoa, ánh mắt hằn lên những tia lửa đỗi ti đầy thù hận.

"Kiệt, cậu đã cướp mất tình yêu của tôi. Nếu k có cậu, Ngọc đã thuộc về tôi rồi

"_Lâm nghĩ rồi xiết chặt tay

Ngọc lang thang 1 mình trên những dãy phố sầm uất, nườm nượp người qua lại. Tiếng nhạc du dương, trầm bổng với những ca từ cangor về tình yêu vang lên, hòa quyện cùng mùi chocolate ngọt ngào từ đâu bay đến. Lang thang 1 mình giữa làn người đông đúc, nhận được vài lời mời mua hoa, Ngọc khẽ mỉm cười, lắc đầu rồi bước đi. Đi ngang qua 1 cửa hàng đồng hồ, nhìn lên chiếc đồng hồ lớn treo gần cửa, Ngọc thấy cũng gần tới giờ hẹn nên vội bước thật nhanh, bỏ qua lời mời gọi của phố phường đông đúc

Đường XYZ.....

-Kiệt, cậu đâu rồi?_Ngọc hỏi

Trước mặt Ngọc bây giờ k phải là 1 con hẻm tối tăm u uất như trước kia cô đã từng đi mà lung linh, ấm áp với những ngọn nến nhỏ xếp thành 2 hàng dài thẳng tắp tạo thành 1 lối đi nhỏ thật ấm áp

-Mình đây_Kiệt xuất hiện

-Làm gì mà thấp nhiều nến vậy? Cúp điện hả?_Ngọc hỏi

-K, nếu tớ tắt điện rồi chờ cậu tới mới bật lên thì mình nghĩ cậu sẽ sợ trời tối mà nếu cứ bật điện sẵn thì chả còn lãng mạn nữa nên mình chọn cách thấp nến. Nhưng mà....cũng có 1 vài trục trặc_Kiệt nói rồi gỡ đầu, chỉ vào 1 vài ngọn nến đã bị gió thổi tắt

-Hi. Thế sao hôm nay lại ăn mặc bảnh bao thế kia?_Ngọc chọc

-Tỏ tình với công chúa thì dù k phải hoàng tử cũng phải tươm tất 1 chút chứ. Có thế thì mới được lòng công chúa chứ_Kiệt cười, nhìn Ngọc

-Tỏ tình? Công chúa?_Ngọc hỏi

-Um.....cậu là công chúa táng lòng mình. Cậu biết cậu ác thế nào k? Cậu ỡ lòng nào mà cướp mất trái tim của mình vậy. Giờ mình chỉ còn là cái xác k hồn thôi. Chắc các cô gái buồn lắm. Cậu.....trao trái tim của cậu ỉnh nhé! Hãy cứu sống mình đi. Ngọc, mình yêu cậu. Từ rất lâu rồi_Kiệt nói, gương mặt và ánh mắt hiện lên tình yêu thương vô hạn. trái tim đập nhanh liên hồi

-Mình...mình_Ngọc đỏ mặt, chợt thấy trong lòng rạo rực, trào dâng 1 cảm xúc khó nói thành lời

-....._Kiệt im lặng

-mình.....mình.....mình....k biết_Ngọc nói, gương mặt hoang mang và lúng túng

-Cậu.....k cần trả lời mình ngay đâu. cậu cứ suy nghĩ đi, mình sẽ đợi_Kiệt nhận thấy điều đó nên nói

-Cảm ơn cậu_Ngọc cúi đầu, k dám nhìn thẳng vào Kiệt

-Để mình đưa cậu về. Cũng khá muộn rồi. An ninh ở đây dạo này lại k được tốt_Kiệt vẫn vậy, nhẹ nhàng nhưng đôi mắt thoáng buồn

Sau khi đưa Ngọc về nhà, Kiệt lang thang 1 mình trên dãy phố vắng tanh, Ngọc khụy xuống sau cánh cổng màu trắng sữa

Suy nghĩ của Kiệt

"Ngọc ơi, sao cậu lại như vậy? Sao cậu lại như thế? Sao cậu lại nỡ đối xử thế với mình? Mình biết cậu có tình cảm với mình, nhưng tại sao.....Phải chăng tình cảm của mình k đủ lớn? K đủ lớn để chứng minh cho cậu thấy mình yêu cậu, yêu cậu hơn bất cứ ai, bất thứ điều gì trên đời này? Mình nhất định sẽ cho cậu thấy trái tim mình, mình nhất định phải để cậu mở cửa trái tim mình để của thấy tình cảm mà mình dành cho cậu lớn đến đâu

"

Suy nghĩ của Ngọc

"Kiệt à, mình xin lỗi. Mình xin lỗi, thật sự xin lỗi cậu. Mình thích cậu, mình cảm thấy vui khi ở bên cậu nhưng liệu đó có phải tình yêu hay? Liệu tình cảm mà cậu dành ỉnh là? Liệu có đúng như cậu nói? Liệu cậu có nhầm lẫn hay k? Liệu cậu có xác định sai hay k? Cũng có thể mình k phải là người đang nắm giữ trái tim cậu mà là 1 người con gái khác. Mình sợ lắm Kiệt à. mình k đủ tự tin để tin vào 1 tình yêu đích thực vì mẹ mình.....thật sự cũng đã bị phản bội bởi chính người mà mẹ luôn tin là 1 nửa của mình. Mình đã chứng kiến hình ảnh của mẹ lúc đó, đau khổ tột cùng. Mình sợ. Phải, mình sợ, rất sợ. Mình sợ rằng mình sẽ giống mẹ, và mình k đủ tự tin để nói rằng mình có thể vượt qua. Xin lỗi cậu, kiệt à, xin lỗi cậu vì đã làm tổn thương trái tim cậu. Mình k muốn vậy đâu nhưng chẳng còn cách nào khác. mình thật ích kỉ vì mình chỉ muốn mình được an toàn mà thôi

"_Ngọc ôm lấy ngực trái, nơi trái tim đang dấy lên từng hồi đau đớn. Nhưng cô k khóc. Là do hoàn cảnh đã xô đẩy cô, đã rèn luyện cô trở nên cứng rắn hay vì cô đã khóc cạn nước mắt mất rồi, khóc cạn nước mắt vì tình yêu của mẹ nên giờ đây cô không thể khóc thêm được nữa??????

còn ở 1 nơi nào đó, cách đây k xa.....

-Nè, dắt mình đi đâu đấy? Mình muốn chơi tiếp cơ, mình muốn đi đu quay_Phương nhăn nhó, nũng nịu

-Thôi, chơi thế đủ rồi. Cả chiều rồi chứ có phải ít đâu_Vũ nói

-K, mình muốn đi nữa_Phương bướng bỉnh, ngồi phịch xuống đất

-Cậu k đi phải k?_Vũ thở dài

-K đi_Phương nhất quyết k chịu thua

-Vậy mình bế cậu đi_Vũ nói rồi nhấc bổng Phương lên

-Bỏ xuống, mua!_Phương ra lệnh

-Never_Vũ nhún vai rồi bước tiếp

-Cậu chết với mình_Phương nói rồi cắn vào vai Vũ

-Aaaa, cậu làm cái gì thế? Thêm thịt người à?_Vũ hét lên

-Ai bảo cậu k chịu bỏ mình xuống_Phương chu mỏ

-Rồi rồi, mình bỏ. Chịu thua cậu luôn_Vũ đành đầu hàng

-Vậy chơi tiếp ha_Phương nói

-Rồi. Nhưng chỉ 1 trò nữa thôi đấy_Vũ ra điều kiện

-Uk_Phương ngoan ngoãn gật đầu nhưng xem ra Vũ đã nhầm to vì Phương cứ năn nỉ 1 trò, 1 trò nữa thôi thành ra tụi nó đã đi hết vòng quay khổng lồ rồi trò cưỡi ngựa của trẻ con, rồi trò máy bay, âm trà...tùm lum thú mà toàn là trò của trẻ con mới khổ

Vũ nhìn Phương gặm bánh mì, tay lật lật tờ giấy quảng cáo trò chơi, tỉnh thoảng lại reo lên thích thú thì chỉ biết thở dài. Thậm chí mẩu bánh mì dính trên mặt cũng chẳng hề hay biết

"Sao mà trẻ con thế k biết, kiểu này thì làm sao mình tỏ tình được đây?"

"__Vũ gạt mẩu bánh mì trên má Phương, thầm nghĩ

Khi trời đã về khuya, khu vui chơi chỉ còn thưa thớt người, Vũ mới lúi đượj Phương về

-Nè vũ, hôm nay con Lan lớp mình~@#%%^, con Thanh#!@\$#!%6, con Hồng!#@\$#%....._Phương làm 1 lều, hết con này tới con khác

-Haizzzzz, nè Phương, cậu như ngày thường được k? Sao hôm nay cậu lại thế?__Vũ nắm lấy tay Phương, khuôn mặt nghiêm nghị

-Ồ...uk__Phương ngẩn ngơ rồi khẽ gật đầu

Cả 2 cùng nhau bước tiếp nhưng lại đang chìm vào khoảng k im lặng. Thật ra nãy giờ Phương cô tình như thế bởi cô sợ nếu mình như ngày thường thì cả 2 sẽ ngưng ngưng, 2 biết phải nói gì

-Phương à__Vũ bất chợt dừng lại

-Hả?__Phương quay lại

-Nhím yêu heo. Nhiều lắm. Làm bạn gái nhím nha__Vũ nói, ngưng ngưng chìa ra trước mặt Phương 1 chú nhím nhồi bông trước ngực ôm 1 trái tim đỏ chói thêu chữ I love you

-Um.....heo...heo cũng thích Nhím__Phương ngưng ngưng nhận lấy chú nhím

Vậy là họ đã là cña rn nhau, tay trong tay cùng nụ cười rạng rỡ trên con đường hạnh phúc đầy hoa hồng nhưng cũng lắm chông gai

Còn trên 1 ngọn đồi khá cao, cách thành phố k xa lại có 1 đôi tình nhân khác.....

-Ắt xì!

-Cậu lạnh à? __Phong quay sang hỏi, rồi lấy áo khoác của mình choàng lên người Trinh

-Thôi, cậu mặc đi kẻo lạnh. Cậu cũng chỉ mặc có 2 lớp áo thôi mà. Đưa mình cái áo rồi cậu lấy gì mà mặc? Mặc mỗi cái áo cộc tay thế kia thì lạnh lắm __Trinh nói

-K sao. Chỉ cần nhìn người con gái mình yêu khỏe mạnh là mình vui rồi__Phong nói và nhìn Trinh với ánh mắt dịu dàng

-Hả?__Trinh quay đầu lại

-Cậu k nghe rõ à? Mình yêu cậu, từ lâu lắm rồi nhưng mình thật ngốc nên chẳng hề nhận ra điều đó. Xin lỗi vì đã bắt cậu phải đợi lâu. Hãy tha thứ cho sự chậm trễ đó. Mình yêu cậu nhiều__Phong nói rồi đặt vào tay Trinh 1 sợi dây chuyền nhỏ

-Cậu để đây làm gì?__Trinh nói

-Hả?

-Cậu định để mình tự đeo nó hả?__Trinh ngược mặt lên, tươi cười

-K, nếu công chúa đồng ý, tất nhiên tiểu nhân sẽ đeo cho người__Phong nói rồi nhẹ nhàng quàng tay ra phía sau cổ Trinh, đặt lên chiếc cổ thanh mảnh 1 sợi dây chuyền mỏng manh nhưng chắc chắn

-Cậu ác lắm, cậu có biết mình chờ ngày này lâu lắm rồi k? Sao cậu lại nhẫn tâm để mình chờ lâu vậy? Chết đi__Trinh ứa nước mắt, ãnhs nhẹ vào ngực Phong

-K, mình k chết đâu, mình k muốn xa công chúa của mình đâu. Mình ích kỉ lắm, k thể để công chúa đi theo 1 tên sở khanh được__Phong nói rồi ôm Trinh vào lòng

Ngày hôm sau, khi ông mặt trời ló dạng, mọi thứ lại trở về với vẻ ngày thường, chỉ có dieuf trước cửa nhà của mỗi nàng công chúa lại có thêm 1 cây si cổ thụ mọc lên từ lúc nào

Nhà Trinh.....

-Là la la la....._Trinh vừa hát vừa đóng cổng, chuẩn bị ra bến xe bus bắt xe đi học

-Hù!_Phong từ đâu nhảy ra trước mặt Trinh và làm mặt cực ngố

-A!_Trinh hét lên

-Làm gì mà nhát quá vậy bé con?_Phong đùa, đưa tay lên nhéo má Trinh

-Cậuk tới đây làm gì vậy?_Trinh hỏi, tay đưa lên xoa xoa gò má, giọng có vẻ hơi khó chịu

-Thôi mà, làm gì mà nói khó nghe quá vậy? Dịu dàng đi, như mọi ngày đó. Nhớ cậu cho nên tới đây, được k?_Phong cười

-Thì lát gặp cũng được mà, dù sao cũng phải đi học_Trinh nói, mặt ửng đỏ

-Nhưng mình thiess đi với cậu hơn, đi 1 mình dễ nói chuyện, có nhiều người, tụi nó tranh nói hết, làm sao mình nói chuyện với cậu được_Phong nói rồi nắm tay Trinh, đôi mắt nhìn Trinh tràn đầy yêu thương

-Nhưng àm đi bằng gì bây giờ? Xe bus chạy mất rồi, chờ tới tuyến sau thì còn lâu, với lại tuyến đó đông người lắm. K lẽ đi bộ, xa thêm....._Trinh hỏi

-Xe đạp. Mình đi xe đạp mà, mình đèo cậu_Phong cười rồi chỉ vào chiếc xe đạp đang dựa mình vào tường. Rồi Phong chở Trinh đi trên chiếc xe đạp nhỏ, xuyên qua từng con phố vẫn còn khá vắng vẻ, thưa thớt người. K gian sớm mai thật bình yên như cảm giác của họ lúc này. Phong đi thật chậm và cẩn thận nhưng vẫn chừa 1 cánh tay để nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn và ấm áp của Trinh.....

nhà Phương.....

-Chết rồi, trễ mất rồi, chắc phải gọi bác Thanh tài xế tới chở mình đi học thôi_Phương mở cổng, hốt hoảng nhìn đồng hồ, tay bấm bấm chiếcI-phone

-Nè, gọi chỉ ệt? Ở đây có tài xế rồi còn gì? Miễn phí đây_Vũ nói rồi giật lấy chiếc điện thoại của Phương

-Cậu ở đâu chui ra thế?_Phương nói

-Nè, nói chuyện với bạn trai mà thế hả?_Vũ nói rồi búng trán Phương_Nói cho cậu biết, mình ở đây từ lâu rồi, ngoài trời lạnh vậy mà cậu k thương mình sao?

-Nhưng mà bình thường thấy cậu đi trễ lắm mà? Chẳng lẽ cậu chịu rời bỏ cái giường dẫu yêu giờ này sao?_Phương hoài nghi

-Tình yêu là sức mạnh mà. chứ ai như cậu, ngủ tới giờ này mới chịu dậy_Vũ nói rồi nhìn Phương cười

-Kệ mình, k thêm cãi với cậu nữa. Trả điện thoại đây, mình phải gọi cho bác Thanh_Phương khẽ đỏ mặt, nói sang chuyện khác

-Haizz, mình đã nói với cậu rồi mà. Mình chở cậu đi, cần gì gọi bác ấy?_Vũ nói

-Nhưng bằng gì? Xe đạp á? Còn có 15

à_Phương nhìn đồng hồ

-15

với nhiều người là quá ngắn nhưng với mình thì là quá dài_Vũ nói rồi kéo Phương lên xe

....

-Á, đi chậm thôi, té bây giờ_Phương cảm thấy thật hối hận khi đã lên xe Vũ

-Ồ hay.....chẳng phải cậu sợ muộn học sao? Nếu sợ thì ôm mình đi, đảm bảo hết sợ, k lo bị té_Vũ nói trong khi chân vẫn hoạt động k ngừng, quay theo từng vòng bánh xe

-Cậu đang quảng cáo thương hiệu của mình đấy à?_Phương bĩu môi nhưng cõi lòng vẫn ôm Vũ, trong lòng thầm nghĩ:

”Ấm thật

”

tối trường....

-Mya quá, vừa kĐp, còn 5

nữa mới vào lớp_Phương thở phào nhẹ nhõm rồi quay sang Vũ_Cậu đi cắt xe nha, mình lên lớp trước

-Nè, định đi luôn hả? Trả công ình chứ?_Vũ tóm lấy tay Phương

-Sao lúc này cậu bảo miễn phí?_Phương nhăn mặt

-thì có nói vậy cậu mới chịu lên xe chứ? Bây giờ thì trả công đây_Vũ nói

-Trả bằng gì? Tiền?_Phương nhăn mặt nhìn tên con trai trước mặt

-No no no_Vũ nói rồi lấy ngón trỏ, chỉ vào mặt mình, khuôn mặt cực kì gian (sorry những ai yêu mến Vũ)

-Đồ gian xảo, ăn lời cắt cổ_Phương mắng rồi khẽ nhón chân, kiss nhẹ lên má Vũ rồi chạy đi

Nhà Ngọc.....

Hôm nay Ngọc dậy sớm hơn ngày thường, phần vì hôm qua mất ngủ, phần là vì muốn hít thở k khí trong lành buổi sáng để bình tâm lại sau những gì đã xảy ra

-.....Cô đóng cổng lại, quay mặt ra đường, hít 1 hơi dài đầy k khí

-Cậu định đi học hay là tập thể dục đây?_Kiệt hỏi

-Um..cả 2_Ngọc hơi ngạc nhiên và ngượng ngùng

-Hôm nay cậu có vẻ đi học sớm nhỉ?_Kiệt nói

-Um, mình muốn đi học sớm 1 chút ấy mà. K khí buổi sáng rất tuyệt, nó khiến mình cảm thấy nhẹ nhõm hơn_Ngọc nhận ra rằng Kiệt đang cố gắng để đưa mọi thứ về với vẻ tự nhiên hàng ngày nên cũng cố gắng diễn theo, nhưng rất tiếc, Ngọc là 1 diễn viên tồi

-um

-.....

-.....

Tất cả rơi vào im lặng

-Kiệt này, chuyện hôm qua mình xin lỗi. Mình k muốn làm cậu buồn nhưng mình...mình....._Ngọc muốn cứu vãn mọi thứ ra khỏi sự im lặng ngột ngạt đến kinh người này nhưng cuối cùng chính mình cũng k biết phải nói gì và càng khiến mọi thứ ngập sâu hơn vào im lặng

-K sao đâu, 1 phần cũng vì mình mà. Mình đã quá hấp tấp khi tỏ tình với cậu. Mình đã k hiểu cho cậu, đã k đủ chín chắn để nghĩ được rằng cậu giống những người con gái khác, cậu mang trong mình 1 vết thương lòng rất lớn. Dù mình k biết đó là gì nhưng chắc chắn nó đã phá hủy toàn bộ niềm tin của cậu vào tình yêu. 1 người như mình lại càng khó tin hơn khi trước đây mình là 1 thằng con trai ăn chơi có tiếng. Nhưng cậu hãy hiểu rằng từ khi có cậu xuất hiện, mình đã thay đổi rất nhiều, mình k còn như trước kia nữa. Và tình cảm mà mình dành cho cậu k phải là là cảm xúc nhất thời, là 1 phút ngồng nổi bông bột, nó là tình yêu chân thành từ tận trái tim, là bức tường kiên cố và vững chãi mà mình đã dần xây dựng từ những ngày đầu gặp cậu. Mình nhất định sẽ k bỏ cuộc, ít nhất là cho tới lúc 1 người con trai thật sự yêu cậu xuất hiện, làm cho cậu vui, làm lành vết thương trong trái tim cậu_Kiệt nói đầy tự tin

-Um_Những lời nói đó của Kiệt đã khiến Ngọc phần nào lay chuyển, cô bước đi nhanh hơn

-....._Kiệt vẫn đứng lại phía sau vì nghĩ rằng Ngọc đang muốn tránh mình

-Sao còn đứng đây? Chứ ăn sáng nên k còn sức đi hả? Có cần mình mua cho bánh mì k?_Ngọc quay lại, nói như hàng ngày

-Có có có, mua bánh mì ỉnh đi_Kiệt lon ton chạy lại (giống con cún quá)

-um, để mình mua cho_Ngọc nói rồi cười

-2 ỏ nha_Kiệt nói rồi giơ 2 ngón tay lên, tạo thành hình chữ v

-1 được rồi_Ngọc nhăn mặt

-K, 2 ỏ, 1 ỏ k no_Kiệt lắc đầu

-Haizzz, ok, 2 ỏ thì 2 ỏ_Ngọc thở dài

Mọi thứ trở về với vẻ tự nhiên vốn có.....

Nhưng tình cảm thì càng ngày đổi thay.....

29. Chương 28 : Nguy Hiểm Từ Tình Yêu Mù Quáng

hơn 1 tuần trôi qua, mọi thứ vẫn vậy, chỉ có tình cảm của những cặp đôi dành cho nhau thì càng ngày càng lớn. Trinh và Phong, Vũ và Phương giờ đây đã là 2 cặp đôi hot nhất trường, k phải chửi họ thông mình lại có nhan sắc trời à vì tình cảm học dành chonhau là chân thành, k vụ lợi. Mọi người khi mới biết chuyện cũng ô lên kinh ngạc, rồi lại có những tiếng nức nở vang lên, Trà và Linh thì khỏi nói, 2 con rần đọc nguy hiểm trong 3 con rần đọc. Họ dùng đủ mọi cách để phá rối nhưng đều bị phát hiện ngay từ khi mới bắt đầu nhen nhóm cái kế hoạch ngu xuẩn và đen tối. Anh em trong bang hội của họ rất nhiều, lại được sự trợ giúp của những người yêu mến và hi vọng họ hạnh phúc nên dù 2 con rần đọc có muốn làm gì cũng k thể. Trúc dù vẫn chưa có động tĩnh gì vì Kiệt và Ngọc chưa chính thức quen nhau nhưng hàng ngày vẫn tìm mọi cách để hại Ngọc, nhưng với người như Ngọc điều đó là k thể. Chợt, Trúc nhớ tới việc Ngọc rất sợ bóng tối nên trong đầu nảy sinh ra 1 kế hoạch.....

Hôm nay, khi Ngọc đang trên đường về nhà thì gặp phải 1 đám côn đồ

-Này nhóc, đi theo tụi này 1 chút_Tên đó nói, giọng có phần nhẹ nhàng vì thương hoa tiếc ngọc

-Sao lại phải theo? Tôi k rảnh_Ngọc nói rồi lách qua khe hở còn lại trên đường vì bọn du côn đã đứng dàn hàng

-Nè nhóc, nếu k muốn khuôn mặt hoàn mỹ của mình bị tổn hại thì hãy mau theo tụi này. Tụi này nể tình cô em nhưng con dao này thì....haizzz, vô tình lắm_Tên đó cầm Ngọc lại rồi rút ra 1 con dao, múa vài đường trước mặt Ngọc

-....._Ngọc im lặng suy nghĩ rồi cất tiếng_thôi được_Ngọc cũng là con gái, mà con gái thì ai mà k sợ mình xấu xí chứ???

.....

-Mày tới rồi à? Tao tưởng phải vất vả lắm tụi kia mới đưa nổi mày tới đây chứ? Mày trở nên nghe lời thế từ bao giờ?_1 giọng nói cất lên. Mà cái giọng này chính là 1 trong 3 cái giọng mà nó cảm thấy khó nghe nhất từ trước tới giờ. Cụ thể hơn là giọng của con nhỏ đã bị nó tát ngay tại căn tin của trường_Trúc

-Thì ra là mày, tao còn tưởng là ai. Mày muốn gặp tao có chuyện gì thế?_Ngọc vẫn thế, lạnh lùng, ít nhất là với mấy con rần nguy hiểm này

-Ấy, đừng nóng vội. Tao chỉ muốn ày tận hưởng cái khkhí của đêm tiệc trong bóng tối thôi, đừng lo. Bây giờ vẫn còn sớm, lát nữa, khi mặt trời khuất bóng, màn tiệc mới bắt đầu_Trúc nói rồi nhìn ranoài trời

-Mày nói vậy là sao?_Giọng Ngọc hơi run khi nghe Trúc nhắc tới 2 từ: bóng tối

-À k, nói ra thì mất vui. Cứ chờ đi, đêm tiệc này là dành riêng ày mà_Trúc cười đầy nguy hiểm và rồi, mặt trời khuất bóng dần.....

-Ái chà, tới lúc khai tiệc rồi nhỉ. Cô thấy thế nào? Chủ nhân của đêm hội?_Trúc nói đầy giấu cợt

-Làm ơn bỏ ngay cái bộ mặt đểu giả đó đi, nó làm tao buồn nôn_Ngọc nói

-Hừ, mày tưởng tao thì hèn làm thế lắm à? Với 1 kẻ dám giành mất người yêu của tao, giọng nói đó thật sự chưa là gì đâu_Trúc nói

-Cướp mất bạn trai của mày? Ai? Kiệt á?_Ngọc hỏi

-Ai ày dám gọi xổng tên anh thế hả? Phải gọi là anh Kiệt, anh Kiệt, biết chưa?_Trúc rít lên

-Ừ, anh-Kiệt_Ngọc nói, cổ nhún mạnh 2 từ sau như muốn chọc tức con rắn lên cơn

-Mày...mày...chẳng lẽ mày luôn dùng cái giọng đó để nói với anh ấy sao? Hả? Con hồ ly tinh chuyên môn đi hút máu người kia? Đồ gái gọi_Trúc nổi khùng thật sự

-Gì? Mày vừa nói gì? Nói lại tao xem? Mày nói tao là gì?_Ngọc đứng phắt dậy sau khi nãy giờ ngồi an nhàn trên ghế

-Tao nói mày là đồ gái gọi. Mẹ chắc cũng thế nên cái ngữ như mày mới được sinh ra đúng k? Mà tao nói cũng đúng thôi, mày k chamà_Trúc nói

-Mày!_Ngọc hét lên rồi thẳng tay cho con nhỏ thêm 1 tát, khóe mắt hằn lên từng tia lửa đỏ li ti. Còn khóe môi của con rắn mang trong mình chất độc kinh người kia đã bắt đầu ứa máu, 5 ngón tay in hằn, đỏ rực trên khuôn mặt trắng lên k biết bao nhiêu mỹ phẩm_Mày hạnh phúc k? Mày may mắn đấy. Trước giờ tao chưa tát đứa con gái nào nhưng mày được những 2 cái cơ. Vinh hạnh k?_Ngọc quay sang nói, đôi mắt đẹp mê hồn xoáy sâu vào trái tim đen tối của con rắn độc

-Tụi bay đâu? Đánh nó cho tao_Trúc sợ, rất sợ đôi mắt ấy, ra lệnh cho Bọn đàn em 1 mình Ngọc phải chống đỡ với hơn chục thằng, cuối cùng, thằng nào cũng gục. Mồ hôi mẹ mồ hôi con ứa ra, đầu óc Ngọc quay cuồng, đôi đồng tử mờ dần, mờ dần đi. Ngọc muốn ngủ nhưng phải gắng gượng, cô phải tỉnh, cô cố bám trụ, đứng hiên ngang

-Chết tiệt, mày vẫn thế. Đúng là k nên đụng vào mày_Trúc rửa rồi bảo bọn đàn em đang nằm dài dưới đất rút

Cánh cửa ra vào đóng sầm lại, 1 lúc sau thì Ngọc nghe thấy tiếng moto phóng vụt đi. Trong cơn mê man, Ngọc mơ hồ nghe Trúc nói:

" Khóa cửa lại, cứ để nó trong này đi. Mặc xác nó, cho nó ở đây 1 đêm, làm bạn với lũ chuột chít, cái lạnh và bóng tối. Phải cho nó biết thế nào là lễ độ

"

Ngọc k sợ chuột, Ngọc cũng k phải người yếu đuối và ốm yếu tới mức sợ cái lạnh. Nhưng..Ngọc sợ bóng tối, sợ sự cô đơn, sợ bị nguyền rủa bỏ rơi. Sợ, sợ lắm.....Nhưng giờ đây cô mặc kệ. Cô mặc kệ bóng tối đang dần bao trùm lấy cô, lấy gian nhà kho cũ kĩ. Cô mệt quá rồi, cuộc chiến với hơn chục thằng con trai lúc nãy đã cướp hết của nó toàn bộ sức lực. Nó muốn ngủ. Phải, muốn ngủ.....Rồi nó gục xuống nền đất khô cứng và lạnh lẽo, đầy dơ bẩn. Mồ hôi vẫn k ngừng chảy trên đôi gò má thanh cao, môi mắt nhắm nghiền, mơ màng chìm vào giấc ngủ, đôi môi trắng bết, khô khốc, thỉnh thoảng lại run lên bần bặt

Đêm hôm đó.....

-Ư ư....._Đôi mi dài nặng trĩu, khẽ lay động. Mí mắt quá nặng khiến Ngọc phải mất 1 lúc lâu mới mở ra được

1 màu đen bao trùm lấy tất cả, kể cả nó. Gió khẽ rít qua nhưng ô thông gió nhỏ ở trên cao cùng ánh trăng len lỏi hắt vào tạo nên 1 luồng ánh sáng nhỏ và yếu ớt, giống như mạng sống của cô bây giờ. Lạnh, thật sự rất lạnh, nhiệt độ ở đây thấp hơn nhiệt độ ở thành phố, cô lại mất hết toàn bộ sức lực, cơ thể trở nên yếu mềm, cô đã bị cảm lạnh. Cô co ro trong 1 góc của căn phòng, cơ thể run lên bần bặt. Cô như 1 con mèo nhỏ mắc mưa bị bỏ rơi trông đến tội. Nhưng giờ, có ai biết mà giúp cô đây???

Cô khẽ cắn móng tay mình để bớt sợ nhưng dường như càng cắn ; lại càng thấy sợ hơn trong khi mặt trăng thì ngày càng xa vời và ánh sáng trong nhà kho ngày càng yếu hẳn. Cô bật khóc, như 1 đứa trẻ, cô chợt nhớ về mẹ, nhớ về cái cảnh tường ngày mẹ ra đi, nó lại càng sợ hơn. Nó sợ, sợ lắm. Nỗi sợ ấy, nỗi sợ của 4 năm

về trước, nỗi sợ mà nó đã cố dùng lí trí để đóng băng nay lại chợt ứa về làm nó cảm thấy cô đơn hơn gấp bội. Nỗi sợ lấn áp tinh thần, nó không còn đủ sức để lấn áp, để suy nghĩ cách giải quyết tình huống này

Nhưng rồi, trong 1 chốc ngắn ngủi, lí trí nó chợt ứa về, nó chợt nhớ tới chiếc điện thoại. Nó lục lại cặp 1 cách vô thức trong khi nước mắt vẫn cứ rơi. Những quyển sách mà trước giờ nó coi như vàng, như kho báu thì nay lại bị nó vứt sang 1 bên không tương tiếc, thứ mà nó cần lúc này là chiếc điện thoại

nó lục danh bạ, tay run run với chút sức lực cuối cùng, nó gọi cho Kiệt, người mà nó cần nhất lúc này

-Alo, Ngọc à? Cậu đang ở đâu thế? Hả? Mình tìm cậu này giờ, rốt cuộc cậu đang ở đâu? _ Kiệt hỏi tới tấp khi thấy màn hình của chiếc I-phone hiển thị dòng chữ

"My love is calling

"

-Cứu...cứu mình với. Kiệt, cứu mình với. Tới đây ngay đi, ở đây tối lắm, tối lắm, mình không thấy được gì cả, mình sợ lắm, cậu tới đây đi, xin cậu đó _ Ngọc nói trong vô thức, giọng run run trong khi đôi đồng tử đẹp mê hồn nhìn mọi thứ đầy sợ hãi, dòng nước mặn chát vẫn rơi

-Cậu đang ở đâu? ả? Cậu đang ở đâu? _ Kiệt nghe giọng nói của ngọc thì càng lo hơn

mình không biết, không biết đây là đây, chỉ biết đây là 1 nhà kho thôi, từ nhà mình đi lên có 1 con hẻm nhỏ dẫn lên ngọn đồi này _ Ngọc nói

-Ai đưa cậu đến đây? _ Kiệt hỏi

-Trúc, cậu ta hẹn mình ra đây. Cậu tới nhanh đi, nhanh đi, mình sợ lắm, mệt lắm, khó thở lắm.....tút tut tut.... _ Điện thoại vụt tắt. Nó đã hết pin cùng lúc với thời khắc mà chủ nhân của nó bất tỉnh

-Alo! alo! Ngọc! Ngọc.... _ Kiệt lo sợ, hét vào điện thoại

Cậu đã tìm nó từ chiều tới giờ trong vô vọng. Phong, Trinh, Phương, Vũ cũng lo lắng không kém. Khi Kiệt nhận được cuộc gọi và nói ọi người, cả bọn tới gặp Trúc, hiện giờ đang nhảy nhót ở quán bar cùng bọn đàn em trong khi Kiệt đi theo lời chỉ dẫn mơ hồ của Ngọc

Ở bar.....Trần ngập tiếng la hét

-Cô ta đâu rồi _ Phương là người nóng vội nhất

-Không biết, tìm đi. Chỉ có vũ trường này thôi, cô ta hay đến đây cùng tụi chấy rận của mình lắm _ Vũ nói

-Cô...cô ta kia _ Trinh hét lên

-Đâu? Kia rồi! Chính là ả, tới thôi ả ra thôi _ Phong nói rồi cùng Vũ tới kéo c« ta ra ngoài, hiện giờ vẫn còn nhảy múa điên loạn sau vài viên thuốc lắc

....

-Mày nhớ Ngọc ở đâu? _ Vũ nói

-Anh làm gì mà vội thế? Đi chơi với em đi, tụi mình cùng nhảy _ Trúc òng-ẹo

-Mày còn thế nữa à? Cột nhà quá rồi đấy, đồ con gái mất nết, đồ..... _ Phương nổi khùng

-Phương, bình tĩnh _ Vũ can lại khi thấy Phương chuẩn bị cho con nhỏ đang phê thuốc kia vài bạt tai

-Tao thì sao? Hả? Tao thì sao? Mày có hơn gì tao đâu mà nói vậy? _ Con nhỏ vẫn cứ thế

-Này, nói ngay, cô nhớ Ngọc ở đâu? Tôi trước giờ chưa từng đánh con gái nhưng đừng tưởng vì thế mà tôi không dám đánh cô. Cô nhớ bạn tôi ở đâu? Thăng bạn chí cốt của tôi đang điên lên kia kia, nói ngay! _ Phong không giữ nổi bình tĩnh của 1 chàng trai điềm đạm, túm lấy bả vai Trúc, đẩy mạnh vào tường

-Á! Anh Phong! _ Con nhỏ đây đón, kêu lên và chợt tỉnh

-Bây giờ thì cậu hết thuốc rồi chứ? Nói đi, cậu nhốt bạn tôi ở đâu? _ Trinh này giờ mới lên tiếng, vì là người yếu đuối nhất bọn, mắt Trinh đã ngân ngấn nước mắt từ lúc nào

-Trình, bình itnhxxx, bình tĩnh_Phong dùng cánh tay còn lại kéo Trình vào lòng, vỗ về, tay kia xiết nhẹ lấy bả vai Trúc_Nếu k muốn vào viện đểghép lại xương bả vai thì hãy nói đi

-Á!Đừng...đường SFV_Trúc đau đớn, đành phải nói_Đi tới cuối đường, rẽlối thứ 3 từ phải qua, men theo đường đó sẽ tới dãy nhà kho bỏ hoang

-Hừm, được rồi_Phong nói rồi thả tay ra, con nhỏ chạy mất hút

Vũ gọi điện cho Kiệt, ní về địa điểm nhốt Ngọc

Kiệt men theo lời chỉ dẫn, tới 1 nhà kho nhỏ đã bị hoang, cửa khóa

Kiệt dùng hết sức, phá tan ổ khóa. Kiệt vào trong và nhận ra Ngọc đangnằm co ra ở 1 góc. Kiệt chạy tới, đỡ Ngọc dậy và nhận ra thân nhiệt của Ngọc đang ngày càng nóng hơn. Cơn mê sáng tiếp tục xuất hiện khiến Kiệt càng lo lắng hơn. Cậu lập tức đưa Ngọc tới bệnh viện

Vì k đi xe nên Kiệt đã phải công Ngọc chạy cả 1 quãngđường dài để ra được đường chính bắt tắc xi. Bây giờ, trời đã bắt đầusáng, mặt trời lấp ló sau dãy núi cao bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc.Kiệt công Ngọc trên lưng, cảm nhận được hơi thở yếu của Ngọc, cảm nhậnđược thân nhiệt lên cao của cô, nghe được những lời Ngọc nói và hứngđược cả những giọt lệ tuôn rơi nơi khóe mi.

Hiếm hoi mới có 1 chiếc taxi đi vào cái giờ gà mới gáy này, Kiệt nhờbác tài đưa 2 đứa tới bệnh viện lớn nhất thành phố, cách đó k xa.

-Mẹ...mẹ ơi...đừng...đừng bỏ tiểu Ngọc, đừng bỏ con. Tiểu Ngọc sợ lắm.Người ta cúp điện nhà mình rồi, tối quá mẹ ơi. Tối quá, Tiểu NGọc sợlắm, sợ lắm mẹ à. Mẹ tỉnh dậy đi, tỉnh dậy và ôm Tiểu Ngọc đi, mẹ đừngngủ nữa, đừng dọa Tiểu Ngọc nữa. Tiểu Ngọc k chơi đâu...mẹ_Ngọc mê sảnnước mắt vẫn rơi ngày càng nhiều, tay vung vẩy khắp nơi trong vô thức

-Ngọc, ngọc ơi. Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi, cậu k được ngủ, Ngọc_Kiệt lay lay Ngọc trong vô vọng, ôm NGọc vào lòng mà tim đau nhói, giục bác tài đínhanh hơn

Tại bệnh viện.....

NGọc đã được đưa vào phòng cấp cứu. tiếp theo đó, vài vị bác sĩ giàcó tay nghề cũng chạy vào theo yêu cầu của Kiệt_Thiếu gia nhà họ Hoàng

-Kiệt, Ngọc sao rồi?_Phương chạy lại hỏi, theo sau là 3 người kia

-K biết, đang trong cơn nguy hiểm, bị cảm lạnh, nặng lắm_Kiệt nói trongvô thức, đôi mắt đầy lo lắng k lúc nào rời khỏi cánh cửa phòng cấp cứu

-Hừ, con nhỏ đó quá đáng lắm rồi, k thể nào tha thứ được_Vũ cũng nóngnảy chả kém gì Phương (2 người này chắc đốt nhà người ta quá)

-Thôi được rồi. Xử lí con nhỏ đó để sau, bây giờ việc quan trọng nhất là sức khỏe của Ngọc_Phong bình tĩnh nói

-Ngọc k sao chứ? Sẽ k sao chứ? Ngọc sẽ khỏe mà, đúng k?_Trình nói, mắt nhòe lệ

-Um, Góc ẽ k sao đâu. Ngọc sẽ qua khỏi thôi mà, sẽ khỏe lại nhanh thôi_Phong ôm Trình, an ủi

.....

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, các bác sĩ đi ra ngoài, trán lấm tấm mồ hôi. Thấy vậy, Kiệt lao vào như 1 con mãnh thú

-Ngọc sao rồi? Cô ấy có bị sao k?_Kiệt hỏi dồn dập

-Thiếu gia đừng quá lo lắng, cô bé đã qua cơn nguy hiểm rồi. Sẽ được đưa sang phòng hồi sức ngay thôi_Vị bác sĩ già dặn nhất nói

-Vậy là cô ấy sẽ được xuất viện sớm phải k ạ?_Trình hỏi vẻ vui mừng

-Um, chỉ cần bệnh nhân tỉnh lại và theo dõi vài ngày ở viện là có thể về nhà. Tuy nhiên....._1 vị bác sĩ khác nói

-Sao ạ?_Phương hỏi

-Trong quá trình cấp cứu, chúng tôi nhận thấy bệnh nhân có dấu hiệu bất loạn tâm lý, cô bé thường xuyên mê sảng, nói mơ man về quá khứ. Có thể, trong quá khứ, cô ấy đã phải chịu 1 cú sốc rất lớn nên hôm nay mới như vậy. Mọi người nên chú ý quan tâm tới cô ấy, giúp cô ấy nói chuyện, tinh thần được ổn định, tránh để cô bé suy nghĩ nhiều hoặc chấn động mạnh về tâm lý để chứng trầm cảm k tấn công_Vị bác sĩ ấy nói

-Vâng, chúng tôi biết rồi_Phong gật đầu nói_Chừng nào chúng tôi có thể vào trong?

-Khi cô ấy được đưa vào phòng hồi sức và được kiểm tra về nhiệt độ, mọi người có thể vào trong_Vị bác sĩ ấy nói rồi cùng mọi người trở về phòng làm việc

Mọi người vào thăm NGọc, thấy khuôn mặt Ngọc đã hồng hào trở lại, song, mồ hôi vẫn chảy ra đầm đìa

-á!_Ngọc bừng tỉnh, ngồi phắt dậy

-Ngọc, cậu tỉnh rồi à? May quá_Trinh vui mừng

-....._Ngọc nhìn mọi người rồi im lặng

-Ngọc, cậu sao thế?_Phương lo lắng

-....._Vẫn là sự im lặng

-Ngọc, cậu sao thế? Nói gì đi, đừng im lặng nữa_Kiệt nói, đôi mắt chan chứa sự quan tâm

-....._Vẫn là sự im lặng nhưng thêm vào đó là những giọt nước mắt ngày càng tuôn ra nhiều hơn

Mọi người ra ngoài, trong phòng chỉ còn mình Ngọc và Kiệt. Kiệt nhẹ nhàng ôm Ngọc vào lòng, vỗ về như đang dỗ 1 đứa trẻ

Ngọc từ từ chìm vào giấc ngủ trong sự lo lắng của mọi người

Sáng hôm sau, khi Ngọc vừa tỉnh giấc

-Ngọc, cậu tỉnh rồi à?_Kiệt vui mừng_Cậu có muốn ăn gì k?

-..._Ngọc im lặng, chỉ khẽ lắc đầu

-K đượcj, cậu còn quá yếu, nếu k ăn thì sẽ k tốt cho sức khỏe_kiệt nói rồi múc 1 tô cháo trong hộp cháo mà Trinh đã chuẩn bị(cái mà người ta hay bỏ thức ăn vào rồi đem tới bệnh viện người ta gọi là cà mè đúng k ạ? Sorry, em k biết)

Ngọc đưa tay ra đón lấy tô cháo đang còn nóng hổi thì bị Kiệt ngăn lại

-Cháo còn nóng, để mình bón cho cậu_Kiệt nói rồi cẩn thận xúc 1 muỗng cháo, thổi cho bớt nóng rồi đút cho Ngọc

ngọc chỉ im lặng như vậy mặc cho Kiệt vừa múc cháo vừa kể biết bao câu chuyện trên trời dưới đất nhưng tuyệt nhiên k 1 tiếng nói hay tiếng cười nào phát ra từ khuôn miệng nhỏ xinh kia

Lúc đó, mọi người bước vào. Nãy giờ họ ghé qua nhà Ngọc lấy cho Ngọc 1 số đồ dùng cá nhân và đem theo kappy vào viện(tất nhiên là k để mấy ông bảo vệ thấy)

-Cậu dậy rồi à? Cậu đã thấy đỡ hơn chưa?_Trinh hỏi

-....._Ngọc khẽ gật đầu

-anh để đó đi, em sẽ cho Ngọc ăn tiếp. Anh ra ngoài nghỉ 1 lát cho khỏe, hôm qua tới giờ có khi nào anh nghỉ ngơi hay ăn chút gì đâu_Trinh nói với Kiệt

-Uk_Kiệt gật đầu Rồi bước ra ngoài

-Ngọc thế nào rồi?_Phương hỏi

-Haizz_Kiệt chỉ thở dài rồi lắc đầu, cùng Phong và Vũ ra ngoài lang can

Trình đang định cầm tô cháo lên thì bị Ngọc ngăn lại

-Cậu k ăn nữa à?_Trình hỏi

-....._Ngọc gật đầu

-Haizzz, Sao cậu im lặng mãi vậy? Tụi mình ở ngoài kia cũng chỉ toàn nghe thấy tiếng anh mình cười nói thôi, chẳng lẽ cậu định im lặng thế này suốt đời sao? Từ hôm qua tới giờ, k 1 giây nào anh mình rời khỏi chiếc ghế này, rồi mất khỏi cậu, chẳng lẽ....._Trình khuyên bảo

-....._ngọc vẫn chẳng nói năng gì

-Hu!Quá đáng lắm rồi đấy! Mình hết chịu nổi rồi. Cậu thích im lặng lắm sao? Hay là cậu cố tình như thế để làm mọi người lo lắng? Cậu muốn mọi người ăn k ngon ngủ k yên, chết dần chết mòn thì cậu mới hả dạ à? Cậu có biết đứng ở ngoài toàn nghe tiếng Kiệt cười nói k? Nếu ai nhìn vào biết lại tưởng Kiệt bị bệnh tâm thần đấy, cậu muốn biến Kiệt thành thằng ngốc à?Cậu đáng ghét và xấu xa đến thế sao?_Phương gắt lên

-Thôi mà Phương_Trình ngăn lại

-....._Ngọc vẫn im lặng

-Sao? Mình nói đúng à? Sao cậu cứ im lặng thế? Hay tại mình nói đúng nên cậu k thể cãi? Nếu mình nói sai thì cậu hãy lên tiếng đi, lên tiếng để biện minh cho những hành động của mình đi, nói đi, nói đi chứ?_Phương khích

-....._Vẫn là sự im lặng

-Chẳng lẽ...chẳng lẽ cậu đúng là như thế sao? Hả? Đồ ích kỉ. Vậy mà ai cũng lo cho cậu, ngay cả kappy cũng thế. Tụi này đã quan tâm, đặt tình yêu thương k đúng chỗ rồi. đồ xấu xa, ích kỉ_Phuong hét lên,mắt ứa lệ từng giọt lệ long lanh, đặt kappy vào người Ngọc rải vụn chạy

Nghe thấy tiếng hét, 3 chàng chạy vào cùng lúc với thời khắc Phương chạy ra

-Phương_Vũ đuổi theo khi thấy khóe mi Phương long lanh

Còn trong phòng, khung cảnh thật u uất. Trình chết lặng, đứng trân trân k nói nên lời. Ngọc khẽ thở dài, vuốt nhẹ lông kappy để xoa dịu ánh mắt lo lắng của nó, đôi mắt tựa như cặp thủy tinh đăm đăm nhìn ra khung cửa sổ

Phương chạy ra bờ hồ và ngồi khóc, trong lòng thầm trách:

"Cậu là đồ ngốc, đồ ngốc độc ác và ích kỉ. Cậu nghĩ chỉ 1 mình cậu buồn sao? Cậu buồn thì tụi này còn buồn 10. Tại sao cậu cứ im lặng mãi thế? Tại sao mình mắng cậu hậm tẹt thế mà cậu vẫn im lặng? Tại sao cậu k chịu nói? Chẳng lẽ cậu định im lặng mãi sao?

"

-k sao đâu. Đừng khóc nữa. Ngọc sẽ k sao đâu_Vũ tới bên, ôm Phương vào lòng và an ủi_Để mai mình đưa cậu vào thăm Ngọc, hôm nay thì ta về thôi

-Uk_Phuong gật đầu

Cùng lúc đó, trong phòng.....

-Cậu k sao chứ Ngọc?_Kiệt lo lắng hỏi trong khi Phong tới bên Trình đỡ Trình đứng dậy

-....._Vẫn là sự im lặng. Ngọc chỉ lắc đầu

-Tụi mình ra ngoài để cậu nghỉ ngơi 1 lát nhé_Phong đề nghị

-....._Ngọc gật đầu

Mọi người đi ra ngoài. Trinh ker lại mọi chuyện cho 2 chàng nghe. cả 3 hiểu Phương k hề có ý gì xấu, chỉ muốn Ngọc nói chuyện thôi. Còn Ngọc thì chỉ lặng lẽ nhìn ra khung cửa sổ bằng đôi mắt buồn trầm lặng, đôi tay khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của Kappy 1 cách vô thức

Ngọc nhìn ra khung cửa sổ, lòng buồn rười rượi. Ngọc nhớ về cơn ác mộng ngày xưa rồi nghĩ về những gì Phương nói. Sau 1 ngày suy nghĩ, cuối cùng Ngọc đã có câu trả lời. Cuộc sống sẽ chẳng còn ý nghĩa nếu mình lúc nào cũng giam mình trong 1 cái khung sắt do chính mình tạo ra mặc dù trong tay ta có chìa khóa và ta hoàn toàn có thể thoát ra được

Sáng hôm sau.....

-Ngọc à, ỉnh xin lỗi chuyện hôm qua nha. Mình....k cố ý _Phương rụt rè nói, trên tay cầm 1 bó hoa

-um k sao đâu _Ngọc cất tiếng nói. Cậu đầu tiên từ khi Ngọc tỉnh dậy

-Hả? Cậu..cậu vừa nói sao? _Tất cả mọi người ngạc nhiên

-Mình k nói vậy ai nói? Chẳng lẽ mình k được nói à? _Ngọc nói, trên môi khẽ nở 1 nụ cười nhẹ

-Cậu nói rồi! cuối cùng cậu cũng chịu nói rồi _Kiệt vui mừng nói rồi ôm lấy Ngọc thật chặt mà k thêm để ý tới mọi người xung quanh

-e hèm! _Phong khẽ háng giọng

-Ở đây còn nhiều người lắm nha. Yêu cầu k được thể hiện tình cảm quá đà ở nơi công cộng, nhất là trước mặt trẻ con _Trinh nói

-Trẻ con đâu? _Kiệt hỏi

-Em _Trinh nói

-Có người yêu rồi mà bày đặt nói là trẻ con _Kiệt nói

-Anh _Trinh làm nũng

-Thôi nào, Ngọc chịu nói chuyện là may lắm rồi. mọi người đừng cãi nhau nữa _Vũ nói
mọi người đều cười, trừ 1 ngời này giờ vẫn im lặng từ lúc nói được 1 cậu đầu tiên

-Cậu sao vậy Phương? _Ngọc hỏi

-Cậu...k giận mình chứ? _Phương ngập ngừng

-tại sao lại giận? _Ngọc hỏi lại

-Vì mình đã nói những lời k tốt với cậu _Phương nói

-Mình phải cảm ơn cậu mới đúng. Nhờ cậu mà mình biết mình k cô đơn, xung quanh mình vẫn còn rất nhiều quan tâm và chăm sóc. Cậu đã nhận ra mình ích kỉ tới mức nào khi chỉ nghĩ tới mình mà k quan tâm tới cảm xúc của người khác. Nếu k có những lời đó của cậu, mình e rằng mình sẽ im lặng như thế này mãi cho tới suốt đời _Ngọc nói những điều mình nghĩ và nhận ra trong suốt 1 ngày suy nghĩ

-Cảm ơn cậu vì đã k giận mình _Phương nói rồi ôm chầm lấy Ngọc

-Mà này, mấy hôm nay lo cho Ngọc, hình như tụi mình quên mất con trúc thì phải _Vũ nói

-Uk, đúng rồi. Sao chúng ta lại quên mất con nhỏ đó cơ chứ. Nhất định phải cho nó 1 bài học _Phương nóng nảy

-Uk, nó làm Ngọc suýt nữa thì bị trầm cảm còn gì, k thể tha được _Trinh cũng thế

-Thôi, k sao đâu. Bỏ qua đi _Ngọc nói khiến mọi người đều ngạc nhiên

Cậu vừa nói gì vậy Ngọc? cậu định bỏ qua cho nó 1 cách dễ dàng vậy sao? _Phương hét lên

-Nhưng dù sao mình cũng ổn rồi còn gì?? Tha cho nó 1 lần đi _Ngọc nói

-Thôi, cậu đã nói vậy thì tụi mình bỏ qua, nhưng lần sau nhất định mình k để nó yên đâu _Kiệt nói

-Uk, cảm ơn cậu_Ngọc cười

-Tại sao cậu phải cảm ơn chứ? Thôi, cậu đã chịu nói chuyện rồi, mình sẽ gọi bác sĩ tới kiểm tra rồi đưa cậu đi chơi_kiệt nói

-Uk, nhưng nếu mình k sao nữa thì ỉnh suất viện nha, ở đây chánlắm. Mình k thích mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện lắm_Ngọc nói

-Uk_Kiệt gật đầu rồi cười

2 ngày sau Ngọc được suất viện và đi học lại bình thường. 1 tuầntroong bệnh viện là quá đủ với cô và cô thật sự k muốn phải quay trở lạidó 1 lần nào đó nhưng số phận của con Người thì ai mà có thể biết trướcđược điều gì. Cô đâu hay rằng mai sau cô con phải quay lại đâynnhiều.....

Những tiết học trôi qua như những ngày bình thường khác.Mấy hôm nay, Ngọc nghỉ ốm, điều đó ai cũng biết nhưng k phải ai cũngbiết chuyện cô nằm viện và bị chứng trầm cảm tấn công nếu k nhờ cái connhỏ Trúc k biết điều kia. Ngọc đã nawn nỉ mọi người tha cho nó nhưng nóxem ra vẫn k biết điều, đi rêu rao khắp nơi và còn tỏ ra cực hả hê. Điều ức nhất là nó dám bóp méo sự thật, nói Ngọc giành Kiệt của nó nên bị nó đánh cho nằm viện. Ngọc biết nhưng xem ra chẳng hề quan tâm, hay nóiđúng hơn là cô đang cố nhịn.

Lâm mấy hôm nay k đi học, chỉ đi chơi, uống rượu giải sầu, hôm nay mới đi học lại. Lâm nghe mọi người nói Ngọc bị ốm, hôm nay mới đi học lại thì liền chạy tới gặp cô

-Ngọc à, em k sao chứ?_Lâm hỏi khi gặp Ngọc trong vườn trường vào giờ ra chơi

-Vâng, em k sao ạ. Em khỏe nhiều rồi_Ngọc nói

Bọn họ nói có thật k? vì thằng Kiệt mà em bị con nhỏ trúc đó đánh à?_Lâm nói

-Anh nghe bọn họ nói rồi à? Tùy anh muốn nghĩ sao thìnghĩ thôi, mấy chuyện đó em k cần quan tâm. Mà anh đừng gọi Kiệt làthằng nữa, khó nghe lắm_Ngọc tỏ ra bình thường

Sao em vẫn cứ bênh thằng nhóc đó? Em k thấy tức giận ư?Nó đã làm em ra nông nổi này thì anh nhất định sẽ k tha cho nó đâu_Lâmnói rồi bước đi

Ngọc chỉ nhìn theo rồi thở dài. Cô cứ nghĩ rằng lờicanh cáo của lâm chỉ là 1 phút nông nổi mà thôi. Cô cứ nghĩ rằng Lâm chỉ là 1 tên con trai bình thường thôi. Mà cho dù có trả thù thật đi chẳnghĩa cũng k làm gì được Kiệt_bang chủ của 1 bang lớn

Hôm sau, Lâm hẹn Kiệt ra ngoài, tại 1 căn nhà nhỏ đã bỏ hoang trên đường CDA

-Anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì k?_Kiệt hỏi

-Chẳng lẽ cậu k biết hay sao?_Lâm quay lại, nói

-Tôi chả biết gì cả, ngoài chuyện anh thích Ngọc_Kiệt nói

-Cậu cũng biết điều đó à? Vậy tôi cũng k ngại nói cho cậu biết tôi sẽ kbao giờ tha thứ cho kẻ nào đã làm tổn thương tới Ngọc và cướp mất Ngọccủa tôi_Lâm nói rồi bắt đầu xuất chiêu

-Anh nói vậy tôi cũng chả biết phải làm sao. Nếu anh đánh tôi vì ôi đãlàm Ngọc phải nằm viện thì tôi chấp nhận nhưng tôi k hề cướp Ngọc khỏitay anh_kiệt nói rồi lấy tay đỡ đòn

-K ư? Nếu k có cậu thì nhất định Ngọc sẽ là của tôi, sẽ là của riêng tôi. Vì thế, cậu nhất định phải chết_Lâm nói

Anh có thật sự thích Ngọc k? Tại sao anh lại có suy nghĩ đó? Nếu anhthật sự yêu 1 người thì anh k bao giờ được độc chiếm người đó cho riêngmình. Tình yêu là sự cho đi mà k hề mong nhận lại. Anh chỉ muốn độcchiếm Ngọc liệu đó có phải là tình yêu k? Nếu thật sự yêu Ngọc, thì anhphải chúc phúc cho Ngọc chứ? Tại sao anh lại có cái suy nghĩ lệch lạcrằng chỉ cần giết hết những chàng trai thích Ngọc thì Ngọc sẽ là của anh vậy?_Kiệt nói trong khi tay vẫn ra đòn

-Cậu im ngay đi. Cậu nói thế thì hay lắm, con làm thì sao? Cậu có làm được thế k?_Lâm nói trong khi tay vẫn hoạt động

-Nếu Ngọc tìm được 1 nửa đích thực và người đó có thể đem lại được hạnh phúc cho cô ấy thì nhất định tôi sẽ dừng lại và chúc phúc cho cô ấy. Nhưng tôi nghĩ người đó không phải là anh và tôi tin rằng người đó là tôi_Kiệt nói

-Cậu im ngay cho tôi_Lâm nói rồi rút túi ra 1 con dao, chém 1 nhát khá sâu và dài vào lưng Kiệt

-A! Anh sợ tôi phải không? Anh sợ rằng sẽ không thắng được tôi nên mới phải dùng tới vũ khí phải không? Cũng giống như trong tình yêu vậy, anh sợ tôi cướp mất ngọc nên mới muốn giết chết tôi. 1 người thiếu tự tin, hèn nhát và bỉ ỉ như anh tôi không đời nào giao Ngọc cho đâu_Kiệt dù đau, máu chảy đầm đìa nhưng vẫn gắng gượng nói, ánh mắt không khuất phục và kiên cường

Được lắm, vậy tối cho cậu xem_Lâm nói rồi đánh Kiệt liên tục trong khi Kiệt không còn khả năng chống trả

Kiệt nằm dưới sàn nhà lạnh, nhìn thấy Lâm bấm điện thoại và gọi điện cho Ngọc

-Alo, Ngọc à, em tới ngay đây nhé, nhà số 13 đường CDA. Em tới nhanh nhé, anh muốn cho em xem cái này, tới đi, đừng bỏ lỡ_Lâm nói rồi cúp máy

-anh...._Kiệt tức giận nhưng không làm được gì

-hahaha, tôi sẽ cho Ngọc thấy, cậu kém cỏi tới mức nào_Lâm nói, nụ cười nham hiểm và độc ác

-Cộp cộp cộp_Tiếng bước chân vang lên, ngày càng lớn và cuối cùng Ngọc đã xuất hiện ở cửa

-Ồ, Ngọc. Em đến rồi sao? Nhanh hơn anh nghĩ đấy_Lâm nói rồi nhìn đồng hồ khi đang ngồi chễm chệ trên chiếc sofa và nhấm nháp rượu vang

-Anh gọi em tới đây có chuyện gì?_Ngọc hỏi, ánh mắt có phần e dè

-À, anh mời em tới đây để chứng kiến xem anh làm gì thằng nhóc này àymà_Lâm nói rồi chỉ vào tên con trai đang nằm bẹp dí ở dưới đất cùng 1 vùng máu to

-Ai đây?_Ngọc nói, trong lòng bỗng dấy lên 1 nỗi lo khó tả

-Em không nhận ra ai sao? Là tên con trai không bao giờ vắng mặt trong những câu chuyện em kể với anh_Lâm nói rồi bước tới, nắm lấy tóc và kéo ngược đầu Kiệt lên

-kiệt!_Ngọc thấy Kiệt như thế thì hoảng chạy tới nhưng bị 1 nhóm người ngăn lại

-Ồ, em nghĩ anh sẽ dễ dàng để em tới được đây mà cứu nó sao? Nhầm rồi bé ạ. Anh sẽ bắt em phải đứng đó, sẽ bắt em chứng kiến quá trình anh giết nó và sẽ cho em thấy nó chết đau đớn và nhục nhã tới mức nào. Anh sẽ cho em biết cái giá phải trả khi chối từ anh là gì_Lâm nói và bắt đầu đánh túi bụi vào người Kiệt

-Dừng! Dừng lại đi. Làm ơn dừng tay lại đi, cậu ấy sẽ chết mất. Dừng lại đi_Ngọc nói, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng

-Em xin tha cho nó sao? Vayaj thì anh sẽ đánh nó nhiều hơn_Lâm nói rồi dùng chân đạp vào người Kiệt, Kiệt không chịu nổi, hộc máu miệng rồi bất tỉnh

-Kiệt!_Ngọc hét lên rồi hất tay tên đang giữ mình ra, ánh mắt tràn đầy lửa hận thù. Cô hạ knock out từng tên, từng tên 1. Chưa bao giờ, sức mạnh của cô bộc phát mạnh mẽ như lúc này, mạnh đến nỗi Lâm cũng phải ngạc nhiên

Sau khi không còn tên nào cản đường nữa, Ngọc chạy tới bên Kiệt, nước mắt bắt đầu trào ra như 1 con suối tinh khiết

Lời kể của Ngọc

tôi không thể nhìn vào mắt mình được nữa, Kiệt đây sao? 1 người con trai bất tỉnh, nằm trên vũng nước màu đỏ tỏa ra mùi tanh đến kinh người. k thể đâu, k thể đâu phải không? Chắc chắn là không phải đâu.

Tôi cứ luôn suy nghĩ như vậy nhưng càng nghĩ thế tôi càng cảm thấy hoang loạn hơn. Tôi sợ, phải, rất sợ. Tôi sợ mất Kiệt, tôi sợ thần chết sẽ cướp Kiệt đi mãi mãi. Cướp Kiệt khỏi tay tôi 1 cách phủ phàng và vô tình như cách mà trước kia ông ấy đã cướp mẹ tôi đi. Có phải tôi là 1 con bé luôn mang lại xui xẻo hay không mà trước giờ ai ở gần tôi cũng đều gặp xui xẻo. Trong giờ phút này tôi mới chợt nhận ra với tôi Kiệt quan trọng

tới mức nào và tôi yêu Kiệt như thế nào. Phải, tôi yêu Kiệt lắm rồi, yêu từ lâu lắm rồi nhưng tôi không hề nhận ra. Tôi chợt thấy rằng mình không thể sống thiếu Kiệt.

-Kiệt ơi, cậu tỉnh dậy đi, Kiệt_Tôi vừa khóc, đỡ Kiệt nằm trên đùi và gọi. Chiếc áo dài trắng của tôi giờ đang dần hóa thành màu đỏ bởi vết thương trên lưng Kiệt

Lời kể của Kiệt

Tôi nghe thấy tiếng nói của Ngọc cùng hơi ấm thân quen tỏa ra từ bàn tay cô. Tôi từ từ tỉnh giấc

-Mình không sao đâu_Tôi khẽ nở 1 nụ cười dù trong thâm tâm tôi biết rằng mình đang dần yếu đi

-Cậu không sao chứ? Lưng cậu bị thương rồi, nặng lắm_Ngọc hỏi tôi, khuôn mặt nhoe nhé

-Mình không sao, cậu đừng khóc. Đừng khóc vì mình. Mình đau lòng lắm. mình không muốn người con gái mình yêu khóc vì mình đâu.Nín đi nào_Tôi cố gắng nói rồi vươn tay lau nhẹ những giọt nước mắt trên mặt Ngọc nhưng dường như tôi đang làm nó ngày càng trở nên lem luốc vì đôi tay đầy máu của mình

-Cậu không được làm sao đâu đó, cậu không được bỏ mình mà đi đâu_Ngọc nói rồi cúi xuống ôm tôi, cảm giác thật ấm áp

-Ngoan nào. mình không bỏ cậu đâu_tôi cố gắng nói rồi hôn nhẹ lên má tóc của Ngọc. Sau đó thì tôi chìm vào giấc mơ của riêng mình. Tôi mệt quá rồi, buồn ngủ quá rồi, mí mắt nặng trĩu khiến tôi không thể nhắm mắt lên nổi. Trong cơn mê man, tôi nghe thấy tiếng Ngọc gọi tôi thăm thiết cùng những tiếng nấc nghẹn ngào. tôi muốn tỉnh dậy để vỗ về Ngọc nhưng giờ đây, tôi không thể.....

-em bảo anh dừng lại ư?Vậy thì không bao giờ_Lâm nói rồi đánh Kiệt nhiều hơn

-Dừng lại đi. Tôi xin anh đấy, đừng đánh cậu ấy nữa mà. Cậu ấy sắp không trụ được nữa rồi_Ngọc hét

-....._Lâm dường như vẫn để ngoài tai những lời nói đó. Hắn đánh Kiệt dữ dội hơn và Kiệt không chịu nổi nữa nên hộc máu

-Kiệt!_Ngọc hét lên rồi lao về phía Kiệt thì bị đám ô hợp kia ngăn lại

-buông tôi ra_Ngọc hét lên rồi hất tay tên đang giữ tay Ngọc ra. Sau đó thì bắt đầu lao vào đánh trả bọn người đó. Cô đánh hạ từng tên từng tên. Từng cú đánh, ra đòn thật chuẩn xác và đầy nội lực khiến Lâm vô cùng ngạc nhiên với sức mạnh của Ngọc. chỉ lúc sau, cả đám đã đo ván ở dưới đất. Ngọc lao về phía Kiệt

Lời kể của Ngọc.....

Tôi lao về phía Kiệt 1 cách vô thức. Tôi không thêm quan tâm tới những chướng ngại vật ở trước mặt mình. Tôi đã nhiều lần vấp ngã vì chân phải đang đổ tẩy và đau đớn vì lúc này và phải cạnh bàn. Tôi nơi, tôi ngóithụp xuống đất và bật khóc khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia đang nhăn nhó và nằm trong 1 vũng nước màu đỏ bốc lên mùi tanh đến kinh người

-Kiệt, Kiệt ơi, tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy đi. Mình này, Ngọc này, cậu dậy đi_Toôi gọi kiệt trong vô thức, trong khi nước mắt rơi và đỡ đầu Kiệt gối lên đầu mình

Lời kể của Kiệt.....

-Cậu đấy à? Sao lại khóc thế? Mình đã chết đâu? Cậu mà khóc bây giờ thì sau này mình chết, nước mắt đâu mà cậu khóc nữa_Tôi nói rồi gượng cười. Thật sự tôi không muốn ngẩng nhìn thấy tôi trong hoàn cảnh và bộ dạng này 1 chút nào. Và tôi cũng chẳng muốn nhìn thấy cô ấy khóc

-Cậu không được nói thế. Cậu sẽ không sao đâu_Ngọc nói rồi khóc nhiều hơn

-Nào, đừng khóc nữa. Không 1 chàng trai nào muốn nhìn thấy người mình yêu khóc vì mình đâu _Tôi nói rồi cố vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt đẹp hoàn hảo của Ngọc. Nhưng dường như, tôi càng lau lại càng làm nó lem luốc hơn vì đôi bàn tay đầm máu của mình_Xin lỗi nhé.Mình không làm khuôn mặt cậu trở nên đẹp hơn mà xem ra còn làm nó trở nên xấu xí nữa. Xin lỗi cậu_Tôi nói rồi cố cười

-Huhuhu, cậu đừng nói thế. không sao đâu mà, đẹp lắm_Ngọc nói rồi cúi xuống ôm lấy tôi khiến tôi vô cùng hạnh phúc

-Cậu đừng khóc nữa.ngoan, nghe lời mình,nín đi_tooi nới rãi hôn nhẹ lên mái tóc của Ngọc. Sau đó thì mi mắt tôi nặng trĩu, cảm giác mệt mỏi vàbuồn ngủ ập đến khiến tôi k thể nào cưỡng lại được. Tôi nhắm mắt và chìm vào cơn mê. Trong cơn mê, tôi nghe thấy tiếng Ngọc gọi tên tôi thắm thiết và có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của Ngọc đang rơi trên má mình. Tôi muốn thức dậy và nói NGọc an tâm, muốn dỗ Ngọcnín khóc nhưng dường như lại k thể. Vùi.....tôi đang rất mệt.....

Lời kể của Ngọc

tôi nhìn thấy Kiệt lặng lẽ chìm vào giấc ngủ mà lòng lo lắng và hoảng loạn. K hiểu sao lúc đó tôi lại có cái suy nghĩ là Kiệt sẽ k bao giờ tỉnh dậy nữa và tôi sẽ xa Kiệt mãi mãi. Tôi sợ rằng thần chết sẽ cướp Kiệt đi, sẽ đem kiệt rời xa tôi như cách mà ông ấy đã đem mẹ tôi đi.Chẳng lẽ tôi là con bé độc ác luôn đem lại xui xẻo cho người khác haysao? Tôi k muốn, k muốn như thế đâu

Máu từ lưng Kiệt tuôn ra ngày càng nhiều, loang khắp chiếc áo dài trắng của tôi khiến nó dần trở thành màu đỏ. Điều đó càng làm cho tôi lo lắng hơn và nỗi sợ hãi trong tôi ngày càng lớn hơn. Ngay giây phút giờđây tôi mới chợt nhận ra tôi cần Kiệt và tôi yêu Kiệt biết bao. Tôi đãyêu Kiệt từ laau nhưng tôi lại k nhânj ra hay cô tình ngu ngốc k nhậnra vì tôi sợ mình sẽ giống mẹ. Nhưng ngay giây phút này, tôi cảm nhậnđược tình cảm lớn lao mà Kiệt dành cho tôi và tôi tin rằng tình cảm đólà thật, tôi sẽ được hạnh phúc

Tôi khóc nức lên, lay lay kiệt mặc dù Kiệt vẫn k hề tỉnh lại

-Kiệt! Mình đưa cậu đi bệnh viện. Cậu phải sống_Tôi cô đỡ Kiệt dậy thì bị 1 cánh tay ngăn lại

-Em định đưa thằng khốn đó đi bệnh viện à? Đừng có mơ_Lâm nói

-Anh buông tôi ra! Đừng dùng bàn tay dơ bẩn đó của anh đụng vào người tôi_Tôi hất tay hấn ra

-Anh thả. em phải là của anh, phải là của anh! Em biết chưa? Anh sẽ k để kẻ nào lấy được em nếu anh cũng k có được em_Lâm nói

-anh buông tôi ra. Đừng áp đặt cái tình cảm thối nát của anh lên người tôi. Đừng khiến tôi ghê tởm về anh hơn nữa_Tôi nói

-Ghê tởm?_Lâm hỏi

-Phải, tôi ghê tởm, ghê tởm tất cả về anh_Tôi hét lên

-Nhưng anh yêu em_Lâm nói rồi ôm tôi

-buông ra_Tôi cố gắng đẩy Lâm ra rồi chạy tới chỗ kiệt

-Em đừng mong anh sẽ để em và nó ra khỏi chỗ này được dễ dàng_Lâm nói

-Ý anh là sao?_Tôi hỏi

-Nếu muốn ra khỏi chỗ này, trước hết em phải bước qua xác anh_Lâm nói

-Được! Vậy tôi sẽ cho anh toại nguyện

Tôi nói rồi bắt đầu ra đòn.

- Chưa bao giờ từ ngày học võ tôi lại tức giận và ra đòn mạnh như thế này. Tôi hận anh, phải, rất hận anh. Tôi trước giờ luôn coi anh như 1 người anh nhưng hành động hôm nay của anh đã mọi thiện cảm và suy nghĩtốt đẹp của tôi về anh sụp đổ hoàn toàn_tôi nói

-Em nói gì vậy Ngọc?_Lâm nói trong khi chống đỡ những cú ra đòn củ tôi

-Tôi hận anh. Anh biết tôi hận anh tới mức nào k? Tôi k yêu anh, phải,tôi yêu Kiệt. Tôi yêu Kiệt vì cậu ấy yêu tôi thật lòng, tôi yêu cậu ấyvì cậu ấy sẵn sàng từ bỏ, sẵn sàng chúc phúc cho tôi nếu tôi tìm được hạnh phúc. Cậu ấy k giống anh, k tồi tệ như anh, anh hiểu chứ?_Tôi nói rồi ra 1 đòn quyết định làm Lâm ngã sóng xoài và k gượng dậy được nữa

Sau đó, tôi tới đỡ Kiệt dậy và đưa cậu ra ngoài, khi đi ngang qua Lâm, tôi nghe anh hỏi

-rốt cuộc em là ai?_Lâm hỏi

-Bệnh nhaan mất máu khá nhiều, cần phải truyền máu. Nhưng hiện giờ nhóm máu của nạn nhân bệnh viện đã dùng hết trong ca phẫu thuật lần trước nên muốn tìm người nhà để lấy máu_Cô y tá nói tiếp

-Vậy k dùng được nhóm máu o sao ạ?_vũ hỏi

-Rất tiếc là nhóm máu đó bệnh viện cũng đã hết_Cô ấy lắc đầu

-Làm sao đây? Chúng ta lại k cùng nhóm máu với Kiệt_Phương nói

-Kiệt nhóm máu gì?_Ngọc hỏi

-AB_Phương trả lời

-Vậy để mình, mình cũng là nhóm máu AB, mình sẽ truyền máu cho cậu ấy_Ngọc nói rồi quay sang cô y tá_Chị cứ lấy máu của em đi, bao nhiêu cũng được

-Cô cứ bình tĩnh. Bây giờ cô theo chúng tôi đi xét nghiệm máu_cô y tá ấy nói rồi đưa Ngọc đi

-Liệt có sao k? Ngọc mới ốm dậy mà?_Phương lo lắng

-Biết là thế nhưng cậu k thấy nét mặt kiên quyết đó của Ngọc à? Cho dù chúng ta có ngăn lại cũng k được đâu_Phong nói

sau hàng giờ trong phòng phẫu thuật, cuối cùng, cuộc phẫu thuật đã thành công tốt đẹp. Tuy nhiên Kiệt vẫn còn rất yếu còn Ngọc thì vì mới ốm dậy mà truyền cho Kiệt quá nhiều máu nên cũng ngất đi. Theo quyết định của ông Kiệt tức là chủ tịch tập đoàn Hoàng gia, Kiệt và Ngọc được đưa vào cùng 1 phòng hồi sức đặc biệt (ý đồ gì đây?)

Sáng hôm sau Kiệt tỉnh giấc nhưng ánh sáng mặt trời chói chang cùng mi mắt nặng trĩu khiến Kiệt k thể mở mắt ngay được. Cậu cảm nhận được mùi thuốc sát trùng nồng nặc xung quanh cùng những tiếng kêu píp píp đều đều của đám máy móc ãng nổi vào người Kiệt. 1 lúc sau, cậu từ từ mở mắt. Hình ảnh mà cậu thấy đầu tiên là Ngọc với khuôn mặt vui mừng nhưng tiêu tụy

-Kiệt, cậu tỉnh rồi sao?_Ngọc thốt lên_để mình đi tìm bác sĩ_Ngọc nói rồi định chạy đi nhưng bị Kiệt giữ lại

-....._Kiệt muốn nói nhưng cổ họng khô khốc k cho phép cậu làm điều đó

-cậu uống nước đi_Ngọc biết được điều đó bởi cô khi thức dậy cũng thế

-..._Kiệt uống từng ngụm nước nhỏ. Quả nhiên, nước là 1 thần dược

-Cậu thấy đỡ hơn chưa?_Ngọc hỏi

-Mình...khỏe nhiều rồi, cảm ơn cậu_Kiệt cười

-Vậy cậu thấy có đâu chỗ nào k? Vết mổ chẳng hạn_Ngọc hỏi

-k, chỉ hơi nhức 1 chút thôi_Kiệt nói rồi nở 1 nụ cười

-um_Ngọc nói rồi nhìn Kiệt

-Cậu có chuyện gì muốn nói với mình sao?_Kiệt nhận ra tận sâu trong mắt Ngọc có điều muốn nói

-um....._Ngọc khẽ im lặng rồi nói_tại sao cậu lại đến đó? Tại sao cậu lại đồng ý sẽ gặp mặt lâm?_Ngọc hỏi

-Mình phải làm cho Lâm nể chứ. Nếu mình từ chối k đến thì chẳng phải anh ta sẽ nghĩ mình hèn nhát và sợ sệt sao? Nếu thế, làm sao anh ta có thể nhận ra anh ta thua kém mình cơ chứ? Mình phải chiến đấu để giành được phần thắng chứ_Kiệt nói

-Chiến đấu để được phần thắng? Thế bây giờ cậu thế nào? Thắng à? Thắng nên mới vào đây du lịch sao?_Ngọc nói

-ừ thì...có thể mình thua anh ta ơp đó nhưng bây giờ mình mới là người thắng cuộc. Chẳng phải anh ta đã bị cậu đánh sao? Vậy àm cậu k tới thăm anh ta mà ngồi đây lo ình. Mình đã là người chiến thắng trong việc giành được sự quan tâm của cậu_Kiệt nói

-ai thêm quan tâm cậu chứ? Chẳng qua vì mình nên cậu mới bị thế nên mình cảm thấy có lỗi thôi_Ngọc nói

-Cái này là mình muốn mà. Đâu phải tại cậu. Có trách thì trách mình thích nguy hiểm và làm bạn với tử thần thôi_Kiệt cười

-um, nhưng cậu phải hứa lần sau k được thế nữa nhé. k được bắt cấn để người ta dùng chiêu thức xảo quyệt làm hại bản thân nha_Ngọc nói

-uk_Kiệt cười

-Mà sao cậu lại biết mình đánh lâm?_Ngọc sực nhớ ra

-Ừ thì...lúc mà cậu đỡ mình ra ngoài ý, mình có tỉnh dậy được 1 lúc nên thấy lâm nằm sóng xoài dưới đất và nghe được cậu và anh ấy nói chuyện_Kiệt nói

-Cậu nghe được những gì rồi?_Ngọc hốt hoảng

-um....mình nghe cậu trả lời cậu là Ngọc khi lâm hỏi cậu là ai. Lâm nói chắc chắn chắn ngoài cái tên Ngọc cậu còn 1 thân phận khác. Cậu nói cậu là snow của thế giới đêm. Lâm nghe vậy thì nói:

"Thảo nào

". Rồi cậu nói....._Kiệt nói tới đó thì dừng lại

-Mình nói gì?_Ngọc hét lên

-um...cậu nói.....cậu nói....._Kiệt ấp úng

-Mình nói gì?_Ngọc hét lên, khuôn mặt hơi ửng hồng

-hì! Mình k nghe được. Lúc đó mình buồn ngủ nên ngủ mất tiêu_Kiệt cười

-Phù...may quá_Ngọc thở dài, ngồi xuống góc giường

-may gì? Cậu có chuyện gì dấu mình sao?_Kiệt hỏi rồi nhìn Ngọc với ánh mắt nghi ngờ

-k...k có gì_Ngọc chối

-cậu k nói thì thôi vậy. Bây giờ mình chỉ cần....._Kiệt nói

-Cần gì?_Ngọc hỏi

-Cần cậu trả lời về lời đề nghị của mình. Cậu làm bạn gái mình chứ?_Kiệt nắm lấy tay Ngọc, nhìn Ngọc bằng đôi mắt sâu lắng đầy tình yêu cùng khuôn mặt nghiêm nghị rồi nói

-um.....mình....._Ngọc đỏ bừng mặt, cúi xuống sàn nhà, chuẩn bị nói ra 3 từ cần nói thì.....

-Kiệt! Cậu tỉnh rồi à?_Cả đám lao ào vào, vì nghe thấy tiếng Kiệt nói nên mọi người mừng rỡ chạy vào. Cũng may là chỉ nghe tiếng chứ chẳng nghe thấy Kiệt nói gì

Ngọc thấy mọi người vào, liền giật bản mình, quay phắt lại và vội vàng rút tay ra khỏi bàn tay Kiệt

Bàn tay Ngọc giờ đây đã k còn trong bàn tay của kiệt nhưng hơi ấm thì vẫn còn vương vấn đâu đây....

-Uk, cậu ấy mới tỉnh đấy. Thôi, các cậu ở đây đi, mình đi gọi bác sĩ_Ngọc mỉm cười

-uk, phiền cậu_Trinh nói mà k quay đầu lại, chỉ nhìn anh 2 mình. Nhưng bỗng nhiên, nhớ ra điều gì đó, Trinh quay phắt lại_khoan đã! Ngọc! Sao cậu lại đứng ở đây? Chẳng phải mình đã dặn cậu phải nghỉ ngơi rồi sao?_Trinh hét lên

-Cậu đang chuyển nước mà? Xong rồi sao? Đâu nhanh như vậy?_Phương cũng hét lên

-Chưa, chưa xong, còn nửa chai lặn nhưng mình thấy khỏe rồi nên rút ra_Ngọc cười

-Trời à! cậu...thật là....Đi, đi theo mình sang phòng bác sĩ. Đi gọi bác sĩ tới kiểm tra cho Kiệt, nhân tiện khám xem cậu có bị sao k. Nếu cần, cho chuyển thêm vài chai nước nữa_Phương nốc cốc, kéo tay Ngọc sang phòng bác sĩ

Lúc này Kiệt mới để ý tới giường mình nằm ở phía bên trái của 1 căn phòng rộng còn bên trái là 1 chiếc giường khác, bên trên có treo 1 chai nước đang chuyển đỏ. Còn Ngọc thì lại mặc bộ quần áo bệnh nhân giống của Kiệt (giống đồ đôi ghê). Chẳng lẽ Ngọc bị thương?

-Ngọc bị sao thế?_Kiệt hỏi

-haizzz,mày phải cảm ơn Ngọc đấy. Vừa ốm dậy mà truyền cho mày quá nhiều máu nên bị ngứa xỉu đó. Mày có ý tá có ngăn lại nhưng có chịu nghe đâu? Cứ cố chấp đòi truyền máu ày.Mà nếu như k có Ngọc thì mày cũng chẳng có đủ máu để mà sống đâu_Vũ nói

-Ngọc truyền máu cho tao?_Kiệt ngạc nhiên

-uk, tại lúc đó bệnh viện hết máu mà ông nội và Trinh thì lại k có đó, mà Ngọc thì lại cùng nhóm máu nên....._Phong nói

kiệt k nói gì nữa, chỉ lấy tay chạm vào ngực trai của mình, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể mình tỏa ra, cảm nhận được trái tim đang đập khỏe mạnh và cảm nhận được dòng máu của Ngọc đang lưu thông trong cơ thể mình. 1 cảm giác khó tả dâng trào, chỉ có thể nói qua 2 từ:

"Hạnh phúc

"

.....

Sau khi bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho kiệt xong và nở 1 nụ cười hài lòng vì sức khỏe Kiệt tiến triển tốt hơn nhưng gì họ nghĩ

Ông Kiệt vào thăm Kiệt, thấy thằng cháu nội của mình đã khỏe nên cũng an tâm. Ông bảo Ngọc ra gặp ông 1 lát.....

2 người nói chuyện với nhau 1 lúc rồi ông tạm biệt Ngọc vì có công việc đột xuất. Đoạn đối thoại cũng k có gì đặc biệt lắm, chỉ là hỏi han về cuộc sống và việc học tập của Ngọc thôi. Thật ra, ông muốn nói nhiều hơn nhưng vì cảm thấy giờ này là quá sớm để nói và cũng cảm nhận được việc đó sắp xảy ra nên quyết định im lặng. Kiệt ở lại bệnh viện theo dõi thêm 2 tuần nữa rồi được xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng và vẫn đi học.

Thoát cái, tháng 4 đã đến được 1 tuần rồi. Có lẽ đây cũng là tháng quyết định số phận của Ngọc. Thân thể của Ngọc sẽ được vạch trần

30. Chương 29 : Lời Nói Mơ Hồ

có 1 chuyện mà mọi người k ai hay biết, chỉ đơn giản là vì Ngọc k kể cho ai. Chuyện này xảy ra cũng lâu rồi,à k, cũng k lâu lắm, nói chung là trước khi Kiệt bị Lâm đánh 1 vài ngày.....

Quay trở về quá khứ 1 lúc nha mọi người

Ngọc đang trên đường tới chỗ làm thêm, hôm nay những tiết học diễn ra trong sự im lặng và thảnh thơi là những trò cười của tụi bạn trong lớp. Nhưng tiết cuối cùng kéo dài thêm khoảng 15

phút khiến ai cũng mệt mỏi. Ngọc rảo bước nhanh hơn để đến quán cà phê đã gần bó với mình từ lâu. Cô muốn nói chuyện với anh và cũng muốn gặp xem bạn gái mới mà anh mới quen như thế nào, đâu phải lúc nào cũng được làm cô em gái khó tính khiến chị dâu cũng phải toát mồ hôi dàu. Nhưng khi tới ngã ba thì.....

-Cô gái, có thể cho bà lão này 1 ít thức ăn được k? Đã 3 ngày rồi ta chưa có gì vào bụng_1 bà cụ ăn xin nói, khuôn mặt xanh xao và tiêu tụy như 1 lưỡi dao cứa sâu vào lòng người

-um.....đồ ăn thì giờ cháu k có nhưng cháu còn ít tiền, bà cầm lấy mà mua đồ ăn nhé_Ngọc nói rồi mở cặp ra

-Nhưng ta có còn sức để mà đi nữa đâu_Bà ấy nói

-Vậy thì phải làm sao đâu? ở đây chỉ toàn bán bánh mì thôi mà bà đã mếu ngày k ăn nên ăn cháo là tốt nhất. Hay là bà ngồi đây chờ cháu 1 lát, cháu đi mua cháo cho bà_Ngọc nói rồi chạy đi

1 lát sau, cô trở lại, trên tay cầm theo 1 phần cháo còn nóng hổi. Khuôn mặt lầm tằm mồ hôi nhưng nụ cười thật rạng rỡ và thân thiện

-Bà ăn đi ạ, cháo còn nóng đây_Ngọc đưa cho bà lão rồi nói

-Cảm ơn cháu_Bà lão cười rồi ngồi ăn thật ngon miệng
sau khi bà lão đã ăn xong

-Bà cảm thấy khỏe chứ ạ?_Ngọc cười

-Cảm ơn cháu, ta khỏe rồi_Bà ấy cười

-vậy thì cháu xin phép, cháu còn có việc phải đi ạ_NGọc nói rồi đứng dậy

-Khoan đã cô gái nhỏ Ta muốn nói với con điều này_Bà lão nắm lấy tay cô

-Sao ạ?_Ngọc quay lại hỏi

-Nói này k thuộc về con, cuộc sống vất vả hiện giờ k phải là của con. Cuộc sống đích thức của con là ở 1 nơi khác, 1 nơi đầy ắp lục lạp giàu sang. Con là 1 nàng công chúa, là báu vật của 1 gia đình thế lực. Cuộc sống đó con đã từng hưởng, rồi con trôi dạt tới thế giới này. Nhưng con yên tâm, rồi cuộc sống đó con sẽ lại có. Mọi khuất mắc trong lòng đều sẽ được giải tỏa nếu như con biết tha thứ. Ta tin con làm được vì con là 1 đứa con gái tốt_Bà ấy nhìn vào đường chỉ tay của Ngọc và nói, xong, bà buông tay cô ra

-Ơ....._Ngọc im lặng, thật sự những gì bà ấy nói là quá đúng

Đến khi NGọc bình tĩnh và tâm hồn quay về với thức tại, bà lão đã biến mất, cái bóng gầy nhỏ bé khuất dần trong ánh chiều tà

Ngọc thật sự sau khi nghe những lời đó, k còn tâm trí nào mà gặp anh Tuấn nữa. Dẫu biết như thế là rất mất lịch sự. Cô gọi điện và xin lỗi anh vì k đến được thì nghe anh bảo cũng đang định gọi cho cô vì hôm nay chị Lan(người yêu Tuấn) cũng bận đột xuất. Vậy cũng hay, k ai cảm thấy có lỗi hay áy náy

Ngọc mấy ngày sau đó cứ luôn suy nghĩ về những gì bà lão nói. Nhưng rồi, Kiệt bị tai nạn nên việc này tạm thời được gác lại và cho tới nay, Ngọc đã cho nó vào quên lãng

31. Chương 30 : Chiếc Bánh Bí Ẩn

Thoắt cái, hôm nay đã là sinh nhật NGọc, ngày 12-4 (thật ra là sinh nhật tác giả). Mọi người muốn dành cho Ngọc 1 sự bất ngờ nên đã bí mật làm tặng Ngọc 1 buổi sinh nhật thật ý nghĩa. Họ chọn địa điểm tổ chức là quán cà phê của Tuấn. Hôm nay, người yêu Tuấn cũng tới dự. Hôm trước, Ngọc đã có dịp gặp lan. Lúc mới vào, Ngọc làm mặt lạnh, hỏi han Lan mấy câu về sở thích rồi lại hỏi có yêu Tuấn thật lòng k làm Lan vừa sợ lại vừa lo vì Tuấn nói với cô Ngọc là đứa em gái quan trọng nhất của mình. Dò hỏi được 1 lúc, Ngọc vẫn với khuôn mặt lạnh như tiền, gọi Tuấn ra gặp riêng. Mặt Tuấn cũng căng thẳng k kém. Nhưng lúc Ngọc và Tuấn quay lại, cả 2 lại cười rạng rỡ. Ngọc cười với lan rồi xin phép về trước vì có hẹn với tụi nó, còn lan thì ngơ ngác k hiểu gì. Tuấn cười và bảo với cô nàng:

"Em ngốc quá! con bé em từ lâu rồi. Chẳng qua nó muốn chọc chị dâu 1 chút nên mới làm mặt lạnh thôi". Câu nói đó của Tuấn làm Phương thở phào và pót tay trước Ngọc.

16h30

-Nè, lời mình đi đâu đó?_Ngọc bị Kiệt kéo đi nên hỏi

-Thì tới nơi sẽ biết_Kiệt nói

Và bây giờ thì tới trước 1 shop thời trang lớn

- Ê! cậu muốn mua quần áo hả?_Ngọc cười

-um, muốn mau váy_Kiệt nói

-hế, cậu mặc váy sao???_Ngọc ngơ ngác

-Cậu nghĩ mình là gì mà bảo mình mặc váy? Mình mua cho cậu_Kiệt nói

-Mua ình? Chi?_Ngọc hỏi

-Để đi chơi với mình_Kiệt nói

-Ai nói mình đi chơi với cậu? Đi chỗ khác đi, mình k vào đâu_Ngọc nói rồi lôi kiệt đi

-Nhưng mình đã hứa với mọi người là phải đưa cậu về với 1 hình ảnh khác_Kiệt nói rồi kéo Ngọc vào trong

-Nè, bỏ ra, làm gì vậy? Lợi dụng ôm mình là sao?_Ngọc đánh nhẹ vào tay Kiệt khi cậu vòng tay qua eo cô

-Nào, bây giờ thì im lặng đi. 1 khi còn ở trong shop này thì cậu còn là bạn gái mình_Kiệt nói nhỏ rồi kéo Ngọc vào khu quần áo dành cho phái nữ

Kiệt lựa cho Ngọc nhưng bộ váy đẹp nhất và làm toát lên được sự thuần khiết, thanh cao của cô. Ngọc nhìn đồng quần áo mà ngán ngẩm, cứ phải ra vào phòng thử đồ liên tục. Cuối cùng, Kiệt cũng ưng ý với chiếc đầm mà Ngọc mặc trên người hiện giờ.

-Haizz, biết vậy hồi anyx thử cái này trước có phải hơn k_Ngọc xụ mặt

-Thôi mà_Kiệt cười xoa xoa đầu Ngọc. Nhờ vậy mà này giờ cậu mới được nhìn ngắm nàng công chúa nhỏ của cậu dưới nhiều bộ cánh khác nhau trong sự trầm trồ, ngưỡng mộ và ghen tị của các cô nhân viên

Quả thật bộ cánh mà Ngọc đang khoác trên người thật sự rất đẹp. 1 màu trắng muốt được phủ lên bộ cánh. Bộ váy k quá lộng lẫy nhưng cũng k quá mờ nhạt với những đường may thật tinh tế cùng điểm thân đặc biệt là chiếc nơ to bản ở phía sau lưng. Phần lưng được khoét khá sâu nhưng được che đi 1 cách tinh tế bằng lớp vải ren. Váy xếp li, xoè rộng mỗi khi Ngọc xoay vòng làm người ta có cảm giác Ngọc như 1 nàng công chúa nhỏ. Sau khi trang điểm và làm tóc cô giống như 1 tiểu tiên nữ haphàm với khuôn mặt thanh tú, bộ cánh trắng muốt cùng đôi giày cao gót cùng màu và mái tóc đen được uốn xoăn, búi lên nhẹ nhàng và có 1 vài lọn thả tự nhiên, thêm 1 chiếc vương miện nhỏ nhắn, cô đã trở nên hoàn hảo.

Kiệt ngơ ngác khi nhìn Ngọc, đứng đờ ra mất vài phút khiến Ngọc đỏ mặt, k dám nhìn. Đến khi 1 chị nhân viên đứng tuổi tới, lay lay tay Kiệt thì cậu mới bừng tỉnh, cười 1 cách ngượng ngùng khi nhìn thấy mấy chị nhân viên đang che mặt cười khúc khích rồi tới nắm tay Ngọc, dẫn đi

Kiệt hôm nay cũng k thua kém gì khi sánh bước cùng Ngọc trong bộ vest màu xám khói, có cách điệu phần để phù hợp với lứa tuổi vào tạo điểm nhấn đặc trưng cho trang phục. Mái tóc lãng tử hàng ngày được chải gọn gàng, vuốt ngược ra phía sau và

"cổ định

" bằng gel, để lộ vầng trán cao thanh tú và góp phần làm nụ cười tỏa nắng hàng ngày thêm rạng rỡ

Không gian tổng quán hôm nay ấm áp hơn ngày thường. K hề có ai xa lạ, chỉ có Ngọc cùng anh Tuấn,

"chị dâu

", Kiệt, Phương, Trinh, Phong và vũ mà thôi. K gian lấp lánh và ấm áp dưới ngọn nến lung linh cùng những chùm bóng bay rực rỡ làm Ngọc bất ngờ và cảm động đến suýt nữa thì trào cả nước mắt.

Ngọc dành tặng ọi người 1 bản nhạc êm dịu và đậm chất, cất chứa bao ân tình bằng piano. Từng giai điệu vang lên đi sâu vào lòng người. Buổi tiệc nhỏ kết thúc trong không khí vui vẻ. Ngoài những món quà của mọi người tặng, Ngọc còn được nhận thêm 1 món quà khác của nhóc Bảo gửi về cho Ngọc từ Paris

Kiệt lãnh trách nhiệm đưa Ngọc về. Trên đường về, cả 2 nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, k khí vui vẻ tràn ngập quan hệ con đường họ đi qua. Về tới nhà, Ngọc thấy có 1 món quà bọc trong hộp giấy màu hồng

hình chữ nhật đặt trước cửa. Phía xa xa là 1 chiếc xe hơi màu đen sang trọng núp kĩ sau bụi cây mọc xum xuê tươi tốt nhưng vẫn có thể quan sát được nhà Ngọc

-Cái gì đây nhỉ? _Ngọc dùng 2 tay bưng chiếc hộp lên

-chắc ai đó muốn mừng sinh nhật cậu đấy. Có chữ happy birthday này _Kiệt cười

-Um.....Ai vậy nhỉ? Thôi kệ, cứ đem vào nhà trước đã _Ngọc nói rồi mở cửa vào trong. Kiệt cũng theo vào vì cầm hộ Ngọc đóng quà

Chiếc xe limo thấy Ngọc đã cầm hộp quà lên đem vào nhà mới chuyển bánh dời đi. Bên trong xe, ngoài 1 tay tài xế, ở hàng ghế phía sau còn có 1 người đàn ông đứng tuổi mặc vest đen hàng hiệu k nhìn rõ mặt vì bóng tối bao trùm. Chỉ nghe ông ta nói khe khẽ:

"Giống thật

"

Còn ngọc.....

-Cảm ơn cậu đã đưa quà vào hộ mình _Ngọc cười rồi tạm biệt Kiệt, đi vào nhà

Ngọc nhẹ nhàng mở hộp quà ra. Màu hồng là màu mà nó đã từng thích. còn bây giờ, ngay cả nó cũng chẳng biết nó còn thích màu đó hay k....

- bánh...bánh táo _Ngọc ngồi phịch xuống đất, dựa vào cạnh bàn, miệng lắp bắp, nước mắt trào ra k ngừng món quà mà Ngọc nhận được là bánh kem. 1 chiếc bánh kem được trang trí bằng vài lát táo, thoang thoang mùi hương dịu của táo xanh. Trên đó còn có 1 dòng chữ đỏ nổi bật:

"tuổi 17 vui vẻ, con gái

"

Ngọc khóc tuôn trào, ăn 1 miếng bánh nhỏ. Vẫn là mùi vị đó, vẫn ngọt ngào và thanh thoát, béo ngậy nhưng k nhàm chán, là mùi vị mà nó đã từng yêu thích hơn tất cả. Và giờ cũng thế, vẫn thích mùi vị đó nhưng k đủ can đảm để thừa nhận à lại chọn cách là tránh né. Sinh nhật 17 vui nhưng cũng thật buồn. Nụ cười trên môi giờ đây thay thế bằng những giọt nước mắt. Giọt nước mắt mở đầu cho 1 biển nước mặn chát, mở đầu cho quá khứ bị phơi bày

32. Chương 31 : Giỗ Mẹ Là Ngày Kí Ức Hồi Sinh

Chiếc bánh táo ngày sinh nhật ấy Ngọc k kể với ai. khi Kiệt hỏi ngọc chỉ nói vu vơ là 1 món quà nhỏ của 1 người bạn dấu tên chứ chẳng nói thêm gì. Ngọc im lặng như thế được 1 tháng thì mọi chuyện rắc rối lại bắt đầu.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ngọc. Vậy là cũng đã tròn 5 năm mẹ rời xa Ngọc rồi. Nhanh thật, mới đó mà Ngọc đã phải tự mình vượt qua thương đau và chịu đựng nỗi cô đơn trống trải trong 5 năm dài. Khó khăn Ngọc đã trải đủ, vấp ngã Ngọc cũng đã vượt qua, hận Ngọc cũng đã hận và yêu.....Ngọc cũng đã yêu. Với 1 con nhóc chỉ mới 17 tuổi như nó có lẽ cuộc sống này từ lâu đã chẳng còn là màu hồng, là thế giới mộng mị nữa.

Cả đám rủ hôm nay đi chơi 1 bữa vì dù sao kì thi cuối kì cũng đã xong, sắp tổng kết rồi còn gì. Nhưng Ngọc từ chối vì hôm đó, mà nói đúng hơn chính là hôm nay, là ngày giỗ của Mẹ.

Trước đây ngày giỗ, Ngọc chỉ ra tiệm mua về ẹ những món ăn ngon nhất nhưng năm nay, Ngọc vẫn đi mua nhưng ít lại và ra chợ từ sớm mua thực phẩm. Chẳng là sau cái khóa học chuyên nghiệp chưa được kiểm chứng của Kiệt, Ngọc đã có thể nấu ăn tốt hơn. Cô nài nỉ mãi, Kiệt mới bày cô nấu xôi và luộc gà. Bây giờ thì cô đã có cơ hội ôn bài lại

Cô đâu hay rằng này giờ có tới 1,2,3,4,5 tên thám tử nghiệp dư theo dõi cô

-Nè, Ngọc mau đồ ăn chi vậy? Chẳng lẽ định nấu ăn hả? _Vũ thì thầm

-K biết nhưng chắc là vậy rồi_Phương nói trong khi mắt vẫn dán vào cái ống nhôm

-Vậy thì thật tội nghiệp cho ai ăn phải đó_Trinh nói

-K đến nỗi thế đâu, Ngọc tiến bộ hơn nhiều rồi_Kiệt nói, trong lòng thầm nghĩ:

"Anh mày muốn mà còn k có ăn đây này

"

-Mệt quá, sao k tới đó luôn đi. Nấp nấp núp núp ở đây là gì? Nắng quá_Phong cầu nhàu

-Thôi àm, rnags chịu xịu đi. Mình phải tìm hiểu để biết xem tại sao Ngọc k chịu nói cho tụi mình biết cậu ấy đi đâu chứ_Trinh nói rồi cười, 1 nụ cười như để năn nỉ Phong

-Haizzz_Phong thở dài rồi lấy chiếc nón mang phong cách hiphop mình đang đội đặt lên đầu Trinh_Nắng lắm, coi chừng bệnh thikho

Ngọc trở về nhà.....

Sau 1 hồi vật lộn với căn bếp cho tới khi nó tanh bành khói lửa Ngọc mới chịu tha. Cuối cùng cũng xong xuôi. Ngọc lên phòng thay đồ, tắm rửa cho thơm mát rồi xuống nhà. Bước ra ngoài mở cửa. Lúc này cũng đã 4 giờ chiều. Cũng may đối diện nhà nó có 1 quán bán đồ ăn nhỏ chứ nếu k chắc tụi nó chết vì nắng, vì đói, vì khát và vì mệt mất rồi

-Vào nhà đi. Các cậu ở ngoài đó cả buổi rồi. Xin lỗi nhé_Ngọc sang bên đường và nói

-Ồ, cậu biết rồi à?_Kiệt đẩy bảng menu ra để lộ cái mặt rồi nói

-um, biết từ lúc sáng rồi. Mình biết chắc chắn các cậu sẽ theo dõi mà. Mình định gọi các cậu vào nhưng sợ các cậu sẽ k yên vì những tiếng động hay mùi hương trong khi mình nấu nướng nên lại thôi vì biết thế nào các cậu cũng vào quán này. Các cậu vào đi, mình nấu cả phần các cậu rồi đó_Ngọc nói rồi cười nhẹ

-Nhưng.....hôm nay là ngày gì vậy? Chắc là đặc biệt lắm phải k?_Phương hỏi

-um....cũng k có gì đặc biệt lắm đâu. Chỉ là.....hôm nay tròn 5 năm kể từ ngày mẹ mình mất_Ngọc nói, nét mặt thoáng buồn

-mình.....xin lỗi_Phương ấp úng

-K có gì đâu. Cậu k biết mà_Ngọc nói rồi giục mọi người vào nhà nhanh

Sau khi bày biện thức ăn lên bàn thờ mẹ, Ngọc thắp hương cho bà.

-Các cậu có muốn thắp hương ẹ mình k?_Ngọc quay lại hỏi

-Được chứ?_Trinh hỏi lại

-Tất nhiên rồi. Mẹ mình sẽ rất vui đấy_Ngọc cười rồi đưa mỗi người 1 cây nhang (sorry mọi người, vì pama em người Bắc mà em lại sinh ra và lớn lên ở miền Nam nên em xài từ lộn xộn lắm, lúc bắc lúc nam nên mọi người thông cảm)

Tụi nó vui vẻ đón lấy rồi thắp hương cầu nguyện ẹ Ngọc, 1 người phụ nữ có nhan sắc hơn người mà theo Ngọc là tuyệt vời trong những người tuyệt vời

Sau đó thì cả đám xuống nhà bếp. Món ăn được bày ra hấp dẫn

-Ái chà, hấp dẫn quá ta. nhưng lieeuj có bị sao k đây? Lỡ đâu bụng thì chết_Trinh đùa

-Nếu sợ thì cứ làm 1 viên đau bụng cho chắc_Ngọc cười

.

-Ấy da, cũng được lắm chứ bộ. Đâu tới nỗi nào đâu_Vũ ăn rồi nói

-Um, đúng thật_Phong cười

-Thật k uống công tui đào tạo bấy lâu nay. Những ngày sương máu_Kiệt nói khi liên tưởng tới những ngày dạy Ngọc nấu ăn trong khi tay vẫn gấp thức ăn lia lịa và miệng thì hoạt động hết công suất

-Coi chừng ghen bây giờ_Ngọc nói rồi rót cho Kiệt cốc nước

-Mà này, lát nữa các cậu có bận gì k?_Ngọc hỏi

-K, hôm nay tụi mình hủy hết mọi kế hoạch để thực hiện cái kế hoạch theo dõi cậu đó_Trinh nói

-Mà cậu hỏi chi vậy?_Phương hỏi

-Ừ thì...mình muốn các cậu tới mộ thăm mẹ cùng mình ấy mà_Ngọc nói

-Ok, được thôi_Vũ đồng ý thay cho cả hội

-K biết người đó có biết hôm nay là ngày gì k nhỉ?_Ngọc thản thờ nói nhỏ, nhỏ tới nỗi người (vô tình) nghe cứ ngỡ là là lời thì thầm của gió biển

-Hả? Cậu nói gì vậy?_Phương ngược mặt lên

-à k, k có gì. Các cậu ăn đi, còn 1 nồi cơ. Giúp mình giải quyết tí_Ngọc giật mình, trở về thực tại

-Um, cậu cũng ăn đi_Kiệt nói và nhìn Ngọc với khuôn mặt lơ đãng khi thấy nét mặt Ngọc đượ buồn. Đôi mắt đẹp lung linh của cậu cũng buồn theo trong chốc lát

Tại nghĩa trang XYZ.....

-Mộ mẹ cậu đây à?_Trinh hỏi

-Um, đây chính là ngôi nhà cuối cùng của mẹ mình đó. Chắc các cậu thấy nó lạnh lẽo lắm phải k? Cũng đúng thôi vì ngoài mình và 1 người nữa, đâu ai thêm quan tâm tới mẹ con mình đâu. Đối với họ, 2 mẹ con mình có lẽ đã k còn tồn tại nữa rồi_Ngọc nói trong khi tay vẫn nhở cỏ trên mộ mẹ, khuôn mặt buồn man mác

-Chẳng phải có tụi mình hay sao?-Kiệt cúi xuống nói

-Phải đó. Cậu còn có tụi này mà. Để đẩy tụi mình giúp cậu_Phong nói và sau đó hì cả đám cúi xuống và phụ Ngọc nhổ những cọng cỏ mọc trên mộ mẹ cô

.

-Cảm ơn các cậu. Nhờ có các cậu mà mộ mẹ mình đã sạch hơn rất nhiều_Ngọc nói rồi cười

Sau đó thì thắp hương và đặt lên mộ bà 1 bó hoa huệ tây trắng muốt tinh khôi. Rồi Ngọc đốt tiền giấy vàng mã cho bà. Công rồi trò chuyện với bà như thể k có ai ở đây

-Mẹ à, con thực hiện lời hứa rồi nhé, cuối cùng con cũng có được những người bạn thực sự rồi. Trước khi mẹ mất, con đã hứa sẽ đưa người bạn tốt tới gặp vào ngày giỗ của mẹ vậy mà 4 năm rồi con đã luôn thất hứa. Nhưng bây giờ con đã thực hiện được rồi đó. Mẹ tha lỗi cho con, mẹ nhé! Mà....người đó hình như biết mẹ con mình về Việt Nam rồi mẹ ạ. Hôm sinh nhật, con đã nhận được bánh tорт từ người đó. Ngon lắm, vẫn ngon như ngày nào nhưng thật sự con k thể nào vui nổi. Ông ấy đã tìm ra con thì chắc cũng đã tìm ra mẹ. Vậy chắc ông ấy cũng biết hôm nay là ngày giỗ của mẹ, mẹ nhỉ? Chắc ông ấy mà tới đây thì mẹ sẽ vui lắm. Còn con thì k muốn 1 chút nào vì con chưa sẵn sàng để đón nhận tất cả và vì con vẫn cần rất hận ông ấy. Thôi, con về đây. Tới với giấc mơ của con, mẹ nhé!_Ngọc nói rồi đứng dậy bước đi để lại tụi nó đứng ngơ ngác

-Sao các cậu còn đứng đó? Trễ rồi đấy. Vì mùa hè nên trời tối muộn thôi chứ chắc cũng gần 6 giờ rồi_Ngọc nói làm cả đám bừng tỉnh, bước đi theo Ngọc trên con đường ra cổng Nghĩa trang. Trong đầu ai cũng mang theo 1 dấu chấm hỏi to đùng.

Khi ra tới cổng, Ngọc và mọi người đã thấy 1 chiếc xe limo màu đen sang trọng đỗ xích trước cửa Nghĩa trang. Bước xuống xe có pama của Trinh, Phương, Kiệt, Vũ, Phong, ông nội của Kiệt và Trinh cùng 1 người đàn ông khác. Khi thấy pamamình, mọi người đã rất ngạc nhiên

-Ba! Mẹ! Sao mọi người lại ở đây? Cả ông và bác Khải cũng đến nữa?_Trinh ngạc nhiên

-À, bọn ta tới đây để thăm 1 người bạn_Ông nói

-Thôi, mình có việc phải đi trước. Các cậu ở lại nhé__Ngọc cắt tiếng, giọng nói bỗng chốc trở nên lạnh lùng và băng giá còn hơn ngày đầu họ gặp Ngọc

-Ngọc, cậu sao vậy?__Kiệt hỏi

-Mình k sao cả__Ngọc nói rồi quay bước đi

-Ngọc! Sao con lại như vậy?__Người đàn ông lạ mặt lên tiếng. Người mà Trinh gọi bằng bác Khải

-....._Ngọc k trả lời, vẫn đi thẳng

-Ngọc! Sao con lại thế? Trả lời ba đi chứ?__Ông Khải nói

-Ba? Chẳng lẽ.....Ngọc là....._Phương lấp bắp

-um....nó là Ngọc, con bác__ông Khải quay mặt sang nói với Phương làm cả đám sốc hoàn toàn

-Ông im đi! Tôi k phải con ông__Ngọc quay lại, hét lên

-Sao con lại nói thế? Ba là ba của con! Con là con gái của ba, là Lâm Tuyết Tiểu Ngọc, là con gái của Lâm thế Khải này__Ông Khải nói

-k! tôi k phải con ông! Con ông đã chết từ lâu rồi! Nó đã chết từ cái ngày mà ông đuổi mẹ con nó ra khỏi nhà, từ cái ngày mà ông phá hủy cái thế giới màu hồng mơ mộng về tình yêu đích thực của nó khiến nó thất vọng về tình yêu, thất vọng vì ba mình. từ cái ngày đó, nó đã chết rồi__Ngọc nói, giọng nói lạnh lùng, sắc bén nhưng cũng đang run run

-Con...ba xin lỗi.ba...._Ông Khải nói

-Xin lỗi? Ông xin lỗi tôi thì có ích gì chứ?Bây giờ Ông xin lỗi thì mẹ tôi cũng có sống lại được đâu? Ông tưởng chỉ 1 lời xin lỗi của ông là có thể xóa nhòa đi tất cả lỗi lầm mà ông đã gây ra hả?__Ngọc hét lên

-Ngọc ơi, ba xin lỗi. thật sự.....ba k nghĩ là mẹ con sẽ bỏ đi. thật sự ba k nghĩ rằng vì những lời nói lúc đó của mình mà con và mẹ lại thành ra thế này__Ba Ngọc ngậm ngùi nói

-K nghĩ rằng ư? Ông nói sao dễ nghe quá vậy? Ông k nghĩ rằng mà lại đi lấy bà ta về làm vợ kế ư? Lấy người đã hại mẹ tôi ra nông nổi này ư?__Ngọc nói, giọng giễu cợt

-Thật sự lúc đó ba k biết, ba k biết bà ta lại độc ác như vậy.trong suốt thời gian qua, k ngày nào mà ba k nhớ mẹ con con__Ba Ngọc nói, đôi vai trĩu xuống

-Nhớ mẹ con tôi? Nhớ mẹ con tôi mà tôi lại thấy ông vui vẻ với người phụ nữ ấy cùng đứa con riêng của bà ta đấy__Ngọc nói

-....._ông Khải k nói gì, ngẩng mặt lên nhìn Ngọc

Ngọc hít 1 hơi dài rồi nói

-Ngày này 5 năm trước, cái ngày mà mẹ vĩnh viễn rời xa tôi, trước khi đi, bà đã bảo tôi tới Biệt thự của ông để tìm ông vì bà nghe tin ông trở về Việt nam này. Nhưng...khi tới đó, những người vệ sĩ đã k cho tôi vào. Họ k tin khi tôi nói tôi là con gái của ông. Lúc đó, tôi đã van nài họ rất nhiều, khó cũng rất nhiều nhưng đáp lại ánh mắt cầu khẩn đó của tôi là đôi mắt khinh thường xen lẫn thương hại của họ dành cho tôi.

....Họ đẩy ngã tôi khiến bàn tay tôi rướm máu.cũng phải tôi, vì tôi đi chân đất, quần áo lại lấm tẩm bùn vì trời mưa, mặt mũi thì lấm lem nước mắt, ai tin tôi được cơ chứ? Tôi đi về phía hàng rào và nhìn vào. Tôi thấy ông đang mở cửa cho bà ta và đứa con gái đó lên xe. Đứa con gái đó còn nói sẽ đi chơi công viên rồi đi ăn nhà hàng nữa chứ.Trở trên hơn nữa, bà ta và cả đứa con gái đó lại dám ăn cắp cả quần áo mà mẹ con tôi đã để lại. Bà ta mặc bộ váy mà mẹ tôi đã từng mặc, đeo sợi dây chuyền mà mẹ tôi đã từng đi, đi đôi giày mà mẹ tôi đã từng đi.....ông có hiểu được cảm giác của tôi lúc đó k hả? Ông còn cười nói thật vui vẻ và lên xe cơ mà? Ông ngồi trên xe, lướt ngang qua phía tôi mà k thèm quay lại nhìn, dù chỉ 1 giây. Ông biết lúc ông đi rồi, bọn vệ sĩ đó đã cười nhạo tôi như thế nào k? Ông có hiểu được cảm giác bị tổn thương và xúc phạm là như thế nào k? Đau lắm, nhưng trên cái nỗi đau đó là sự uất ức, xấu hổ và ê chề__Ngọc nói, từng giọt lên tuôn ra

-Ngọc, con....._Ông khải nhìn Ngọc xót xa

-Về tới nhà, ông biết tôi thấy mẹ tôi thế nào k? Bà nằm trên chiếc giường cũ kĩ, hơi thở thoi thóp mà k ai quan tâm. Người ta cúp điện nhà tôi, cắt cả nước nữa. Vì sao ư? vì mẹ tôi k có tiền. Người ta nhằn tâm đến thế đấy. Tôi gọi hàng xóm sang nhưng lại chẳng ai thèm quan tâm. Người ta gọi tôi là đồ k cha, đồ con hoang. người ta nói mẹ tôi là gái gọi chuyên đi mỗi chài đàn ông. Tôi thật sự đau đớn vì những lời nói đó, ông biết k?_Ngọc nói, khóc nức nở khi nhắc đến cái quá khứ đau thương

-ngọc, con đã phải chịu đựng những điều đó sao?_Ông khải nói, dường như ông k tin vào tai mình

-Phải, tôi đã phải chịu đựng những điều đó đấy. chịu đựng 1 mình, khóc 1 mình, sống 1 mình, làm gì cũng 1 mình. Tôi k có ai để an ủi, k có ai để dựa dẫm, cũng chẳng có ai để tôi tựa đầu vào khóc. Tôi đã sống như thế suốt thời gian qua đó_Ngọc hét lên_Và người gây ra tất cả, gây ra mọi nỗi bất hạnh cho tôi chính là ông, là ông. Ông hiểu chưa? Tôi ghét ông, hận ông_Ngọc hét lên rồi bỏ chạy. Nước mắt ngăn nước mắt dài, Ngọc chạy ra đường. Trong khi.....1 chiếc xe tải đag lao tới.....

-Ngọc! _mọi người uengf hét lên và chạy ra cản Ngọc

Kiệt chạy ra nhưng ba Ngọc đã nhanh chân hơn, kéo Ngọc vào và che chở cho Ngọc. Hành động thể hiện tình yêu thương đúng nghĩa của 1 người cha

Ngọc hốt hoảng khi nhìn thấy chiếc xe tải to lớn đang tiến gần về phía mình. Hoảng loạn nhưng k biết phải làm sao, Ngọc chỉ biết đưa đôi mắt ngẩn lệ trần trần nhìn về phía trước. Chợt, 1 bàn tay to khỏe, ấm áp và quen thuộc chạm vào người cô, kéo cô vào lòng rồi che chở cho cô. Đôi bàn tay ấy trước đây Ngọc đã từng nắm, từng ôm, từng được nhắc bổng lên cao như đang bay. Hơi ấm đó thật quen thuộc, hơi ấm mà Ngọc luôn cảm nhận được khi rúc vào người ai đó mỗi khi thấy lạnh. Nhiều, rất nhiều lần rồi, nhiều đến nỗi Ngọc k thể nào đếm xuể và cũng k thể nào quên được. Rồi 1 dòng máu tươi trào ra cùng với tiếng thảng gập của xe tải. Người mà nó vừa hận vừa thương ngã phịch xuống đất, cánh tay buông thõng làm hơi ấm trên người ngọc mất dần. Lạnh lẽo.....

-Này, ông sao vậy? Tỉnh dậy đi_Ngọc hốt hoảng khi thấy ông Khải với khuôn mặt trắng bệch cùng đôi mắt nhắm nghiền

-Ngọc à....ba xin lỗi....ba...học_ông khải nắm lấy bàn tay Ngọc, nói nhưng máu từ trong miệng lại học ra

-Ông đừng nói nữa. Máu sẽ chảy ra nhiều hơn đó_Ngọc hốt hoảng đỡ đầu ông lên đùi mình

-Ba...chỉ muốn...nói với...con rằng...ba luôn yêu thương 2...mẹ con...ba luôn...nhớ...tới 2 người ttrong...suốt thời gian...qua. Ba...xin lỗi...nếu ba...k qua khỏi...con hãy về nhà nhé...ba đã hoàn tất...thủ tục li hôn...với bà ta. Hãy...về đó...nhé...ba xuống...tạ lỗi...với mẹ con...đây_ông khải nói rồi bất tỉnh

-Nè, ông tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi. Đừng làm tôi sợ. Nè!_Ngọc lay lay ông khải trong vô vọng, nước mắt trực trào

-Mau! mau đưa ông ấy lên xe. Phải đưa tới bệnh viện gấp_ba kiệt nói

-Ta sẽ gọi cho Viện trưởng, yêu cầu ông ấy chuẩn bị sẵn_ông Kiệt nói rồi lấy điện thoại ra

Mọi người cùng bác tài xé đưa ba Ngọc lên xe, đi tới bệnh viện

Trên đường đi, mọi người đều im lặng. Thi thoảng chỉ có vài tiếng an ủi Ngọc của mọi người. Còn pama tại nó thì nhìn Ngọc, trong đầu nghĩ :

”Giống Tuyết quá

”. Ngọc thì im lặng, knói năng, những giọt nước mắt cũng thôi chảy, chỉ im lặng nhìn hơi thở gấp gáp của ba mình

Tới bệnh viện, các bác sĩ cùng đội ngũ chuyên khoa đã chuẩn bị sẵn, đưa ngay ông vào phòng cấp cứu

.....

Lâm thế Khải: Ba của Ngọc, chủ nhân tập đoàn Lâm Tuyết, một tập đoàn lớn thứ 2 Châu á, chỉ đứng sau tập đoàn Hoàng gia, sở hữu 1 chuỗi các nhà hàng khách sạn 5 sao trên cả nước và toàn khu vực. Như vậy

có nghĩa là, ngọc chính là đại tiểu thư của tập đoàn Lâm tuyết, trong tay nắm đầy quyền lực và sức mạnh kinh tế

Sau khi ông Khải được đưa vào phòng cấp cứu, mọi người ở ngoài chờ. Ngọc im lặng, không nói năng gì dù người hỏi là ai, chỉ dăm dăm nhìn vào cánh cửa kính phòng mổ. Đôi mắt đỏ, giống hệt của mẹ Ngọc, điều đó, pama tui nó, ai cũng biết. Đôi mắt sâu, to tròn với màu trà kỳ lạ hiếm có, đem lại cho người 1 cảm giác lạ khi nhìn vào, như muốn cuốn người ta vào vòng xoáy của con người. Nhưng, đôi mắt của Ngọc có phần sâu hơn vì sự kết hợp giữa màu trà trong đôi mắt mẹ và đôi đồng tử màu đen của ba, và hơn thế nữa, nó rất buồn, buồn như số phận của cô bé.

Cánh cửa phòng bật mở. Bác sĩ bước ra. Vẫn là vị bác sĩ đã phẫu thuật cho Kiệt và cứu Ngọc

-Ông ấy k sao chứ?_Ngọc chạy tới, hỏi

-Ồ, cô gái? Tôi gặp cô lần này là lần thứ 3 rồi đấy_Vị bác sĩ hay nói đúng hơn là viện trưởng

-Tôi không quan tâm chuyện đi. Ông ấy có làm sao k?_Ngọc nói

-À...à...đã qua cơn nguy hiểm nhưng vì đập đầu vào nền khám nghiệm nên não bị tổn thương, khiến nạn nhân lâm vào trạng thái hôn mê sâu, nếu nạn nhân không tỉnh có thể sẽ trở thành người thực vật_viện trưởng nói

-Trời ơi...._Ngọc nghe xong thì thẩn thờ, tay buông thõng, ngồi phịch xuống đất. Đôi vai trùng xuống, bất lực

-Kìa, cô đứng dậy đi. Tại sao cô lại thế? Ông Lâm có quan hệ gì với cô sao?_Viện trưởng đỡ Ngọc dậy, hỏi

- Con bé là con của Khải đấy_papa Kiệt nói

-Thì ra.....cháu là đứa con gái mà ông ấy tìm bấy lâu nay. K ngờ trong khi ông ấy đang mãi mê tìm kiếm mẹ con cháu trong vòng ở Trung Quốc thì cháu lại ở Việt Nam này. Đúng là.....đời người không ai ngờ được_Viện trưởng nói. Ông là người chịu trách nhiệm chăm sóc sức khỏe gia đình cho nhà tui nó và ông Khải

nên được ông tâm sự rất nhiều

-....._Ngọc không nói gì, chỉ im lặng, không phản kháng khi ai đó nhắc tới việc cô là con gái ông Khải

Chợt, 1 người xuất hiện, theo sau là 1 đứa con gái và 1 ông lão, buong giọng oanh vàng đến chói tai làm nào loạn không tinh thần ở bệnh viện

-Trời ơi, ông ấy có làm sao k?_ người phụ nữ ấy nói, cất lên giọng nói chói tai như những quan hoạn phục vụ trong cung vua ngày xưa. Bà ta vẫn chưa biết tới sự có mặt của Ngọc

-um....đã qua cơn nguy hiểm nhưng có thể sẽ trở thành người thực vật nếu không tỉnh lại_bà Phong nói, tính bà Phong cũng gần như tính tình của Phong vậy, trầm lặng và yêu thích sự giả dối chân thật nên có phần dị ứng với khuôn mặt sau nhiều lần thẩm mỹ, bộ quần áo bó sát hở hang cùng mùi nước hoa nồng nặc của bà ta

-cô đi đâu mà giờ này mới tới? Chẳng phải tôi đã gọi điện báo cho cô từ 1 tiếng trước rồi sao?_mẹ Kiệt khó chịu

-À, vì 2 mẹ con tôi đang đi shopping ấy mà, phải mua xong mới về được nên hơi lâu 1 chút. Mà ông ấy ở đây có mọi người lo rồi còn gì?_Bà ta nói tỉnh bơ như không

- Mẹ à, nếu ông ấy không tỉnh dậy nữa thì sao? Gia tài sẽ thế nào? chúng ta sẽ được hưởng phải k?_Con nhỏ đi cạnh nói, giọng nói chanh chua quen thuộc, là Linh

-Thưa cô chủ, xin cô đừng nói vậy, hãy giữ phép lịch sự_ông quản gia già nói, ông là người thân cận của ông Khải, là người đã theo ông Khải, gần bó với ông Khải suốt mấy chục năm qua, từ khi nhà họ Lâm chưa có tiếng tăm gì

-Hừ, ông im đi. Nếu ông còn nói nữa, tôi sẽ sa thải ông ngay đấy. Dù sao cũng chỉ là đầy tớ mà cứ làm như ông chủ kbang_Linh chanh chua

-Ai cho cô sa thải ông ấy? Ông ấy đã gần bó với nhà họ Lâm lâu rồi, từ ngày con bé như cô chưa bước chân vào cổng nhà họ Lâm kìa, cô không được quyền xúc phạm ông ấy. Hơn nữa, 2 mẹ con cô sẽ chẳng được hưởng tài

sản gì đâu_Ngọc nãy giờ ngồi im lặng ởghế, bây giờ đứng lên, bước ra trước mặt họ, nói bằng giọnglạnh
lùng

-Bà chủ...à k, cháu...là Ngọc phải k?_ông quản gia thấy Ngọc thì cứ ngỡ là bà Tuyết

-Vâng, là cháu đây._Ngọc nói với ông rồi quay sang 2 mẹ con nhadó_tôi định im lặng nhưng k được, 2 người
đang làm mất trật tự nơi công cộng đây, xin hãy giữ im lặng cho nếu còn biết phép lệnh sự tôi thiếu

-Mày...mày..._Linh sượng người, vừa tức lại vừa xấu hổ, conbé vẫn chẳng biết Ngọc là ai, đưa tay lên định
tát Ngọcthì....

-Cô linh, cô k được đánh cô chủ_ông quản gia giữ lấy tay Linh, siết nhẹ như răn đe rồi nói

-cô chủ? Sao ông lại gọi con nhỏ k cha mất mẹ đó là cô chủ?_Linh nói

-Cô k được nói thế, cô ấy k phải k có cha. Cha cô ấy chính làông chủ đây. Mẹ cô ấy là phu nhân của ông
chủ, cô ấy là đạitiểu thư của nhà họ Lâm và cũng là đứa con duy nhất của ôngchủ. Nếu xét theo vai vế và
quyền hạn, cô còn phải gọi cô ấybằng chị và k được quyền sỉ nhục hay đánh đập cô ấy_ông quănggia nói đôi
mắt đnah thép_hướng hồ....

-Huống hồ gì?_Linh sốc nhưng vẫn hỏi

-ông chủ đã hoàn tất thủ tục li hôn với mẹ cô. Bây giờ là 23giờ

45

, tức là chỉ còn 15

nữa thôi, giữa cô, mẹ cô và nhahọ Lâm k còn bất cứ quan hệ gì nữa_ông quản gia nói

-mẹ...Vậy...vậy là sao?_Linh quay sang nhìn mẹ, nãy giờ vẫn đang đứng hình khi thấy Ngọc

-Đừng hỏi vô ích. Bà ta k nói được gì đâu. Bà ta đang còn sốc khi nhìn thấy tôi mà_Ngọc cười giễu cợt

-Tại sao mẹ tao lại phải sốc khi nhìn thấy cô chứ?_linh hỏi, cô ta đã ăn nói lịch sự hơn 1 chút

-Vì cô và mẹ cô đều giống nhau. Cô muốn giết chết tôi còn mẹ cô thì muốn giết chết mẹ tôi. Cô vẫn chưa
thực hiện được ướcmuốn của mình nhưng mẹ cô thì đã làm được rồi đây. Chính bàta đã lập ra âm mưu để
ám hại mẹ tôi và còn định giết chếttôi nữa kìa. May mắn là tôi đã chạy thoát khỏi sự truy đuổicủa bà ta.
Chắc bà ta ngạc nhiên lắm khi thấy tôi ở đây vì bàta trước giờ vẫn nghĩ, tôi chết rồi_Ngọc nói, ánh mắt
lạnhlùng nhìn người phụ nữ trước mặt, người phụ nữ mà suốt cuộc đời này có lẽ nó k bao giờ quên được

-Mày...mày...sao mày con sống? Tại sao? Rõ ràng mày...mày đã chết rồi mà_bà ta nói

-bà chỉ mới nhìn thấy bộ quần áo cháy rụi của tôi trong vũng máu thì làm sao biết được tôi còn sống hay k?
Phải, bộ quầnnáo đó là của tôi, vũng máu đó cũng là máu của tôi nhưng tôidã được 1 người cứu_Ngọc nói

-Kể đó là ai? kể đó là ai mà dám phá hủy mọi kế hoạch hoàn hảo của ta?_Bà ta nói

-Là tôi_1 người nữa bước vào, là cô Lê, người phụ nữ trongtrại trẻ mồ côi mà trước đó ông Kiệt đã nói
chuyện. Người phụ nữ này là em gái của mẹ Ngọc, là cô của Ngọc nhưng k xinhđẹp bằng mẹ Ngọc, thậm
chí, có người còn bảo họ k phải là 2chị em

-Mày là em gái của cô ta?_Bà ta nói

-Phải, là tôi. Tôi cũng chính là người đã cứu con bé và giúp đỡ con bé trong suốt thời gian qua_Cô lê nói

-Mày...mày...tại mày mà tao mới bị thế này. tao giết mày_bà ta nói rồi lao vào cô lê

-Đừng có thế nữa thưa bà Lâm_ngọc nhấn mạnh 3 từ cuối_bà đi quá đà rồi đấy. Bà sẽ k bào giờ làm hại
được ai nữa đâu.Cái kế hoạch bệnh hoạn và tàn ác của bà sẽ k bao giờ cóthể thành công vì tôi đã có đủ
bằng chứng để buộc tội bà

-mày...mày để nó ở đâu?_bà ta nói

-Tôi đâu ngu mà nói cho bà biết? Chỉ 1 mình tôi biết thôi_Ngọc nói

-vậy thì tao sẽ giết chết mày, tao sẽ giết chết mày. chỉ cần mày chết, mọi thứ sẽ trở về như trước kia_Bà ấy nói

-bà muốn giết tôi? Vậy thì tôi cũng nói luôn, tôi muốn giết bà để trả thù ẹ tôi. Vậy sáng mai, 6 giờ, ngọn đồi sau núi, tới đó gặp tôi, 2 ta quyết đấu. Tôi và bà, 1 sống, 1 chết,nhất quyết k ở chung 1 thế giới __Ngọc nói rồi bước đi

33. Chương 32 : Quyết Đấu

Ngọc đứng trên ngọn đồi cao,nơi mà NGọc đã hẹn gặp thách đấuvới mục thủ thủy kia nhưng điều quan trọng là bây giờ k phải là buổi sáng mà là giữa đêm khuya trong cái lạnh thấu xương và mưa bay lất phất. Ngọc đứng 1 mình, vòng 2 tay lại với nhau,đặt trước ngực, đôi mắt sắc sảo nhưng đầy trầm tư nhìn vô thức vào khoảng k đen kịt dầm hơi sương.

Ngọc cứ đứng đó, k quan tâm tới thời tiết ra sao, k quan tâm tới mọi người nghĩ về mình như thế nào. Trong đầuNgọc giờ đây chỉ luôn nghĩ về mẹ, về những kí ức buồn nhưngđẹp của nó và người mẹ bất hạnh.

Cái lạnh khiến mọi người bắt đầu run lên, có vài tiếng háthơi. Mọi người nhìn Ngọc đang đứng nơi đầu gió trong bộ váy mỏng manh màu trắng ban chiều đang lất phất bay trong gió và đôi chỗ còn dính những vết máu đã khô và chuyển sang màu đenthẫm

Ai ai cũng đều lo cho cô bé nhỏ nhắn, mỏng manh, đầy bấtthanh nhưng lại mạnh mẽ hơn người kia. Và người đầu tiên bước tới khuyên bảo Ngọc đừng đứng đó nữa mà hãy vào xe ngồi choấm là mẹ Phương. Mẹ Phương và con gái có tính tình giống nhau, đều nóng nảy, có phần chanh chua nhưng cực tốt bụng và quantâm tới mọi người. Nhưng khi vừa bước đưược vài bước, bà đãbị 1 bàn tay cản lại. Bàn tay mềm mại và nhỏ nhắn, là tay phụ nữ. Bà quay lại và thấy đó là cô Lê

-Chị vào xe ngồi đi, đừng lại đó làm gì ắt công, con bé sẽ k nghe . Con bé bướng bỉnh lắm. Lúc này chắc hẳn nó đangrất nhớ mẹ và cần có mẹ kề bên nên mới tới đây. Chắc lòng nó đang rất rối bởi bỏ những chuyện vừa xảy ra. Nói đây là nơi mà trước đây khi mẹ nó còn sống, 2 mẹ con thường tới đây đểvui đùa, để quên đi những tủi nhục của cuộc sống khi con bị mọi người trêu chọc là đồ k cha. Nên khi mẹ nó k còn trên cõiđời này nữa, nó hay tới đây lắm, nó nói rằng ở đây nó cócảm giác giống như mình đang đưược ở gần mẹ, đưược mẹ chở che,yêu thương và an ủi như ngày nào. lúc nó về ở với em, nó cũngthường hay trốn ra đây lắm. Mọi người cứ để yên cho nó đi, nó mạnh mẽ hơn về bề ngoài của nó nhiều. có khi, nó còn mạnh mẽ hơn cả chúng ta ấy. Thôi, mọi người vào trong xe đi, ở đâylạnh lắm_Cô lê nói

Mọi người nghe vậy thì quay lại nhìn Ngọc rồi vào trong xe.Riêng Kiệt chỉ lặng lẽ bước về phía Ngọc, cởi chiếc áo khoác bằng da dáng dài của mình ra, nhẹ nhàng khoác lên người Ngọc.Ngọc quay đầu lại nhìn Kiệt

-Mình k làm phiền cậu đâu, nhưng ở đây lạnh lắm, cậu mặc vào kéo cảm lạnh bây giờ_Kiệt nói rồi nhìn ngọc trong chốc lát,sau đó bước đi

Ngọc cảm nhận đưược sự qua tâm của Kiệt dành ình nhưnglại k dám đón nhận nó. Khẽ kéo chiếc áo vào người, ngọc lại nhìn vào khoảng k vô định

Sáng hôm sau, mặt trời nhô lên và lấp ló saunhững rặng núi cao,k gian mờ ảo dầm hơi sương. Có lẽ cảm nhậnđưược chỉ 1 lát nữa thôi, ở đây sẽ k còn đưược yên bình nên lũchim thôi k hót nữa mà bay mất tằm làm k gian bỗng trở nên u uất ,ảm đạm lạ thường. Nhưng, Ngọc vẫn đứng đó, ngay cái vị trí mà tôi qua ngòitai nhìn thấy cô.

Chợt, 1 chiếc xe hơi màu trắng đỗ phịch phía xa xa, gầnchỗ chiếc limo màu đen sang trọng của gia đình Kiệt. 2 chiếc xe, 2 nhãn hiệu, 2 màu đối nghịch nhau giống hệt như tâm hồn của 2 phe phái vậy. Nhưng điều qua trọng rằng chiếc xe màu trắng kiahoàn toàn đối lập với tâm hồn đen tối của bà ta, tâm hồn củabà ta, 1 tâm hồn thối nát đã làm àu trắng của chiếc xetrở nên hoàn toàn mất giá trị, đã làm cho nó giống như 1 tờgiấy trắng bị vấy bẩn, lỗ chỗ nấm mốc.

Ngọc và mọi người nghe tiếng động thì quay lại nhìn.Từ trong xe, bà ta bước ra, bên cạnh là 2 người đã vào tuổitrung niên, 1 nam 1 nữ cùng 3 con rắn độc. Nhìn cũng có thể đoán đưược 2 người đó là ba mẹ của Trà và Trúc

-Bà tới sớm nhỉ? Tôi còn tưởng bà k dám tới cơ đây__Ngọc nói khi nhìn thấy bà ta

-Tất nhiên tao phải tới rồi. Đẹp yên 1 con nhãi ranh như mày đối với tao dễ như trở bàn tay__Bà ta nói, đôi mắt xéch lên, trang điểm đậm lại càng khiến người ta cảm nhận được mối nguy hiểm từ người phụ nữ này

-Vậy sao? Vậy tại sao còn đem theo mấy người này vậy hả? Phải chăng là vì bàn tay của bà đang bị 1 hòn đá to đè bẹp nên 1 mình bà k lật nổi mà phải nhờ tới cả 1 đội quân nhà yêu quái thế này__Ngọc nói lại, sắc lèm, đậm chột

-Hừ! Ừ đấy, thì sao? Chỉ cần lật được hòn đá ấy lên thì tadù bị ai nói gì cũng được, dù dùng thủ đoạn hèn hạ tới mức nào cũng được__Bà ta nói, nụ cười nửa miệng khiến người ta rợn tóc gáy

-Nhưng tôi nghĩ hòn đá ấy k dễ lật đâu, mà ngược lại, nó còn đè chết cả nhà bà đấy__Ngọc nói, khuôn mặt k bộc lộ cảm xúc, nở nụ cười nửa miệng như để trả lễ lại bà ta

-Cô bé à, cô bé có hơi tự tin quá k vậy?__Gã đàn ông nói rồi đặt bàn tay của mình lên vai Ngọc, giọng giễu cợt

-Buông bàn tay ấy ra trước khi tôi bóp nát nó__Ngọc liếc mắt nhìn xuống bàn tay mình rồi nhìn lên nói với ông ta, đôi mắt đầy uy quyền của 1 người thủ lĩnh

-Ái chà, gai góc quá nhỉ?__gã ta tỏ vẻ sợ hãi giễu cợt rồi đưa đôi bàn tay ấy lên mặt Ngọc

-Đủ rồi đấy!__Ngọc quát rồi túm chặt lấy bàn tay của ông ta, bóp mạnh. Ông xương trong đôi bàn tay to lớn kia kêu lên răng rắc, nứt rạn__Đừng tưởng tôi dễ bị bắt nạt. Có thể ông k còn nhốt tôi nhưng tôi thì nhớ mãi về ông cho tới chết. Tôi còn nhớ 5 năm trước, khi tôi đang cố gắng thoát khỏi đám cháy do bà ta gây ra, tôi đã bị 1 bàn tay to khỏe tóm lại. Tôi đã cắn vào tay tên đó và tôi còn nhớ như in trên tay kẻ đó có 1 cái bớt màu đen. Phải, kẻ đó chính là ông. Chính là kẻ đã thông đồng với bà ta để giết tôi. Nhưng cũng phải cảm ơn ông nhiều lắm vì ông đã k nói với bà ta rằng tôi đã chạy thoát để giờ đây tôi mới có cơ hội quay về trả thù các người__Ngọc nói rồi buông bàn tay ông ta ra

-Chuyện này là thế nào? Tại sao lúc đó amyf lại báo với ta là tận mắt mày đã thấy nó bị thiêu rụi trong đồng lửa?__Bà ta hỏi bằng giọng quát tháo

-Em xin lỗi chị, em k cố ý. Tại lúc đó em đã để nó chạy thoát, nếu em về nói thật với chị, chắc chắn chị sẽ k để yên cho em nên em phải nói dối. Em cứ nghĩ rồi nó cũng k sống sót nổi khi trên người đã bị thương, hoặc nếu có sống cũng k dám quay về đây. Em k ngờ.....__Ông ta quỳ xuống dưới chân mẹ phù thủy, cầu xin

-thằng ăn hại__Bà ta quát rồi đá tên đó ngã lăn quay

-Chuyện nội bộ nhà bà thì bà về nhà mà xử, sao? Bây giờ còn muốn sống chết với tôi nữa k?__Ngọc đứng khoanh tay, nói

-Tất nhiên rồi__Bà ta nói, nhìn thẳng vào mặt Ngọc

-Vậy thì xin mời__Ngọc nói rồi thủ thế

Cuộc chiến bắt đầu

Cuộc chiến bắt đầu trong sự chứng kiến của mọi người. Ngọc k tấn công, chỉ đứng yên 1 chỗ, thủ thế và chống đỡ lại từng đòn tấn công của bà ta. K mấy ai biết được cái quá khứ đầy chiến tích và đen tối của mẹ. Trước khi về nhà họ Lâm, bà ta là thủ lĩnh của 1 băng nhóm khét tiếng chuyên đâm thuê chém mướn với mức thù lao cao ngất trời. Sau này, khi về nhà họ Lâm, bà ta k làm thủ lĩnh nữa mà nhường lại cho em mình nhưng thực chất sau lưng vẫn luôn điều hành mọi hoạt động. Bà ta thấy Ngọc k ra đòn mà cứ đỡ mãi thì nghĩ rằng sức mạnh của Ngọc cũng chỉ tới đó chứ k như những gì mà con mình và 2 đứa cháu đã nói, ta ta nghĩ rằng bọn nhỏ đã đánh giá quá cao 1 con nhỏ nhãi nhép như Ngọc. 1 người như Ngọc k đáng để bà ta bận tâm nên ra đòn ngày càng hiểm

1 lúc sau....

-Bà tưởng tôi k hề nguy hiểm phải k? Bà tưởng tôi chỉ là 1 con nhỏ yếu đuối thôi phải k? Bà nghĩ rằng tôi k hề nguy hiểm như mọi người nói và tôi dễ dàng bị bà hạ gục phải k? vậy thì bà nhắm to rồi, này giờ chẳng

qua là tôi đang nhện bà thôi. Tôi để bà ra đòn cho Kiệt sức rồi mới tấn công. Bây giờ mới là lúc tôi thanh toán với bà, nợ cũ lẫn nợ mới đều k thiếu 1 xu_Ngọc nói rồi bắt đầu ra đòn

Trái ngược với hình ảnh ban nãy, người chiếm ưu thế lại là Ngọc. Ngồi đang tấn công giờ đây là Ngọc và người thủ thế hiện giờ là bà ta. Ngọc ra đòn nhanh và chuẩn xác, nhiều đòn đánh hiểm búa được tung ra, nguy hiểm tới độ có thể cướp đi mạng sống của người khác bất cứ lúc nào. Những đòn đánh được tung ra ngày càng nhiều, kĩ thuật k chê vào đâu được, Thậm chí có nhiều thế võ bà ta chưa từng thấy bao giờ. nhẹ nhàng, uyển chuyển, tưởng chừng như 1 vũ công điêu luyện đang nhảy múa nhưng lại nhắm tới những huyết mạch trên cơ thể khiến bà ta phải vất vả lắm mới giữ được bình tĩnh để k bị quay vào từng điều múa mê hoặc, để k dính phải những đòn đánh giết người.

Hừ, tại sao...tại sao mày lại thể có được những chiêu thức võ công đó?_bà ta hỏi

-Nhà họ lâm là 1 dòng họ tuy k lớn nhưng đã nổi tiếng lâu đời ở trung Hoa. k phải vì là dòng tộc giàu có mà là vì ông tổ của dòng họ là 1 võ sư có tiếng ngày xưa. ông đã viết ra 1 cuốn sách gia truyền có ghi những chiêu thức võ công do mình sáng chế để truyền lại cho đời sau để thành quả của mình k bị mai một. Tuy nhiên, loại võ công này k chỉ khó luyện tập mà còn cực kì nguy hiểm nên chỉ những người có tấm lòng trong sáng và thực tài mới được sở hữu. Vì thế, mỗi thế hệ chỉ có 1 người được chọn, người đó đã được chọn lọc cẩn thận qua những màn thử thách khắt khe trong số rất nhiều ứng cử viên của dòng họ. Và bây giờ, người đang nắm giữ nó là tôi-Ngọc nói

-Thì ra.....suốt bao năm tao tìm kiếm nó, k ngờ nó lại ở trong tay mày. Được, vậy hôm nay tao nhất định phải giết mày, vừa bị được đầu mối vừa có được cuốn bí kíp võ công trứ danh thiên hạ_Bà ta nói rồi lao vào tấn Ngọc như 1 con mãnh thú

Bà ta lại tiếp tục lao vào Ngọc và tấn công liên hồi. Ngọc tiếp chiêu, đỡ lấy từng đòn của bà ta. thi thoảng, vì 1 chút bất cẩn cô bị bà ta tấn công và xây sát nhẹ nhưng thay vào đó, những cước tấn công của Ngọc lại tới tấp lao vào bà ta. k hiểu sao lúc này, lửa thù hận trong người nó lại dâng trào tuột độ, hình ảnh mẹ nó nằm chết trên sàn nhà lạnh buốt, trong k gian tối mịt với mùi hơi đất tỏa lên lại hiện về, sống động hơn bất cứ lúc nào làm Ngọc càng trở nên lạnh lùng và mạnh mẽ.

1 lúc sau

-Hừ, tụi bay, ra giúp tao_Bà ta nói với ba mẹ của Trà và Trúc rồi ngã quỵ

-Vâng_cả 2 đồng thanh rồi lao vào tấn công Ngọc

Ngọc cảm nhận được sức khỏe của mình đang ngày càng yếu đi vì suốt đêm k ăn k ngủ cùng trận giao tranh vừa rồi với bà ta nhưng vẫn cố gắng cầm cự. Già đàn ông vì bị Ngọc đả thương nên mới lo ngại k còn lớn nhưng mẹ vợ của ông ta cũng là 1 vấn đề. Bà ta k phải là kẻ vừa, cũng là 1 kẻ thuộc băng nhóm tàn bạo hơn nữa lại là 1 cao thủ dùng độc. Ngọc phải vừa thủ thế để k trúng độc của mẹ ta vừa tấn công gã chồng của mẹ. Điều đó lại càng làm sức khỏe Ngọc mau chóng yếu đi

-Kiệt à, ta nghĩ đã tới lúc con tới giúp con bé rồi_Bà Kiệt nói

-Vâng_kiệt nói, đôi mắt sáng lên như được toại nguyện. Đầu ai biết rằng, này giờ cậu rất nôn nóng, muốn chạy tới ngay để giúp Ngọc nhưng bị ba và ông cản lại vì chưa tới lúc

.

-Này, dùng độc khi đang giao tranh xem ra k được quân tử lắm đâu_Kiệt nói rồi túm lấy tay của bà khi bà ta đang định đưa bàn tay tẩm độc của mình tấn công Ngọc trong lúc cô đang mải đối phó với gã chồng của bà ta

-Hừ, mày .._Bà ta đau đớn vì cái siết tay của cậu, cổ vùng vẫy thoát ra

-Cậu tới rồi à?_Ngọc hỏi

-Ừ, mình phải tới để giúp cậu chứ. để mình xử bà này nhé.Giao cho cậu kẻ thương tích kia đây, mình đánh hắn thì k được quân tử lắm_Kiệt nói rồi đi tấn công bà ta

Ngọc giờ đây như hổ thêm cánh khi có thêm sự trợ giúp của Kiệt. Cô chỉ phải giao tranh với 1 kẻ thương tật, điều không quá khó khăn

Một lát sau, cả 2 vợ chồng nhà tên đó đều nằm bất động trên mặt đất. Những tưởng mọi chuyện đã kết thúc thì.....

Trong khi Ngọc sơ ý, kẻ thêm để ý đến xung quanh mà chỉ bước nhẹ tới chỗ 3 con người độc ác đã gây nên cái chết thảm thương ẹ mình thì ở phía sau, 3 con rắn độc lại đang lao đến với những con dao nhọn hoắt trên tay.

Con dao lao thẳng về phía Ngọc, kẻ thương tiếc. nhưng thật may mắn, khi những con dao chỉ còn cách Ngọc vài cm thì ánh nắng mặt trời đã phản chiếu với mặt dao, sáng lóa. Ngọc nhận thấy được ánh sáng đó và cũng nhận ra ánh sáng đó phát ra từ đâu. Ngọc hơi hốt hoảng nhưng cái đầu nhạy bén và kinh nghiệm dày dặn khi giao đấu đã lấn át sự sợ hãi trong cô. Cô mau chóng lấy lại được bình tĩnh, khẽ nhún chân và bay lên không trung. Sau đó thì nhẹ nhàng đáp xuống phía sau lưng 3 con rắn.

-đánh lén người khác hình như không phải là 1 hành động quang minh chính đại nhỉ?_Ngọc nói rồi túm lấy bả vai con Linh, bóp mạnh. Rồi móc túi, lấy ra 1 viên thuốc nhỏ cho vào miệng con rắn

Sau đó, Ngọc Ngọc dùng tay phải túm lấy cánh tay đang cầm dao của rắn rồi dùng tay trái đánh vào phần gân nơi khuỷu tay của cô ta làm con dao rơi xuống đất. Sau đó thì cho 1 rắn vào lưng con rắn làm nó ngã phịch xuống nên đất đã xộc mùi máu tanh.

Cùng lúc đó, đôi chân Ngọc cũng chẳng chịu ngồi yên. Dùng 1 chân làm trụ, chân kia giơ lên cao, đá 1 lực đủ mạnh làm tê liệt cánh tay của Trúc và con dao văng ra xa. Được đà, Ngọc đá thẳng vào bụng con rắn làm nó cũng chẳng khá khẩm gì hơn 2 con rắn của mình. Sau đó, Ngọc cho 2 con rắn uống 2 viên thuốc giống hệt như viên mà cô đã cho linh uống.

-Đó là kết thúc cho những kẻ dám đánh lén tôi_Ngọc nói rồi đứng dậy, nhìn vào 3 cơ thể đang nằm bất động dưới đất, ngừng thở

-Mày...mày đã làm gì con gái tao?_Bà ta nói (mẹ linh)

-Bà cứ tới mà xem. Tôi chỉ cho tụi nó vài liều thuốc độc thôi mà. Yên tâm đi, đúng loại mà các người đã ẹ tôi uống đấy_Ngọc nói rồi nở nụ cười nửa miệng, ánh mắt sắc lẹm, có phần khoái chí

-Mày...mày..._gã đàn ông nói rồi cả 3 cố trường về phía 3 con rắn đang độc

Cả ba ôm lấy thi thể của con gái mình, lạnh ngắt và ngừng thở. Khuôn mặt trắng bệch, không còn 1 giọt máu hay sức sống. Rồi 3 con người độc ác ấy khóc, những giọt nước mắt tuôn ra từ khóe mắt của 3 con người độc ác phạm đầy tội lỗi nhưng là những giọt nước mắt chân thành. Người ta vẫn thường nói:

"hổ dữ không ăn thịt con

", quả đúng vậy. Bây giờ họ khóc như mưa khóc, khóc như Ngọc khi nhìn thấy mẹ nằm bất động trên nền đất lạnh. Họ nhìn Ngọc, thù hận có, ân hận cũng có nhưng chẳng làm được gì.

-Linh ơi, mẹ xin lỗi. tại mẹ, tại mẹ mà con mới ra nông nỗi này, mẹ xin lỗi_bà ta ôm lấy thi thể con, khóc

-hu hu hu.....giá như...giá như chúng ta không tham lam tiền bạc...không làm những điều tội lỗi ấy thì giờ đây tụi nó đâu thể này_bà mẹ của Trúc và Trà khóc lóc chẳng kém gì mẹ Linh

-Đáng lý ra chúng ta nên cầu xin con bé tha thứ thay vì quyết giết chết bằng được nó. Đây đúng là sự trừng phạt của ông trời_gã ta cũng vậy, không tìm được nước mắt

mọi người nhìn vào thảm cảnh trước mắt. Tuy đây cũng là 1 kết thúc, 1 quả báo xứng đáng của ông chơi nhưng thật sự ai cũng muốn khóc. Ngọc nhìn vào, khuôn mặt không hề hả hê mà ngược lại còn rất buồn và khóe mắt xuất hiện những giọt lệ

-Sao? Bây giờ thì mấy người thấy thế nào? Vui chứ? Bây giờ thì mấy người đã biết thế nào là cảm giác đau khổ khi mất đi những người quan trọng nhất của mình chưa? Bây giờ thì mấy người đã hiểu được cảm giác oán hận nằm trong lòng tôi nhưng bất lực không làm được gì chưa? Tất cả đều do mấy người chuốc lấy thôi_Ngọc nói, khuôn mặt ngược lên nhìn trời như để ngăn cho dòng lệ trào ra

-....._3 cả đều im lặng, không nói được gì bởi những điều Ngọc nói là quá đúng

-Sao? Bây giờ xử xong mấy con nhỏ đó rồi.....tôi giết luôn mấy người nhé_Ngọc nói rồi nhặt con dao dưới đất lên, tiến về phía họ

Câu nói đó của ngọc k chỉ làm 3 con người độc ác kia mà tất cả mọi người giật mình. Họ k tin Ngọc tàn nhẫn như vậy nhưng sự thật vẫn là sự thật. họ k thể ngăn cản Ngọc vì tối qua họ đã hứa với Ngọc rằng:

”dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra vào ngày mai, dù cho Ngọc làm gì, họ sẽ k cản

”

-Cô muốn giết thì cứ giết đi. Chúng tôi nợ cô mà_mẹ linh nói, thái độ giờ đây k còn như trước nữa

-Cô cứ giết đi. tôi cũng k muốn sống nữa, hãy cho tôi đi theo bọn nó_gã đó nói

-Được, vậy tôi cho các người toại nguyện_Ngọc nổi rồi vùng dao lên. Con dao từ trên cao lại lao xuống, ngọt lịm chém vào không gian rồi 1 tiếng động vang lên. con dao đã đâm vào thứ gì đó

Không gian xào xạc tiếng gió và lá rơi. mọi người k dám nhìn, nhắm mắt lại, chờ tiếng kêu của 1 ai đó và mùi máu tanh. nhưng thật lạ, im lìm. mọi người mở mắt ra, 3 con người độc ác vẫn còn đó. con dao đã k đâm vào họ mà ghim vào mặt đất. Ngọc đã k thể ra tay.

- Tôi sẽ k giết các người. điều đó chỉ làm cho bàn tay tôi vậy bẩn mà thôi. Tôi sẽ để pháp luật xử tội, sẽ để các người ngày ngày gặm nhấm nỗi đau trong nhà lao_nNgọc nói rồi bước đi. bước về phía mọi người

.

-Đây là toàn bộ bằng chứng phạm tội của bọn họ mà cháu đã tìm được trong 5 năm qua, xin ông hãy giữ lấy và nộp cho tòa án để xét xử_ngọc nói

-Ta biết rồi_ông Kiệt gật đầu, nhận lấy tập hồ sơ

Ngọc sau khi đã trao tập hồ sơ quý báu cho ông Kiệt thì quay lại phía 3 con người độc ác như đã hối lỗi kia

-tôi k độc ác và tàn nhẫn như mấy người. tôi k đủ can đảm và nhẫn tâm để cướp đi người quan trọng của ai đó. 3 con nhỏ đó chưa chết đâu. Tôi chỉ cho bọn họ uống vài liều thuốc mê nhưng ngăn chặn tim đập và hơi thở thôi. đây là thuốc giải, hãy cho họ uống. Các người đừng cảm ơn tôi, tôi k bao dung đến thế đâu. Các người vẫn sẽ ngồi tù, nhưng 3 đứa con của các người cô tôi sẽ nuôi giúp. Các người yên tâm, trả trẻ mồ côi của cô tôi sẽ đón nhận chúng_Ngọc nói

-Như vậy cũng được, dù sao chúng tôi cũng k đủ can đảm để đối mặt với dư luận_Mẹ Trà và Trúc nói

Ngọc thấy mọi chuyện đã êm xuôi thì đi về phía vực thẳm, lặng lẽ và âm thầm.

-Tạm biệt mọi người, cháu đi đây_Ngọc nói

-Ngọc! khoan đã! Ý cháu là sao?_ba Vũ nói

-Cháu đi gặp mẹ cháu đây, cháu trở về với bà đây. cháu xa bà quá lâu rồi, cháu nhớ bà ấy lắm. bây giờ thù cháu cũng đã trả, cháu nghĩ đã tới lúc mình đi rồi_Ngọc nói rồi cười nhẹ, nụ cười đẹp nhưng thật buồn và nhợt nhạt

-Ngọc, khoan đã. Cậu định bỏ mình sao?_Kiệt hét lên

-Xin lỗi và tạm biệt_Ngọc nhìn Kiệt, 1 giọt lệ rơi, giọt lệ mà theo Ngọc là giọt lệ cuối cùng. Kiệt là mối bận tâm lớn nhất, là người níu kéo Ngọc ở lại với trần gian. Ngọc sợ mình sẽ k thể nào về với mẹ chỉ vì Kiệt. Cô xin lỗi vì biết Kiệt sẽ rất khổ đau và mình là người tàn nhẫn. nhưng biết làm sao được.....cô đã quyết định rồi

Ngọc sau khi nói dứt câu đã nhảy xuống bờ vực

-Ngọc! Mọi người kêu lên thảm thiết, chạy về phía Ngọc nhưng đã k kịp nữa rồi

kiệt chạy tới, nhanh hết mức có thể nhưng k kịp nữa rồi, Ngọc đã mất hút dưới vực sâu. Kiệt nhìn xuống dưới, bỗng thấy mình thật tệ, bỗng thấy mình bất lực làm sao. Kiệt bỗng thấy thế gian này như sụp đổ và

cậu k muốn sống nữa. Cậu k thể sống thiếu Ngọc, Ngọc là nguồn sống của cậu, cậu k thể xa ngọc, và giờ đây, cậu muốn nhảy xuống đó, đi theo Ngọc về với thế giới bên kia.

Cậu lao về phía vực thẳm, lí trí đã bị lu mờ. Mọi người thấy Kiệt có ý nghĩ quỳ sinh liền chạy tới can ngăn. Ai cũng biết Kiệt yêu Ngọc nhưng k ai muốn mất đi thêm 1 người nào nữa. Tất cả mọi người nhìn Kiệt, rồi nhìn xuống vực sâu, k tìm được nước mắt. Ngọc thật đáng thương.

Nhưng có lẽ số phận của mọi người k phải do họ quyết định mà là do ông trời. Trong lúc con người đang tuyệt vọng nhất vẫn có thể có phép màu xảy ra dù rằng đây là thực tại.

Từ dưới đáy vực sâu tăm tối, 1 ánh hào quang sáng chói chiếu lên như làm bừng tỉnh k gian u uất. Đường như trong ánh hào quang đó, có 1 con người thoát ẩn thoát hiện. Rồi bằng 1 động tác thật nhẹ nhàng văng hoàng quang đó đáp xuống trước mặt mọi người. Trong thâm tâm ai cũng đều dâng lên 1 cảm giác thân thuộc khó tả. Đường như ánh hào quang đó đã hút hết tất cả ánh sáng của mặt trời dành cho nơi đây. Khi ánh sáng đó tan dần cũng là lúc k gian như bừng tỉnh. Nhưng tia sáng vẫn bám xung quanh con người đấy nhưng dịu dàng hơn khiến mọi người có thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đó.

Người đó trên tay đang ẵm Ngọc, nhẹ nhàng và dịu dàng như đang ẵm 1 báu vật của trần gian. Người đó khác hẳn mọi người xung quanh, có cái gì đó hư hư ảo ảo, vừa thật vừa mơ. Người phụ nữ đó khác trên mình bộ váy trắng với những đường nét đơn giản nhưng thật tinh tế làm nổi bật lên mái tóc dài đen óng. Người phụ nữ đó càng làm mọi người bất ngờ hơn khi có khuôn mặt giống hệt Ngọc nhưng đôi mắt lại k toát lên vẻ trầm buồn mà thánh thiện rạng rỡ

Phải, người đó là mẹ Ngọc

-Tuyệt, là cậu sao? _mẹ Trinh ngỡ ngàng

-là cậu phải k? Trời ơi, đây là sự thật sao? _mẹ Kiệt vui mừng nhưng cũng ngỡ ngàng k kém gì mẹ Trinh

-Là mình đây. Các cậu vẫn khỏe chứ? _Mẹ Ngọc nói rồi nở 1 nụ cười thánh thiện

-chị ơi, chị đã về rồi sao? em nhớ chị quá. Nhưng sao.....chị lại có đôi cánh? _cô lê hỏi

-um, bây giờ chị k còn là người của trần thế nữa mà là người thượng cỏi. Chị k thể về đây thường xuyên được. hôm nay Ngọc đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết nên mình với về đây, sau này chắc có lẽ mình sẽ k về nữa _mẹ Ngọc nói, đôi mắt nhìn ngọc, tràn đầy yêu thương nhưng thoáng buồn

Cùng lúc đó, Ngọc tỉnh dậy. Đôi mắt mơ màng nhìn mọi vật xung quanh, trong đầu thầm nghĩ:

"mình chưa chết sao? Hay đây là thế giới mà mẹ đang sống?

". Chợt, cô cảm nhận được ai đó đang nhìn mình thật dịu dàng, cảm nhận được hơi ấm thân thương từ cơ thể ai đó tỏa ra. hơi ấm đó, hơi ấm mà Ngọc luôn mong nhớ và thèm muốn trong suốt 5 năm qua.

-Mẹ.....mẹ .....là mẹ sao? _Ngọc hỏi

-um, mẹ đâu, con gái ngoan của mẹ _mẹ Ngọc nói

-Con nhớ mẹ quá, sao mẹ k về với con? _Ngọc hỏi

-Mẹ k thể, con gái à. Mẹ k thể ở đây được. Ở đây là nhân gian, là thế với mà mẹ đã từ bỏ 5 năm rồi. Bây giờ, thế giới của mẹ là ở trên kia _Mẹ ngọc nói và chỉ tay lên trời

-Mẹ....mẹ à...vậy mẹ k thể sống với con được sao? Vậy tại sao mẹ lại k để con lên đó ở cùng mẹ? Mẹ cũng nhớ con mà, phải k? _Ngọc hỏi trong hoảng loạn

-Um, mẹ nhớ con nhưng mẹ k thể để con lên đó được. Con khổ quá, con gái à. Con còn phải tận hưởng cuộc sống tươi đẹp nơi trần gian này chứ? Ở đây còn rất nhiều người thương con mà _Mẹ Ngọc nói

-Nhưng con cần có mẹ. Con cần mẹ. con k còn ai để dựa dẫm ngoài mẹ cả, mẹ cho con theo đi _Ngọc nói, đôi mắt giờ đã nhoe lệ

-chẳng phải con còn có ba sao? _bà khẽ vuốt mái tóc đen của ngọc, nói

-K! con k cần ông ấy, con k cần người cha đã bỏ con, bỏ mẹ _Ngọc lắc đầu, nói

-Thôi nào con gái. Mẹ đã dạy con những gì, con còn nhớ chứ?_mẹ ngọc nói

-Hãy khóc khi nào mình muốn khóc nhưng đừng để những giọt nước mắt đó làm mình yếu mềm. Phải dùng những giọt nước mắt đó làm động lực để trở nên mạnh mẽ hơn. đừng quan tâm tới những lời mọi người nói, họ nói xấu mình chẳng qua chỉ là họ chưa hiểu hết về mình mà thôi. Khi đó, phải dùng tấm lòng và sự chân thành của mình để chứng minh cho họ hiểu mình giống như những gì họ nói. Là con người thì phải có lòng bao dung, phải biết tha thứ cho những ai đã hối lỗi, k được để thù hận kéo dài ảnh hưởng tới đời sau_Ngọc nói

-Con ngoan lắm, vẫn nhớ những gì mẹ dạy. Vậy tại sao con k thể tha thứ cho ba?_Mẹ ngọc nhẹ nhàng nói

-Nhưng ....._Ngọc k biết phải nói gì

-Ba con đã hối lỗi rồi, con hãy tha thứ cho ông ấy đi. Bây giờ, ông ấy đang rất cần con_mẹ Ngọc nói

-Tại sao.....tại sao mẹ lại tha thứ cho ông ấy trong khi ông ấy đã gây ra nhiều tội lỗi với mẹ như vậy?_Ngọc nói, mặt cúi xuống

-vì mẹ yêu ông ấy, 1 tình yêu trong sáng k hề vụ lợi, 1 tình yêu mà dù cho bất cứ chuyện gì nó cũng k hề phai nhạt. con hiểu chứ? ông ấy đã hối hận rồi, con hãy tới thăm ông ấy đi.Thôi, ẹ phải đi đây_Mẹ Ngọc nói rồi đứng dậy, k quên hôn nhẹ lên gò má của Ngọc

-khoan đã! _bỗng có tiếng nói phát ra từ phía sau

-....._mẹ ngọc quay lại

-Cô k hận chúng tôi sao?_mẹ linh nói

-Tất nhiên là có, cô đã cướp mất chồng tôi, cướp đi cuộc sống của tôi để con gái tôi phải bơ vơ chịu khổ, tất nhiên tôi hận.nhưng thù hận k hề làm con người ta hạnh phúc nên tôi nghĩ mình nên tha thứ cho các người_Mẹ Ngọc nói

-Cảm ơn cô_mẹ linh cúi mặt, nói lời chân thành nhất có thể

-Thôi, tôi đi đây. các cậu ở lại mạnh khỏe nhé, hãy chăm sóc con bé giúp mình nhé. Ngọc, con hãy nhớ những gì mẹ nói. Mẹ mong, vào ngày này năm sau, khi con tới đây, mẹ sẽ thấy khuôn mặt vui cười của con thay vì những giọt nước mắt thế này._Mẹ Ngọc nói rồi gạt những giọt nước mắt đang đọng trên má Ngọc. Rồi quay sang Kiệt, nói nhỏ_Bác hi vọng cháu sẽ đem lại hạnh phúc cho còn bé.hi vọng vào ngày này năm sau, con bé sẽ tới đây cùng cháu. Thôi, tạm biệt, tôi đi đây. Ở trên đó, tôi sẽ cầu nguyện ọi người được hạnh phúc_Mẹ Ngọc nói rồi biến mất trong ánh sáng mặt trời

-Mẹ! Mẹ đừng bỏ con! Mẹ_Ngọc hét lên rồi hoảng loạn nhặt những sợi lông vũ rơi trên đất từ đôi cánh của mẹ_K, k phải mơ, mẹ k thể đi được, nhưng sợi lông vũ còn đây cơ mà_Ngọc ôm những sợi lông vào lòng nhưng rồi những sợi lông vũ chợt biến mất trong k trung. ngọc ngước lên trời, hình ảnh mẹ với nụ cười rạng rỡ thấp thoáng trong mây rồi mất dạng_Mẹ!_Ngọc hét lên rồi ngất lịm

Ngọc ngã xuống, khuôn mặt trắng bệch lộ rõ vẻ mệt mỏi và tiêu tụy. Mọi người liền đưa cô vào bệnh viện để hồi sức

chiều hôm đó, Ngọc tỉnh dậy.....

-ừ_ Ngọc khẽ nhăn trán rồi mở mắt, đầu cô đau như búa bổ, cả thân hình nặng trĩu như k còn sức sống

Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng rộng và trống trải được phủ 1 màu trắng xóa. ngọc thích màu trắng nhưng giờ đây bỗng cô thấy thật sợ nó, cô có cảm giác nó tang tóc và lạnh lẽo chứ k trong sáng và tinh khiết như trước đây. Căn phòng k 1 bóng người, k tiếng nói chuyện, chỉ có mình cô thôi. Chợt, cô nhìn xuống chân của mình, cô thấy có 1 người con trai đang nằm ngủ, đầu gối lên thành giường. không thể nhìn thấy được khuôn mặt của người con trai đó, chỉ thấy mái tóc màu hạt dẻ ánh lên những tia nắng ấm áp. Ngọc k cần suy nghĩ lâu cũng biết đó là Kiệt. Lúc nào cũng vậy, lúc nào khi cô tỉnh dậy Kiệt cũng là người đầu tiên cô nhìn thấy. Cô nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt nhẹ vài sợi tóc rối trên đầu Kiệt, đôi bàn tay khẽ chạm vào mái tóc mềm mại rồi vội buông ra thật nhanh. Có cảm giác như đôi bàn tay đó vừa muốn chạm vào vừa muốn

rời xa. Đường như đôi bàn tay đó đang đứng giữa 2 sự lựa chọn, giữa 2 con đường, 2 con đường dẫn tới 2 tương lai khác nhau.

Cảm thấy được có gì đó rất ấm áp và mềm mại chạm nhẹ vào tóc mình, dù chỉ trong giây lát, Kiệt tỉnh dậy sau giấc ngủ chóng vánh

-Cậu tỉnh rồi à? _ Kiệt mừng rỡ

-um _Ngọc khẽ gật đầu

-Cậu cảm thấy khỏe hơn chưa? _ Kiệt hỏi

-cảm ơn cậu, mình khỏe hơn rồi _Ngọc nhẹ cười, nụ cười thật gượng ép

-mình đi gọi mọi người nhé. Mình phải gọi bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe cho cậu, trông cậu còn yếu lắm _ Kiệt nói rồi chạy ra ngoài

1 lát sau

Bác sĩ bước vào, khám sức khỏe cho Ngọc. ông nói Ngọc k sao nhưng cần phải nghỉ ngơi thêm mọi người yên tâm được phần nào khi thấy Ngọc đã chịu nói chuyện.

-Cháu thấy sao? Đỡ hơn rồi chứ? _ mẹ Kiệt ân cần hỏi

-Vâng ạ, cháu khỏe rồi _Ngọc nói

-dù vậy cháu vẫn phải cố nghỉ ngơi nhé. Cháu chưa khỏi hẳn đâu _ba Vũ nói

-vâng, cháu biết rồi. Cháu đã từng thấy cô chú hồi còn trẻ trong album ảnh nhà cháu nhưng cháu thật k ngờ Kiệt, Trinh, Phong, Vũ, phương là con của các bác. chỉ khi trở thành bạn cháu mới biết _Ngọc nói

-Vậy sao cháu k tới gặp bọn ta? _Mẹ Trinh hỏi

-vì.....cháu k muốn ông ấy biết tới sự tồn tại của cháu , cháu muốn ông ấy nghĩ cháu đã chết rồi _Ngọc nói

-Con bé ngốc này. Ba cháu đã lo lắng tới chừng nào, cháu biết k? _mẹ Phong ôm Ngọc rồi nói _cháu làm ta nhớ tới Tuyết vì cháu thật sự quá giống mẹ cháu, người bạn thân của bọn ta

-Vâng, cháu biết mà. Nhiều lúc cháu còn giật mình khi nhìn thấy cháu trong gương, cháu cứ ngỡ mẹ trở về, vậy mà..... _Ngọc nói rồi thở dài

-Cháu thật là. Quên những gì mẹ cháu đã nói rồi sao? Ở đây cháu vẫn còn có bọn ta mà _ông Kiệt nói

-Vâng, cháu cảm ơn mọi người _Ngọc cười, nhẹ thôi, tưởng chừng như đôi môi k hề chuyển động, chỉ nhích lên chừng vài mm

-Vậy....cháu có thể kể cho bọn ta nghe về những gì cháu phải trải qua trong suốt thời gian qua k? _ba Kiệt hỏi

-Kìa ba, Ngọc đang còn yếu mà, sao ba lại..... _ Kiệt cản

-K sao đâu, mình khỏe rồi. Các bác cứ ngồi xuống đi, cả các cậu nữa, mình sẽ kể _Ngọc nói

Mọi người ngồi xuống dãy ghế cạnh giường(đây là phòng vip)

-Sao cậu còn k ngồi? _Ngọc hỏi khi thấy Kiệt vẫn đứng

-à thì....hết chỗ rồi _ Kiệt nói rồi gãi đầu. Quả thật mọi người đã ngồi hết chỗ mất rồi

-vậy thì ngồi xuống đây đi _Ngọc nói rồi nhích sang bên cạnh 1 chút, chừa chỗ cho Kiệt

Ngọc bắt đầu vào câu chuyện.

-Chắc mọi người cũng biết lí do tại sao mẹ con cháu lại bỏ đi rồi phải k ạ? _Ngọc hỏi

-um....bọn ta biết. Vì ba con nghi ngờ mẹ con có quan hệ mờ ám với 1 người đàn ông nhưng thật ra lại k phải vậy. Tất cả chỉ là kế hoạch của mẹ Linh nhằm tống cổ mẹ con cháu ra khỏi nhà để mình được vào nhà họ lâm thôi._ba phong nói

-Nhưng lúc đó Khải lại quá mù quáng, lòng ghen tuông đã làm cho lí trí bị lu mờ. Cậu đã k còn đủ tỉnh táo để biết đâu là thật, đâu là giả tạo. Và trong lúc nóng giận, cậu ấy đã yêu cầu mẹ cháu kí giấy li hôn đã có sẵn chữ kí của cậu ấy _ba Phương nói

-Nhưng tại sao mẹ Ngọc lại k giải thích cho bác ấy hiểu ạ? _Trình hỏi

-k thể giải thích được vì càng giải thích thì lại càng chứng tỏ mình như vậy mà thôi. Với lại trong lúc ông ấy đang nóng giận thì có bao giờ chịu nghe ai đâu _Ngọc nói

-Đúng là cậu ta nóng tính thật. Bây giờ vẫn vậy dù là ông chủ của 1 chuỗi nhà hàng khách sạn, cái tính đó vẫn thế _Bavũ lắc đầu.(mấy ông này hay đi nhậu với nhau nên cái gì cũng biết)

"vậy thì hoàn toàn khác với Ngọc, lạnh như tảng băng trôi

" _suy nghĩ của Kiệt, Trinh, Phong, Vũ, Phương

-Cháu kể tiếp đi _mẹ Phương nói

-vâng. Vì quá buồn và thất vọng nên mẹ cháu đã kí vào đơn li hôn mà k đòi hỏi được chia bất cứ phần tài sản nào. Mẹ cháu đã ra đi trong đêm tối, lặng lẽ và âm thầm. Lúc đó cháu cảm thấy thật thất vọng vì ông ta, ông ta xây lên trong cháu 1 thế giới với tình yêu màu hồng rồi cũng chính ông lại là người phá vỡ tất cả. 1 con người nhẵn tâm như thế, cháu thật sự k cần. vì vậy cháu đã quyết định đi theo mẹ mặc dù cháu biết quãng thời gian kế tiếp sẽ thật khó khăn cho cả 2 mẹ con cháu._ngọc nói rồi im lặng 1 lát _Mẹ cháu đi k mang theo bất cứ tài sản gì, chỉ mang 1 vài bộ quần áo mà thôi. Trong người 2 mẹ con cháu lúc đó thật sự k còn gì quý giá. cũng may trong tài khoản ngân hàng mà mẹ tích lũy hồi chưa có chồng vẫn còn 1 ít tiền, cộng với tiền người ta trả ẹ khi mẹ làm khách mời biểu diễn piano cho 1 sự kiện, 2 mẹ con cháu tới Việt Nam. Số tiền đó của mẹ đủ để mua 1 căn nhà nhỏ, chính là căn nhà mà cháu đang sống bây giờ. vì cháu thích đàn và mẹ cũng thế nên mẹ đã dùng số tiền còn lại để mua 1 cây đàn piano. cũng chính vì thế mà số tiền trong tài khoản của mẹ còn lại k bao nhiêu, mẹ cháu phải đi làm thuê. Trước giờ mẹ cháu chưa bao giờ phải làm công việc nặng nhọc mà giờ lại phải đi làm thuê để có tiền nuôi cháu ăn học nên bà ngày càng gầy gò và yếu đi trông thấy.

-Vậy có nghĩa là mẹ cháu mất do kiệt sức sao? _mẹ Vũ hỏi

-k ạ. có lẽ mẹ cháu sẽ k ra đi sớm như vậy nếu k có bà ta. mẹ cháu đã chấp nhận ra đi, nhường vị trí đại phu nhân cho bà ta mà k đòi bất cứ quyền lợi gì, bà chỉ muốn sống bình yên bên cháu àm thôi. Vậy mà bà ta lại nói:

"Diệt cỏ phải diệt tận gốc

" rồi sai người tới nhà cháu, bỏ thuốc độc vào nước rồi bắt ép mẹ cháu phải uống. Mẹ cháu đã yếu, lại trúng độc nên k thể qua khỏi. Lúc đó cháu k có ở nhà nên mới thoát được. lúc cháu về thì đã thấy mẹ nằm bất động rồi. trong lúc hấp hối mẹ đã bảo cháu đi tìm ông ấy, mọi chuyện sau đó thế nào thì mọi người biết rồi đây. nhờ có hàng xóm giúp đỡ, cháu tổ chức 1 tang lễ đơn giản ẹ, k người thân, k bạn bè _Ngọc nói

-vậy chứ lúc đó cô Lê đâu? _mẹ Phong hỏi

-Lúc đó em vẫn chưa biết chuyện chị em và anh rã li hôn, lại càng k biết chuyện 2 mẹ con chị ấy về Việt Nam _cô Lê nói

-Vậy làm sao em gặp được con bé? _mẹ Kiệt hỏi

-Bà ta k chỉ muốn giết chết mẹ cháu mà cả cháu nữa. hôm đó, cháu đang đi học về thì bị 1 đám người bắt cóc đưa tới 1 nhà kho bỏ hoang, họ đã đánh đập cháu cháu rất nhiều. sau đó, theo lệnh của bà ta, họ rất rơm xung quanh căn nhà và rưới dầu lên và châm lửa. Cháu rất sợ, cháu đã cố vùng vẫy rất nhiều. Thật may mắn rằng cháu đã thoát được ra ngoài. Nhưng để bà ta nghĩ rằng cháu đã chết, cháu đã cởi bỏ chiếc áo khoác dính đầy máu của mình và để lại đó. Trong lúc chạy trốn, cháu đã bị em bà ta phát hiện nhưng thật may mắn vì sợ bị chị đánh nên ông ta đã k nói. Vì thế cháu mới sống yên ổn được cho tới ngày hôm nay

-Vậy làm sao cháu gặp được cô lê?_mẹ Phương hỏi

-Vì bị thương nặng nên cháu đã k thể chạy được xa. Sau khi băngqua cánh rừng, cháu k còn đủ sức để đi nữa và ngất lịm. Vừa lúc đó, cô lê đi ngang qua, thấy có trẻ con bị bỏ rơi nên lại xem thử và nhận ra cháu nên đưa cháu đi bệnh viện cấp cứu. Sau khi xuất viện, cháu về ở với cô ấy ở trại trẻ mồ côi. Trong khi đó, vì muốn chắc chắn rằng cháu đã k còn tồn tại trên thế gian, bà ta đã cho người tới theo dõi căn nhà của mẹ con cháu trong 1 thời gian. Cô lê biết vậy nên đã thuê người tới ở đó giống như chủ nhân mới của căn nhà trong vòng nửa năm. Bà ta thấy mọi chuyện yên bình thì cứ nghĩ rằng cháu đã chết. Sau khi bà ta k còn nghi ngờ nữa, cháu đã dọn về ở đó cho tới bây giờ_Ngọc kể

-Vậy tại sao cuốn bí kíp võ công lại nằm trong tay cháu? Chẳng phải trước giờ, nhà họ lâm chỉ giao bí kíp võ công cho đàn ông thôi sao?_ba vũ hỏi

-Vâng, đúng là cuốn bí kíp võ công nhà họ lâm theo phong tục vốn là truyền cho nam nhân. Vào đời ông ta (ý nói ba ngọc) chỉ có duy nhất 1 mình ông ta là con trai trong dòng họ nên tất nhiên cuốn bí kíp sẽ được trao cho ông ấy nhưng ông nội cháu đã kìm vậy. Vì ông ta tuy có sức khỏe nhưng tính tình lại quá nóng vội hấp tấp nên e rằng sẽ k đủ kiên nhẫn để học được môn võ công khó luyện này. Vào năm cháu lên 8, ông trở bệnh nặng và qua đời. Trước khi mất, ông đã gặp riêng cháu và đưa cho cháu cuốn bí kíp. Ông nói cháu phải cất kỹ vì có ngày sẽ cần tới. Có lẽ ông đã đoán trước được trong tương lai cháu sẽ gặp nguy hiểm nên đã bất chấp tục lệ ngàn đời xưa, bất chấp cháu là nữ nhi, giao cuốn bí kíp cho cháu. ông nói cháu nhất định sẽ làm được và đây là bí mật của riêng cháu vào ông. Sau khi trở về nhà cháu mới nhận ra rằng mình quá yếu đuối và nếu muốn sống thì phải dẹp bỏ nó vì nó sẽ chỉ là lưỡi dao giết chết cháu. Cháu luôn nghĩ

”mình phải sống, phải mạnh mẽ, k thể để phụ lòng mong mỏi của ông và mẹ

”. Vì vậy cháu đã luyện tập võ công dù rằng rất khó khăn_Ngọc nói

-Thì ra vì thế nên giờ người nhà họ lâm k còn biết cuốn bí kíp đó ở đâu_Ba Phương nói

-Tội nghiệp cháu tôi_Mẹ Kiệt rơm rớm nước mắt, ôm Ngọc vào lòng như ôm đứa con thơ dại

-Thưa cô chủ, cô đã khỏe chưa ạ?_ông quản gia từ ngoài bước vào

-Vâng, cháu khỏe rồi_Ngọc đáp

-Nhưng dù sao cô chủ cũng phải nghỉ ngơi thêm_ông quản gia nói, đôi mắt ảm áp

-cháu khỏe rồi mà. Bây giờ cháu muốn đi thăm mộ mẹ_Ngọc nói

-Thăm mộ? ngay bây giờ sao?_ông kiệt hỏi

-Vâng, chẳng phải hôm trước mọi người cũng chưa kịp thăm mộ bà sao?Bây giờ cháu muốn đưa mọi người tới e đỡ buồn_Ngọc nói

-Thôi được rồi, già sẽ đi chuẩn bị xe. nhưng có 1 nơi già và ông chủ rất muốn cô chủ tới_ông quản gia nói, đôi mắt chân thành và ảm áp

-Vâng, cháu sẽ tới nhưng k phải vì ông ta mà vì bác đấy nhé_Ngọc nói rồi bước chân xuống giường chiếc limo bắt đầu lăn bánh

34. Chương 33 : Ngày Xưa Trở Về

Chiếc xe limo dừng trước cổng nghĩa trang. Mọi người bước vào trong cùng Ngọc. Họ đi 1 lát và cuối cùng dừng lại trước khu mộ hôm trước Ngọc và tụi nó đã tới. Hương đất tàn từ lâu, rơi xuống đất, bó hoa huệ cũng đã chẳng còn tươi mà héo úa.

-Hoa héo hết rồi, hương cũng cháy hết rồi. Phải chăng nó cũng giống như mẹ cháu, khi sống thì đẹp và tài năng nhưng khi mất rồi thì cũng giống như bao người khác mà thôi, k ai quan tâm tới nữa_Ngọc nói trong khi phải đi những tàn hương và tay bó hoa kia bằng bó hoa khác vừa mới mua

-Con người mà, ai cũng vậy cả thôi. Dù có tài giỏi tới đâu, dù có nổi tiếng tới đâu khi chết cũng chỉ là cát bụi mà thôi, điều đó đâu ai tránh nổi đâu cháu. Nhưng điều quan trọng là khi sống người ta sống thế nào thôi. Cháu thấy k, những cây hương này đã cháy hết mà k tắt giữa chừng, điều đó chứng tỏ nó đã cố gắng làm tốt nhiệm vụ của mình. Bó hoa này cũng vậy, dù bây giờ héo úa nhưng chẳng phải hôm trước nó đã rất đẹp và tỏa hương rất thơm sao? Nó luôn cố gắng làm đẹp cho đời cho tới khi nào có thể. Mẹ cháu cũng vậy. Nhưng k phải tất cả đều bị lãng quên đâu cháu ạ. Có thể mọi người đã k còn nhớ tới mẹ cháu nhưng chẳng phải cháu, mọi người ở đây và cả ba cháu nữa, luôn nhớ tới sao?_ông Kiệt nói

-Vâng_Ngọc khẽ cười

.

-Thôi, mọi người thấp hương ẹ cháu đi ạ_Ngọc nói rồi đưa hương ọi người

-um_mọi người gật đầu rồi nhận lấy hương

-Mẹ à, bây giờ thì mẹ hết cô đơn rồi nhé, mọi người đã tới rồi, bạn mẹ đã tới rồi đấy_Ngọc nói với mẹ

-Tuyệt à, tội mình xin lỗi vì 5 năm qua k tới thăm cậu dù cậu ở k xa bọn mình. Hôm trước cứ tưởng còn đến đúng hôm để vớt vát phần nào lỗi lầm vô tâm, vậy mà cũng trễ. Thôi, cậu tha lỗi cho tội mình nhé_ba Kiệt nói, đại diện ọi người

-Bà chủ à, già xin lỗi bà nhiều lắm. Già hứa từ nay già sẽ thay bà chăm sóc cô chủ_Ông quản gia nói

....

Sau khi đã nói hết tâm những điều muốn nói, mọi người quay trở về, đi tới nơi mà ông quản gia muốn Ngọc tới. Chiếc xe xe hương khác, ra khỏi trung tâm thành phố, đi lên 1 con dốc cao rồi dừng lại ở căn nhà mà nói đúng hơn là biệt thự, mọc lên trên ngọn đồi

Ngọc ngỡ ngàng khi nhìn mọi thứ xung quanh. Quang cảnh xung quanh thật quen thuộc khiến 1 cảm giác lạ dâng trào trong lòng Ngọc.

-Sao...sao..._Ngọc k nói nên lời

-Xin cô chủ và mọi người vào trong_ông quản gia nói

.

Cánh cổng được mở ra, k gian bên trong thật tuyệt. Là 1 khu vườn xanh tốt với những lùm cây được cắt tỉa gọn gàng cùng 1 hồ phun nước ở chính giữa. Phía bên phải là 1 gò đất khá cao, bên trên trồng những khóm hoa đủ sắc màu làm nổi bật lên chiếc xích đu nhỏ xinh màu trắng ở trung tâm.

Mọi người đều thích thú với k gian ở đây, nó gợi lên cho người ta cảm giác dễ chịu nhưng có vẻ là hợp với trẻ con hơn là những người trưởng thành.

-Nơi đây tuần nào dù bạn tới đâu ông chủ cũng đều tới. Cô chủ còn nhớ nó giống ngôi nhà nào k? Là ngôi nhà mà cô đã gắn bó suốt mười mấy năm ở Trung quốc đấy. Ông chủ vì quá nhớ mẹ con cô nên đã cho người xây 1 căn nhà có lối kiến trúc giống hệt ngôi nhà đó ở Việt nam. Rồi sau đó đem những vật dụng của cô chủ và bà tới đây. Ông chủ rất thích nơi này và nơi này cũng k ai được tới ngoài tôi và ông chủ. Mời cô vào_ông quản gia nói rồi bước về cánh cửa lớn, rút chìa khóa ra khóa vào

Ngọc bước vào bên trong ngôi nhà. Cảnh tượng quá đỗi thân quen, là khung cảnh mà suốt bao năm qua Ngọc luôn nhớ mặc dù rất muốn quên vì nơi đây chứa đầy tình yêu thương và hình bóng của mẹ và ông ta.

-Cô chủ có muốn xem qua căn phòng của mình k?_Ông quản gia hỏi

-....._nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng

-Vậy già sẽ đưa cô đi_ông quản gia nói rồi bước lên lầu, mở cửa căn phòng duy nhất ở phía tay trái

Cánh cửa bật mở, để lộ ra bên trong là 1 căn phòng mà hồng đơn xen trắng thật đẹp, mang đậm chất trẻ thơ. Toàn bộ tường được sơn màu hồng phấn, điểm lên những bông hoa màu trắng được cắt tỉa thật bắt mắt và tinh tế. Trên tường treo 1 vài bức tranh của 1 đứa bé từ lúc mới sinh ra cho tới khi độ chừng 11,

12 tuổi. Đứa bé thật dễ thương, trên môi lúc nào cũng nở 1 nụ cười trong sáng, k ưu tư, muộn phiền với đôi mắt long lanh khác người. Có thể nói nụ cười của cô bé đó thật đẹp, đẹp tựa ánh ban mai. Đứa bé đó thật sự rất giống Ngọc. Ở gần phía cửa sổ nhỏ xinh sơn màu trắng là 1 chiếc giường tuy k lớn nhưng với 1 đứa trẻ, nó là 1 thiên đường khi được sơn lên màu hồng đậm, làm dịu lại bằng bộ ga màu trắng với những chú mèo kitty xinh xắn trong bộ đồ hồng. Bên cạnh là 1 chiếc bàn học nhỏ nhắn với những cuốn sách, cuốn vở được dán nhãn:

"Lâm tuyết tiểu Ngọc

" từ năm cô học lớp 6.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cô thật sự k thể tin đây là sự thật, k thể tin mình lại có ngày được nhìn lại những thứ này.

-Cô chủ, cô có muốn xuống dưới nhà k ạ?_ông quản gia hỏi

-Cháu xuống_Ngọc trả lời rồi chạy ra ngoài thật nhanh, cô k muốn ở đây, cô sợ mình sẽ lại khóc

Khi bước vào phòng khách, là 1 căn phòng sang trọng và hiện đại. Ngọc đi tới bên chiếc ghế sofa màu tím nhạt và ngồi xuống. Vẫn êm ái như ngày nào. Chợt, hình ảnh ngày xưa ùa về. Hình ảnh 1 đứa trẻ tay cầm cuốn truyện tranh ngủ gật trên chiếc ghế sofa khi đợi ba đi làm về tổng 1 buổi chiều hàng hôn. Rồi có tiếng xe hơi đỗ trước cửa, tiếng bước chân ngày càng lớn, đi ề phía đứa trẻ. rồi người đó khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên trán đứa bé. Sau đó ẵm đứa trẻ lên, bế về phòng. Hình ảnh đó hiện lên rõ mồn một trong đầu Ngọc làm cô cảm thấy đau trong tim.

Cô k muốn rơi nước mắt, cô cố nhịn để k khóc vì những kỉ niệm đó. cô cầm lấy điều khiển Tv, bật lên. Màn hình vụt sáng, đầu đĩa hoạt động. Là 1 chiếc đĩa tổng hợp từ những đoạn Video ngày xưa với những hình ảnh của đứa trẻ ấy, hồn nhiên vô tư chạy nhảy quanh khu vườn nhỏ phía trước, thỉnh thoảng bày trò nghịch phá mọi người, rồi cả những khi giận dỗi, khóc nhe. Khóe mắt cay cay, cô đứng dậy, bước về phía góc phòng. 1 chiếc đàn piano màu gỗ gụ được đặt thật trang trọng ở đó. Đã lâu, chiếc đàn k ai dùng nhưng lại sạch bóng, điều đó chứng tỏ ngày ngày vẫn có người lau chùi nó như lau chùi 1 bảo vật. Trên cây đàn có 1 dòng chữ nhỏ, được khắc thật tỉ mỉ:

"Tặng thiên thần của ba mẹ. Cảm ơn con đã ở đây với ba mẹ trong suốt 10 năm qua

".

-Cô có thấy nó rất sạch sẽ k ạ?_ông quản gia hỏi nhưng k yêu cầu Ngọc phải trả lời_Mọi thứ ở đây là già dặn, trừ phòng cô chủ và cây đàn đó, đích thân ông chủ đã lau chùi

Ngọc khong trả lời, nhẹ nhàng ngồi xuống, vặn nút điều chỉnh ở dưới ghế để phù hợp với chiều cao của mình rồi bèn tay bắt đầu đặt lên phím đàn. 1 giai điệu vang lên trong đầu Ngọc và Ngọc bắt đầu đánh theo bản nhạc ấy, rồi cất giọng hát. Cùng lúc đó, đầu đĩa cũng vừa chạy tới đoạn có bài hát ấy. Trên màn hình là 1 người phụ nữ đánh đàn và 1 đứa trẻ đang hát nhân ngày sinh nhật. Tiếng piano hòa vào nhau cùng giọng hát của Ngọc và đứa trẻ tạo thành 1 hợp âm thật tuyệt. đây là bài hát ông Khải đã viết riêng tặng Ngọc nhân ngày sinh nhật của cô

1 giọt nước mắt đã rơi, khơi nguồn cho những giọt nước mắt khác. Ngọc vừa đánh vừa hát hết bản nhạc. Khi bản nhạc vừa kết thúc cũng là lúc Ngọc buông tay khỏi những phím đàn, chạy thẳng lên lầu, tìm nhà vệ sinh để rửa đi những giọt nước mắt. Đi ngang qua căn phòng phía bên phải cô thấy nó đang mở nên bước vào. khung cảnh quá đỗi quen thuộc. Là phòng của mẹ Ngọc và ông ta. Trên chiếc tủ đầu giường có 1 cuốn sổ màu nâu sẫm, dày cộm đã phai màu. Có lẽ nó được dùng rất nhiều lần, gần bở như k rời. Ngọc tò mò mở ra xem thử

Là nhật kí của ông Khải.

"Tuyệt à, em đang ở đâu vậy? Em có biết anh lo cho em lắm k? Anh xin lỗi, anh đã quá nóng nảy. Giờ em đang ở đâu? Anh nhớ em và con lắm. Em về đây với anh có được k? Ngọc à, con gái của ba à, con có giận ba k? Con có giận khi ba làm vậy với mẹ con k? Chắc con giận lắm nhỉ? Chính ba cũng đang giận chính mình đây. Nhưng.....ba thật ích kỉ, ba vẫn muốn có mẹ và con. Ba thật sự rất buồn, bây giờ ba chỉ muốn chết đi để chuộc lỗi. Nhưng ba vẫn chưa thể chết được, ba vẫn chưa gặp được con, chưa gặp được mẹ con.

Khi nào gặp được 2 người, ba sẵn sàng dùng cái chết để đền tội, con có biết k? Ba xin lỗi vì đã k che chở cho con, ba xin lỗi vì đã phá hủy cái thế giới màu hồng đầy tình thương của con, ba thật sự xin lỗi. Có lẽ con còn quá nhỏ để biết thế nào là cuộc đời. Ba xin lỗi vì ba đã để con chịu đau khổ cay quá sớm dù khi con sinh ra, khi ba lần đầu được chạm vào đôi tay nhỏ nhắn của con ba đã hứa sẽ k để con phải chịu bất cứ đắng cay gì dù ba phải chết. Ba xin lỗi. Có con trong cuộc đời là 1 điều quá tuyệt vời với ba, con là động lực để giúp ba k gục ngã trên bàn làm việc, là động lực để ba vượt qua khó khăn, là báu vật mà ba k thể rời xa được. Nếu con đọc được những lời này con có tha thứ cho ba k hay con sẽ nói ba giả tạo? Ba nghĩ con sẽ k tin đâu, phải k? Nhưng ba có thể thề với trời đất rằng, ba nói thật

”

và sau đó là vô số những dòng chữ khác, chứa đầy yêu thương

”.....Ngọc à, vậy là mai ba đã có thể gặp con rồi. cuối cùng thì cái hi vọng mòn mỏi bao năm nay của ba đã thành sự thật rồi. Ba vui quá. nhưng có lẽ niềm vui của ba k được trọn vẹn khi mẹ con đã k còn. Bà thật sự rất buồn. Ba thật sự quá thất vọng. Giá như ba k có những hành động thiếu suy nghĩ như vậy thì có lẽ giờ này mẹ con đã....Ba rất muốn chết, ba muốn đi theo mẹ con nhưng ba phải làm sao đây khi con vẫn còn ở đây. Ba phải lựa chọn 1 trong 2 sao? Hay ba đành thất hứa với mẹ con thêm lần nữa để chăm sóc cho con? Nhưng con có để cho ba chăm sóc k? Hôm sinh nhật con ba đã tới đợi con ở cổng. Con lớn quá, mạnh mẽ quá, ba k nghĩ con có thể mạnh mẽ tới như vậy. nhưng sao con buồn vậy. Ba nhớ nụ cười của con, nhớ đôi mắt biết cười của con nhưng sao giờ đây ba k thấy? Nếu con nói là vì ba, chắc ba sẽ đau khổ chết mất. Nhưng có lẽ là vậy thật rồi. Ba là kẻ có tội. Ba đã từng ước sẽ được nắm tay con dắt vào lễ đường nhưng chắc bây giờ k được đâu nhỉ? con hận ba thế mà? Bây giờ ba chỉ cầu mong nếu ba chết đi, con có thể tới thấp cho bác cây nhang là ba đã mãn nguyện lắm rồi. Mai nếu ba gặp con thì sao nhỉ? ba rất muốn chạy tới ôm con nhưng con có đẩy ba ra k? Nghĩ tới điều đó, chợt bao can đảm của ba tan biến hết. con có biết hết. Ba ước sao con có thể chạy tới và nói:

”Ba, con nhớ ba nhiều lắm

” nhưng có lẽ đó chỉ là ước mơ xa vời của ba mà thôi.....

”

Ngọc đã k còn cầm được nước mắt, Ngọc khóc như mưa rồi chạy ra cửa. Nãy giờ mọi người đã chứng kiến tất cả

-Cho cháu tới bệnh viện, cháu muốn tới bệnh viện_Ngọc nó rồi túm lấy tay ông quản gia

-Được rồi cô chủ, giờ sẽ lấy xe ngay_ông quản gia nói rồi chạy xuống nhà

-Ngọc, bình tĩnh nào_Kiệt nói rồi ôm Ngọc giờ đang khóc như 1 đứa trẻ

Chiếc xe lao thẳng tới bệnh viện

Chiếc xe limo dừng ngay trước cổng chính của bệnh viện, Mọi người bước xuống xe nhưng Ngọc lại là người nhanh hơn cả, cô hấp tấp chạy vào trong đến nỗi quên mất phải chú ý tới bậc tam cấp và ngã xuống. Đầu gối đập xuống đất, đổ tẩy lên và rướm máu. nhưng Ngọc không quan tâm, đứng dậy, lê từng bước nhanh nhất có thể về phía thang máy. Kiệt thấy vậy phải chạy lại đỡ.

Tại phòng hồi sức

-ba.....ba ơi_Ngọc lấp bắp khi nhìn thấy ông Khải nằm trên giường bệnh, khuôn mặt bình thản như đang ngủ_Ba ơi, ba. Ba tỉnh dậy đi, ba_Ngọc khóc

-....._Chỉ là sự im lặng

-ba à, ba. ba có nghe tiếng Ngọc nói gì k? ba, ba tỉnh dậy đi, ba đừng có ngủ nữa, ba đừng ngủ như mẹ có được k?_Ngọc khụy xuống thành giường, lay lay người ông Khải trong vô vọng

-Ngọc à, bình tĩnh nào_kiệt đỡ Ngọc dậy, nói

-Tại mình, tại mình, tất cả là tại mình. Tại mình là người xui xẻo, lúc nào cũng đem rắc rối cho người khác. hu hu hu_Ngọc khóc

-k phải vậy đây mà_Kiệt nói

-k, là sự thật, mình lúc nào cũng là kẻ đem lại xui xẻo chongười khác. Nếu không phải tại mình thì ba mình đã không bịnh vậy, là tại mình. Mình là đồ bất hiếu_Ngọc khóc

-Ngoan nào, cậu k phải vậy đâu. Đó không phải lỗi của cậu mà.Là do ông tài xế ấy thôi, không phải lỗi của cậu_kiệt an ủi

-Tại mình mà, mình biết mà, mình biết là vì mình. Mìnhbướng bỉnh và xấu xa, mình đã k thể tha thứ cho ông ấy, mìnhquá hẹp hòi. mình ích kỉ, mình k thể quên đi những ngày tháng khổ cực của mình nên k thể tha thứ cho ba. mình muốn ba phải hối hận vì những lỗi lầm của mình, mình muốn ba phải dằn vặt suốt cả cuộc đời, Mình độc ác quá phải không? hu huhu_Ngọc Khóc rồi ngất xỉu

Khi Ngọc tỉnh lại, cô không cần quan tâm tới tìnhtrạng sức khỏe mà nhảy ngay xuống giường. chợt nhận ra taymình có 1 sợi dây gắn liền với bình nước nên rút phăng nó ra,mặc kệ máu chảy rồi mở cửa chạy qua phòng ông khám. Mọingười khi đó ra ngoài ăn trưa, quay lại k thấy ai thì vô cũng lolắng.

-Con bé chạy đi đâu rồi?_ba Kiệt nói khi mình là người đầu tiên vào phòng và k thấy ai

-Sao? nó k có trong phòng à?_mẹ Kiệt hỏi

-Đúng là k có thật_ba Phong ngược vào rồi nói

-Vậy chứ nó đi đâu được cơ chứ?_mẹ Phương lo lắng

-khoan đã, sao trên sàn có máu vậy nè?_ba Vũ nói

-Đâu?_Mẹ Vũ nói

-đây nè_Bà vũ nói rồi bước tới

-ừ ha, vậy là sao? _mẹ Phong nói

-Hay là.....bạn ấy bị bắt cóc?_Phương đưa ra 1 suy nghĩ

-Cũng có thể lắm. Biết đâu có kẻ nào đã biết Ngọc là ai nênbắt Ngọc tống tiền?_Vũ nói thêm (2 người này thật là.....)

-Vậy phải đi tìm nhanh lên, vết máu còn chưa khô mà_phong nói

Thế là mọi người chạy đi tìm khắp nơi, hỏi khắp nơi có kẻ nào lạ mặt k làm bệnh viện náo loạn

Lúc đi ngang qua phòng ông khám, mọi người có ngó vàoxem ông ấy làm sao, bất chợt thấy Ngọc ngồi trong đó

-Ngọc, cậu có bị ai bắt k?-Vũ hấp tấp

-ai bắt cơ?_Ngọc hỏi

-thì kẻ xấu....._Vũ im lặng vì thấy trong phòng k có ai ngoài ông khám đng nằm trên giường và Ngọc

-Sao cậu lại ở đây?_Phương hỏi

-mình muốn thăm ba nên tới thôi_Ngọc nói

-Vậy tại sao trên sàn nhà lại có vết máu?_Phong hỏi

-à, các cậu nói tới cái này ấy à?_Ngọc nói rồi đưa bàn tay của mình lên_mình thấy cái dây truyền nước đó phiền quannên rút ra, vậy là máu chảy thôi. Nhưng có 1 chút thôi mà_Ngọcnói

-....._cả đám bất động

-Trời, vậy mà con bé làm bọn mình hết hồn_ba ma tụi nó thở phào

-mọi người sao thế?_Ngọc hỏi

-à thì....._Vũ gãi đầu

-Cậu làm mọi người lo lắng chứ sao? cậu có biết cậu biến mất như vậy làm mọi người lo lắng k hả? cậu có biết vì tưởng cậu bị bắt cóc nên mọi người đã hốt hoảng đi tìm k hả?Cậu....._Kiệt nói

-Mình xin lỗi_Ngọc cúi mặt nói

-hứa với mình đi, hứa với mình dù đi đâu cũng phải nói với mình 1 tiếng, mình lo lmaws, cậu biết k?_Kiệt ôm Ngọc rồi nói

-um, mình hứa_Ngọc khẽ đỏ mặt, thấy tim đập nhanh, nói

-E hèm, phim tình cảm không được diễn ở đây nhá, có trẻ con đây nè_Trinh đùa rồi che mặt lại

-Con nhỏ này_mẹ Kiệt cũng là mẹ Trinh nói rồi vỗ nhẹ vào vai Trinh

-á, mẹ bệnh anh 2 nhá, không thêm bệnh con_Trinh nói

-Thôi, k đùa nữa._mẹ trinh nói_Ngọc à, cháu còn yếu lắm, về phòng nghỉ đi_rồi khuyên Ngọc

-Cháu muốn ở đây chăm sóc ba_Ngọc nói

-nhưng cháu đang rất yếu, nghe lời ta, về phòng nghỉ đi. khi nào khỏe ta cho cháu snag thăm_ông Kiệt nói

-Vâng_Ngọc nói rồi đứng dậy

vài ngày sau, Ngọc khỏe hẳn. Ngày nào cô cũng ngồi ở phòng của ba, tổng khi ông khải thì vẫn k có tiếng triển gì khắquan. Công ti thì giao cho thư kí lo

Buổi tổng kết năm học diễn ra, Ngọc dù k muốnnhưng cũng cố gắng tới. Con mắt mọi người nhìn Ngọc khác trướcrất nhiều, 1 phần cũng vì cái tin Ngọc là đại tiểu thư nhà họ Lâm đã lan truyền khắp nơi. Ngọc k bận tâm vì những con mắt tò mò đó, điều mà Ngọc quan tâm bây giờ là tình trạng sức khỏe của ba khi theo kết quả khám của bác sĩ thì ông vẫn k có gì khắquan hơn

2 tháng sau

Phiên tòa xét xử mẹ linh và ba mẹ Trúc, trà đã bắt đầu. Sau vào phiên tòa, cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc với 20năm tù ẹ Linh, 2 người còn lại 10 năm tù (cho lụi). Linh,Trúc và Trà được cô lê nhận vào trại trẻ mồ côi để làm lại cuộc đời. vì trước đây 3 người đã từng rất hách dịch, kiêu căng và ngạo mạn nên nếu bây giờ vẫn xhocj ở trường cũ có thể bị trả thù và mọi người dị nghị,chọc ghẹo nên cô Lê sau những tháng hè nhận nuôi đã gửi cả 3 ra Bắc, vào 1 cô nhi viện củabạn cô, nơi k ai biết trước đây họ là ai.

Công ti của ông Khải cũng k thể hoạt động mà k có người lãnh đạo vì đây là công ti gia đình nên Ngọc đã tới công ti và thay ba điều hành công việc. Với trí thông minh và cái đầu nhạy bén, Ngọc đã nhanh chóng khẳng định được mình trên thương trường với cái tên Lâm Tuyết tiểu Ngọc chứ k phải là đại tiểu thư của nhà họ Lâm. Doanh thu của nhà hàng vẫn tăng đều với thực đơn đặc biệt, thay đổi thường xuyên, cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng. Nhưng cũng vì thế mà thời gian của Ngọc k còn nhiều. 1 phần dành cho công ti, đa số còn lại là vào bệnh viện nên k gặp mọi người thường xuyên được. 1 tuần, có khi là 2tuần mới gặp được Ngọc vài lần.

Kì nghỉ hè đã gần kết thúc

hôm nay ngọc thu xếp công việc, dành 1 ngày nghỉ để xả hơi. cô về căn biệt thự trên ngọn đồi, bước vào căn phòng màu hồng, mở cửa sổ ra cho gió lùa vào rồi nằm phịch xuống giường. hôm qua cô phải thức trắng để hoàn thành đồng hồ sơ.Mí mắt nặng trĩu, cô k thể cưỡng lại ma thuật của thần ngủ nên thiếp đi. Trong cơn mơ, Ngọc có cảm giác ai đó đang ngồi xuống cạnh mình rồi có 1 thứ gì đó mềm mại chạm vào má mình, cảm giác rất dễ chịu và tim đập hơi nhanh. cô muốn mở mắt ra để xem thứ đó là gì nhưng k thể vì quá mệt.

"thôi, cứ ngủ vậy, cứ coi như cánh hoa chạm vào thôi

"_Ngọc suy nghĩ rồi vô tư ngủ. 1 lát sau, hơi ấm cạnh Ngọc đã k còn

Sau khi tỉnh dậy, Ngọc vào nhà tắm rồi tới bệnh viện

Ngọc ngồi trong bệnh viện, nhìn ba rồi nhìn kết quả khám sức khỏe. Tình hình vẫn vậy, k gì thay đổi khiến Ngọc càng lo lắng.

Chợt, có tiếng vặn ổ khóa

-Ngọc, cậu cũng ở đây sao?__Trinh ngạc nhiên

-Ồ, các cậu tới thăm ba mình à?__Ngọc hỏi

-um, hôm nay cậu k đi làm sao?__Phong hỏi

-uk, hôm nay mình tranh thủ nghỉ 1 ngày vào thăm ba__Ngọc cười nhẹ nhưng nụ cười thậm chí còn k tươi tắn bằng lúc gặp mọi người

-Thế bác thế nào rồi?__Phương hỏi

-um.....vẫn vậy__Ngọc thở dài

-hay ra ngoài kia nói chuyện đi. Để bác được yên tĩnh nghỉ ngơi__Vũ nói

-um

.

-Nè, tuần sau nhập học rồi, cậu có đi học k?__Kiệt hỏi

-um.....có lẽ là k. Công việc ở công ti vẫn còn nhiều mà__Ngọc thở dài

-um, cũng đúng__Trinh nói

-Vậy cậu định nghỉ học sao?__Phương hỏi

-mình sẽ k học ở trường. Có lẽ sẽ học với gia sư tại nhà nhưng 1 tuần chỉ 1 buổi thôi__Ngọc nói

-Buồn thật, cậu k tới trường cùng tụi này__Vũ thở dài

Tụi nó ngồi 1 chút rồi tạm biệt nhau. Ngọc lại vào phòng ba ngồi

.....

Ở 1 nơi nào đó, vừa thực vừa ảo, có 2 người , 1 trai 1 gái đang vui vẻ bên nhau. Họ đều là trai tài gái sắc nhưng cả 2 đã đứng tuổi.

-anh à, có lẽ anh đã ở đây lâu lắm rồi đấy__người phụ nữ nói

-Tuyệt, sao em nói vậy? Anh mới chỉ ở đây được 2 canh giờ thôi mà?__người đàn ông nói

-Ở đây là 2 canh giờ nhưng ở thực tại đã là 2 tháng rồi, anh đã ngủ được 2 tháng rồi, anh biết k?__người phụ nữ nói

-Ngủ sao? Chẳng phải anh đã chết rồi sao? chẳng phải anh đã về đây ở với em mãi mãi sao?__người đàn ông nói

-um, anh chưa phải là người của thế giới này, anh đang sống ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Nhưng.....em k muốn anh tới thế giới của em vào lúc này. em giữ anh ở đây 2 canh giờ đã là quá tham lam rồi. Có lẽ, anh phải về thôi, về với thế giới thực tại. Nếu ở đây lâu, khi mặt trời bên kia cầu vồng tắt nắng, anh sẽ k về được nữa__người phụ nữ nói

-Nhưng anh không muốn, anh không muốn về. anh muốn ở đây với em__người đàn ông nói

-Nhưng ở thế giới kia còn có Ngọc, con bé đang rất cần anh, anh phải về. anh hiểu k?__người phụ nữ nói

-.....__Người đàn ông im lặng

-Em k thể về với con bé, em k muốn bây giờ anh cũng vậy. con bé sẽ cô đơn và buồn lắm. Anh hãy về đi. Đi hết con đường này và băng qua cầu cầu màu trắng, anh sẽ thấy được mặt trời. Đi theo anh sánh của mặt trời anh sẽ về được hiện tại. Bây giờ.....anh đi đi__người phụ nữ nói

-tuyệt à, tạm biệt em__người đàn ông nói rồi ôm hôn người phụ nữ. Sau đó thì quay lưng đi

.....

Ngọc ngồi trong bệnh viện, nhìn ba rồi nhìn kết quả khám sức khỏe. Tình hình vẫn vậy, k gì thay đổi khiến Ngọc càng lo lắng.

Chợt, có tiếng vịn ổ khóa

-Ngọc, cậu cũng ở đây sao?__Trinh ngạc nhiên

-Ồ, các cậu tới thăm ba mình à?__Ngọc hỏi

-um, hôm nay cậu k đi làm sao?__Phong hỏi

-uk, hôm nay mình tranh thủ nghỉ 1 ngày vào thăm ba__Ngọc cười nhẹ nhưng nụ cười thậm chí còn k tươi tắn bằng lúc gặp mọi người

-Thế bác thế nào rồi?__Phương hỏi

-um.....vẫn vậy__Ngọc thở dài

-hay ra ngoài kia nói chuyện đi. Để bác được yên tĩnh nghỉ ngơi__Vũ nói

-um

.

-Nè, tuần sau nhập học rồi, cậu có đi học k?__Kiệt hỏi

-um.....có lẽ là k. Công việc ở công ti vẫn còn nhiều mà__Ngọc thở dài

-um, cũng đúng__Trinh nói

-Vậy cậu định nghỉ học sao?__Phương hỏi

-mình sẽ k học ở trường. Có lẽ sẽ học với gia sư tại nhà nhưng 1 tuần chỉ 1 buổi thôi__Ngọc nói

-Buồn thật, cậu k tới trường cùng tụi này__Vũ thở dài

Tụi nó ngồi 1 chút rồi tạm biệt nhau. Ngọc lại vào phòng ba ngồi

.....

Ở 1 nơi nào đó, vừa thực vừa ảo, có 2 người , 1 trai 1 gái đang vui vẻ bên nhau. Họ đều là trai tài gái

.....

Trở lại hiện tại

Ngọc bước về phòng của ba và ngồi vào ghế, nhìn ba chăm chú. Ba già đi nhiều quá rồi, mái tóc đã có vài cọng tóc bạc xen vào. Chợt, cô cảm nhận được mí mắt ba động đậy rồi mở ra

-Ba, ba ai__ngọc ngạc nhiên

-Ngọc_ông khẽ ngạc nhiên và vui sướng khi thấy con gái đã chịu nhận mình

-ba tỉnh rồi sao? ba, con vui quá. Ba cho con xin lỗi, con xin lỗi vì đã nói những lời k phải với ba. con xin lỗi ba nhiều lắm__Ngọc nói rồi ôm chầm lấy ba mình

-con gái, ba cũng nhớ con. con nói đúng mà, ba thật sự lằng lười như thế mà. Cảm ơn con vì con đã chịu tha thứ cho ba, chon người cha nhân tâm này__ông khẽ nói rồi ôm lấy ngọc, khẽ cười hạnh phúc

-k đâu, ba k tàn nhẫn. ba là người ba tốt nhất trên thế gian này, là người luôn yêu thương con hết mực__Ngọc lắc đầu rồi nói

-Vậy sao? Cảm ơn con. Thôi, con đừng khóc nữa, xấu quá. cười lên nào, ba muốn thấy nụ cười của con, nụ cười như thiên thần này__ông Khái nói rồi lấy tay gạt nước mắt của Ngọc

-Xấu lắm ạ?__Ngọc hỏi rồi lấy tay vội lau nước mắt

-uk, xấu lắm. Cười nào__ông khẽ nói rồi cười

-uk_Ngọc gật đầu rồi cười. nụ cười tổng sáng và tuyệt đẹp, nụ cười thật tự nhiên nhưng quá hiếm hoi, có thể nói là lần đầu tiên sau 5 năm đau khổ

-Vậy mới là con gái của ba chứ_ông khẽ cười

Kiệt chợt nhớ là chưa báo với Ngọc tuần này mọi người tổ chức tiệc ngoài trời nên quay lên báo. Cậu định mở cửa thì thấy ông khẽ tỉnh dậy, 2 cha con ôm lấy nhau và Ngọc cười rất đẹp. Lần đầu tiên Kiệt thấy Ngọc cười đẹp thế. Nhưng cậu cũng hơi thất vọng vì trước giờ cậu quyết tâm mình phải là người làm Ngọc cười như vậy chứ k phải ai khác. Khẽ cười, Kiệt quay về rồi gọi fifenej thoại báo Ngọc

Cuối tuần.....

-Khải à, cậu tới rồi sao?_ba Kiệt hỏi

-Vâng, ba cháu khỏe rồi nên muốn tới đây với mọi người_Ngọc nói rồi cười tươi. Hôm nay Ngọc mặc 1 bộ váy hồng phấn với mái tóc xõa dài. Hiếm khi người ta thấy Ngọc mặc váy màu khác chứ k phải là trắng

-Ấy da, hôm nay Ngọc k mang váy màu trắng à?_ba Vũ đùa

-Vâng, lâu lâu cũng phải thay đổi chứ ạ?_Ngọc cười

-Nhưng con gái tớ mặc màu nào chả đẹp, nhỉ?_ông Khải cười

-uk, con bé giống mẹ mà, xinh đáo để đấy. Có con dâu như thế tốt thật, k biết thnagwf Kiệt nhà này có được phúc đó hay nữa_mẹ Kiệt cười trong khi đang nướng thịt

-Kìa bác_Ngọc nói rồi cúi đầu, úp mặt vào vai ba

-ha ha ha, em làm con bé xấu hổ đấy_ba Kiệt cười

-Cháu vào trong xem có ai cần giúp k_Ngọc nói rồi chạy vào trong

-nè, 2 vợ chồng làm con gái tớ xấu hổ rồi đấy_ông khẽ cười rồi ngồi xuống cạnh 4 ông chiến hữu

-Nào, nâng cốc nào, tạm biệt mùa hè và mừng cậu quay về trong hạnh phúc_ba Phong nói

-ok, 2..3...dô

-Nè, mấy ông làm ơn đừng có uống nhiều quá, say thì tui tui k biết làm sao đâu_Mẹ phương nói

-ối giời, lâu lâu mới vui 1 bữa mà_ba Phương nói

-Ừ, cứ vui đi, tối cho ra hành lang ngủ hết_mẹ Phương nói

-Bà xã dữ quá_Ba Phương cười

...

Trong nhà bếp

-a, Ngọc tới rồi_Trinh cười

-cần mình giúp gì k?Ngọc cười

-uk, đem khay thịt này ra ngoài ẹ mình nhé_Trinh cười

-tất nhiên rồi_Ngọc cười rồi mang ra ngoài

.

-Phiền cháu quá_mẹ Kiệt đỡ lấy rồi nói

-k sao mà bác. Tối ăn ké thì cũng phải giúp chứ_Ngọc cười

-ái chà, con của đầu bếp hàng đầu Châu Á k biết nấu ăn thế nào đây_mẹ Phong cười

-à.....cái đó....._Ngọc gãi đầu

-Con gái, làm thử đi, ba cũng chưa được con nấu cho ăn đó_ông Khải nói

-đưa Ngọc làm e rằng....._Kiệt nói

-Thì sao?_ba Phong hỏi

-thì k ai ăn được đâu ạ _kiệt cười

-đừng có chọc mình nhé. Mình sẽ làm_Ngọc nói rồi bắt đầuđưa thịt lên vỉ nướng. Nhưng k may bàn tay lại chạm vào vỉ vàbị bỏng_á

-chết. Bị bỏng rồi. Đi theo mình_kiệt lo lắng

-k sao mà_Ngọc nói rồi rút tay lại

-Cậu bảo thế này là k sao sao? K được, đi theo mình_Kiệt lo lắng

-K sao thật mà, chỉ cần ngâm nước lạnh 1 chút thôi_Ngọc nói

-Dù sao mình cũng k để cậu làm vậy_Kiệt nói rồi kéo Ngọc đi 1 lát sau.....

-tay cháu sao rồi?_mẹ Kiệt hỏi

-k sao rồi ạ_Ngọc cười

-Con gái ba đoảng đến thế à? như thế thì k được rồi, để ba làm cho_ông Khải nói rồi đứng dậy

-Thôi, cậu cứ ngồi đi. cả năm nấu cho người khác ăn thì bây giờ phải được ăn món người khác nấu chứ_ba Phong nói rồi kéo baNgọc ngồi xuống

sau đó mọi người cùng nhau ăn thật vui vẻ

Tối đó, tại biệt thự nhà họ Lâm

Tối hôm đó tại biệt thự nhà họ Lâm.....

-Ba uống tách trà gừng cho tỉnh_Ngọc nói rồi đặt tách trà xuống bàn

-cảm ơn con_ông Khải cầm lấy rồi nhấp từng ngụm

ông Khải chợt cười

-Ba sao vậy?_Ngọc hỏi

-à k, vì ta chợt nhớ tới thành tích nấu ăn của con mà tụnghỏ kể. Thật là.....mắt mặt ba con quá_ông Khải nói rồilắc đầu

-Con....._Ngọc k nói được gì

-Vì con giống mẹ, rất vụng tổng việc nấu ăn nhưng luôn cố nấuvì muốn tự tay nấu những món ăn cho người mình yêu thương_ôngkhải nói

-ba à_Ngọc nhẹ giọng vì biết ba đang buồn khi nhắc tới mẹ

-mà.....Sao lúc chiều con lạnh nhạt với Kiệt vậy?_ông Khải nói sang chuyện khác

-ba.....thấy vậy sao?_Ngọc hỏi lại

-um, con tránh né sự quan tâm của Kiệt khi nó lo lắng cho con vì con bị bỏng. Tại sao vậy?_ông Khải nói

-con.....con....._Ngọc ấp úng

-ta biết thằng bé có tình cảm với con và con cũng vậy. Tacũng k ngăn cản gì chuyện đó vì ta thấy Kiệt yêu con thật lòng và nó cũng là 1 người con trai tốt. Vậy thì tại sao con lạihành động thế?_Ông Khải hỏi

-con.....vì con sợ. Con k đủ can đảm để yêu cậu ấy. con sợmình sẽ đem xui xẻo tới cho Kiệt. ai ở gần con đều gặp xuixẻo, mẹ mất, ba gặp tai nạn, lần trước cũng tại con mà cậuấy bị thương. Con sợ nếu con yêu Kiệt, con sẽ khiến cậu ấygiống mẹ. Con là người xui xẻo mà_Ngọc cúi đầu, nói thậtnhỏ, vài giọt nước mắt rơi

-con gái của ba, con thật khờ. Con nghĩ vậy thật sao? Con có biết con là báu vật của ba mẹ hay k? con có biết với ba mẹ con là món quà cô giá, là thiên sứ mà thượng đế ban tặng k? Con đừng nghĩ như vậy, đừng suy nghĩ lệch lạc nữa nhé. Con k phải là người xui xẻo mà là thần may mắn, con hiểu k?_ông khẽ xoa đầu Ngọc và nói

-um, con biết rồi_Ngọc gật đầu

-Mai con hãy tới trường đi. Hãy đi học như mọi người_ông khẽ nói

-Nhưng.....còn công ti?_Ngọc hỏi

-Ba sẽ lo_ông khẽ nói

-Ba còn yếu mà_Ngọc ngăn

-K sao, ba khỏe rồi. con cứ để ba lo, con phải được hưởng cuộc sống như người bình thường chứ, phải được đến với tình yêu chứ? Phải k?_ông khẽ nói

-con cảm ơn ba_Ngọc cười trong nước mắt, ôm chầm lấy ba

còn 1 chút nữa nha mọi người

Sáng hôm sau, buổi lễ khai giảng năm học mới bắt đầu trong nắng ấm. những tia nắng của mặt trời len lỏi qua từng kẽ lá nhưng k gay gắt mà dịu nhẹ. Buổi lễ diễn ra đúng theo kế hoạch của hội với phần cuối cùng là phần đọc diễn văn của hội trưởng hội học sinh để kết thúc buổi lễ. Kiệt bước lên sân khấu, thực hiện nhiệm vụ của mình. Trong khi đang đọc từng dòng chữ trong 2 trang giấy a4, kiệt thấy xa xa, phía sau những hàng cây già thấp thoáng bóng dáng của 1 người con gái trong tà áo dài trắng tinh khôi. Người con gái đó vẫn thật nổi bật trong số rất nhiều người con gái khác bởi bóng dáng mảnh khảnh thân quen khiến tim Kiệt xao xuyến. Cậu muốn chạy lại đó thật nhanh để xác minh xem đó có phải là Ngọc k nhưng k thể vì cậu đang đọc diễn văn. Cậu cố đọc thật nhanh, nhanh nhất có thể. Khi cậu đọc xong những dòng kết của 2 trang giấy cũng là lúc học sinh tản ra khỏi những hàng ghế, bước vào lớp bắt đầu cho buổi học đầu tiên của năm quang cảnh lộn xộn như bây giờ vỡ tổ đã che khuất tầm nhìn của Kiệt và ngăn cản cậu chạy về phía những hàng cây. Khi cậu tới được nơi mình muốn tới, bóng dáng người con gái kia đã k còn. thất vọng, cậu quyết định cúp tiết học đầu tiên, bước chân về phía vườn trường

Bước trên con đường quen thuộc đã lâu mình chưa tới, trong lòng Kiệt bỗng dâng lên 1 cảm giác là thường. Khu vườn đã hiện ra trước mắt, vẫn đẹp và có phần tươi tốt hơn ngày xưa. Bước thêm vài bước nữa, cạnh vật hiện ra trước mắt cậu rõ mồn một với hương thơm phảng phất của hoa. Tới gần hơn với cây cổ thụ ở trung tâm khu vườn, nơi cậu vẫn hay cùng Ngọc nói chuyện. Bỗng cậu thấy đằng sau những cành lá tốt tươi xòa dài xuống đất thấp thoáng hình bóng của 1 người con gái trong tà áo trắng mà cậu đã nhìn thấy ban nãy. Người con gái ấy đang đứng dưới những tán cây, 2 tay dang rộng đón gió mặc cho những cơn gió tinh nghịch nó đùa làm tung bay mái tóc và tà áo dài trắng của cô. Kiệt bước lại gần, mùi hương thoang thoảng thật dễ chịu toát ra từ người cô gái. Mùi hương thật quen thuộc. Càng lại gần, mùi hương càng rõ, tim đập càng nhanh, Kiệt đánh bả, cất giọng:

-Ngọc

-Ồ.....Kiệt?_Người con gái quay lại, tay vén những sợi tóc rối đang phất phơ trước mặt làm lộ ra khuôn mặt thanh tú mà hằng đêm cậu vẫn nhớ về

-Là cậu thật sao? Sao cậu bảo là sẽ k tới trường cơ mà?_Kiệt hỏi

-Làm gì mà hỏi mình nhiều thế. Ngồi xuống đây đã_Ngọc nói rồi cười nhẹ, ngồi xuống đất

-Bây giờ thì cậu trả lời đi_Kiệt tới ngồi xuống cạnh Ngọc, hỏi

-um.....ba mình nói mình nên tới trường, công ti để ba lo cũng được.nếu cần, ba sẽ gọi mình tới giúp vào cuối tuần._Ngọc nói trong khi tay vuốt nhẹ lên tóc để gỡ những lọn tóc rối_ba nói mình phải sống đúng với tuổi của mình, phải được tới trường như bao người khác. Phải được đùa giỡn vô tư, k muộn phiền và có được cái cảm rung động đầu đời khi thích 1 ai đó_Ngọc nói

-um, cậu thì sướng rồi. thích 1 ai đó trong khi mình thì tương tự 1 người mà bị người đó phớt lờ như k khí_Kiệt dù rất vui khi biết Ngọc đi học nhưng vẫn giận dỗi khi nhớ tới thái độ lạnh lùng của Ngọc tối qua

-Vậy sao? Người con gái đó tệ đến thế à? Sao lại nỡ bỏ qua hot boy thế? chắc k phải người bình thường rồi_Ngọc dù biết Kiệt đang nói tới ainhưng vẫn vờ như k biết

-uk, người đó k phải bình thường mà rất đặc biệt, đặc biệt hơn những đứa con gái khác, là người duy nhất khiến trái tim mình loạn nhịp_Kiệt nói

-Lợi hại vậy sao? cô ấy là ai vậy?_Ngọc hỏi

-Cậu biết rồi còn gì? là cậu đấy. Cậu.....có thể ỉnh 1 cơ hội để chăm sóc cậu được k?_Kiệt hỏi

-mình.....xin lỗi_Ngọc nói làm Kiệt thất vọng_Vì...đã bắt cậu chờ đợi quá lâu. mình đồng ý_Ngọc nói

-Cậu vừa nói gì? nói lại đi_Kiệt hỏi lại

-Mình đồng ý. Người gì chưa già mà tai đã lằng à?_Ngọc nói

-Thật chứ? Cậu đồng ý thật chứ? cảm ơn cậu_Kiệt nói rồi ôm chầm lấy Ngọc. sau đó thì hôn nhẹ lên má cô

Cảm giác thật nhẹ nhàng và chịu, lại lằng lằng như lang thang trên 9 tầng mây. Nhưng khoan.....

-Khoan đã, sao cảm giác này.....Cậu, cậu là kẻ đã hôn mình hôm trước ở biệt thự phải k?_Ngọc hét lên

-Ừ thì.....hôm đó mình tới công ti tìm cậu mà k gặp, thư kí bảo cậu k đi làm nên mình tới đó tìm thử xem có cậu k. Thấy cửa k đóng nên mình lén vào xem, ai dè thấy con heo nằm ngủ ngon lành. Dễ thương quá, kì lạ k được nên mới....._Kiệt giải đùa

-cậu.....ai cho cậu vô phép như thế hả?_Ngọc nói

-Ai bảo cậu dễ thương quá làm gì?_Kiệt nói rồi bẹo má Ngọc

-Đau! Bắt đền cậu đấy. ai cho cậu cả gan....._Ngọc chưa nói hết câu đã bị 1 thứ gì đó chạm vào môi. Cảm giác ngọt ngào đến khó tả.....

ít ngày sau.....

Ngọc đang đi bộ về nhà. Mấy hôm nay Kiệt cứ đi theo suốt, giám sát 24/24 khiến Ngọc muosn đi đâu cũng k được. hôm nay lên trốn về được 1 bữa. Dù biết là hôm sau thế nào cũng bị mắng nhưng thôi kệ, chuyện đó để sau rồi tính, bây giờ phải hưởng cảm giác tự do

Đang đi tới gần khu công viên, Ngọc thấy có 1 người con trai đang đứng đó, Ngọc nghĩ:

”chắc đang chờ người yêu

” vì trên tay anh ta còn bó 1 bó hoa hồng đỏ rực

-Ngọc_người con trai đó quay lại, là lâm

-Anh tìm tôi_Ngọc hơi khó chịu

-Anh xin lỗi nhưng.....em đừng nói khó chịu vậy được k? Anh chỉ muốn tới đây để xin lỗi em thôi. Anh đã sai khi nghĩ nếu yêu thì phải được em, anh sai rồi. Cảm ơn em đã cho anh thấy được sự mù quáng đó. Anh tới đây để xin lỗi em, sau đó thì tạm biệt vì ngày mai anh đi Mỹ rồi. Anh sẽ sang đó lập nghiệp. Khi nấp thành danh, anh nhất định tới mời em sang chơi. Tất nhiên, với tư cách 1 người anh trai_Lâm cười

-Vậy thì.....em sẽ chờ_Ngọc cười

-Tặng em làm kỉ niệm. Nhớ giữ cẩn thận đó, đừng vì nhận hoa của bạn tria mà quên mất hoa của ông anh này nhé, em gái_lâm cười

-vâng, em biết rồi, vậy.....anh đi nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, khi nào có chị dâu thì phải báo cho em nha_Ngọc nói rồi nhận lấy bó hoa

-um, anh biết rồi. Tạm biệt em. Nếu đứng đây thêm tí nữa, anh sợ người yêu em k tha cho anh đâu_lâm nói rồi lbuowes đi

-nhưng cậu ấy....._Ngọc định nói là k có đây thì.....

-Thì sao? Lén trốn mình về 1 mình giữa trời nắng thế này à? hư lắm rồi đấy nhé_Kiệt từ sau nói rồi bẹo má Ngọc

-đau, sao bẹo má người ta hoài vậy?_Ngọc nhăn mặt

-Thích. Về thôi_kiệt nói rồi kéo tay Ngọc đi, k quên gỡ chiếc mũ trên đầu mình đội cho Ngọc_Đội lên đi, coi chừng cảm

-um_Ngọc cười

.....

.....

.....

8 năm sau

Trong 1 căn phòng thuộc dạng vip của bệnh viện, 1 người con gái đang đau đớn, trán lấm tấm từng giọt mồ hôi. Bên ngoài, 1 người đàn ông cũng lo lắng k kém, bước đi từng bước căng thẳng, bên cạnh còn có nhiều người khác

-Kiệt à, ngồi xuống đi con. con đi chóng mặt quá, con bé sẽ k sao đâu_mẹ Kiệt nói

-Làm sao con ngồi yên được ạ_kiệt nói

-Chắc chắn sẽ mẹ tròn con vuông thôi_ba Ngọc nói

-Nhưng mà.....haizzz_Kiệt đnahf ngồi xuống

Có tiếng cửa mở

-Xin chúc mừng ông chủ, phu nhân đã hạ sanh 1 bé gái thật kháu khỉnh và dễ thương. Mời ông xem thử_1 người đàn bà đứng tuổi, nói

-....._Kiệt ẵm đứa con của mình, cảm giác thật khó tả trào dâng, đôi mắt đỏ hoe hạnh phúc. Vậy là.....cậu đã được làm cha

-Trời ơi, cháu gái của tôi. Xem này, cái mũi nó giống thằng Kiệt quá_mẹ Ngọc nói

-Còn cái miệng thì giống con Ngọc_ba Ngọc nói

-Còn mắt nó thì sao nhỉ? Giống ai ta? Nó cứ nhắm mắt, làm sao biết được mắt nó màu gì?_ông Kiệt tức ông cố của đứa trẻ nói

-con cũng chẳng biết nhưng nếu màu mắt giôngns Ngọc thì chắc chắn sẽ rất đẹp_ba Kiệt nói

-Xin mọi người giao bé cho chúng tôi. chúng tôi cần phải tắm và tiêmphòng cho bé. 1 tiếng nữa sẽ xong_người phụ nữ nói rồi ẵm bé đi

1 tiếng sau trong phòng hồi sức

-con chúng ta thật tuyệt_Kiệt nói

-Đúng vậy_ngọc nói

-Tự nhiên anh muốn gọi nó là công chúa mùa xuân_kiệt nói

-Tại sao lại là mùa xuân? con bé sinh vào mùa đông mà?_Ngọc hỏi

-Vì khi những tia nắng ấm áp chiếu vào từng tảng băng dày khiến nó tan chảy, lúc đó là lúc mà mùa xuân về. Em hiểu k?_kiệt giải thích

-um, thật í nghĩa_Ngọc nói

Cửa mở

-Ai da, cháu gái tui đâu rồi_Phong bước vào, hỏi

-Đây này. thế....cháu trai tui đâu?_Kiệt hỏi

-à, Trinh với thằng bé ở nhà rồi. Cô ấy k khỏe. hôm sau vào thăm_Phong nói

-Thế còn 2 đứa sinh đôi của cậu?_Kiệt hỏi Vũ

-haizzzz, mẹ nó đang ở cữ mà cứ đòi đi. đúng là phương, 2 đứa nhỏ thì đang yếu, chờ hôm sau tui cho tới thăm. 1 trai, 1 gái, đủ_Vũ cười

Cuộc nói chuyện diễn ra thật vui vẻ

-

Đứa bé là kết tinh của Kiệt và Ngọc, là đứa bé sinh ra vào mùa đông rét mướt. nhưng chắc chắn đứa bé sẽ k bao giờ cảm thấy cô đơn hay lạnh lẽo vì bên cạnh cô bé luôn có vòng tay yêu thương của mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-cong-chua-hoang-tu>